

Predici la Duminica a V-a după Rusalii – Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei

https://drive.google.com/file/d/1gBGrhoMcBCjnabq7QKpWOI_-OGD1tQ-U/view?usp=sharing

Index

Apostolul și Evanghelia din Duminica a 5-a după Rusalii - Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei	5
Comentarii patristice - Evanghelia vindecării demonizaților din ținutul Gadarei	7
Părintele Cleopa Ilie - Predică la Duminica a V-a după Rusalii - Despre iad și chinurile păcătoșilor	12
Sfântul Ioan Gură de Aur - Păcatul este mai rău decât diavolul	18
Sfântul Nicolae Velimirovici – Duminica a cincea după Rusalii - Evanghelia mântuirii oamenilor și pieirii porcilor	19
Europa - noua Gadara sau Hristos printre iubitorii de porci	29
Sfântul Teofan Zăvorâtul – Tâlcuiri	31
Sfântul Luca al Crimeei - Predică la Duminica vindecarea demonizatului din ținutul Gadarei	32
Predica mitropolitului Augustin de Florina la Duminica a V-a după Rusalii – Există diavol	37

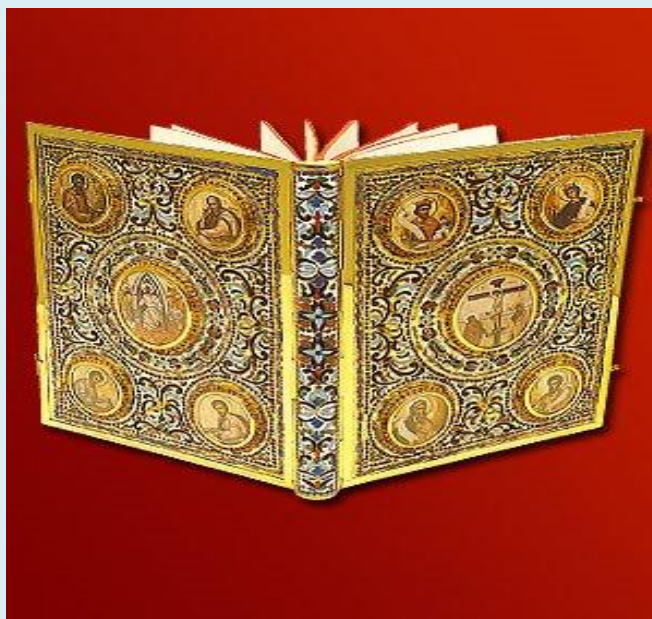
Cuviosul Paisie Aghioritul - Despre îndrăciți	41
Cu mândria luciferică omul se poate îndrăci.....	42
Îndrăciții reacționează la orice lucru sfânt.....	43
Nu dați importanță cuvintelor îndrăciților.....	45
Ajutor pentru cei îndrăciți	47
Despre exorcisme	49
Îndrăciții suferă mucenicie	51
Părintele Constantin Galeriu - Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei.....	53
Părintele Arsenie Boca - Predică la Duminica a cincea după Rusalii - Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei	61
Mărturii despre sfințenia părintelui mărturisitor Constantin Sârbu: Pr. Gheorghe Calciu și Nicolae Ițul evocă o icoană vie a căldurii inimii și a curajului.....	65
Arhimandritul Teofil Pârâian - Duminica a 5-a după Rusalii - Lupta cu ispitele	72
Nicolae Steinhardt (Monahul Nicolae Delarohia) – Predică la Duminica a 5-a după Rusalii - Demonism și secularitate	81
Părintele Ion Cârciuleanu - Vindecarea celor doi stăpâniți de diavol din ținutul Gadarei.....	86
Ierodiacon Visarion Iugulescu - Predică la Duminica a V-a după Rusalii - Vindecarea celor doi îndrăciți din Gadara	91
Rugăciune	99
Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș - Predică la Duminica a 5-a după Rusalii.....	100
Preot Gheorghe Sălăgian - Predică la Duminica a V-a și a XXIII-a după Rusalii – Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarenilor și a demonizatului din ținutul Gherghesenilor	107
Pr. Constantin Necula - Predică la Duminica a V-a după Rusalii - "L-au rugat să iasă din hotarele lor..."	114
Pr. Constantin Necula - L-au rugat să treacă din hotarele lor (Matei 8, 28-34; 9, 1)	117
IPS Andrei Rymarenko - Duminica a V-a după Rusalii - Hristos face pagube	120
Pr. George Dimopoulos - Duminica a V-a după Rusalii - Zelul și fanatismul	122
Pr. Mihai Tegzeș - Duminica a V-a după Rusalii - Puterea Satanei și puterea lui Iisus	124
Pr. Gheorghe Neamțiu - Duminica a V-a după Rusalii - Lupta contra diavolului	127
Pr. Vasile Rob - Duminica a V-a după Rusalii - Ce ai, tu, cu noi, Fiul lui Dumnezeu?!	132

Pr. Ioan Abadi și Pr. Alexandru Buzalic - Duminica a V-a după Rusalii - Vindecarea a doi îndrăciți din Gadara	135
Pr. Constantin Coman - Duminica vindecării celor doi demonizați din ținutul Gadarei - “Ce duhuri stau în spatele multora dintre faptele și obișnuințele noastre?”	140
Cuvânt al Protos. Hrisostom de la Putna: “Diavolul lucrează înșelarea prin oameni, încercând să provoace groaza și, mai ales, dezbinare, răzvrătire. Prezența lui Dumnezeu provoacă, iar lumea reacționează prin vrăjmășie față de slujitorii Lui... De ce atunci când Dumnezeu Își arată bunătatea Sa față de noi, noi ne împietrim mai tare?!”	147
Protos. Hrisostom de la Putna: La ce suntem dispuși să renunțăm pentru Hristos Care este păcatul lui Adam pe care îl repetăm și noi, “iarăși și iarăși”?	153
Vindecarea demonizaților din Gadara. Predica Arhim. Damaschin Luchian: “Diavolul nu e prost, dar să nu vă intimidați de el!”	158
Predici ale Părintelui Ciprian Negreanu la Duminica vindecării demonizaților din Gadara (a cincea după Rusalii): Ai cui fii suntem, al cui chip purtăm și ce stăpân chemăm prin faptele vieții noastre?	166
Cea mai însemnată provocare a Evangheliei: Să am o relație personală, cotidiană, cu Hristos : “Mântuitorul nu vine să vorbească cu o masă de oameni, cu o turmă mare de oameni. Vrea să vorbească cu fiecare dintre noi, personal”. Cuvânt al Pr. Claudiu Melean la vindecarea demonizaților.....	186
Cum deschidem ușile sufletului pentru intrarea demonilor și cum pentru primirea lui Dumnezeu? Păcatele și vrăjitoriile aduc demonizarea și bântuirea caselor de duhuri necurate. Fuga oamenilor de Dumnezeu, de sfințenie, teama de schimbare: “Dar eu nu vreau să fiu ca sfinții...”	189
Cuvânt al Părintelui Ioanichie Bălan la Duminica a 5-a după Rusalii (a vindecării îndrăciților din Gadara) - 1997: “Unde nu intră păcatul, nu intră nici diavolul”	189
Cuvinte ale Părintelui Nichifor Horia (Măn. Sfinții trei Ierarhi, Iași) la Duminica a V-a după Rusalii (a vindecării demonizaților gadareni) 2013: Alegerea rea a omului poate lucra mai departe în neamul său.....	192
Demonizații dn Gadara. Predici despre nebunia drăcească a mândriei arogante și a răutății și depre refuzul prezenței lui Hristos în noi: “Cu cât este omul mai rău decât porcii!”	200
Pr. Vasile Gordon - Predică la Duminica a V-a după Rusalii - Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei	214
Pr. conf. dr. Radu Petre Mureșan - Evanghelia de Duminică - „Cine nu adună cu Mine risipește...”	219
Ips Timotei Prahoveanu - Cetatea neprimitoare și bunătatea Domnului ...	223

IPS Irineu Pop-Bistrițeanul - Predică la Duminica a V-a după Rusalii - Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei	228
IPS Antonie Plămădeală - Vindecarea celor doi demonizați din Gadara –Până unde merge puterea diavolului ?	233
Mitropolitul Antonie (Plămădeală) al Ardealului (1) - Predică la Duminica a V-a după Rusalii - Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei...	246
Mitropolitul Antonie (Plămădeală) al Ardealului - Predică la Duminica a V-a după Rusalii - Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei (2) ...	256
PS Ignatie, episcop de Huși, despre prezența incomodă a lui Hristos și tendința omului de a-și confecționa propriul “dumnezeu” convenabil.....	263
PS Sebastian, episcopul Slatinei și Romanaților - Vindecarea celor doi demonizați din Gadara sau despre Dumnezeuul incomod și alungat	265
Preafericitul părinte patriarh Daniel - Predica la Duminică a V-a după Rusalii - (Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei) - Iubirea vindecătoare a Mântuitorului Hristos	270
Icoane	275

Apostolul și Evanghelia din Duminica a 5-a după Rusalii - Vindecarea celor doi demonizați din tinutul Gadarei

Evanghelia

Sfânta Evanghelie după Matei

Matei 8, 28-34; 9, 1

În vremea aceea

28. Și trecând El dincolo, în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi demonizați, care ieșeau din morminte, foarte cumpliți, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea.

29. Și iată, au început să strige și să zică: Ce ai Tu cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești?

30. Departe de ei era o turmă mare de porci, păscând.

31. Iar demonii Îl rugau, zicând: Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci.

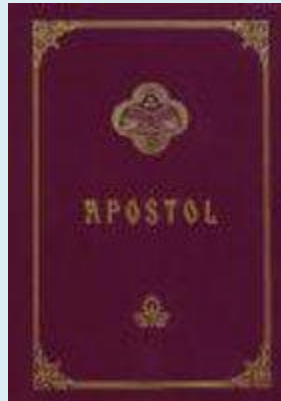
32. Și El le-a zis: Duceți-vă. Iar ei, ieșind, s-au dus în turma de porci. Și iată, toată turma s-a aruncat de pe țărm în mare și a pierit în apă.

33. Iar păzitorii au fugit și, ducându-se în cetate, au spus toate cele întâmplate cu demonizații.

34. Și iată toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să treacă din hotarele lor.

1. Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa.

Apostol

Epistola către Romani a Sfântului apostol Pavel

Rom. 10, 1-10

1. *Fraților, bunăvoința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu, pentru Israel, este spre mântuire.*
2. *Căci le mărturisesc că au râvnă pentru Dumnezeu, dar sunt fără cunoștință.*
3. *Deoarece, necunoscând dreptatea lui Dumnezeu și căutând să statornicească dreptatea lor, dreptății lui Dumnezeu ei nu s-au supus.*
4. *Căci sfârșitul Legii este Hristos, spre dreptate tot celui ce crede.*
5. *Căci Moise scrie despre dreptatea care vine din lege, că: "Omul care o va îndeplini va trăi prin ea".*
6. *Iar dreptatea din credință grăiește așa: "Să nu zici în inima ta: Cine se va sui la cer?", ca adică să coboare pe Hristos!*
7. *Sau: "Cine se va coborî întru adânc?", ca să ridice pe Hristos din morți!*
8. *Dar ce zice Scriptura? "Aproape este de tine cuvântul, în gura ta și în inima ta", - adică cuvântul credinței pe care-l propovăduim.*
9. *Că de vei mărturisi cu gura ta că Iisus este Domnul și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat pe El din morți, te vei mântui.*
10. *Căci cu inima se crede spre dreptate, iar cu gura se mărturisește spre mântuire.*

Comentarii patristice - Evanghelia vindecării demonizaților din ținutul Gadarei

Duminica a 5-a după Rusalii (Ev. Matei 8, 28-34; 9, 1 - vindecarea demonizaților din ținutul Gadarenilor)

(Mt. 28, 28) Și trecând El dincolo, în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi demonizați, care ieșeau din morminte, foarte cumpliți, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea.

Cealaltă parte trebuie înțeleasă, în primul rând, în sensul său propriu. Dar, după o interpretare alegorică, demonizații care L-au întâlnit pe Domnul în ținutul gadarenilor, adică în țara neamurilor, ar putea fi văzuți ca având sorgintea celor din seminția lui Ham și Iafet, cei doi fii ai lui Noe, ca osebiți de evrei, care își au sorgintea în Sem, primul născut al lui Noe. Sau ar putea fi înțeleși ca toți cei ținuți robi de către diavol, în păcatul idolatriei. Ei sunt împovărați de lanțurile greșelilor și cătușele păcatelor. Nu locuiau în oraș, adică în comunitatea legământului, unde poruncile divine erau în vigoare. Mai curând, ei sălășluiesc printre morminte, închinându-se la idoli și cinstind amintirile celor puternici sau imaginile celor morți.

(Cromatius, Tratat la Matei 43.4, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mt. 28, 29) Și iată, au început să strige și să zică: Ce ai Tu cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești?

Natura divină a Fiului Unul Născut deja chinuia pe demoni în flăcări de nedescris. Domnul îi prindea pe demoni pe drumuri fără ieșire, dezlegând tirania lor. Ai venit înainte de vreme, au strigat ei. Căci știau din Scripturi că Hristos avea să vină și să-i judece. Privind întruparea ca și cum s-ar fi întâmplat la timpul nepotrivit, spuneau că El a venit pe nepregătite. Această greșită interpretare nu este surprinzătoare. În felul lor înșelător de a fi, nu au ezitat să spună chiar și aceasta. Deși știau că mânia lui Dumnezeu va veni asupra lor, tot spuneau cu semeție: Ce ai Tu cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Știau că Judecata de Apoi le va aduce o pedeapsă în aceeași măsură în care nu au respectat poruncile lui Dumnezeu.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Fragment 101, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mt. 28, 29) Și iată, au început să strige și să zică: Ce ai Tu cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești?

Căci demonii au spus: Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești? Vedeți, nu spun că nu au păcătuit, ci cer să nu sufere pedeapsa înainte de vreme. Pentru că Hristos îi prinsese în fapt, săvârșind acele orori nemaivăzute și pline de fărădelege, schimonosind și chinuind în felurite chipuri făptura Sa, și, pentru că fărădelegile lor erau atât de mari, credeau că Hristos nu va întârzia în a-i pedepsi, l-au implorat să nu-i trimită înapoi. Ei, cei care nici cu cătușe de fier nu putea fi legați, au venit legați în fața Domnului. Ei, cei care alergau prin munți, au venit singuri în câmpie. Și ei, care împiedicau pe toți ceilalți să treacă, au stat neclintiți la vederea lui Iisus, care le stătea în cale.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Evanghelia după Matei, Omilia 28.2, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip) .

(Mt. 8, 31) Iar demonii Îl rugau, zicând: Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci.

Slugile cer să li se dea locul ce li se cuvine: trimite-ne în turma de porci. Nebunia cere să fie trimisă din morminte, în turma de porci, căci nu se gândește să scape de mirosul cel greoi, ci să-l schimbe cu un altul. Trimite-ne în turma de porci. Căzând din cer, caută necurăția. După ce au viețuit în lumea cea de sus, caută mocirla porcilor. Trimite-ne în turmă. O turmă este trimisă într-o altă turmă, o legiune de demoni făcându-se astfel văzută și se pare că doi oameni au fost cauza a ceva la care o turmă de porci nu a putut rezista.

(Petru Hrisologul, Predica 16.7, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Mt. 8, 32) Și El le-a zis: Duceți-vă. Iar ei, ieșind, s-au dus în turma de porci. Și iată, toată turma s-a aruncat de pe țarm în mare și a pierit în apă.

Și El le-a zis: Duceți-vă. Sunt sacrificate animalele cu miros greu, nu pentru că demonii au cerut asta, ci ca să se arate cât de păguboși pot fi împotriva oamenilor. Ei caută cu râvnă să distrugă și să piardă ceea ce există, acționează, mișcă și viețuiește. Ei caută moartea oamenilor, căci vechea dușmănie, cu rădăcina adânc înfiptă în mânie și răutate, este mai cu seamă față de oameni. Demonii nu renunță decât dacă sunt biruiți cu putere. Ei săvârșesc răul pe care sunt puși să îl facă și de aceea animalele greu mirositoare sunt sacrificate pentru a se arăta cu tărie că demonii au voie să intre în turmă, dar nu în oameni. Prin păcatele noastre, noi îi împuternicim să facă rău. În același fel, prin puterea credinței noastre călcăm peste capurile demonilor și devin supuși ai noștri prin biruința lui Hristos.

(Petru Hrisologul, Predica 16.8, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip) .

(Mt. 8, 33) Iar păzitorii au fugit și, ducându-se în cetate, au spus toate cele întâmplate cu demonizații.

Păzitorii au fugit la vederea puterii divine, au spus cele întâmplate și oamenii au rugat pe Domnul să treacă din hotarele lor. Asta ar putea să simbolizeze pe căpeteniile iudeilor sau pe preoții idolilor, care, împărțind hrana greșelilor lor oamenilor necurați și necredincioși, îi hrănesc ca pe porci, pentru o moarte veșnică.

(Cromatius, Tratat la Matei 43.5, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip) .

(Mt. 8, 33) Iar păzitorii au fugit și, ducându-se în cetate, au spus toate cele întâmplate cu demonizații.

Sau aceasta poate fi înțeleasă altfel, căci poate exista mai mult de un singur înțeles spiritual (urmând lui Origen, Cromatius arată că, în timp ce înțelesul literal al unui pasaj biblic este unic, i se pot oferi mai mult de un înțeles spiritual sau alegoric -n.tr) , adică, îi putem privi pe acești doi demonizați într-un sens mai larg, ca pe doi oameni dintre neamuri (precum am arătat mai înainte, urmașii lui Ham și Iafet - a se vedea 8, 28) care, prin cuvântul și harul lui Hristos, au fost eliberați din robia demonilor. Poate, prin turma de porci îi putem înțelege pe eretici care, scoși din comunitatea credincioșilor, sunt cunoscuți ca fiind mutați. Dacă este așa, păzitorii pot fi văzuți ca arhitecți ai ereziilor și învățători ai minciunii, care hrănesc aceste turme de porci cu

învățători greșite, nu pentru viață, ci pentru moarte. Căci acești neînfrânați învățători îi hrănesc, nu cu hrana cerească, nici cu mâncarea unei vieți sănătoase, ci cu cea mai nebunească și necurată învățătură a fățarniciei.

(Cromatius, Tratat la Matei 43.6, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip) .

(Mt. 8, 34) Și iată toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să treacă din hotarele lor.

L-au rugat să plece din hotarele lor, nu din mândrie (precum cred mulți), ci din smerenie. Să găsească nevrednici de prezența Domnului, precum și Petru a căzut în genunchi înaintea Domnului după prinderea peștilor și I-a zis: pleacă de la mine, Doamne, căci sunt păcătos.

(Fericitul Ieronim, Comentariu la Matei 1.8.34, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip) .

(Mt. 8, 34) Și iată toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să treacă din hotarele lor.

Cetatea din care au venit să întâlnească pe Domnul, cerându-i să plece din hotarele lor, reprezintă sinagoga, care nu a voit să primească pe Domnul și Mântuitorul ființei umane, chiar și după ce au privit divina Sa putere. De aceea, Hristos s-a întors în cetatea Sa. Pentru că a fost refuzat de către sinagogă, a venit la Biserica Sa, pe drept numită cetatea lui Dumnezeu. Văzându-L, gadarenii L-au rugat pe Domnul să plece din hotarele lor. Astfel de oameni se află și printre noi. Din necredință, Îl silesc pe Domnul și Mântuitorul lumii să plece din hotarele inimii lor, după cum spune Scriptura: înțelepciunea nu pătrunde în sufletul viclean și nu sălășluiește în trupul supus păcatului (Sol. 1, 4) .

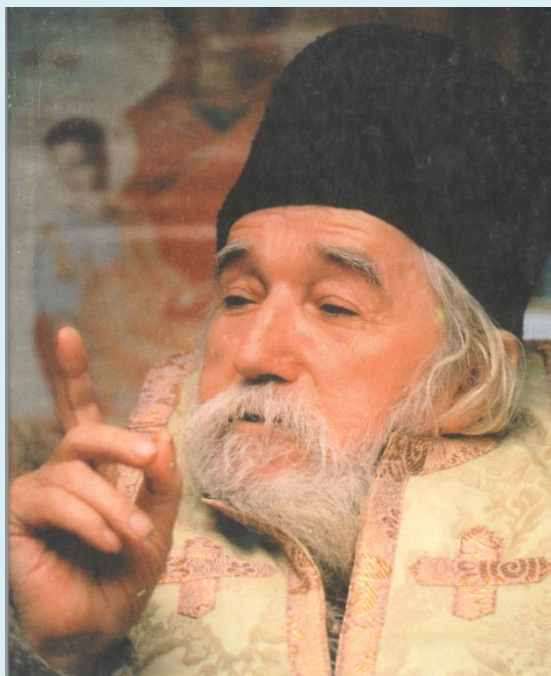
(Cromatius, Tratat la Matei 43.7, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip).

(Mt. 9, 1) Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa.

Văzându-L, gadarenii L-au rugat să treacă din hotarele lor. Astfel de oameni se găsească și astăzi printre noi. Din necredință Îl silesc pe Domnul și Mântuitorul lumii să se treacă din hotarele inimii lor, după cum spune și Scriptura: înțelepciunea nu pătrunde în sufletul viclean și nu sălășluiește în trupul supus păcatului (Sol. 1, 4) .

(Cromatius, Tratat la Matei 43.7, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip) .

Părintele Cleopa Ilie - Predică la Duminica a V-a după Rusalii - Despre iad și chinurile păcătoșilor

Ce este nouă și Ție, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești? (Matei 8, 29)

Iubiți credincioși, una din învățăturile Sfintei Evanghelii de azi este aceea despre iad și chinurile lui, de care și diavolii se tem și se cutremură. Când Mântuitorul nostru Iisus Hristos a ajuns cu predicarea cuvântului în părțile Gadarenilor, zis și Gherghesenilor, L-au întâmpinat doi oameni îndrăciți care ieșeau din morminte și erau foarte munciți. Diavolii care chinuiau pe acești oameni, văzând pe Mântuitorul, au strigat: *Ce este nouă și Ție Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești?*

Să ne punem întrebarea de ce au zis diavolii "mai înainte de vreme?" Cum să înțelegem acest cuvânt? Iată cum. Dracii știau prea bine că la Judecata de apoi îi așteaptă osânda cea veșnică.

Despre aceasta ne arată dumnezeiasca Scriptură, zicând: *Căci dacă Dumnezeu, pe îngerii care au păcătuit nu i-a cruțat, ci legându-i cu legăturile întunericului în iad, i-a dat să fie păziți până la judecată...* (II Petru 2, 4). Încă și apostolul Iuda, în a sa sobornicească epistolă, același lucru arată, zicând: *Pe îngerii care nu și-au păzit vrednicia, ci au părăsit locașul lor, i-a pus la păstrare sub întuneric, în lanțurile veșnice, spre judecata zilei celei mari* (Iuda 1, 6).

Așadar, frații mei, acest lucru știindu-l preabine diavoli, că mare osândă și grele munci îi așteaptă în ziua cea mare a Judecății de apoi, și, totodată, cunoscând puterea cea fără de margini a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Îl rugau să nu-i muncească înainte de vreme. Adică să nu-i trimită mai înainte de judecata cea de apoi în gheena focului nestins, dacă îi scoate din cei doi oameni, *ci să le dea voie să se ducă în turma cea de porci, care nu era departe de ei* (Matei 8, 29-31).

Iubiți credincioși, având în vedere că și diavoli se tem de muncile iadului, voi vorbi pe scurt despre iad și muncile din el. *De la început vă rog să țineți minte că nici un patriarh, nici un prooroc, nici un apostol, nici un sfânt sau dascăl al Bisericii, nu ne-a vorbit mai luminat despre muncile iadului, ca Însuși Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos în Evanghelia Sa. De aceea ni se cuvine mai mult a crede și a asculta despre acest mare adevăr, că nu unul din robii lui Dumnezeu ne-a vorbit despre muncile iadului, ci Însuși Ziditorul și Dumnezeul nostru.* Vrednice de crezare sunt și învățăturile sfinților prooroci din Legea Veche, despre chinurile cele veșnice ale iadului. Dar cu mult mai mult ni se cuvine a crede în cuvintele Sfintei Evanghelii pentru că sunt rostite de Însuși Fiul lui Dumnezeu și după acestea vom fi judecați.

Iată *mărturiile principale ale Sfintei Scripturi despre iad și chinurile veșnice* ale lui.

- *Mai întâi trebuie să știm că iadul este un loc de chin (Matei 18, 8; 23, 33).*
- *În iad se muncește și trupul și sufletul (Daniel 12, 2; Matei 5, 29).*
- *Iadul are pedeapsă veșnică (Matei 25, 46; Marcu 3, 29; I Tesaloniceni 1, 10).*
- *Iadul are iezer de foc (Apocalipsa 19, 20; 20, 15).*
- *Iadul are râu de foc (Matei 18, 8; 25, 41)*
- *Iadul are flacără veșnică (Isaia 33, 14).*
- *Iadul are foc mistuitor (Evrei 10, 27).*
- *Iadul are cuptor veșnic (Matei 13, 50).*
- *Iadul are gheena focului celui nestins (Matei 5, 22).*
- *Iadul are tartar, adică frig cumplit.*
- *Iadul are întuneric veșnic (Matei 22, 13).*
- *Iadul are plângerea și scrâșnirea dinților (Matei 22, 13).*
- *Iadul are deznădejde și este veșnic cu toate muncile lui.*
- *Iadul are vierme neadormit, adică muștrarea conștiinței, și foc nestins (Marcu 9, 44).*

Să auzim acum ce zic *Sfinții și dumnezeieștii Părinți despre iad și chinurile păcătoșilor.*

Sfântul Ioan Gură de Aur zice despre muncile iadului: *"Nu crede, omule, că acel foc se aseamănă celui din această lume; focul din această lume consumă și schimbă deplin tot ceea ce aprinde, iar focul de dincolo de mormânt va arde totdeauna ceea ce a aprins și nu va înceta niciodată să ardă. De aceea se numește nestins, că și păcătoșii care vor arde în el vor deveni nemuritori pentru chinuri"* (Viața repausaților noștri, București, 1890, p. 327).

Sfântul Ioan Damaschin zice: *"Păcătoșii vor fi dați focului veșnic; nu unui foc material ca al nostru, ci unui foc ce nu este cunoscut decât lui Dumnezeu. Acel foc va arde fără a consuma sau a distruge. El va lucra nu numai asupra trupului păcătoșilor ci și asupra duhurilor celor netrupești, ale demonilor, el va fi întunecat și tainic. Pe lângă acest foc, cei păcătoși vor fi mâncați de viermele conștiinței lor. Viermele și focul ce muncește pe păcătoși în gheenă este conștiința lor"* (Teologia dogmatică, de Macarie, tom 2, p. 656-657).

Sfântul Vasile cel mare recunoaște viermele din iad ca o realitate, iar nu o ficțiune, o alegorie, o idee abstractă.

Sfântul Ioan Gură de Aur pune, de asemenea, viermele și amarul muncilor iadului, ca simțual, zicând: *"De la sicriu și de la vierme aruncă-ți cugetarea ta la viermele ce nu moare și la focul ce nu se stinge; la scrâșnirea dinților și la întunericul cel mai dinafară, la suferința unei strâmtori veșnice"*.

Sfântul Dimitrie al Rostovului, zice: *"În gheenă va fi un foc nestins, o iarnă friguroasă, un vierme ce nu moare, o putoare nesuferită, o întristare netâlcuită, o foame grozavă, o sete nepotolită și o strâmtoare extremă"* (Omilia a doua, despre intrarea Domnului în Ierusalim).

Să auzim acum și pe **dumnezeiescul părinte Chiril al Alexandriei**, care zice despre muncile veșnice ale iadului: *"Mă înfricoșez de gheenă, că fără de sfârșit este. Mă înspăimîntez de tartarul cel mai dinafară, că nu are împărtășire cu lumina. Mă înfricoșez de viermele cel neadormit, că fără de sfârșit chinuiește. Mă înfricoșez de râul cel de foc care curge înaintea scaunului înfricoșatului și prea Veșnicului Judecător, care va face sunet mare și cu văpaie prea iute va arde. Mă înfricoșez de negura cea fără de lumină. Mă înfricoșez de întunericul cel mai din afară și de legăturile cele nedezlegate, de scrâșnirea dinților și de plângerea cea nemângâiată...".* Apoi zice: *"Acolo totdeauna se aude: "Vai!" Acolo toți strigă: "Vai mie", "Vai mie" și nu este cine să le ajute. Suspină neîncetat și necurmat din adâncul inimii lor și nimeni nu este cine să-i audă. Plâng și se jelesc, dar nimeni nu este cine să se milostivească spre ei. Unde este desfătarea, unde este nălucirea averilor, unde este acolo frumusețea femeilor mincinoase și nefolositoare? Unde este acolo spoirea și sulemenirea femeilor celor rele pe care o uneltesc spre a înșela tinerii? Unde*

este podoaba hainelor? Unde este dulceața păcatului cea necurmată și întinată? Unde este mândria cea fără de omenie? Unde sunt boierii, unde împărații, unde egumenii și cei ce se fălesc cu dregătoriile și bogățiile lor? Ei defaimă pe Dumnezeu care i-a făcut pe dânșii" (Ușa pocăinței, 1812, p. 371-380).

Sfântul Clement al Romei zice despre muncile iadului: *"Toate sufletele sunt nemuritoare, chiar și cele ale păcătoșilor. Mai bine ar fi fost acestora să nu mai fi existat, căci în prada muncilor celor fără de sfârșit, în focul care nu se stinge, nemurind niciodată, ei nu vor vedea sfârșitul chinurilor lor"*.

Sfântul Policarp, episcopul Smirnei, zice: *"Tu mă ameninți pe mine cu un foc care se consumă pentru un timp și se stinge curînd, căci nu cunoști nimic de focul judecății viitoare și de munca cea veșnică pregătită pentru necredincioși"*.

Sfântul Iustin Martirul, vorbind de muncile iadului, zice: *"Satana cu toată armata lui și cu toți cei ce au urmat exemplul său, vor fi trimiși în focul cel nestins și acolo veșnic vor suferi"*.

Sfântul Chiril al Ierusalimului zice: *"Dacă cineva este păcătos, el primește un trup veșnic destinat a suferi chinurile păcatului și va arde veșnic în foc, fără a se distruge sau a se mistui vreodată"*.

Sfântul Vasile cel Mare, arătând că muncile iadului sunt veșnice, zice: *"Domnul afirmă că aceștia vor merge în munca cea veșnică"* (Matei 25, 46). *În alt loc trimite pe cei păcătoși în focul cel veșnic care este gătit diavolului și îngerilor lui* (Matei 25, 41).

După cum ne spune Mântuitorul în Sfânta Evanghelie (Matei 25, 41), *iadul a fost creat de Dumnezeu, nu la începutul zidirii, ci în clipa căderii din cer a îngerilor săi. El a fost destinat nu oamenilor, ci "diavolului și îngerilor lui", pentru că s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, dorind "să fie asemenea Celui Preaînalt"*. Iadul este o temniță de chin veșnic pentru ei, întrucât îngerii căzuți nu mai au iertare și pocăință, căci au păcătuit în știință și voință liberă, nu ca oamenii care cad din slăbiciune și neștiință. De aceea **numai oamenii au pocăință și iertare**, iar diavolii niciodată.

Atunci de ce se pedepsesc sufletele oamenilor păcătoși în muncile iadului, în temnița diavolilor și la un loc cu ei, dacă iadul este numai pentru ei? Pentru că oamenii ascultă mai mult de îndemnurile diavolilor spre păcat, decât de poruncile lui Dumnezeu spre mântuire. Și dacă nu se pocăiesc din viață de bună voie, prin spovedanie și lacrimi de căință și dacă nu părăsesc păcatele până la moarte datorate necredinței, nepăsării, mândriei și altor patimi care îi

țin legați, atunci sufletele păcătoșilor sunt aruncate în chinurile iadului, la un loc cu diavolii pe care i-au ascultat.

Dar oare și sufletele oamenilor nepocăiți rămân veșnic în iad cu diavolii? Oare păcătoșii din chinurile iadului nu mai au nici o salvare? Ce ne învață despre aceasta Sfânta Biserică?

- ❖ *Cei care au murit în păcate grele împotriva Sfântului Duh, cum sunt necredincioșii, care până la moarte declară că nu cred în Dumnezeu, cei care refuză la sfârșitul vieții spovedania și Sfânta Împărtășanie, cei care se leapădă de dreapta credință și mor în secte, vrăjitorii, cei care se sinucid și nu au nădejde în mila lui Dumnezeu, toți aceștia nu mai au nici o iertare după moarte și Biserica nu se roagă pentru ei niciodată, iar sufletele lor se chinuiesc veșnic în iad cu diavolii.*
- ❖ *La fel zac în chinuri și sufletele celor ce au făcut păcate de moarte și strigătoare la cer, până în ceasul morții, precum: înjurături de cele sfinte, tot felul de desfrânări, ucideri de copii (avorturi), cei stăpâniți de mândrie, de ură care mor neiertați unii cu alții, zgârciții, bețivii și toți cei robiți de patimi care mor nespovediți până în ceasul morții. Pentru aceștia Biserica se roagă, dacă nu s-au lepădat de credință, însă sufletele lor numai se ușurează de chinuri, dar nu se scot cu totul la lumină, fiind nepocăiți și nedezlegați de păcate pe pământ.*
- ❖ *A treia categorie de suflete ce se chinuiesc în iad este a celor ce au crezut în Dumnezeu, dar s-au spovedit și căit de păcat numai la moarte și n-au mai avut timp a-și face canonul pentru ele pe pământ. Aceștia suferă chinuri mai ușoare în iad și toți sunt izbăviți de osândă prin slujbele Bisericii și milosteniile făcute în numele lor.*

Trebuie să mai știm că sunt multe locuri și feluri de chinuri în iad, după măsura păcatelor fiecăruia și după urmările și sminteala pe care le-au pricinuit altora. Altfel și în alt loc se chinuiesc apostatații, adică lepădații de credință și necredincioșii și altfel se chinuiesc ucigașii, desfrânații și urătorii de oameni. Iar altfel se chinuiesc vrăjitorii și mincinoșii și în alt fel și loc se chinuiesc cei zgârciți și nemilostivi, căci precum în Împărăția lui Dumnezeu "**multe locașuri sunt**", după măsura faptelor fiecăruia, tot așa și în iad multe locuri și feluri de chinuri sunt după măsura păcatelor omenești.

Nu este om în trup care să poată vedea chinurile iadului și să nu moară de frică și durere.

Că dacă și diavolii fug de iad și stau pe pământ sau în văzduh până la ziua cea mare a judecății de apoi, cuprinși de groaza chinurilor din iad, cum ați

auzit în Evanghelia de azi, apoi cum să nu ne temem și să nu fugim noi păcătoșii de muncile iadului?

Cum să nu ne pocăim aici, în trup, și să nu ne plângem păcatele prin spovedanie și fapte bune, acum când mai avem puțină vreme, știind că fără pocăință nu este mântuire și că dincolo nimeni nu mai poate face nimic? Cum să nu purtăm grijă de morții noștri care au murit nepregătiți, știind că în iad nu mai este pocăință și că ei așteaptă în foc rugăciunile, slujbele și milostenia noastră?

Deci să ne pocăim cât mai curînd, că nu știm ceasul plecării noastre din trup. *Să ne mărturisim păcatele cu mare căință și cu lacrimi la duhovnici iscușiți, ca să luăm dezlegare și să facem pe pămînt canon pentru păcatele noastre, știind că în curînd ne cheamă Hristos din trup și nu știm dacă ne va mai pomeni cineva după moarte. Căci acum cât este Sfînta Liturghie pe pămînt, cât mai sunt duhovnici iscușiți și mai avem puține zile cu ușurință ne putem pocăi. Iar dacă vom muri în păcatele noastre, în nepăsare, în necredință, în răutate, în mândrie, în desfrâu, cine ne va scoate din focul iadului, din mâinile diavolului care stă gata să ne ucidă?*

Să ne temem de Dumnezeu, frații mei, să ne temem de judecată și de orice păcat. Să alungăm pe diavoli dintre noi și păcatele din inimile noastre, prin pocăință adevărată și viață curată, prin spovedanie, rugăciune, ascultare și iubire în Hristos. Să ne îndreptăm acum cât mai suntem în trup, că după moarte și mai ales după Judecata de apoi, nimeni nu mai poate schimba nimic.

Cu aceste îndrumări creștinești, *să-L rugăm pe Mîntuitorul Hristos să alunge dușmănia dintre oameni, necredința și dezbinarea din lume și tot păcatul din inimile noastre, ca să avem cu toți parte de Rai și de Cereasca Împărăție împreună cu îngerii și cu toți sfinții. Amin.*

Sfântul Ioan Gură de Aur - Păcatul este mai rău decât diavolul

Un lucru de seamă nu este atât a izbăvi pe cineva de un demon, cât a-l izbăvi de păcat. *Nu diavolul ne împiedică să dobândim împărăția cerurilor, dimpotrivă, el chiar ne ajută, fără a o voi, firește, făcându-l mai înțelept pe cel pe care l-a stăpânit, spre deosebire de păcat, care ne scoate din împărăția lui Dumnezeu.* (...) Atunci, dacă nu diavolul ne alungă din împărăția cerurilor, ne alungă păcatul și mai mare binefacere este a izbăvi pe cineva de păcat. (...)

Să ne cercetăm bine pe noi înșine și să vedem dacă nu cumva avem demon. Fiecare să fie cu luare-aminte la sine. Păcatul este mai greu lucru decât a avea demon, fiindcă demonul ne smerește. Sau nu-i vedeți pe demonizați când scapă de răul din ei și se însănătoșesc ca de o boală, cât sunt de smeriți, de mâhniți și de rușinați? Nu-i vedeți că nici ochii nu cutezează a-i ridica și a-i privi pe semenii lor? Iată ce lucru de mirare: ei se rușinează pentru cele ce pătimesc, dar noi nu ne rușinăm pentru cele ce făptuim. Ei, deși li s-a făcut nedreptate, se rușinează, în schimb noi, chiar dacă facem altora nedreptate, nu ne rușinăm.

Lucrurile pe care le fac ei nu sunt vrednice de rușine, ci sunt vrednice de milă, de iubirea oamenilor, de iertare, de nespusă admirație și de multe laude, pentru că, deși luptă cu un demon, toate le rabdă cu mulțumire. Toate care le facem noi cu adevărat sunt vrednice de râs, de osândă, de pedeapsă și de focul gheenei. Toate câte ne rușinează și ne fac vinovați de păcatele cele mai grele nu sunt vrednice de iertare.

Vezi, dar, ca păcatul este mai înspăimântător decât demonul? Vezi că ei, posedatii, au un îndoit folos din patimile lor? Mai întâi, fiindcă se fac mai înțelepți și mai cucernici și, în al doilea rând, pentru că, ispășindu-și pedeapsa aici, pe pământ, pentru păcatele lor, merg apoi, curați și îndreptați, la Domnul“.

**Sfântul Nicolae Velimirovici – Duminica a cincea după Rusalii -
Evanghelia mântuirii oamenilor și pieirii porcilor**

(Matei 8, 28-34; 9, 1)

Oamenii săvârșesc nedreptate împotriva lui Dumnezeu și tot ei se mânie asupra Lui. Omule, cine are dreptul să se mânie pe altcineva ?

Nelegiuîții își astupă gura și își zic.: „Să nu mai pomenim numele lui Dumnezeu, ca să se șteargă de pe lume !”

Bieți oameni, glasurile voastre sunt nimic în lumea aceasta mare. Ați văzut voi, ați auzit cum un zăgaz face râul să vuiască ? Fără stavile, râul ar curge tăcut, ar fi mut; dar zăgazul i-a deschis gâtul și fiecare strop a prins glas !

Zăgazurile voastre la fel vor face: vor deschide graiul celor tăcuți și vor învăța pe cei muți să vorbească.

Dacă buzele voastre nu mai mărturisesc numele Domnului, o să vă umpleți de frică auzind necuvântătoarele mărturisindu-L.

Adevărat vă spun: dacă voi tăceți, „**pietrele vor striga**” (Luca 19,40).

De-ar tăcea toți oamenii de pe pământ, iarba ar prinde glas.

Dacă oamenii ar șterge numele lui Dumnezeu dintre dânșii, s-ar scrie cu curcubeu pe cer și cu foc pe fiecare fir de nisip.

Atunci nisipul ar fi omenire și omenirea praf.

„Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria. Ziua zilei spune cuvânt, și noaptea nopții vestește știință” (Psalm 18, 1-2).

Așa vorbește Văzătorul și Psalmistul. Dar voi, oameni, cum vorbiți ?

Voi îl treceți cu dispreț sub tăcere pe Dumnezeu; de aceea, iată, pietrele prind glas ! Vorbirea se va lua de la voi și se va da pietrelor. Pietrele vor fi oameni, iar oamenii pietre.

S-a întâmplat în vremurile vechi că oamenii greoi la grai au privit fața Fiului lui Dumnezeu și nu L-au cunoscut, nici nu le-au fost dezlegate limbile ca să-L slăvească.

Atunci Dumnezeul Cel Viu a deschis graiul demonilor, ca să-i rușineze pe oameni prin mărturisirea Fiului lui Dumnezeu.

Demonii mai răi decât pietrele și mai fără de preț decât nisipul au dat glas mare înaintea Fiului lui Dumnezeu în vreme ce oameni din preajma Lui tăceau muți. Iar dacă cei mai căzuți de la Dumnezeu au fost siliți să-L mărturisească, cum n-o să facă acest lucru piatra cea fără de vină, care se supune orbește vocii lui Dumnezeu ?

Dumnezeu le dă oamenilor învățătură nu doar prin cerul plin de îngeri și împodobit cu stele, nu doar prin pământul acoperit cu făpturile din mijloc ale lui Dumnezeu, dar încă și prin demoni — ca să dea păgânilor, care atât de ușor găsesc drumul spre iad, prilejul de a se rușina și de a se înălța, scăpându-și sufletele din abis, din foc și din chin.

Aleșii care-L însoțeau pe Domnul în drumurile Sale se arătaseră slabi în credință, de aceea Mântuitorul îi duce într-un ținut foarte păgânesc, ca să-i rușineze și să le dovedească necredința prin ceea ce avea să se întâmple. Ceea ce s-a întâmplat este înfățișat în Evanghelia de astăzi.

„Și trecând El dincolo, în ținutul gherghesenilor, L-au întâmpinat doi îndrăciți, care ieșeau din morminte, foarte cumpliți, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea”.

Gherghesa și Gadara erau cetăți din ținuturile păgâne de dincolo de marea Galileii. Erau două din cele zece cetăți care stătuseră odinioară pe țărmurile acestei mări.

- ✓ La **Marcu** și la **Luca**, în loc de Gherghesa e pomenită Gadara, ceea ce nu înseamnă altceva decât că cele două cetăți erau foarte aproape una de alta, și că cele istorisite s-au petrecut undeva între ele.
- ✓ Evangheliștii **Marcu** și **Luca** pomenesc de un îndrăcit, pe când **Matei** vorbește de doi.

- ✓ **Marcu** și **Luca** pomenesc doar pe unul din acei doi, pe cel mai înfricoșător, care băgase spaima în întreg ținutul, iar **Matei** îi pomeneste pe amândoi, pentru că pe amândoi i-a vindecat Domnul.
- ✓ Că unul dintre cei doi era mai cunoscut decât ceilalți se vede din Evanghelia Sfântului **Luca**, care spune că îndrăcitul era „un bărbat din cetate”, așadar mai cunoscut decât celălalt, sătean pesemne.
- ✓ Din cuvintele Sfântului **Luca** se vede de asemenea că îndrăcitul avea demon „de multă vreme”, ceea ce înseamnă că, fiind bolnav ani în șir, ajunsese să fie bine cunoscut prin partea locului. Din povestirea lui Luca e limpede că acesta era mai înfricoșător și mai dezlănțuit decât celălalt, pentru că ni se spune că „*era legat în lanțuri și în obezi, păzindu-l, dar el, sfărâmând legăturile, era mânat de demon în pustie*” (Luca 8, 29).

Acesta e deci motivul pentru care Evangheliștii Marcu și Luca pomenesc un singur bărbat, deși erau doi. Și noi facem de multe ori la fel astăzi când povestim un incident oarecare; pomenim, de pildă, doar pe șeful unei bande de răufăcători care au fost prinși. Când a fost prinsă banda împreună cu șeful ei, spunem că a fost capturat cutare și cutare șef al unei bande de tâlhari. La fel fac și cei doi Evangheliști. *După cum Marcu și Luca întregesc povestirea lui Matei cu un amănunt, descriind pe cel mai bolnav dintre nebuni, tot așa Matei completează pe Marcu și pe Luca în alte amănunte, spunând că îndrăciții erau doi.*

Acești îndrăciți trăiau în morminte, și ieșeau de acolo ca să cutreiere prin pustietăți, băgând groaza în oameni pe câmp și pe drumuri, mai ales în calea care trecea prin apropierea locului unde sălășluiau ei.

Păgânii își aveau cel mai adesea mormintele la marginea drumului, și nici la iudei acest lucru nu era o raritate.

Mormântul Rahilei e la marginea drumului dintre Ierusalim și Betleem. Mormântul lui Manase e la drumul spre Marea Moartă.

Punând stăpânire pe acești doi bărbați, diavolul își făcea din ei arme distrugătoare asupra celorlalți oameni, pentru că trăsătura de căpetenie a celor îndrăciți este că fac numai răutăți și stricăciuni. Ei sunt lipsiți de orice bine. De unul din cei doi se spune că „*nu mai puneă haină pe el*”.

Odată cu goliciunea trupului, și sufletul îi era gol de orice lucru bun, de orice dar dumnezeiesc. Amândoi erau atât de fioroși „*încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea.*”

Și iată, au început să strige și să zică: Ce este nouă și Ție, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu ? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești ?

În urletul diavolilor, lucrul de seamă este că ei văd în Iisus pe Fiul lui Dumnezeu și, în groaza lor, strigă tare aceasta. Să se rușineze cei care Îl privesc pe Domnul în față fără a-L recunoaște, și cei care-L recunosc dar nu-L mărturisesc deschis.

[Zigaben zice: „De vreme ce ucenicii Săi și poporul L-au văzut om, trebuie să vină diavoli să-I proclame dumnezeirea”.]

E drept că dracilor nu le place să-L arate pe Hristos Dumnezeu, pentru ei nu-i nici o fericire, cum ar fi pentru omul care găsește o comoară și strigă nevenindu-i să-și creadă ochilor, ori cum a fost cu Apostolul Petru care a strigat cu bucurie: **„Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu celui viu”** (Matei 16,16); dar aceștia (îndrăciții) au strigat cu spaimă și îngrozire, văzând în fața lor pe Judecătorul. Au strigat numele care îi cutremură de frică, numele pe care l-au ascuns și l-au șters din inimile oamenilor. Au strigat chinuiți și disperați, și numai groaza le-a smuls acest strigăt.

„Și iată, au început să strige și să zică: Ce este nouă și Ție, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu ?” întreabă demonii. Ce legătură avem noi cu Tine ? Ce-i cu vizita asta pe nepoftite ? **„Ce învoire este între Hristos și Veliar”** ? (II Corinteni 6, 15). **Nici una. Și de aceea slujitorii lui Veliar, chinuitorii oamenilor, întreabă pe Hristos de ce a venit la ei: „Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești ?”**

Ei așteaptă ceasul judecății și chinuirea la sfârșitul veacurilor. Singură apariția lui Hristos în fața lor este pentru ei un chin, un chin cu mult mai mare decât este lumina pentru cârtiță și focul pentru păianjen.

În lipsa lui Hristos dracii sunt obraznici, trufași, îi înjosesc pe oameni aducându-i pe-o treaptă cu vitele și îngrozesc împrejurimile **„încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea”**.

De față cu Hristos sunt nu numai dezgustător de îngroziți ci se târăsc, cum se târăște orice tiran înaintea judecății. Acum încep să se milogască de Domnul să nu-i trimită în adâncuri: **„Și-L rugau pe El să nu le poruncească să meargă în adânc”**.

„Să nu le poruncească” înseamnă că, dacă le-ar fi poruncit, ei ar fi trebuit să meargă. Așa este stăpânirea și puterea lui Hristos.

Adâncul este adevăratul lor sălaș, locul lor de chin. Despre căpetenia tuturor demonilor profetul a spus: „*Cum ai căzut tu din ceruri, stea strălucitoare, fiu al dimineții... Și acum, tu te pogori în iad, în cele mai de jos ale adâncului*” (Isaia 14, 12,15), unde este plânsul și scrâșnirea dinților.

Din pricina păcatelor, cu îngăduința lui Dumnezeu demonii sunt dezlegați între oameni. Nu-i așa că-i mai ușor pentru ei între oameni decât în adânc ? Câtă vreme sunt între oameni, ei îi chinuie pe oameni; când sunt în adânc nu se au decât pe ei pentru chinuire, în chin sunt și când sunt printre oameni, dar atunci chinul lor e ușurat de chinul celorlalți.

Diavolul e distrugătorul trupului, „*un ghimpe în carne*”, cum l-a numit Apostolul Pavel (II Corinteni 12, 7). Prin trup se cațără, ca pe o scară, în suflet și apucă inima și mintea omului, până le devoră cu totul, le schimonosește și le golește de curăția și frumusețea lor dumnezeiască, de înțelegere și dreptate, de dragoste și de credință, de dorință de bine și de nădejde în bine.

Apoi se proțăpește în om ca pe un tron al său, îi apucă toate firele sufletului și trupului în mâinile sale și omul ajunge să-i fie lui animal de povară pe care-l călărește diavolul, fluier prin care cântă diavolul, fiară sălbatică prin care sfășie diavolul. Așa erau îndrăciții descriși în Evanghelie.

Nu se spune că acești oameni L-au văzut pe Hristos, L-au recunoscut, I-au spus pe nume ori au vorbit cu El; toate acestea le-au făcut demonii dintrînșii. Oamenii aceia parcă nici n-ar fi existat: două momâi mânate cu biciul de diavoli.

A vindeca astfel de oameni era ca și când i-ai fi înviat din morți, și încă mai mult de-atât; pentru că un om mort, având doar sufletul despărțit de trup, câtă vreme sufletul este în mâna lui Dumnezeu, Dumnezeu îl poate întoarce din nou trupului restaurând viața.

Dar starea acestor oameni stăpâniți de demoni era mai rea decât moartea, pentru că sufletele lor fuseseră furate și înrobite de demoni și se aflau cu totul în mâna demonilor. Trebuia ca sufletele să le fie mai întâi smulse de la demoni, demonii izgoniți și apoi sufletele întoarse oamenilor.

Iată de ce minunea vindecării acestor îndrăciți este deopotrivă cu învierea morților, dacă nu chiar o întrece!

„*Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești ?*” Îl întreabă demonii pe Hristos. Ei știau că îi așteaptă chinul la sfârșit.

O, de-ar ști păcătoșii că și pe ei îi așteaptă chinul, nu mai puțin decât îi așteaptă pe demoni! Demonii știu că la sfârșit neamul omenesc, nutrețul lor de căpetenie, le va fi smuls din mână iar ei vor fi aruncați în adâncul întunecat unde se vor sfâșia și se vor devora numai unii pe alții.

Marele Profet a spus despre căpetenia demonilor: va fi „*azvârlit departe de mormântul tău* (adică de trupurile oamenilor înrobiți) *ca o ramură fără de preț... ca un hoit călcat în picioare*” (Isaia 14,19). Și Domnul Însuși a adeverit: „*Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer*” (Luca 10,18). Și toți oamenii vor vedea la sfârșit, când păcătoșii vor fi aruncați ca un fulger „*în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui*” (Matei 25,41).

Pe când demonii se rugau de Hristos cu frică și cutremur, o turmă mare de porci, „*ca la două mii*” (Marcu 5,13), pășteau liniștiți pe, deal. Demonii L-au rugat pe Iisus: „*Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci*”.

Adică: Nu ne azvârli în adânc, ci măcar trimite-ne în trupurile porcilor. „Dacă ne scoți afară..”

Nu zic: afară din om; nici măcar nu pomenesc de om, într-atât era acesta de mort pentru dânșii. Din toate fapăturile din univers, nici una nu este atât de urâtă și de pizmuită de demoni ca omul.

Mântuitorul dimpotrivă, apasă asupra cuvântului „om”: „*Ieși duh necurat din omul acesta*” (Marcu 5, 8). Demonii nu vor să plece din om; lor le-ar fi plăcut la nesfârșit să stea în om decât să meargă în porci, pentru că de ce folos le erau lor porcii ?

Pe când pe oameni demonii îi pot face să fie ca porcii, ba chiar mult mai rău ca porcii, cu porcii ce pot face ? Oricum, chiar atunci când se află în porci, sau în orice altă viețuitoare, răutatea lor se întoarce tot împotriva omului. Prin porci ei vătămă mai departe pe oameni; dacă nu altfel, măcar înecându-i pe porci și dându-le astfel prilej oamenilor să se supere pe Dumnezeu. Astfel, ca să scape de adânc, aleg să intre în porci.

„Duceți-vă. Iar ei, ieșind, s-au dus în turma de porci. Și iată, toată turma s-a aruncat de pe țărm în mare și a pierit în apă”.

Demonii i-ar fi putut împinge și pe acei doi nefericiți să se înece în mare, dacă nu i-ar fi împiedicat puterea lui Dumnezeu să facă aceasta. Se întâmplă totuși, și nu arareori, ca cei ieșiți din minți să se zdrobească aruncându-se de la mare înălțime, sau să se înece, sau să se spânzure, sau să se azvârle în foc.

Demonii cei răi îi împing să facă aceasta, scopul lor fiind nu numai să distrugă viața ci să ucidă sufletele și în lumea aceasta și în cea viitoare. Cu toate acestea, nu arareori se întâmplă de asemenea ca Dumnezeu, în înțeleapta-I economie, să-i păzească pe oameni de o astfel de moarte.

De ce a trimis Iisus duhurile rele în porci ? Le-ar fi putut trimite în arbori sau în stânci; de ce tocmai în porci ? **Nu ca să-i asculte pe demoni, ci ca să-i învețe pe oameni.**

Unde sunt porci, acolo-i necurăție, iar duhurilor necurate le place necurăția; și unde nu-i necurăție, o fac ei cu de-a silă. Iar unde-i puțină, ei îi adaugă, și în curând puținul se face mult. Când intră într-un om curat, repede îngrămădesc întrânsul necurăție porcească.

*Prin azvârlirea porcilor și înecarea lor în mare, Domnul a vrut să ne învețe ce pavăză de nimic împotriva puterilor diavolești e lăcomia, și prin aceasta să ne amintească postul. **Ce au de-a face rapacitatea și lăcomia cu porcii ?** Vedeți numai cu ce repeziciune puterile diavolești au biruit porcii, i-au dus la pierzanie! **Tot așa fac și cu oamenii lacomi și nesățioși, care cred că lăcomindu-se își sporesc puterea. Nu puterea și-o sporesc, ci slăbiciunea, și trupește și duhovnicește.***

[Vasile cel Mare, în Cuvântul X despre post spune: „Pe câte știi doctorii nu le prescriu bolnavilor bucate alese, ci post și înfrânare. Socotești că un căpitan de corabie va scăpa mai cu înlesnire corabia încărcând-o cu poveri, sau încărcând-o ușor, cu chibzuință ?”]

Lacomii sunt lipsiți de caracter, slabi înaintea oamenilor și încă și mai slabi înaintea demonilor. Nimic mai ușor pentru diavoli să-i mâne să se înece în marea morții duhovnicești.

Mai avem încă o învățătură limpede: cât de cumplită este puterea demonilor când Dumnezeu nu o ține în frâu. Demonii sălășluitori în numai doi oameni, au năruit și au înecat în câteva clipe două mii de porci. **Dar până a venit Hristos Dumnezeu i-a oprit — ca să se arate puterea și stăpânirea Lui; apoi le-a dat drumul, ca să arate puterea demonilor.**

Dacă Dumnezeu ar fi îngăduit, demonii ar fi făcut în câteva clipe cu toți oamenii de pe pământ ceea ce au făcut cu porcii.

Dar Dumnezeu iubește neamul omenesc. Dragostea Lui fără margini ne ține în viață și ne păzește de cruzii și cumpliții noștri dușmani.

*Se vor întreba unii, întâi dacă nu-i pare lui Dumnezeu rău de atâta mulțime de porci, apoi cum vor suferi oamenii din acea cetate asemenea pierdere. Numai diavolul îl duce pe om la astfel de gânduri! **Nu cumva este el mai milos decât Hristos ? Dar oare ce sunt porcii altceva decât iarbă călcată în picioare?***

Dacă nu păgubește Dumnezeu de pe urma crinilor de pe câmp, care azi sunt mai strălucit îmbrăcați ca regele Solomon, iar mâine sunt scrum, de ce ar plânge după porci ? Poate Îi e mai greu să zidească porci decât crini sălbatici ?

Dar unii iarăși vor zice: nu-i vorba de frumusețe ci de folos. ***Dar oare îi sunt mai de folos omului porcii când i se îngrașă trupul decât când i se luminează sufletul?***

„*Voi sunteți cu mult mai de preț decât vrăbiile*” (Matei 10, 31), spune Domnul oamenilor. Atunci, nu-s oamenii mai de preț decât porcii, fie ei și două mii ?

Să chibzuiască fiecare la sine însuși și la prețul pe care-l are, și se va încredința repede că învățătura primită de oameni prin acea faptă a fost ieftin plătită.

Era imperios necesar ca neamul omenesc cel tocit să vadă mai întâi cât de necurat este diavolul și apoi cât de mare este puterea lui. Nici un cuvânt de pe pământ nu ar fi putut arăta mai bine acest lucru decât nebunia și decât înecarea porcilor în clipa când au intrat în ei demonii.

Ce cuvinte i-ar fi putut încredința pe păgânii locuitori ai Gherghesei și Gadarei dacă această înfricoșătoare dovadă — dar nu dovadă, ci revelație ! — nu i-ar fi trezit din somnul păcatului și nu i-ar fi făcut să cunoască adâncul în care demonii, așa cum i-au târât pe porci, îi târau și pe ei fără milă ? Ce altceva i-ar fi putut povățui mai bine la credința în Hristos Cel Atotputernic ?

Dar vedeți ce s-a întâmplat mai departe: „**Păzitorii au fugit și, ducându-se în cetate, au spus cele întâmplate cu îndrăcîții. Și iată toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să treacă din hotarele lor**”. Porcarii și locuitorii cetății au fost cuprinși de spaimă. „**S-au înfricoșat**” (Luca 8, 35).

Vedeau toți ce nu mai văzuseră și nu mai auziseră niciodată: Nebunul care pătimise atâta amar de ani, stă la picioarele lui Hristos, liniștit și întreg la minte.

Paznicii și apostolii le-au povestit oamenilor cum vindecase Hristos pe cei doi

îndrăciți, și cum o legiune de demoni tremurase de frică în fața Lui, cerșindu-I îngroziți să-i trimită în porci dacă nu-i lasă să mai rămână în oameni, și cum după aceea duhurile rele smulseseră ca un vârtej turma de porci și o azvârliseră în adâncurile mării.

Au auzit, au priceput și i-au și văzut pe cei doi, care abia cu puțin înainte fuseseră ca și morți, înviați și curățiți. Teferi acum, ei privesc fața Domnului care le stă cu liniște înainte, de parcă nu tocmai ar fi săvârșit o minune, minune mai uimitoare decât dacă ar fi smuls cu totul muntele Gherghesei și l-ar fi prăbușit în mare. Din toate acestea târgoveții Gherghesei nu țin minte decât un lucru: că li s-a prăpădit turma de porci și n-o s-o mai vadă înapoi niciodată, *în loc să cadă în genunchi și să mulțumească Domnului că a salvat două suflete, ei jelesc pierderea porcilor ! În loc să-L roage să le fie oaspete, Îl roagă să plece cât mai repede, în loc să laude pe Dumnezeu, plâng pentru porci.*

Să nu ne grăbim să osândim dragostea acestor ghergheseni pentru porcii lor, mai înainte să privim societatea zilelor noastre și să vedem câți iubitori de porci numără cetatea noastră, căroră asemeni acelora, le pasă mai mult de porci decât de viața semenilor lor.

Gândiți-vă cât de puțini sunt astăzi, chiar și între cei care-și fac cruce și au pe buze numele lui Hristos, cei care ar pregeta să ucidă doi oameni dacă s-ar alege de pe urma lor cu două mii de porci.

Sau vedeți dacă sunt mulți între dumneavoastră care ar sacrifica două mii de porci ca să scape viața a doi nebuni. *Să se rușineze cei ce osândesc pe ghergheseni mai înainte de a se osândi pe sine.* Dacă s-ar scula gherghesenii din mormânt astăzi și ar prinde să numere, mare mulțime de cei ce gândesc asemenea lor ar afla în creștina Europă !

Ei măcar L-au rugat cu frumosul pe Hristos să plece de la ei, pe când popoarele Europei de-a dreptul Îl alungă. Și de ce Îl alungă ? Ca să rămână ele singure cu porcii și cu stăpânii lor, dracii.

Întreaga întâmplare, de la început la sfârșit, are un tâlc mai adânc. *Toate cele spuse ajung ca să fie învățătură, îndemn și îmbărbătare pentru toți cei ce se simt în trup ca în mormânt; care își dau seama de lucrătura puterilor demonice în patimile care apasă asupra lor ca niște lanțuri de fier, târându-i în adâncul pieirii; care, cu toate acestea, își dau seama ce preț are omul: sufletul lui e mai mult decât toți porcii, și vitele, și țarinile și averile din lume; care caută vindecare și pe Vindecătorul bolilor lor, cu prețul a tot ceea ce au.*

„Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa...”

Întreaga istorie se încheie cu aceste cuvinte. Hristos nu le-a spus nimic gherghesenilor. Ce să le mai spună dacă minunea nu le-a fost de-ajuns ? Vorbele nu i-ar fi adus la supunere. La ce bun să aduci la supunere niște morminte ? A coborât în tăcere colina, a intrat în corabie și a plecat de la dânșii.

Ce blândețe, ce răbdare, ce înălțime dumnezeiască !

Ce victorie deșartă pentru Cezarul care a scris Senatului: „Am venit, am văzut, am învins !”

Hristos a venit, a văzut, a învins și a tăcut. Păstrând tăcere a înveșnicit biruința Sa.

Să învețe păgânii, dacă vor, din pilda smeritului Domn Iisus Hristos, care niciodată nu dă buzna cu sila.

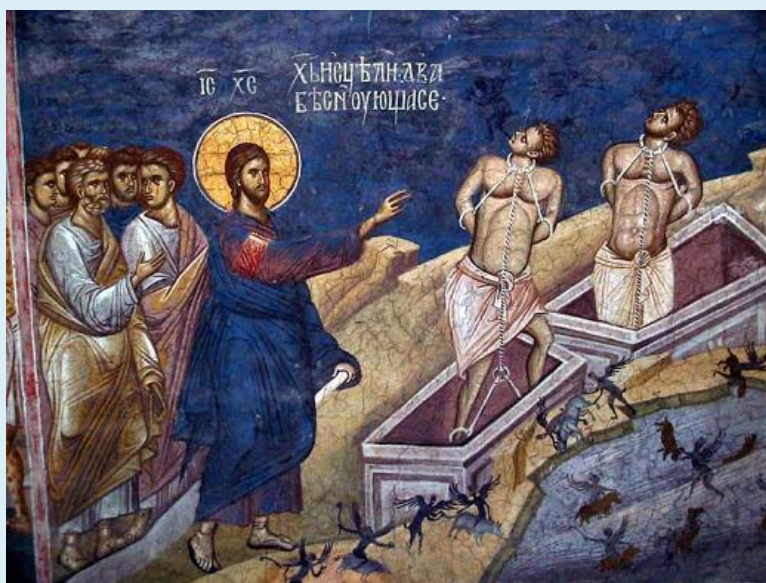
Cine-L primește, primește viață veșnică; cine-L alungă rămâne cu porcii în veșnica îndrăcire și moarte.

O, Doamne Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi păcătoșii, vindecă-ne și ne mântuiește !

A Ta fie slava și lauda, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, Treimea cea de o ființă și nedespărțită, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

(Din „Predici”, Sfântul Nicolae Velimirovici, Editura Ileana)

Europa - noua Gadara sau Hristos printre iubitorii de porci

În Duminica a V-a după Rusalii, când se citește la Sfânta Liturghie - Evanghelia despre vindecarea de către Mântuitorul Iisus Hristos a demonizaților din ținutul Gherghesei (Gadarei), predica Sfântul Nicolae Velimirovici - din care prezentăm mai jos numai un fragment deosebit de sugestiv - ne amintește, prin cuvinte cu valoare profetică, în ce Europă am ales să intrăm, o Europă care și ea, la modul cel mai propriu, se îngrijește în mod deosebit de porci și de alte dobitoace în timp ce Hristos este alungat, cu fiecare an ce trece, tot mai mult dintre hotarele sale, pentru ca îndrăcirea să stăpânească tot mai nestingherit pretutindeni, dându-i-se numele de normalitate...

“Păzitorii au fugit și, ducându-se în cetate, au spus cele întâmplate cu îndrăciții. Și iată toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să treacă din hotarele lor”. Porcarii și locuitorii cetății au fost cuprinși de spaimă. „S-au înfricoșat” (Luca 8, 35). Vedeau toți ce nu mai văzuseră și nu mai auziseră niciodată: Nebunul care pătimise atâta amar de ani, stă la picioarele lui Hristos, liniștit și întreg la minte.

Paznicii și apostolii le-au povestit oamenilor cum vindecase Hristos pe cei doi îndrăciți, și cum o legiune de demoni tremurase de frică în fața Lui, cerșindu-I îngroziți să-i trimită în porci dacă nu-i lasă să mai rămână în oameni, și cum după aceea duhurile rele smulseseră ca un vârtej turma de porci și o azvârliseră în adâncurile mării.

Au auzit, au priceput și i-au și văzut pe cei doi, care abia cu puțin înainte fuseseră ca și morți, înviați și curățiți. Teferi acum, ei privesc fața Domnului care le stă cu liniște înainte, de parcă nu tocmai ar fi săvârșit o minune, minune

mai uimitoare decât dacă ar fi smuls cu totul muntele Gherghesei și l-ar fi prăbușit în mare. Din toate acestea târgoveții Gherghesei nu țin minte decât un lucru: că li s-a prăpădit turma de porci și n-o s-o mai vadă înapoi niciodată, în loc să cadă în genunchi și să mulțumească Domnului că a salvat două suflete, ei jelesc pierderea porcilor! În loc să-L roage să le fie oaspete, Îl roagă să plece cât mai repede, în loc să laude pe Dumnezeu, plâng pentru porci.

Să nu ne grăbim să osândim dragostea acestor ghergheseni pentru porcii lor, mai înainte să privim societatea zilelor noastre și să vedem câți iubitori de porci numără cetatea noastră, căroră asemeni acelora, le pasă mai mult de porci decât de viața semenilor lor.

Gândiți-vă cât de puțini sunt astăzi, chiar și între cei care-și fac cruce și au pe buze numele lui Hristos, cei care ar pregeta să ucidă doi oameni dacă s-ar alege de pe urma lor cu două mii de porci. Sau vedeți dacă sunt mulți între dumneavoastră care ar sacrifica două mii de porci ca să scape viața a doi nebuni. Să se rușineze cei ce osândesc pe ghergheseni mai înainte de a se osândi pe sine. Dacă s-ar scula gherghesenii din mormânt astăzi și ar prinde să numere, mare mulțime de cei ce gândesc asemenea lor ar afla în „creștina” Europă!

Ei măcar L-au rugat cu frumosul pe Hristos să plece de la ei, pe când popoarele Europei de-a dreptul Îl alungă. Și de ce Îl alungă? Ca să rămână ele singure cu porcii și cu stăpânii lor, dracii. La ce bun să aduci la supunere niște morminte?...

A coborât în tăcere colina, a intrat în corabie și a plecat de la dâșii. Ce blândețe, ce răbdare, ce înălțime dumnezeiască!

Ce victorie deșartă pentru Cezarul care a scris Senatului: „Am venit, am văzut, am învins! Hristos a venit, a văzut, a învins și a tăcut. Păstrând tăcere a înveșnicit biruința Sa. Să învețe păgânii, dacă vor, din pilda smeritului Domn Iisus Hristos, care niciodată nu dă buzna cu sila.

Cine-L primește, primește viață veșnică; cine-L alungă rămâne cu porcii în veșnica îndrăcire și moarte.

O, Doamne Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi păcătoșii, vindecă-ne și ne mântuiește!

Sfântul Teofan Zăvorâtul – Tâlcuiri

[Rom. 10, 1-10; Mt. 8, 28-34; 9, 1].

Gadarenii au văzut străina minune săvârșită de Domnul prin izgonirea legiunii de demoni și, totuși, au ieșit - toată cetatea - și L-au rugat pe Domnul „*să plece din hotarele lor*”.

Nu se vede să se fi purtat față de El cu dușmănie, dar nici de credință n-au dat dovadă. I-a cuprins o frică nelămurită, care-i făcea să dorească doar atât: „Pleacă unde știi, doar lasă-ne în pace”. Acesta este chipul oamenilor care trăiesc liniștiți în avutul lor. În jurul lor, lucrurile s-au rânduiește nu prea rău; ei s-au obișnuit cu această rânduială; nu au nici gând, nici trebuință s-o schimbe, ori s-o înlocuiască și se tem să facă vreun pas nou. Simțind totuși că dacă va veni poruncă de sus, frica de Dumnezeu și conștiința îi vor sili să lepede cele vechi și să primească cele noi, ei fug din răspuțeri de astfel de prilejuri, așa încât, luând ca îndreptățire neștiința, să poată viețui liniștiți cu vechile lor obiceiuri.

Așa sunt cei care se tem să citească Evanghelia și cărțile Sfinților Părinți, precum și să poarte convorbiri duhovnicești, de frică să nu-și zgândăre conștiința, care dacă se va trezi, va începe să-i silească a lepăda unele și a primi altele.

*(din “Tâlcuiri din Sfânta Scriptură
pentru fiecare zi din an”
Sfântul Teofan Zăvorâtul ,
Editura Sophia)*

Sfântul Luca al Crimeei - Predică la Duminica vindecarea demonizatului din ținutul Gadarei

“Ați auzit astăzi pericopa evanghelică despre vindecarea demonizatului din ținutul Gadara.

Oare se întâlneau asemenea oameni doar în timpurile vechi? Nu există demonizați și în timpurile noastre? Ba sigur că da! Cauzele multor boli sufletești nu sunt cunoscute nici măcar de psihiatrii cei mai învățați. Nu se cunoaște cauza nebuniei lor violente. Dar pentru mine este clar că în rândul celor nebuni, violenți, există și demonizați. Cu toate acestea, există mulți oameni pe care nimeni nu-i numește nebuni și care, totuși, pe bună dreptate, pot fi numiți demonizați.

Fiindcă cine este demonizat? Demonizatul este un om stăpânit de duhurile rele. Despre demoni, despre conducătorul lor, satana, este scris în Sfintele Scripturi. Însuși Domnul Iisus Hristos a vorbit despre ei și de multe ori i-a izgonit din oameni.

Auțiți cuvintele lui Hristos: ***Când duhul cel necurat iese din om, umblă prin locuri fără de apă, căutând odihnă; și, negăsind, zice: mă voi întoarce la casa mea, de unde am ieșit; și venind, o află măturată și împodobită; atunci merge și ia cu el alte șapte duhuri mai rele decât el și, intrând, locuiește acolo, și se fac cele de pe urmă ale omului aceluia mai rele decât cele dintâi*** (Luca 11, 24-26).

După cum puteți observa, Domnul Iisus Hristos a afirmat că demonii intră în om și, părăsindu-l la un moment dat, se pot întoarce din nou.

Cum să nu credem în existența diavolului, demonilor, atunci când știm că satana a ajuns la o astfel de îndrăzneală încât l-a ispitit pe Domnul Iisus Hristos, după postul Lui de 40 de zile în pustie? Tot din Sfânta Scriptură aflăm că satana, stăpânitorul acestei lumi, este întotdeauna printre noi, în jurul nostru, și împreună cu el sunt legiuni întregi de slujitori.

Satana este dușmanul neamului omenesc și, în nemăsurata lui răutate, încearcă să ne piardă, să distrugă din inimile noastre credința în Domnul Iisus Hristos și să ne supună voii lui. Întotdeauna, neîncetat și el, și toți îngerii lui ne urmăresc și ne chinuiesc.

Sunt mulți oameni care, din pricina faptelor și gândurilor lor, din pricina lipsei lor de credință în Dumnezeu, devin lăcașuri acestor duhuri rele de sub tărie. Inimile lor servesc adăpost demonilor. Fiindcă știți că printre noi trăiesc unii pe care nu-i costă nimic să ucidă un om, care își petrec întreaga viață în jafuri, beție, desfrânare. Ei sunt adăpost demonilor, ei sunt demonizați.

Istoria ne-a arătat un om despre care suntem îndreptățiți să spunem că în el s-au adăpostit nu una, ci mai multe legiuni de demoni. Am văzut un asemenea om decăzut, un astfel de monstru, un astfel de slujitor al satanei, care nu a avut egal în istoria omenirii. Voi știți despre cine vorbesc – este cel care a început de curând un război extrem. Pentru că în sufletul lui trăiesc legiuni de demoni, care cer răuri, mari de sânge omenesc. Locuiesc în el cei mai răi și mai periculoși demoni – demonii mândriei, ai disprețului de oameni, ai urii, ai preînălțării de sine.

Dar ce vom spune despre noi, creștinii? Suntem lăsați în pace de demoni? Eu vorbesc anume despre creștini, vorbesc despre noi, care credem că există satana și duhurile rele de sub cer.

Oare rareori aceste puteri demonice își fac loc în inimile noastre? Permanent, în fiecare zi, în fiecare ceas pătrund în ele. Fiindcă este multă răutate în inimile noastre și mult dispreț pentru semenii.

Este oare puțină mândrie în noi, cuvinte și simțuri întinate, care îi supără pe apropiații noștri? Oare sunt printre noi oameni care, după ce s-au rugat în biserică, se întorc acasă și încep să facă zile fripte apropiaților lor?

Există, spre rușinea noastră, unii care sunt capabili de hoție, de desfrânare, care lasă acces liber puterii demonice – oricărei pofte și plăcerilor. Locuiesc în

sufletele lor demonii exact ca și în sufletul nefericitului demonizat din ținutul Gadara.

Dar să nu vorbim despre ei – cei care pot fi numiți unelte demonice. Vom vorbi despre cei care nu fură, nu desfrânează, nu vorbesc urât, nu se supun patimilor, despre cei care duc o viață aparent nepătată, care sunt devotați unei profesii folositoare omului, de exemplu tratează oamenii. Despre ei vom vorbi.

De curând a venit la mine o tânără fată de profesie medic; nu a venit ca la un episcop, ci ca la un profesor, pentru vindecare.

- Ei bine, spuneți-mi: care este problema?

- Păi să vedeți, sunt neurastenică, mă supără neurastenia.

- Dar în ce constă neurastenia dumneavoastră?

- Nu am liniște; plâng întotdeauna, sunt irascibilă, cea mai mică observație la serviciu mă scoate din sărite, îmi pierd stăpânirea de sine și plâng, plâng fără oprire de la orice mărunțiș.

Eu, ca medic, știu ce este neurastenia și pentru mine este clar că nu poate fi vorba de așa ceva. Încep să analizez starea ei sufletească, o întreb despre toate, aflu care îi sunt interesele: chirurgia, un pic literatură, un pic artă.

Îi răspund:

- Deci trăiești doar cu chirurgia? Este prea puțin. Dumneavoastră faceți primii pași în chirurgie, dar eu am parcurs cale lungă, am ajuns la glorie în domeniul ei și vă voi spune că acest lucru pentru mine nu este important, nu este semnificativ.

Există ceva infinit mai important. *Sufletul omului este adânc fără de capăt.*

- *Au existat și există oameni care au atins mari înălțimi ale sufletului, ale gândului și sentimentului.*
- *Au existat mari asceți creștini care și-au petrecut toată viața în rugăciune neîncetată și în post. În fața acestor mari asceți se descoperă deschis astfel de taine ale vieții duhovnicești, care ne sunt complet necunoscute nouă, oamenilor simpli, obișnuiți. Înălțimea vieții lor duhovnicești era atât de mare, încât ei, la fel ca și Apostolul Pavel și Cuviosul Serafim de Sarov, au fost înălțați încă din viață până la al treilea cer și au văzut ce îi așteaptă pe toți sfinții în viața veșnică.*
- *Au existat mari asceți care au scris lucrări teologice profunde, cu care ne hrănim ca și cu o hrană duhovnicească prețioasă. Toată viața lor au trăit-o în Dumnezeu, dispuneau de o bogăție neprețuită – unitatea sufletului. Sufletul lor era concentrat la Dumnezeu.*
- *Au fost și alții – mari oameni de știință, filosofi – care și-au trăit viața cercetând natura și sufletul. Este remarcabil că astfel de gânditori și-au petrecut viața asemenea pustnicilor. De exemplu, Kant, Descartes, toată*

viața și-au trăit-o în singurătate. Kant a trăit mult timp în orășelul Koenigsberg și cunoștea doar drumul spre universitate, unde a fost profesor, și spre fotoliul său, unde reflecta.

Trăim noi așa oare? Suntem ocupați cu gândul la suflet, cu gândul la problemele importante pe care urmează să le rezolvăm – cele privitoare la viața noastră, la comportamentul nostru? Nu! Noi suntem ocupați cu activitățile casnice și cu cele de serviciu, cu goană după distincții, după bunăstare, după o viață îndestulată, iar cerințele sufletului ne sunt străine. Nu numai că nu caută oamenii unitatea sufletului, ci mai degrabă caută împrăștierea lui; caută să fugă de propriile lor suflete, încearcă să înăbușe toate aspirațiile sufletului, merg la cinema, se dedau distracțiilor de tot felul.

Ei nu au nevoie de unitatea sufletului, ci de împrăștierea lui. Ei nu suportă singurătatea, ci au nevoie mereu de compania oamenilor de nimic, asemenea lor. Se distrează, merg în ospetie, vorbesc fără rost banalități, vorbesc obscenități și flecăresc, joacă cărți și prin aceasta își distrag inima și gândurile de la ceea ce este cel mai important, mai înalt și mai sfânt.

Așa s-a petrecut și cu această fată despre care v-am povestit. De ce plângea mereu și era irascibilă? Pentru că sufletul ei nu cunoștea liniștea, pentru că sufletul ei era flămând.

Unul dintre învățătorii Bisericii din secolul al II-lea, Tetulian, a spus niște cuvinte uimitor de adevărate și de profunde: “Sufletul omului este creștin după natura sa”. El însetează după hrană duhovnicească, curăție și sfințenie, însetează după Hristos. Sufletul după natura sa este creștin și, dacă nu se hrănește cu hrană duhovnicească, atunci se abate asupra acestui suflet nefericit o foame spirituală grea. Și precum omul flămând, lipsit de hrană, devine din ce în ce mai iritat, la fel și acești oameni care flămânzesc duhovnicește se irită; varsă ușor lacrimi din ochi, nu au liniște și nu pot uita de sine, fiindcă sufletul lor – “creștin după natura sa” – însetează după hrană duhovnicească, iar ei nu-i pot oferi o asemenea hrană.

Este și aceasta una din formele de demonizare, e drept, într-o mai mică măsură.

De ce atunci oamenii devin demonizați?

Omul locuiește într-un anumit mediu social. Gândurile lui, dorințele, faptele, înțelegerea lumii sunt determinate, în mare măsură, de influența mediului care-l înconjoară. Știți voi că dacă un om sănătos se va afla timp îndelungat lângă un bolnav de tuberculoză și va respira același aer, și el însuși se va infecta? La fel ne molipsim și noi de la cei bolnavi de gripă sau de vreo boală contagioasă.

Așa se întâmplă și în viața spirituală. Dacă omul trăiește într-o atmosferă plină de tentații, de necinste, de pervertire, de patimi omenești nestăpânite, dacă trăiește într-o atmosferă de prostie și de vulgaritate, atunci nu poate rămâne neafectat de această atmosferă. În fiecare zi respiră acest aer otrăvit, în care mișună duhurile rele de sub cer. Și se îmbolnăvește sufletul nefericit și singur devine adăpost demonilor.

Ce să facem noi? Unde să fugim de această atmosferă grea și aducătoare de moarte? Unde este refugiul nostru? Unde este apărarea noastră împotriva demonilor, a duhurilor rele de sub cer? La toate întrebările dificile căutați mereu răspuns în Sfânta Scriptură.

Citiți **Psalmul 61** și veți găsi acolo răspunsul: *Oare nu lui Dumnezeu I se va supune sufletul meu? Că de la El îmi este mântuirea. Fiindcă El este Dumnezeul meu, Mântuitorul meu și ocrotitorul meu, și mai mult nu mă voi clătina.*

Iată unde este refugiul nostru, iată unde este antidotul la acea otrăvă pe care o primim din mediul înconjurător!

Dacă vom fi ocupați să fim de folos celor din jur, întotdeauna încercând să tindem spre curăție și sfințenie, trăind în iubire față de Dumnezeu și față de oameni, atunci nu vom mai fi unealta demonilor. Atunci demonii, care trăiesc în fiecare dintre noi, cu rușine vor fi obligați să părăsească inima noastră.

Și atunci când va ieși duhul necurat din inima noastră, el va merge prin locuri pustii, căutând liniște. Dar uneori, se întâmplă că din nou se întoarce și găsește inima noastră măturată și îngrijită, pregătită pentru a-l primi din nou. Pentru că permitem cu multă ușurință necurăției și răutății să intre în inimile noastre.

Și iată, dacă el, venind, găsește inima măturată și îngrijită, atunci merge și ia cu sine alte șapte duhuri, mai rele ca dânsul, și, o dată intrate, locuiesc în el și se fac pentru om cele din urmă mai rele decât cele de la început.

Să nu se întâmple nici unuia dintre noi o astfel de nenorocire! Să nu găsească duhurile răutății de sub cer intrarea la noi, în inimile noastre, să nu se facă ele adăpost demonilor!

Să fie inimile voastre curate și sfinte! Amin.

12 noiembrie 1944"
(Sfântul Luca al Crimeei, "Predici", Editura Sophia, București, 2010)

**Predica mitropolitului Augustin de Florina la Duminica a V-a după Rusalii
– Există diavol**

“Iar demonii Îl rugau pe El...” (Matei 8, 31)

Ați auzit, iubiții mei, Sfânta și sfințita Evanghelie. Ne istorisește o minune, pe care a făcut-o Domnul nostru Iisus Hristos; **minunea prin care a vindecat doi oameni într-o secundă.**

De ce pătimeau ei? Din punct de vedere clinic nu aveau nimic patologic. Trupul lor era sănătos. Sufereau psihic. **Iar bolile sufletești sau psihice sunt mai grave și din ele provin și cele trupesti. Rădăcina tuturor bolilor este starea sufletească rea a omului.**

Care era boala lor? Un cuvânt – să nu râdă nimeni, Evanghelia nu se schimbă! **Acești bolnavi erau “demonizați” (Matei 8, 28). Ce înseamnă demonizați? Precum microbii intră în sânge, la fel și demonii intră în inimă.** Precum în trunchiuri de copaci își fac cuiburi bufnițele și vulpile, iar în peșteri fiarele, așa și demonii intră în inimile nesupravegheate. Ați văzut case pustiite și părăsite? Eu, care am cutreierat ca predicator, am văzut în Macedonia astfel de case. Așadar, **precum din casele din care lipsește proprietarul se instalează răufăcătorii, așa și în sufletele din care lipsește proprietarul, adică Dumnezeu – Duhul Sfânt, își fac cuib duhurile viclene. Și din acel moment trupul, mintea și inima sunt dirijate de diavol. Omul acționează sub influența duhului rău.**

Dar ce-ai pățit, îmi veți spune, și ne vorbești de diavol? Odată ca niciodată lucrurile astea le-ar fi crezut băbuțele și analfabeții. Acum când știința lansează

rachete pe alte planete, tu vii să ne vorbești despre diavoli?... Desigur, frații mei, despre diavoli vă voi vorbi. Pentru că o spune Evanghelia de astăzi. “**Îl rugau pe El**” – zice – (Matei 8, 31), demonii au căzut pe burtă înaintea lui Hristos și Îl rugau. **Mărturisesc, că aș fi vrut și eu să nu existe demoni și iad, pentru că și eu sunt păcătos și mă tem; însă vino să vezi că există. Așadar, nu voi fi eu mai mare ca Evanghelia. Există demoni? Avem dovezi? Vă voi prezenta câteva argumente pe scurt.**

Mai întâi de toate că există demoni o strigă logica, mintea omului. Stați și vă gândiți serios; aruncați o privire în voi înșivă, în familia voastră, în jurul vostru, în societate. Pretutindeni ne încredințăm, că purtăm în noi un însoțitor rău, care nu ne slăbește niciodată. Numai răutate împărățește în lume: minciună, clevetire, nedreptate, furt, desfrânare, adulter, necurăție, divorțuri, crime, blasfemii...Un iad sunt toate. Și răul crește continuu, ajunge la culme. Spune Evanghelia de astăzi că doi demonizați îi terorizau pe toți în vremea aceea; *dar nu cumva și astăzi omenirea încearcă teroarea? Nu e terorizată de pildă în fața unei posibile amenințări nucleare?* Unii, doar să primească dispoziție, că sunt gata să apese pe niște butoane, butoanele lui Apollion despre care vorbește Apocalipsa (9, 11). *Cine dă dispoziția de distrugere?* Niște oameni, desigur. *Însă în spatele acestor oameni cine este?*

Când văd răul în inima mea, în copiii mei, în vecinii mei, în societate, întreb: De unde a ieșit acest rău? Care este răspunsul? De la Dumnezeu? Fugi de-aici! Nu poate să provină răul de la Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este întru totul bunătate și iubire.

De unde deci răul? De la om? Da.

Dar cum s-a rostogolit omul în rău? De unul singur? Nu. Există altcineva care l-a împins.

Cine este acesta? Este același care, cum am auzit astăzi, **a împins turma de porci în prăpastie să se înece** (vezi Matei 8, 32). Este diavolul. În spatele tuturor crimelor se află această întunecată și sinistră ființă. Și omul simplu și psihologul profund și istoricul serios înțeleg că în spatele întregului lanț al răului există această putere nevăzută, satana.

Dar că există satana, **în afară de logică, o strigă înainte de toate Sfânta Scriptură. Ce studiați? Dați-mi un om, bărbat sau femeie, care să citească Sfânta Scriptură – Evanghelia, ca să-i fac metanie și să-i sărut picioarele!**

Dacă aşadar citiţi Sfânta Scriptură, veţi vedea că de la începutul până la sfârşitul ei, de la Facere (capitolul 3, unde se vorbeşte despre primul rău de moarte, pe care l-a făcut şarpele celor întâi zidiţi) până la Apocalipsă (capitolul 20, versetul 10, unde se confirmă pedeapsa lui finală şi veşnică), **toată Sfânta Scriptură strigă că există diavol.**

O dovadă este şi pericopa evanghelică de astăzi care istoriseşte izbăvirea celor doi demonizaţi de stăpânirea duhurilor celor rele. **Să fim siguri că orice întăreşte Sfânta Scriptură este neclintit, exact până la cirtă. “Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece”,** a zis Hristos (Matei 24, 35).

Aşadar, Evanghelia ne spune astăzi că există demoni. **Şi doar Evanghelia? Ia luaţi în mâinile voastre şi răsfoiţi sfintele cărţi ale Bisericii ce cuprind vieţile sfinţilor. Este o comoară!** Desigur, dacă îi voi întreba pe copii despre “starurile” cinematografului, imediat îmi vor spune. Dacă însă îi voi întreba despre sfinţi, cine cunoaşte viaţa lor, luptele lor, când este prăznuit fiecare?

Pe 22 iulie, de pildă, este sărbătorită Sfânta Marcela, care este originară din Hios. Aş fi vrut să pot prezenta într-un film cinematografic viaţa ei. Pentru că există cinematograful rău, cu opere satanice, există şi bun. Astăzi, din păcate, funcţionează cinematograful rău, al diavolului. **Dar sper că va veni ziua în care Biserica noastră va produce lucrări cinematografice prin intermediul cărora va învăţa evlavia, bunacredinţa, dragostea de patrie, nobilele şi marile noastre idealuri. Aşadar, dacă citiţi viaţa Sfintei Marcela, vi se face părul măciucă. Veţi vedea că cel care l-a împins pe tatăl ei să o omoare a fost diavolul.**

În aceeaşi zi este prăznuită şi Maria-Magdalena, cea întocmai cu Apostolii. Şi în viaţa ei se vede existenţa diavolului. O chinuieră şapte demoni, de care a eliberat-o Hristos, cum zice Evanghelia (Marcu 16, 9; Luca 8, 2). De aceea, după Maica Domnului, aceasta L-a iubit cu înflăcărare pe Hristos, din mare recunoştinţă.

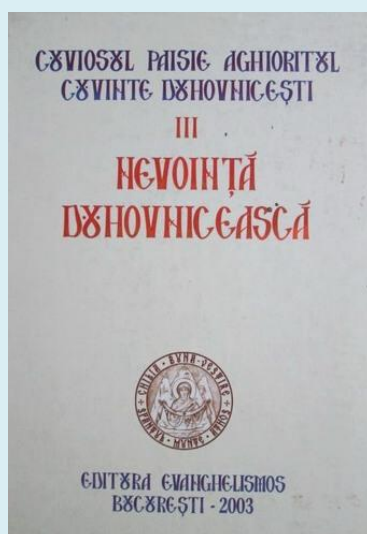
Aşadar, aceste amândouă sfinte strigă că există diavol, pentru că s-au luptat piept la piept cu el. **Dar care sfânt nu s-a luptat împotriva lui? Toţi s-au luptat împotriva diavolului, care împreună cu lumea şi cu omul cel vechi constituie frontul triplu al marilor duşmani ai mântuirii.**

Aşadar logica, Sfânta Scriptură, vieţile sfinţilor confirmă acelaşi lucru: există diavol. Dacă însă, cu toate acestea, există vreunul care continuă să se îndoiască, atunci să se ducă în Kefalonia, atunci când este sărbătorit Sfântul Gherasim pe 16 august.

Acolo să vedeți și să vă îngroziți. Să vedeți pe demonizați scoțând spume din gură; legați cu funii și cu lanțuri și rupându-le ca pe niște ațe. Cine le dă această putere? Să vezi un analfabet vorbind fluent franceză, rusă, americană, toate limbile. Unde le-au învățat, dacă nu s-au dus la școli? Să-i auzi pe alții descoperind secrete, și nu îndrăznește să se apropie femeie sau bărbat. Te cunosc – le strigă – ai făcut asta și asta... Și să le vină să leșine! Nu i-au în calcul pe cei mari și tari, oficiali sau funcționari, pe nimeni; nici primar, nici ministru, nici prim ministru, nici împărat. Groaznici și înfricoșători. Nu îndrăznește să treacă cineva prin locul acela. *Și, totuși, acești groaznici demoni iată că se fac mielușei – o, Hristoase, o nemuritoare credință a noastră! Îi vezi că tremură! – Când? – Atunci când trec prin fața lor sfintele moaște și când se atinge de fruntea lor o cruce, crucea de fier pe care o purta Sfântul Gherasim când trăia. Doar ce se atinge crucea, că și strigă de mânie: “Ne-ai ars, kapsali, ne-ai ars!...”; și se vindecă prin puterea lui Hristos.*

Frații mei, o astfel de credință avem. Să nu ne temem. Lângă Dumnezeu, lângă Hristos! Și dacă lumea se va umple de diavoli, vor fi biruiți! Biruitorul demonilor este Domnul Iisus Hristos, Căruia fie slava și stăpânirea în vecii vecilor. Amin.

Cuviosul Paisie Aghioritul - Despre îndrăciți

Părinte, câți diavoli erau în îndrăcitul din Gadara ¹?

- Diavoli mulți ²10 , scrie Evanghelia. De aceea a spus îndrăcitul că numele lui este Legiune ³11. Și uitați-vă, așa cum într-un îndrăcit poate locui o mulțime de diavoli, tot astfel și în inima celui credincios pot încăpea toți sfinții. Dacă încape Hristos, cu cât mai mult sfinții! Taine mari!

Odată, pe când eram la Coliba cinstitei Cruci, cineva a tras clopoțelul. Am privit pe fereastră și, ce să văd? Un bărbat pe care-l urma o întreagă falangă de diavoli, un roi negru. Pentru prima oară am văzut un om stăpânit de atâția diavoli. Era un medium. Amestecase rugăciuni cile Bisericii cu invocări ale diavolilor, cărți creștine cu cele vrăjitoarești și după aceea l-au stăpânit diavolii. înfricoșător! Mult m-am mâhnit.

Unii psihiatri consideră și pe cei îndrăciți bolnavi psihici, iar unii preoți, pe unii bolnavi psihici îi consideră îndrăciți. În timp ce un bolnav psihic, pentru a fi ajutat, trebuie să meargă într-un loc, iar un îndrăcit în alt loc. Cum să ajute un psihiatru pe cel îndrăcit ⁴?

- Părinte, un îndrăcit este în stare să-și dea seama ce a greșit de s-a îndrăcit?

- Da, își poate da seama, afară numai dacă nu a pățit ceva și mintea lui, căci atunci este foarte greu să fie ajutat. Dacă este numai îndrăcit, te poți înțelege

¹ Vezi Lc. 8, 26 ș. u.

² Lc. 8, 30;

³ Unitate militară romană care cuprindea de la trei până la șase mii de ostași.

⁴ Starețul spunea că cel bolnav psihic are trebuință de ajutorul medical al unui psihiatru bun și credincios și de ajutorul duhovnicesc al duhovnicului, în timp ce omul îndrăcit, atât timp cât își are toate mințile, are trebuință să afle în ce a greșit de s-a îndrăcit, să se pocăiască și să se spovedească, pentru ca să se slobozească de diavol.

ușor cu el și-l poți ajuta, dar trebuie să facă ascultare. Altfel cum va putea fi ajutat?

Odată a venit la Colibă unul din sudul Greciei, care fusese la hinduși și se îndrăcise. Spunea niște hule și făcea spumă la gură. Ochii îi erau larg deschiși, sălbatici, îi spuneam: „Nu spune aceste hule, căci astfel îi chemi pe diavoli”, dar nu asculta. Iar pe de altă parte cerea să-l ajut. „Ajută-mă!, îmi spunea. Numai tu mă poți ajuta”. „Ei, cum să te ajut? îl întrebam. Vrei să mă rog ca să te slobozești cu harul lui Hristos, iar tu chemi pe diavoli. Du-te și te spovedește, să-ți citească exorcisme și după aceea vino să discutăm!”. „Nu mă duc”, îmi spune. „Hai atunci înăuntru să te ung cu untdelemn din candelă”, îi spun. „Nu vreau! Vreau să mă ajuti!” Apoi s-a dus puțin mai departe și a început să discute cu cineva.

La un moment dat, pe când spuneam unui grup că Dumnezeu îngăduie încercările pentru mântuirea noastră, a început să strige de departe: „Mă, de ce spui că Dumnezeu lucrează pentru mântuirea oamenilor? Avem un tată în Cer, unul pe pământ și mai sus este o căpetenie ⁵. „încetează cu vorbele tale diavolești!”, îi spun și am început să rostesc Rugăciunea lui Iisus. „Acum m-ai încurcat”, îmi spune. „Pleacă!”, i-am spus și l-am îmbrâncit cât colo. S-a făcut ghem. „Tu cu cine ești?”, mă întreabă. „Cu Hristos”, îi spun. „Spui minciuni, îmi zice, nu ești cu Hristos, ci eu sunt Hristos și tu mă bați”. Diavolul i le arăta pe toate anapoda.

- Acestea le spunea diavolul?

- Da, diavolul, dar iată. Dumnezeu i-a dat curaj să vină până la Sfântul Munte. Ca să pornească din celălalt capăt al Greciei și să vină în Sfântul Munte într-o astfel de stare, este lucru mare! Dar nu ascultă și starea lui devine tot mai grea. Dacă ar face ascultare, ar putea fi ajutat.

Cu mândria luciferică omul se poate îndrăci

Cel care are mândrie multă este întunecat. Mintea lui este încețoșată, este ca și cum ar avea gaze arse. Face greșeli grosolane și nu își dă seama.

Cineva îmi spunea: „Eu îi iubesc pe toți, chiar și pe diavolul îl iubesc. Nu este rău...”. „Ce spui? - îi zic. Dacă Dumnezeu l-ar lăsa cu desăvârșire liber pe diavolul, ne-ar fi omorât pe toți. Cine a văzut vreun bine de la diavolul, ca să vezi și tu?” ajunsese la atâta întunecare, încât orice i-ai fi spus ca să-l ajuti, nu înțelegea. Spunea că îl asuprești! Aceasta este asuprire? Haide acum să-i scoți

⁵ Se referea la diavolul.

gândul acesta din cap... Nu este nebun, căci mintea lui lucrează. Însă trebuie să înțeleagă că ceea ce spune este lepădare, este hulă.

Astfel ayung încet-încet la satanolatrie. Dacă întâlnești adoratori ai satanei, se vede că sunt stăpâniți de diavolul. Vezi o îndrăcire la ei. Iar aceștia, prin muzică satanică, îi conduc acolo unde vor pe sărmanii copii. Ajung să-l cheme pe satana.

Am auzit că unele discuri „rock”, dacă le întorci anapoda ⁶, auzi cântece prin care îl cheamă pe satana. Au până și slavoslovie către satana: „Ție mă afierosesc, satano!” Înfricoșător!

- Părinte, adică mândria poate duce la îndrăcire?

- Da. Să presupunem că cineva face o greșală și se îndreptățește pe sine. Dacă ceilalți îi spun un cuvânt ca să-l ajute, acela spune că îl nedreptățesc și crezând că este mai bun decât aceia, îi judecă. Apoi începe încet-încet să-i judece chiar și pe sfinți. Mai întâi pe cei mai noi, apoi și pe cei mai vechi: „Acela nu a făcut minuni, celălalt a făcut aceea...”. Apoi după puțin înaintează și începe să judece Sinoadele: „Și Sinoadele în felul în care au hotărât...”, prin urmare, nici Sinoadele nu au acrivie, după părerea lui. Și în cele din urmă ajunge să spună: „Iar Dumnezeu de ce face aceasta?”. Ei, când omul ajunge în punctul acesta, nu înnebunește, ci se îndrăcește.

A venit la Colibă un tânăr îndrăcit cu tatăl său. Tânărul spunea că este dumnezeu. S-a dus la un duhovnic din afara Sfântului Munte și acela, deoarece s-a temut ca nu cumva diavolul să se repeadă la el, i-a spus: „Binecuvântează-mă”. Ce să mai spui?! În sfârșit... După aceea, îi spune tatălui său: „Să vezi că și Părintele Paisie va primi că sunt dumnezeu”. Face rămășag cu tatăl lui pe toți banii care îi aveau la el că eu îl voi recunoaște de dumnezeu. De îndată ce am început să rostesc Rugăciunea, a și sărit în picioare. „Ce faci tu cu aceea? a strigat. Eu am făcut toate păcatele. Am făcut și păcatul acesta și celălalt... Am pe diavolul înăuntrul meu și m-am îndumnezeit. Trebuie să primești că sunt dumnezeu. Tu, bre, nimic nu ai făcut, îmi spune. Faci mereu vur-vur cu aceea! Spunea și niște cuvinte murdare. M-a scos din sărite. „Haide, pleacă de aici, pierdutule”, îi spun. L-am scuturat bine. S-a întărâtat, a devenit ca o fiară. Scoate banii din buzunar și-i aruncă tatălui său: „Ia-i, că am pierdut rămășagul.”

Îndrăciții reacționează la orice lucru sfânt

⁶ Starețul se referă la discunle care au mesaje ascunse în „transmisie inversă”.

- *Părinte, cum ne putem da seama dacă cineva este îndrăcit, iar nu bolnav psihic?*

- De aceasta își poate da seama și un medic simplu, dar evlavios. Cei care au diavol sar în sus atunci când se apropie de ceva sfânt. Atunci se vede limpede că au diavol. De le dai puțină agheasmă sau dacă îi însemnezi cu sfinte moaște, se împotrivesc, deoarece diavolul este înghesuit înlăuntrul lor. Iar cei ce suferă de boală psihică nu se împotrivesc deloc. Chiar dacă: porți cruce și te apropii de cei îndrăciți, aceștia se neliniștesc și se tulbură.

Odată, la o priveghere în Sfântul Munte, niște Părinți mi-au spus că le spune gândul cum că un oarecare mirean ce se afla acolo are diavol. M-am așezat în strană alăturată și am lipit de el crucea mea, ce are o părticică din Sfântul Lemn. Îndată acela a sărit în sus și s-a dus în altă parte. Când a mai plecat din lumea care era în biserică, m-am dus iarăși lângă el. A făcut la fel. Atunci am înțeles că, într-adevăr, avea diavol.

Când îmi aduc la Colibă copii și îmi spun că au diavol, ca să mă încredințez dacă sunt îndrăciți, de multe ori iau o părticică din Sfintele Moaște ale Sfântului Arsenie și o ascund în palmă. Și să vedeți, deși am amândouă palmele închise, copilul, dacă are diavol, se uită cu frică la mâna în care țin sfintele moaște. Iar dacă nu are diavol, ci, de pildă, vreo boală a creierului, nu reacționează deloc. Alteori le dau apa în care bag de mai înainte părticica de Sfintele Moaște, iar dacă au diavol nu o beau, ci se îndepărtează. Unui copil îndrăcit i-am dat odată mai întâi dulciuri, ca să i se facă sete, iar după aceea i-am adus din acea apă. „Lui Ionică o să-i dau cea mai bună apă”, i-am spus. Dar el de îndată ce a gustat puțin, a început să strige: „Apa asta mă arde. Ce are în ea?”, „nimic”, îi spun. „Ce-mi faci? Mă arde!”, strigă el. „nu te arde pe tine! Pe altcineva îl arde!”, îi spun. Îl însemnam cu semnul crucii pe cap, iar el se zbătea dând din mâini și din picioare... Pățise o criză de îndrăcire. Diavolul îl făcuse ghem.

Vă aduceți aminte de acel student care a venit aici mai demult? „Am diavol înlăuntrul meu, îmi spunea, și mult mă chinuiește. Sufăr mucenicie de la diavol, pentru că mă silește să spun și cuvinte murdare. Am ajuns la deznădejde. Simt că mă presează înlăuntru, că mă strânge când aici, când dincoace”, și sărmanul își arăta pânțele, pieptul, coastele, mâinile. Deoarece era foarte sensibil, ca să nu-l rănesc, ci să-l mângâi, i-am spus: „Ascultă, nu ai diavol înăuntrul tău, ci o înrăurire diavolească din afară te chinuiește”.

Când am mers în biserică, le-am spus surorilor ce erau acolo să facă rugăciune pentru fapta cea nefericită a lui Dumnezeu, iar eu am luat din altar o părticică din sfintele moaște ale Sfântului Arsenie, m-am apropiat de el și l-am întrebat din nou: „Unde te strânge și te chinuie diavolul? Unde crezi că se află?”. Mi-a arătat atunci coasta sa. „Unde? Aici?”, l-am întrebat și mi-am lipit palma cu

sfintele moaște de coasta lui. Îndată a scos un urlet. „M-ai ars, m-ai ars. Nu pleci... Oi... Oi... Nu pleci”. Striga, ocăra, spunea cuvinte murdare.

Atunci am început să spun în sinea mea: „Doamne Iisuse Hristoase, Doamne Iisuse Hristoase, alungă duhul cel necurat din făptura Tăi”, și-l însemnam cu sfintele moaște în chipul crucii. Iar aceasta s-a făcut timp de douăzeci de minute. După aceea diavolul a început să-l chinuie și să-l arunce la pământ. Făcea tumble. Costumul său se umpluse de praf. L-am ridicat în picioare. Tremura din tot trupul și făcea mișcări spasmodice puternice. S-a prins de catapeteasmă ca să se sprijine. De pe mâinile lui curgea transpirație rece precum este roua de pe câmp. Peste puțin timp a plecat diavolul și s-a liniștit. S-a slobozit și acum este foarte bine.

Nu dați importanță cuvintelor îndrăciților

- Părinte, la ce trebuie să ia aminte cineva atunci când discută cu un îndrăcit?

- Să rostească Rugăciunea lui Iisus și să se poarte cu el cu bunătate.

- Părinte, cei îndrăciți își aduc aminte ce spun atunci când îi apucă criza?

- Unele le țin minte, altele nu. Nu știm cum lucrează Dumnezeu. Uneori îngăduie să-și aducă aminte ca să se smerească și să se pocăiască.

Atunci când cel îndrăcit cere ceva, nu este ușor să-ți dai seama când este aceasta de la diavol și când este de la el însuși.

Undeva am întâlnit o tânără îndrăcită, îl citise pe Kazantakis ⁷ și credea niște lucruri hulitoare, din pricina cărora ajunsese să se îndrăcească. Diavolul o apuca pe neașteptate și scotea niște strigăte îngrozitoare. „Mă arde, mă arde”. Rudele ei o țineau ca s-o însemnez cu semnul crucii. Apoi a strigat: „Apă, apă”. „Aduceți-i apă”, le-am spus eu. „Nu, nu, îmi spuneau aceia, pentru că ni s-a spus să nu facem ascultare de diavol”. „Acum îi este sete sărmanei. Aduceți apă”. Îmi dădeam seama când arderea era de la diavol și când era din sete. A băut sărmana vreo două pahare de apă. „Parcă am cărbuni aprinși înlăuntrul meu, spunea, atâta aprindere simt. Și o găleată de apă de aș bea, tot nu s-ar stinge focul dinlăuntrul meu”. O astfel de aprindere simțea.

- Părinte, atunci când strigă un îndrăcit, cum ne putem da seama când vorbește diavolul prin om și când vorbește omul?

⁷ Mikos Kazantakis, scriitor contemporan grec care în romanul său *Ultima ispită* a scris blasfemii la adresa Mântuitorului

- Atunci când vorbește diavolul, buzele omului nu se mișcă normal, ci se mișcă mecanic. Iar când vorbește omul buzele se mișcă în mod firesc. Când strigă un îndrăcit în vreme ce i se citesc exorcismele sau când alții se roagă pentru el, uneori însuși sufletul se chinuiește și-i spune, de pildă, diavolului: „Pleacă! De ce stai?” Iar alteori diavolul îl ocărăște pe om sau pe preot, sau îl hulește pe Hristos, pe Maica Domnului, pe Sfinți. Alteori spune minciuni, iar alteori este silit de puterea numelui lui Hristos să spună adevărul. Uneori cel îndrăcit spune ale lui, din cele duhovnicești pe care le-a citit etc. Ce să spun? Lucruri încurcate. De aceea, atunci când discutați cu el să luați aminte bine. Nu dați importanță cuvintelor lui. Poate spune, de pildă, „Mă arzi”. Dacă într-adevăr îl arzi și spui: „Îl ard”, te-ai ars. Dacă nu-l arzi, dar crezi că îl arzi, te-ai ars de două ori. Sau poate striga: „Jegoaselor”, iar uneia îi poate spune: „Tu ești curată”. Dacă aceea crede, s-a dus, s-a pierdut. De aceea nu faceți experiențe cu diavolul.

La o mănăstire a fost adus un îndrăcit, iar egumenul a spus părinților să meargă în biserică și să facă rugăciune cu metaniile. Aveau acolo și capul Sfântului Partenie ⁸, episcopul Lampsacului, de aceea diavolul se simțea foarte strâmtorat. În același timp egumenul a rânduit pe un ieromonah să citească îndrăcitului exorcisme. Ieromonahul acesta era evlavios doar pe din afară, în timp ce înlăuntrul său avea ascunsă mândria. Era nevoitor și în toate după tipic. Mostra duhovnicește pe ceilalți, pentru că era și învățat. El însă nu era ajutat de nimeni, pentru că ceilalți se rușinau din respect să-i spună ceea ce vedeau la el. Crease false simțăminte nu numai celorlalți, ci și sieși, cum că este cel mai virtuos din mănăstire etc. Vicleanul a aflat prilejul în acea zi ca să-i facă rău. Și-a pus înaintea viclenia sa ca să-i dea impresia preotului că el îl alungă din cel îndrăcit. Așadar, de îndată ce a început să citească exorcismele, diavolul a și început să strige: „Mă arzi! Unde mă alungi, nemilostivule?”. Atunci el a crezut că diavolul este ars de rugăciunea lui - dar diavolul era silit de rugăciunea celorlalți părinți - și a răspuns diavolului: „Să intri în mine. Aceasta o spusese unui diavol, oarecând, Sfântul Partenie, dar acela era sfânt. Adică odată când un diavol striga: „Mă arzi! Mă arzi! Unde să merg?”, Sfântul i-a răspuns: „Vino în mine”. Atunci diavolul a spus Sfântului: „Chiar și numai numele tău mă arde, Partenie!” și a plecat din cel îndrăcit pe care-l chinuia. A vrut și acesta să facă pe Sfântul Partenie și s-a îndrăcit. Din clipa aceea l-a stăpânit diavolul. Ani întregi s-a chinuit și nu se putea odihni nicăieri. Umbla mereu, când afară în lume, când în Sfântul Munte. Ce a tras sărmanul! Starea aceasta i-a pricinuit oboseală sufletească și istovire trupească, încât ajunsese să tremure. Și iată că, deși era un preot bun, după aceea nu a mai putut liturghisi ⁹. Vedeți ce face diavolul?

⁸ *Pomenirea lui se săvârșește la 7 februarie.*

⁹ *Cuviosul Paisie Aghioritul, Părinți aghioriți, p. 100-101.*

- Părinte, are vreo legătură cafeaua cu reacțiile unui îndrăcit?

- Atunci când sistemul nervos este tulburat și cineva bea multe cafele, i se irită nervii și aghiuță exploatează starea aceasta. Nu că ar avea cafeaua ceva demonic. Aghiuță se folosește de influența ei asupra nervilor și cel îndrăcit reacționează mai rău.

Ajutor pentru cei îndrăciți

- Părinte, scrie undeva că diavolul se cuibărește în inima celui îndrăcit, dar nu vrea ca omul să știe aceasta ca să nu-l războiască cu rugăciunea. Oare așa este?

- Da, pentru că diavolul are dreptul să stea în omul îndrăcit o perioadă de vreme și stă acolo nemișcat, în timp ce prin rugăciune este zorit, se revoltă și poate pleca. Rugăciunea este artilerie grea pentru diavol.

Mi-au adus odată la Colibă un tânăr îndrăcit care rostea mereu Rugăciunea lui Iisus. Tatăl lui fusese monah, dar aruncase rasa și se însurase, iar sărmanul copil s-a născut cu diavol. Dumnezeu a economisit astfel lucrurile, încât copilul să primească plată, dar să se mântuiască și tatăl, iar noi, monahii, să avem ca frână exemple de la monahii care își leapădă rasa și după aceea se chinuiesc.

La un moment dat, când l-a apucat diavolul, a strigat că găina foarte tare: „Cot, cot, cot...”. „Ce ai pățit?”, îl întreb, în timp ce cu mintea spuneam: „în numele lui Iisus Hristos ieși, duhule necurat, din făptura lui Dumnezeu!”. „Și eu vreau să plec, a strigat diavolul, deoarece mult mă chinuiește omul acesta, căci rostește mereu Rugăciunea lui Iisus. Vreau să merg în Pakistan, ca să aflu puțină odihnă!”.

- Părinte, de ce nu pleca diavolul, de vreme ce copilul rostea Rugăciunea?

- Se vede că și copilul îi dăduse oarecare drepturi, dar și diavolul avea pe stăpânul lui de la care primea porunci.

- Părinte, când cineva se roagă pentru un îndrăcit, ce trebuie să spună?

- La început să slavoslovească pe Dumnezeu: „îți mulțumesc, Dumnezeule meu, că m-ai ajutat să mă aflu în această stare, căci și eu puteam fi în locul lui și să fi avut nu cinci-șase diavoli, ci mii. Te rog, ajută pe robul Tău, care se chinuiește atât de mult!”. Adică mai întâi să facă o rugăciune din inimă, iar apoi să continue: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește pe robul Tău!”

Uneori noi, cei care ne rugăm, devenim pricină ca să nu plece diavolul din cel îndrăcit, pentru că ne rugăm cu mândrie. Un singur gând de mândrie de vom aduce mai înainte, ca de pildă: „Iată, eu, prin rugăciunea mea, voi ajuta să plece

diavolul", îndată va fi împiedicat ajutorul dumnezeiesc, iar noi îl vom ajuta pe diavol să mai stea.

Să ne rugăm pentru îndrăciți întotdeauna cu smerenie, cu durere și cu dragoste. Mult m-a durut sufletul pentru o îndrăcită. A făcut o îngăduință sârmana, a spus un „da” diavolului, iar acela o chinuiește înfricoșător de ani de zile. Îi topește cărnurile. Umblă pe la mănăstiri împreună cu bărbatul ei și poartă cu ei și pe fetița lor, care are șaisprezece ani. Stau toată noaptea în biserică și priveghează. Dacă ar fi fost bărbat, l-aș fi strâns la piept. Diavolul suferă mult atunci când îl cuprinzi pe cel îndrăcit cu dragoste dumnezeiască.

Când nu-l iriți pe cel îndrăcit sau nu mergi contra lui, ci te doare pentru el, diavolul pleacă pentru puțin sau pentru mai mult timp. Smerenia este „șocul” cel mai puternic pentru diavol.

La o mănăstire, în vreme ce închinătorii se închinau la sfintele moaște, unul care avea diavol a sărit deodată și a strigat cu sălbăticie egumenului: „Trebuie să mergem de silă?”. Egumenul, cu smerenie și bunătate, i-a răspuns: „Nu de silă, ci de bunăvoie”. Atunci acela a strigat: „Eu voi merge de silă”. Și năpustindu-se spre sfintele moaște s-a închinat lor. Ați văzut, diavolul a fost silit de smerenia și de bunătatea egumenului. De aceasta se tem diavolii.

- Părinte, cei îndrăciți sunt ajutați de harul Sfinților atunci când merg și li se închină de ziua pomenirii lor?

- Este mai bine ca cei îndrăciți să nu meargă la hramuri, pentru că distrag lumea de la rugăciune. Se face neorânduială. Să se ducă în altă zi ca să se închine. Chiar dacă știi rudeniile lui că acolo este un oarecare om care îi poate ajuta, să nu se ducă în ziua aceea printre lume. Ce, facem reclamă? Nici nu este corect ca să se adune lumea atunci când strigă un îndrăcit.

Un copil îndrăcit, sârmanul, mi-a spus cu câțva timp mai înainte: „M-am făcut de râs. Se adunaseră toți în jurul meu, ca pescărușii. «Plecați! le spun. Ce, aici este circ?»». Dar aceia, nimic”, nu-și dau seama că atunci când cineva are un cusur și se manifestă înaintea lumii, se face de râs.

- Părinte, deasa împărtășanie îi ajută pe cei îndrăciți?

- Pentru cei care s-au născut îndrăciți, nefiind ei vinovați de aceasta, deasa împărtășanie este medicamentul cel mai eficient. Unii ca aceștia vor avea o răsplată foarte mare, dacă nu murmură până când se vor elibera cu ajutorul harului lui Dumnezeu, sunt mucenici dacă rabdă; de aceea se și impune ca ei să se împărtășească adesea.

Însă unui care s-a îndrăcit din propria lui neatenție trebuie să se pocăiască, să se spovedească și să se nevoiască pentru ca să se vindece și să se împărtășească

atunci când trebuie, cu binecuvântarea duhovnicului său. Dacă se va împărtăși fără să se pocăiască și fără să se spovedească, se va îndrăci și mai rău.

Un îndrăcit, atunci când îi duceau să se împărtășească, scuipa Sfânta împărtășanie. Hristos S-a jertfit, a primit să-i dea Trupul și Sângele Lui, iar acesta să le scuipă?! Înfricoșător! Vedeți că diavolul nu primește ajutor?

- Părinte, putem da numele lor să fie citite la Proskomidie?

- Da, desigur. Cei îndrăciți se folosesc mult atunci când preoții citesc cu durere numele lor la Proskomidie.

- Părinte, atunci când cineva care s-a îndrăcit se pocăiește, se spovedește, se împărtășește, dar influența diavolească nu scade, ce se întâmplă?

- Nu scade, pentru că în acela încă nu s-a întărit starea cea duhovnicească. Dacă Dumnezeu l-ar ajuta să se slobozească repede de această influență diavolească, ar aluneca iarăși. De aceea Dumnezeu, din multă dragoste, îngăduie ca răul să cedeze încet-încet. Astfel că omul nu numai că plătește, ispășindu-și prin pătimire păcatele, ci își și întărește starea sa duhovnicească. Cu cât acela își întărește starea sa duhovnicească, cu atât cedează și răul. De el însuși depinde cât de repede se va slobozi de înrâurirea diavolească.

Odată m-a întrebat tatăl unui copil ce avea diavol: „Când se va face bine copilul meu?”. „Atunci când tu te vei întări într-o stare duhovnicească, îi spun, va fi ajutat și el”. Sărmanul copil, deși trăia duhovnicește, tatăl lui se împotriva și-i spunea că va înnebuni dacă nu-și va schimba viața. Și a început el însuși să-l ducă pe copil la case de toleranță și atunci copilul a alunecat și s-a îndrăcit. Atunci când îl stăpânea diavolul, se năpustea asupra mamei lui cu intenții urâte. Sărmana mamă a fost nevoită să plece într-o insulă ca să scape. Tatăl se pocăise și încerca să trăiască duhovnicește, dar copilul nu se făcea bine. Numai după ce a mers pe la toate locurile de închinare, a învățat toate viețile Sfinților și s-a întărit duhovnicește, numai atunci copilul lui s-a făcut bine.

Despre exorcisme

- Părinte, astăzi au adus o îndrăcită și ne-au rugat să-i spunem preotului să-i citească exorcisme. Ce să facem?

- În cazul acesta este mai bine să le spuneți să rânduiască aceasta duhovnicul ei. Dacă a intrat diavolul în ea înseamnă că ori ea, ori părinții ei au făcut un oarecare păcat greu și i-au dat drepturi, pentru că păcatul îl aduce pe diavol. Dacă nu se pocăiesc și nu se mărturisesc, nu pleacă păcatul și, prin urmare, nu

pleacă nici diavolul. Sau poate și pentru un alt motiv a îngăduit Dumnezeu să se îndrăcească.

- Părinte, îndrăciții sunt ajutați prin exorcisme?

- Depinde. Exorcismele ajută atunci când se citește la un copilăș îndrăcit, care nu a dat drepturi diavolului și nu știe încă despre spovedanie, sau la unul mare care și-a pierdut mințile și nu se poate mărturisi. Atunci însă când cel îndrăcit este în toate mințile, trebuie mai întâi să se ajute aflând în ce a greșit de s-a îndrăcit, să se pocăiască, să se spovedească și după aceea, dacă trebuie, să i se citească exorcisme. Pentru că diavolul poate fugi chiar și numai prin citirea rugăciunii de dezlegare.

Unii preoți adună și pe cei ce au diavol și pe alții care au vreo boală și le citeșc tuturor la un loc exorcisme. Unul avea parkinson și îi citeau exorcisme. Iată, și astăzi au adus pe un bătrân despre care spuneau că este îndrăcit. Mâna lui cea stângă se mișcă încolo și înapoi. Îl apucă uneori și crize. „De când ești așa?”, îl întreb. „De mic”, îmi răspunde. M-am mirat. După aceea am observat că partea stângă a capului era puțin tescuită. Se vede că pășise ceva la naștere și după aceea a avut probleme. Să aibă sărmanul durerea sa și să i se spună că are diavol, să-i citească exorcisme - Ieși, duhule necurat! - și să se facă de râs în lume nu merge.

Câți copii care sunt considerați îndrăciți nu au diavol nicidecum! Mi-au adus odată un tânăr de douăzeci și cinci de ani despre care spuneau că are diavol. I-am dat agheasmă și sărmanul nu a reacționat deloc. „Ce face copilul?” îl întreb pe tatăl lui. De când a pășit aceasta? „De la șase ani, îmi răspunde. Atunci l-am adus mort pe bunicul lui și copilul, când l-a văzut, a fost șocat”. Sărmanul suferise o zguduitură nervoasă. Chiar și unui om mare i se poate întâmpla aceasta, cu atât mai mult unui copilăș. Și apoi să-l aibă pe copil de îndrăcit!

- Părinte, exorcismele se citeșc și în taină?

- Este mai bine în taină. De regulă exorcismele trebuie să se citească cu durere, cu smerenie, iar nu cu mândrie. Atunci când preoții citeșc cu voce tare și cu mândrie Ieși, duhule necurat!, diavolul se sălbăticește, se mânie și poate exploata egoismul celui îndrăcit spunându-i: „Ia te uită, te face de râs înaintea lumii! Ia și dă-i câteva popii ăstuia!”, și atunci cel îndrăcit începe să-l bată pe preot. Și astfel nu fuge diavolul, ci fuge părintele cu molitfelnicul...

Odată un preot a spus unui îndrăcit: „Îți poruncesc, duhule necurat, să pleci din omul acesta!”. „Ei, pentru că mi-ai poruncit, nu plec...”, îi răspunse diavolul prin gura celui îndrăcit.

De aceea le spun preoților ca, atunci când citesc exorcisme, niciodată să nu strige: Ieși duhule necurat! ca și cum diavolii nu ar auzi.

Dar nici rudele celui îndrăcit nu trebuie să spună altora că vor chema preotul să-i citească exorcisme. Este mai bine să spună că se va citi un paracelis și să se citească exorcismele cu voce scăzută.

Îndrăciții suferă mucenicie

În orice caz, mult se chinuiesc cei ce au diavol; pentru că se și smeresc, dar sunt și chinuiți de diavol.

Odată la Mănăstirea Stavronichita am întâlnit un tânăr de douăzeci și trei de ani care avea diavol. Era numai piele și oase. Afară era ger, în biserică ardea soba, iar el purta o cămașă cu mâneci scurte și stătea în spatele bisericii. Nu am răbdat, ci m-am dus și i-am dat o haină de lână. „Îmbraco! îi spun. Nu ți-e frig?”. „Cum să-mi fie frig, Părinte? Eu ard!”. Ei, iată, aceasta înseamnă iadul.

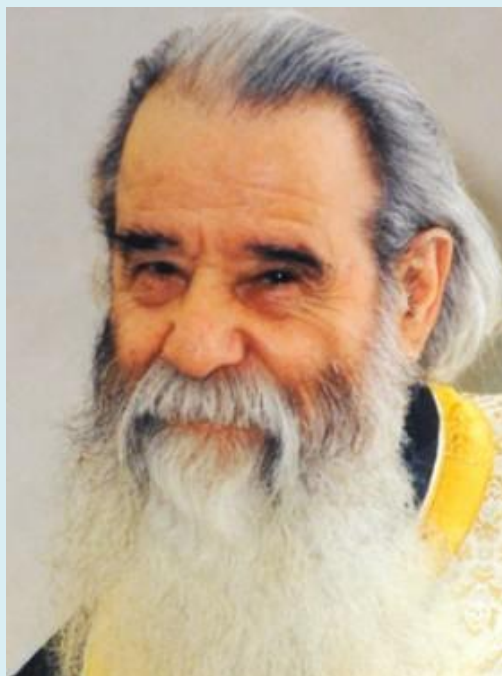
Unor îndrăciți care din fire sunt sensibili, aghiuță le spune că nu se vor mântui și-i pune să se sinucidă, înfricoșător! Acesta nu este un lucru mic! Am cunoscut un îndrăcit de care și preoții se plictisiseră. Se ducea, sărmanul, la preoți să-i citească exorcisme, iar aceia îl alungau. După aceea diavolul îi spunea și despre mine: „Nu te duce la acela! Nici acela nu te va primi”. Și astfel l-a aruncat în deznădejde. Ce i-a făcut diavolul altuia, care se făcuse bine cu harul Sfântului Arsenie! Venise aici ca să se închine moaștelor Sfântului Arsenie, dar Mănăstirea era închisă. Atunci i s-a arătat diavolul în chipul Sfântului Arsenie la poarta de jos și i-a spus: „Să nu mai cald pe aici, eu nu te vreau, nici Paisiel”. Și l-a alungat. Ai înțeles? După aceea a început să-l hulească pe Sfântul; mă ocăra și pe mine. Bine, eu sunt vrednic de ocară, dar Sfântul!... Și astfel nenorocitul s-a îndrăcit iarăși. Chiar și cu obraznicie de s-ar purta cineva, se depărtează harul lui Dumnezeu, cu atât mai mult atunci când îi hulește pe Sfinți. A venit și la Colibă și striga: „Ce ți-am făcut de nu mă vrei? De ce nici tu nu mă ajuți? Vrei să mă chinuiesc?”. Iar eu i-am spus: „Binecuvântatule, diavolul a fost acela care te-a alungat! Nu a fost Sfântul. Sfântul nu alungă”. Dar nu a ascultat. Se încredea în gândul lui. Știți ce chinuire, ce mucenicie suferă sărmanii în fiecare zi?

Mulți îndrăciți se chinuiesc pentru ca să se înțeleptească alții. Deoarece văzându-i cât se chinuiesc aceia, își fac probleme, își vin întru simțire și se pocăiesc. Să nu credeți că toți cei care se îndrăcesc au mai multe păcate decât alții. Ci îngăduie Dumnezeu să se îndrăcească și astfel aceștia se înjosesc, se smeresc, își plătesc păcatele, iau plată, dar sunt ajutați și cei care îi văd cum se chinuiesc.

Desigur, poate cineva va spune că există oameni care fac o mulțime de păcate și totuși nu se îndrăcesc. Cum de se întâmplă aceasta? Când omul a ajuns la nesimțirea desăvârșită, atunci nu mai este atacat de diavolul, pentru că Dumnezeu vede că nu mai poate fi ajutat. Trebuie să știm că atacul pricinuit din lucrare diavolească este, într-un anume fel, un dar al lui Dumnezeu pentru omul păcătos ca să se smerească, să se pocăiască și să se mântuiască.

Extras din cartea: Paisie Aghioritul - Volumul 3: Nevoință duhovnicească

Părintele Constantin Galeriu - Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Binecuvântați și dreptmăritori creștini în Sfânta Biserică a Domnului nostru Iisus Hristos, să ne împărtășim acum din dumnezeiescul cuvânt al Evangheliei, care ne spune, iată:

“Și trecând El dincolo, în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi demonizați, care ieșeau din morminte, foarte cumpliți, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea. Și iată, au început să strige și să zică: Ce ai Tu cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești? Departe de ei era o turmă mare de porci, păscând. Iar demonii Îl rugau, zicând: Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci. Și El le-a zis: Duceți-vă. Iar ei, ieșind, s-au dus în turma de porci. Și iată, toată turma s-a aruncat de pe țarm în mare și a pierit în apă. Iar păzitorii au fugit și, ducându-se în cetate, au spus toate cele întâmplate cu demonizații. Și iată toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să treacă din hotarele lor. Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea sa”. (Matei 8, 28-34; 9, 1)

Iubiților, tot cuvântul Evangheliei, după mărturia însăși – e Bună Vestire – e descoperire dumnezeiască. Și așa trebuie să fim cu luare aminte sfântă, neclintită, la înțelesul de viață făcător al descoperirii Dumnezeuului celui viu. **În această mărturie din Evanghelia citită astăzi se dezvăluie, nu vom îndrăzni a**

spune punând în comparație adevăr mai adânc sau mai puțin adânc, mai de preț sau mai puțin preț (nu există în Evanghelie, totul este dumnezeiesc). Dar aici ceea ce se leagă de existența noastră atât de frământată, chinuită, întrebătoare, mai mult, tema răului. Acei demonizați, deci stăpâniți de demoni, deci de cel ce propriu-zis este numit cel rău, nefericitul demon.

Nu noi suntem judecătorii; unicul e Domnul și Judecătorul și Ziditorul nostru. De aceea, o și mai stăruitoare rugămintă și ardoare îndeamnă cugetul nostru să luăm aminte la ceea ce ni se descoperă în această dumnezeiască Evanghelie, această taină, mister al răului, care ne privește și pe noi. Căci “**vai celui singur**”, zice Înteleptul la Cartea Pildelor. Nici demonul nu vrea să rămână singur, și de aceea ne ispitește, să aibă și el, dacă vreți, partizanii lui. În singurătatea, în unicitatea răului lui. Și ne privește, deci, pe noi. *Cu smerenie, dar și cu încercare de ascuțime de gând, încercăm, pentru dumneavoastră și pentru noi înșine, să deslușim din acest mister al răului care îl pătrunde pe om și-l face să fie chinuit; cum erau acești doi demonizați.*

Iisus, după ce rostise Predica de pe Munte, acolo, aproape de lacul, iezerul, Marea Galileii, coborând de pe munte, cu predica rostită mulțimilor de acolo, care erau strânse în jurul Lui, trece țărmul Mării Galileii dincolo, spre răsărit. Și acolo – și oriunde – Îl așteptau oameni. El **a venit pentru toți, cu întreg adevărul, pentru întreaga zidire**. Și trecând marea, acolo L-au întâmpinat acești demonizați, stăpâniți de demoni. Pe care am ascultat cum Sfântul evanghelist Matei ni-i descrie: doi îndrăciți ieșiseră de prin morminte. *Și erau fioroși, încât nimeni nu îndrăzneă să treacă pe calea aceea. Două caracteristici prin care ei se făceau cunoscuți: “ieșeau din morminte”, deci locuiau în morminte. Erau fioroși, încât nimeni nu cuteza să meargă în calea lor. Nu mai comunicau cu nimeni.*

Când, în timpul Postului Mare, această pericopă evanghelică se va citi din nou după Sf. evanghelist Marcu, acolo e înfățișat doar unul din cei doi demonizați, și cu starea lui mai înspăimântătoare. Lăsăm cercetarea pentru atunci, aceea care pune în lumina noastră și alte ascunzișuri. *Aici luăm aminte îndeosebi asupra acestor două trăsături tragice: ieșeau din morminte și, fioroși, cum erau, se izolaseră de lume.* Nimeni nu cuteza să se apropie de ei și nici ei nu se mai apropiau de nimeni. Să ne gândim, iubiților: petreceau în morminte, în lumea morții; și despărțiți de semenii, de oameni, de Cel care, ca om, poartă pecetea chipului lui Dumnezeu. **Căci în om când privești cu ochii duhului, în orice om întrezărești adânc pecetea chipului lui Dumnezeu.** Iar ei, izolați, despărțiți de om, de cel ce poartă chipul lui Dumnezeu, care poate să fie pentru tine o cale, o pecete văzută, dumnezeiască. Deci despărțiți de oameni și de viață; pentru că petreceau în morminte. Deodată, starea aceasta sfredelește adânc în cugetul omului și înțelegi: despărțire de viață, gândită, și de semenii.

Sfântul părintele nostru Grigorie Palama tâlcuiește adânc de tot, atunci când spune: unul din relele cele mai mari pe care le suferă sufletul omului, sau mai bine zis cel mai mare rău dintre toate relele este unirea cu șarpele inteligibil, adică înrobirea de șarpele care, știm, este simbolul păcatului, răului care a ispitit pe Eva în Eden. Și inteligibil, adică al răutății care lucrează în suflet, în trup mai târziu. Păcatul cel mai mare... integral, și trupul, dar nu în trup, nu de acolo pleacă păcatul, ci din minte. Aceasta înseamnă la Sfântul Grigorie șarpele inteligibil, adică pe înțeles. Gândul lucrează și ceea ce înțelegi și te unești... Și la acești oameni demonizați acolo lucra șarpele: gândurile lor erau dominate... O, Doamne! Ce înseamnă un bolnav mintal, iubiților? Gândiți-vă! Un bolnav posedat mintal, în sufletul lui.

Este suferința tuturor suferințelor: pierderea libertății, cel mai scump dar al sufletului. **Două daruri ne-a împărtășit nouă Dumnezeu. Cu ele avem mângâierea, bucuria, dacă vreți, lauda noastră (ferească Dumnezeu, să nu zică cineva mândria noastră. În veci să nu roștiți acest cuvânt! Pentru că unii spun că folosesc acest cuvânt în sens pozitiv. Nu există mândrie în sens pozitiv). Poate fi bucurie a harului, mângâiere care vine de la Mângâietorul, Duhul Adevărului, poate fi o laudă împărtășită: “Laudă suflete al meu pe Domnul”, și-ți împărtășește și ție. Ei bine, darul nostru de preț îl avem îndeosebi în suflet, în conștiința noastră, și în libertate.** Or, să fii obsedat, stăpânit de demon – pierderea libertății. Și cum te stăpânesc gândurile? De aceea a zis tot Înțeleptul biblic: **“Calea nebunului este dreaptă în ochii lui, iar înțeleptul cere sfat”**. Nu e mai mare tragedie decât să fii stăpânit de gânduri... Și orice gând care vine din lumea aceasta... să fii posedat și să nu știi că ești posedat; să spui că e calea dreaptă. “Calea nebunului este dreaptă în ochii lui”.

Omul bolnav mintal, aici e tragedia, că nu știe că e bolnav. Deci, bolnav să fii și să nu ai conștiința bolii. Posedat să fii, și să nu mai ai conștiința libertății. Și cum e cu putință? Gândurile... Iubiților, să pătrundem mai adânc. **Ceea ce spunem și mărturisim, și de neuitat să fie pentru orice conștiință: adâncul adâncurilor adevărului acesta este: a avea conștiința Dumnezeului celui viu. Dumnezeu, El, Cel unic și absolut, este Existența eternă, nemuritoare și absolută.** Și din darul lui – existentă făptura, existența prin har, prin participare. **Reținem: prin har, prin participare.** Deci existența absolută, dumnezeiască, și a noastră, părtașă. Așa cum zicem la Cina cea de Taină: **“Cinei Tale celei de Taină, astăzi, Fiule al lui Dumnezeu, părtaș mă primește”.** **El e Trupul și Sângele dumnezeiesc, iar pe noi ne împărtășește, ne face părtași.**

Așa, Dumnezeirea eternă, absolută, absolutul existenței este El, Dumnezeu – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, pururea fiind și același fiind, și ne împărtășește, ne face părtași la El, la existența Lui și la nemurirea Lui. De ce? Pentru că ce a dăruit nu mai ia înapoi. Cum a zis dumnezeiescul Pavel:

“Dumnezeu nu-Și ia înapoi nici darul, nici chemarea” (Romani 11, 29). Și, odată cu existența, mai dăruiește ceva. *Odată cu existența, odată cu nemurirea, ne mai dăruiește bunătatea și înțelepciunea. Acum, înțelegând taina aceasta: El e Existența, ne face părtași și pe noi, aducându-ne “de la neființă la ființă” (după cuvântul Scripturii; nu ieșim din cuvântul descoperirii dumnezeiești), cum ne rugăm mereu. Și cum că aceasta este adevărat noi toți, cei de față, spunem că suntem aduși de la a nu fi la a fi, de la neființă la ființă.*

Și dacă ne uităm așa, nedumeriți (și eu sunt uneori nedumerit, și eu sunt un prostănac ca oricare). Dar eu plec – ca să nu pun pe nimeni în cumpănă, să mă pun pe mine în cea mai grea cumpănă: acum 83 de ani, să zicem, eram? – Nu eram. Și toți ceilalți erați, acum o sută de ani în urmă, dacă vreți? Trebuie să înțelegem cuvântul adevărului, viu de tot. Atunci, noi toți am fost aduși de la neființă la ființă. Dar *existăm tocmai prin Cel care are ființă, și care o are din veci, adică Dumnezeu. Și așa am fost aduși la ființă: de Tatăl, prin Fiul, în Duhul Sfânt. Asta e zidirea noastră.*

Cuvântul Sfântului Maxim, atât de adânc și luminos, iubiților, *cum au Părinții aceștia inspirați de Dumnezeu, căci I-au fost credincioși cu gândirea, cu simțirea, cu viața lor: Dumnezeu ca Existență eternă, eternă, și vă spuneam altă dată, mintea noastră spune că El există în veci.*

Și de ce? – Nimicul nu produce. Dar existența există, Dumnezeirea. Și aceea existență veșnică nu sunt eu, ci numai El. *Existența dumnezeiască există, iubiților, ea nu are, cum spune Sfântul Maxim, nimic împotrivă, nimic contrariu, pentru că are veșnicia.* Sau, cum spune *Sfântul apostol Pavel: “Căci toate făgăduințele în El sunt da”.* Dumnezeu este numai da. Și Amin-ul nostru, care înseamnă așa să fie, zice că în El toate sunt da. Iar Mântuitorul, în Cartea Apocalipsei 3, 14, spune: “*Cel ce este Amin, Martorul zidirii lui Dumnezeu*”. *Mântuitorul este deci numit Amin (Așa să fie), pentru că prin El toate s-au făcut (cu vrerea Tatălui, cu lucrarea Fiului și desăvârșirea Duhului Sfânt).*

Dumnezeu-Tatăl la început a zis: “Să fie lumină”, prin Fiul a zis “Să fie!”, și în Duhul Sfânt, care odihnea deasupra adâncului de ape, încălzind, ca o pasăre sfântă (de aceea simbolul Duhului Sfânt este porumbița) semințele, rădăcinile lucrurilor. Atunci înțelegem că El, Dumnezeu, este numai da, nu are nimic contrariu. *Dar noi, făptura, suntem numai da?* Noi zicem numai da? Păi chiar și Mântuitorul ne spune: “*Cuvântul vostru așa să fie: ce este da, să fie da; ce este nu, să fie nu*”. *Dar de ce la noi este și da și nu? Aici se află tâlc negrăit: Dumnezeu este numai da pentru că este veșnic; El nu are nu.*

Este eternitatea unei afirmații eterne. Făptura fiind adusă de la nu la da, de la neființă la ființă, atunci făptura există – și aici vă rog să fim cutremurați și

să ne pătrundem de adevăr – prin da al lui Dumnezeu, prin Amin al lui Dumnezeu, prin Să fie al lui Dumnezeu. El este da și numai da. Și ne împărtășește și nouă: Da, să fie! Prin Amin exist. Fiul lui Dumnezeu de aceea așa a început predica lui: “Amin zic vouă”, la care noi răspundem la sfârșit: “Amin” – așa să fie.

Dar zice dumnezeiescul Maxim atât de adânc: “Întrucât Dumnezeu nu are contrariu, El e numai Da. Făptura are și un contrariu al ei – neexistența. Căci a fost adusă de la nu la da”. Eu nu exist decât prin Da al lui Dumnezeu. Dar de la neființă am fost adus la ființă; din contrariul existenței. Și neîncetat să cugetăm la adevărul existenței noastre: existăm prin Dumnezeu și prin Da al lui Dumnezeu.

Dumnezeiescul Părinte Atanasie cel Mare spune, plecând tot de la ideea de necreat, care e Dumnezeu, și creatura, care suntem noi, că în aceasta a constatat ispita demonului, întâi: că prin păcat să ne întoarcă la neființă.

Vine împrejurarea să spunem o dată mai mult pentru cel care ne ascultă: ce tragic, să se scrie prin ziare sau să auzim la televiziune că a trecut cutare în neființă. E ispita celui care vrea să ne arunce în neființă, a demonului. Demonul vrea să ne întoarcă la neființă, la nu. *Și atunci înțelegem, când Sfinții Părinți definesc răul drept tăgăduire a binelui; deci a spune nu binelui, nu existenței, nu nemuririi, nu vieții, nu bunătății, nu înțelepciunii.* Aici e taina răului. Înțelegem și ne cutremurăm. Și, înțelegând taina, demonul, răsadul cel rău răsădindu-l... cum a spus Mântuitorul: *“Orice răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină”* (Matei 15, 13) – *la ce răsad se referă Mântuitorul? – Răsadul demonului, răsadul necredinței, răsadul ispitei celei mai grave: a refuza existența, viața, până la cel mai clar păcat, al sinuciderii.*

Și tot după Sfinții Părinți, darurile împărțite de Dumnezeu sunt îndeosebi acestea patru: existența și nemurirea, bunătatea și înțelepciunea:

- *Existența – că existăm;*
- *nemurirea – că nu-Și ia Dumnezeu înapoi darul.*

Acestea țin de firea noastră.

- *Iar bunătatea și înțelepciune țin de voința noastră și de viețuirea noastră.*

Și întrucât și existența și nemurirea țin de fire, nu poți să le desființezi. În schimb bunătatea și înțelepciunea țin de voința noastră. Și dacă, iarăși,

- ❖ *contrariul existenței este neexistența,*
- ❖ *contrariul nemuririi este moartea,*
- ❖ *contrariul bunătății este răul,*

❖ **contrariul înțelepciunii este necunoștința binelui, neînvățarea binelui.**

*De aceea repetăm cuvântul rostit de **Sfântul Marcu Ascetul**, care spune că uriasii care ucid sufletul sunt uitarea, neștiința și lenea. Toată creația există de la Dumnezeu Tatăl, toată firea. **Păcatul ține de voința noastră, de libertatea noastră, de răspunsul nostru Amin la Amin-ul lui Dumnezeu; Da al nostru la Da-ul zidirii creatoare a lui Dumnezeu. Și în păcatul săvârșit cu gândul, cu mintea, la bine răspunzi cu rău, la înțelepciunea dumnezeiască cu ignorarea, cu uitarea.***

Și atunci reținem, iarăși: ***răul nu e în ființă, nu ființa devine rea, nu firea, ci viața, gândirea. Răul e numai în mintea noastră, numai în voința noastră. Așa de adânc spune **Sfântul Grigorie**: **Dumnezeu e bunătatea vie și de viață făcătoare a celor vii.** Pe câtă vreme atunci când ispita pătrunde în mintea omului, în voința omului, atunci duhul omului se unește cu răul; tentația lui, ispita către nu, către neființă, către moarte.***

Să reținem, să nu uităm o clipă, aceasta era starea celor doi demonizați: mormântul și despărțirea de oameni, de creație, într-o negare; o negare nu absolută, căci nu e cu puțință. Absolut e numai Dumnezeu. O negare a totului. E un fel de duh al morții. Răul nu are ființă; el e o negare, o lepădare, o îmbolnăvire, o tăgăduire, o despărțire de Dumnezeu, o paralizie. Și nu e paralizie mai înspăimântătoare: demonul nu creează, iubiților, nu produce. Au spus înțelepții credincioși: Filosofiile negării, ale tăgăduirii lui Dumnezeu, n-au produs nimic nou. Pot să reproducă, să copieze, pot să cloneze, astăzi. Iubiților, trebuie să o spunem cu tăria adevărului de neclintit: răul, demonicul, paralizia, obsesia, anularea libertății te duce la sterilitate totală.

Starea de monotonie, cum spune **Părintele Stăniloae**. **Nimic nou, nimic să-ți învioreze viața. Propriu-zis mintea noastră devine creatoare când se atinge harul, dumnezeiescul creator de ea.** Restul e petrecere într-un fel de lume a morții, căci moartea nu are ființă. E numai ispita că mergi în neființă, dar nu mergi în neființă; nu poți. Iar tentativa sărmanului posedat de demon de a se sinucide nu e realizabilă; nu-ți poți suprima existența. Dar ești în acea agonie prin posesia celui rău mai înspăimântătoare decât orice. Incapacitatea de a întrezări orizonturi noi; orizontul divin al infinitului luminii și iubirii. Și te zbați... Nu vedeți dumneavoastră cum se zbat – cu durere o spunem, nu judecăm pe nimeni – sărmanii noștri în diverse spectacole la care ne amuzăm și ne încântăm și în euforie parcă tresăltăm... Doamne, dar e un zbucium nebun, fără sens; niște salturi în vid. Din aceasta omul iese mai bun, mai drept, mai sfânt, mai creator? Căci omul e creat după chipul Creatorului. Aici e tragismul.

Și înțelegem, atunci: răul e tocmai neființă. E neființă pentru că nu are ființă. Cum spune **Sfântul Grigorie Palama**: *Ajungi duh mort nu prin ființă, căci nu e o ființă a morții, ci prin lepădarea vieții adevărate. Atunci, deodată înțelegem, simțim că se desparte lumina de întuneric, cum zice rugăciunea: “Doamne, Cel ce ai despărțit lumina de întuneric...”*. Eu exist prin Da, Amin, și răspund: **Da, Doamne, eu exist prin bucuria vieții, a vieții nemuritoare pe care mi-ai dat-o; exist prin binele pe care mi-l împărtășești, prin înțelepciunea poruncilor Tale, Tu, Care ești însăși Ființa poruncilor, a virtuților, și îmi împărtășești din însușirile Tale dumnezeiești virtuțile Tale: și înțelepciune, și dreptate, și curajul de a purta greutatea, și stăpânire, cumpătare, biruire a oricărui gând care mă încearcă și mă îndeamnă...**

Să nu uităm, să ținem cuvântul acesta de sfințenie: cei doi demonizați în fața lui Hristos L-au mărturisit drept Fiu al lui Dumnezeu – adâncul din ei nu era distrus. Deodată au cunoscut în Hristos Originea, Adevărul ultim. Dar au zis: *“Ai venit să ne chinuiești înainte de vreme?”*. Vremea – Judecata. Iar Judecata va însemna sentința desăvârșită, absolută, a binelui și a răului. Până ce istoria va intra prin Judecată în împărăția lui Dumnezeu, în istorie încă avem confuzia între bine și rău. De aceea e nevoie să o lămurim mereu. *Judecata va însemna sentința asupra a ceea ce este bine și ce este rău, încât va fi sfârșitul confuziei, nu al lumii*. Deci demonizații aceasta spuneau: Știm cine ești... ne judeci înainte de vreme. Știm că atunci va fi Judecata. Și toți vor înțelege ce e bine și ce e rău, vor ieși din confuzie tocmai prin Judecător, prin Hristos. Iar demonii tot amână. **Căci, cum spuneam și altă dată, timpul demonului este “mâine”, pe când al lui Dumnezeu este un etern “acum”**. Demonul mereu să amâne, doar-doar nu va rămâne singur.

Și de aceea au cerut să fie trimiși în turma de porci, ca să rămână tot în lumea aceasta, să nu rămână în nici un chip singuri. Dar, cum spune Sf. Pavel, *“Dumnezeu vrea ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să ajungă”*, de aceea îngăduie un timp până la Judecată, o plinire, așa cum și când S-a întrupat Fiul lui Dumnezeu, *“la plinirea vremii”* a venit. Și a îngăduit demonilor să meargă în turma de porci. Și atingându-se de ei s-au aruncat în mare. A îngăduit aceasta ca să arate că opera demonilor e o operă a distrugerii, nu a zidirii. **Dumnezeu zidește**, demonul distruge. Și s-au aruncat. Dar în adânc toată făptura rămâne tot în mâna lui Dumnezeu. Răul nu poate distruge existența. Și păstorii s-au înspăimântat, au mers în cetate și au vestit ceea ce se petrecuse și au venit cei din cetate și văzând paguba îngroziți, sărmanii, L-au rugat pe Iisus să plece din hotarele lor. Un dar, o ofrandă, o șansă a mântuirii pe care n-au primit-o.

Dar pentru noi adevărul adânc al cuvântului, iubiților... Taina libertății... Cele două lumi:

- + cea eternă – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt –, lumea libertății, și
- + lumea făpturilor, creată – din care facem parte și noi care după chipul Fiului de Tatăl în Duhul Sfânt suntem zidiți; lume adusă de la neființă la ființă, de la nu la da. Nu lumea aceasta îmi dă libertatea.

Știți că o ideologie numea libertatea drept necesitate înțeleasă. Ce vrea să spună? – Să înțelegi legile creației, ale lumii acesteia, adusă de la neființă la ființă, care implică necesitatea. Întrebăm: **Poate să fie libertate în necesitate?** Luați aminte la cuvântul sfinților.

Sfântul Vasile cel Mare spune: “Dacă i-ai luat virtuții libertatea i-ai luat esența”.

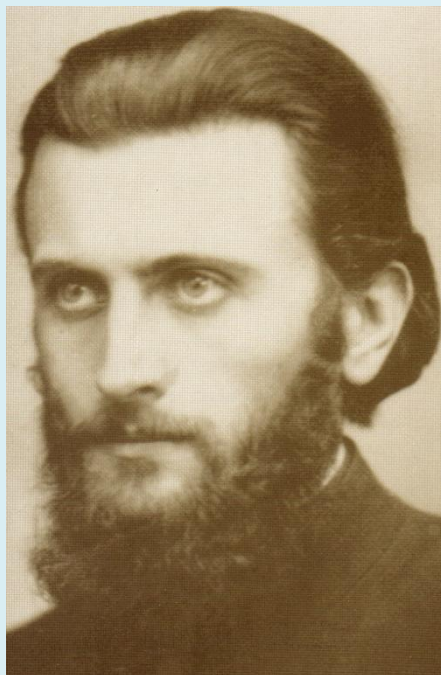
Iar **Sf. Ioan Damaschin** spune: “În necesitate nu e virtute”, adică în ceea ce mi se impune necesar ca o lege absolută. **Legea creației este o lege a aducerii de la nu la da, căreia mă supun:** căci dacă mă arunc în foc ard, dacă mă arunc în gol mă prăbușesc.

Deci e o lege a necesității și în necesitate nu e virtute. Iar virtutea nu-i din lumea aceasta, e mai bătrână decât această lume. **Înțelepciunea, dreptatea, curajul, bărbăția de a birui răul, de a mă birui pe mine când sunt ispitit, stăpânirea de sine... de unde sunt virtuțile? Din lumea necesității? – Din lumea libertății dumnezeiești, din lumea luminii divine.** Atunci, e atât de limpede misterul libertății! Eu m-am cutremurat când l-am înțeles: Tot ce mă leagă de lumea păcatului, de lumea stricăciunii, de lumea morții, tot ce mă leagă de ce e muritor mă duce în moarte; nu e libertate. **Singura libertate este ceea ce mă leagă de Dumnezeu cel viu, de nemurire, de credință, de nădejde, de dragoste, de bunătate, de pace, de vânare a tot răul, prin care nu mă despart de lume,** ca acești doi demonizați, și nu petrec în morminte, **ci petrec în lumea vieții, a credinței prin Cel înviat și a înțelegerii lumii acesteia cu lumină și cu iubire dumnezeiască. Și numai robul lui Dumnezeu e liber, e unit cu libertatea Celui veșnic, unde nu e contrariu, unde e numai da, numai lumină. Aceasta este libertatea fiilor lui Dumnezeu, libertatea vieții, libertatea învierii.**

Facă Domnul să înțelegem taina libertății, taina vieții, taina unirii noastre în lumină și iubire cu Dumnezeu cel viu Ziditorul, Tatăl prin Fiul în Duhul Sfânt, cu Maica Preacurată și toți Sfinții!

Amin.

Părintele Arsenie Boca - Predică la Duminica a cincea după Rusalii -
Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei

Duhurile rele

Existența lor e afirmată de Iisus; e confirmată de Biserică, și împotriva lor s-au luptat toți sfinții. Demonii există real: sunt ceata îngerilor căzuți în sfatul lui Lucifer, începătorul trufiei, vrând a fi el mai presus de Dumnezeu.

Dracii nu sunt idei sau sentimente neobișnuite, sau stări de nervi, căci acestor păreri le punem precis întrebarea: ***ce a intrat în turma de porci de s-a înnebunit toată și s-a aruncat în mare ?*** - Au intrat ideile, sentimentele sau vreo stare colectivă de nervi ?!

Dacă admitem Noul Testament și întreta mărturie a evangheliștilor sinoptici, atunci trebuie să admitem că ei sunt ființe spirituale decăzute și antrenând decăderea. Ca ființe spirituale intră fără piedică și trec prin materia vie sau moartă a lumii văzute. Pot intra în oameni, și încă legiuni de duhuri.

„Odihna” lor - cum zice Iisus, descriindu-i - nu și-o găsesc prin pustii, ci în inima oamenilor, de unde fac să izvorască toate gândurile rele și ucigașe. „Duhul rău, odată intrat în om se multiplică într-o adevărată progresie geometrică: devine «legiune». El expropriează umanitatea din om în favoarea bestiei din el, face din om o caricatură, un monstru, un sub-om. Un suflet stăpânit de acest duh e ceva cu adevărat înfiorător. El își pierde îndată

libertatea și puterile ei de creațiune și desăvârșire. Rațiunea i se întunecă, instinctele de conservare i se atrofiază: umblă gol și doarme prin morminte" (Gr. Cristescu).

Așa se „odihnesc” duhurile rele, dărâmând zidirea lui Dumnezeu.

Izbucnesc întrebările:

Cum îi lasă Dumnezeu să-și facă de cap ?

La obârșie erau făpturi spirituale ale Cerului. Nu s-au întunecat cu totul, dovadă că cunosc și recunosc următoarele două lucruri:

1. Dumnezeirea lui Iisus. „*Demonii strigau și ziceau: «Tu ești Fiul lui Dumnezeu». Iisus, certându-i, nu-i lăsa să vorbească, fiindcă știau că El este Hristos*” (Luca 4,41). (Iisus i-a oprit să spună adevărul, ca să nu fie crezuți când vor spune minciuna.)

2. Pedepsa lor. „*Au început să strige și să zică: «Ce este nouă și Ție Iisuse Fiul lui Dumnezeu ? Ai venit aici, mai înainte de vreme, ca să ne chinuiești ?»*” Ei știu prin urmare că-i așteaptă o pedeapsă. Când Iisus îi scotea din „odihna” lor afară, lor li se părea că a venit judecata. Totuși li se părea lor că nu e judecata aceea care îi așteaptă, de vreme ce aceea nu e „aici”, și ca atare e înainte de vreme.

- Măcar aceste două lucruri de le-ar ști oamenii.

Cum intră ?

1.- Prin oricare din cele șapte păcate de căpetenie. întâi ca momeală, pe urmă ca obsesie, apoi ca a doua natură pervertită.

2.- Prin neîncetata lor pomenire.

3.- Prin împărtășania cu nevrednicie: furarea Sfintei împărtășanii. Primul exemplu e Iuda, care avea obsesia vânzării lui Iisus (Luca 22,3; I Corinteni 11,27-30).

4.- Ca pedeapsă pentru răutăți. Sfântul Pavel a dat satanei pe trei inși. Pe doi, Imeneu și Alexandru, ca să se învețe să nu hulească; iar pe al treilea, „*1-a dat Satanei spre pieirea trupului*” (- făcuse una mare -), *ca sufletul să se mântuiască în ziua Domnului Iisus*” (I Timotei 1,20; I Corinteni 5,5).

Cum ies ?

1.- Prin post și rugăciune - cu socoteală și blagoslovenie, adică cu smerenie, care apără valoarea nevoițelor.

2.- Cântă Biserica: „*Armă asupra diavolului Crucea Ta ne-ai dat*”. Crucea îi arde. Și orice suferință, primită cu mulțumire, același rost și putere o are.

3.- Prin pocăință; prin Taina pocăinței - spovedania.

4.- Smerenia văpaie le este.

5.- Pomenirea neîncetată a Preasfântului Nume al lui Iisus: „**Armă în Cer și pe pământ, mai tare ca Sfântul Nume al lui Iisus, nu este**” (Sfântul Ioan Scărarul). Aceeași putere o are și pomenirea Maicii Domnului. Îngerul păzitor îi alungă.

Gadarenii și sufletul

Citind Evanghelia cu băgare de seamă vedem că Iisus n-a făcut nimic „la întâmplare”. Astfel s-a suit în corabie cu scopul anumit de-a merge să dezlege un suflet din muncile unui „legheon” de demoni, care se chinuia în laturile Gadarenilor. *Pe mare s-a stârnit fără veste o furtună suspectă, pe când Iisus dormea. Iisus a certat pe cine avea de certat din spatele vântului și a valurilor apei și s-a făcut liniște mare.* De ceea parte a mării îl întâmpină pe Iisus altă furtună: într-un suflet, în care dracii stârniseră viforul celei mai de pe urmă pustiiri și decăderi. Făcuseră dintr-un om o fiară, care rupea lanțurile, și un criminal fioros, care pustiise acea lature a Gadarei.

Iată un om dezorganizat de draci: pe cea mai de pe urmă treaptă a decăderii. Omul în care nu mai străluceau însușirile omeniei; în locul lor diavoli îi dăduseră feroasa libertate de a fi drac între oameni. Ei bine, omul acesta era totuși un suflet. *Pentru el a trecut Iisus marea.*

Iisus propoveduise în diferite rânduri că „sufletul e mai de preț decât toată lumea”, și că „Ce va da omul în schimb pentru sufletul său ?” - Enunțări abstracte, care nu prea decid pe oameni să-și aibă grija de suflet. De aceea, cu prilejul îndrăcitului din Gadara, Iisus o ia pe altă cale: Arată cu minune prețul unui suflet.

A pus în cumpănă un suflet, al celui mai desfigurat dintre oameni, cu prețul, - deocamdată - al unei turme de două mii de porci, nu - încă - cu „toată lumea”. Și a dat pierzării turma de porci a Gadarenilor, pentru mântuirea unui suflet.

Cumpăna aceasta, între prețul unui suflet în ochii lui Dumnezeu și prețul turmei de porci în ochii Gadarenilor, a ieșit cu scandal.

- Și poate că tocmai scandalul ce a urmat pune mai plastic în cumpănă valoarea sufletului, întrucât Gadarenii au trebuit „să simtă” prețul sufletului, pe care îl pierduseră ei în porci.

Răi de pagubă cum erau „*Tot orașul ieși în întâmpinarea lui Iisus, și văzându-L, îl rugară să se ducă din hotarele lor*”. (Matei 8,34; Luca 8,37). Cu alte cuvinte, pentru „paguba” ce le-a făcut-o, L-au dat pe Dumnezeu afară din hotarele lor. Ei s-au declarat pentru porci, nu pentru suflet.

Iisus s-a conformat: „*intrând în corabie s-a înapoiat*". Atâta avea de făcut: gadarenilor le-a lăsat un misionar. Și un fost îndrăcit nu e un misionar de rând.
(Gr. Cristescu)

Prislop, Duminică XXIII

I.29.X.49 Luca 8,26-39

II.4.III.50

[din cartea: O sinteză a gândirii Părintelui Arsenie Boca în 800 de capete, Ed. Teognost]

Mărturii despre sfințenia părintelui mărturisitor Constantin Sârbu: Pr. Gheorghe Calciu și Nicolae Ițul evocă o icoană vie a căldurii inimii și a curajului

Fericiți cei prizonieri: "Doamne, ce curaj are părintele Sârbu" - Autor: Nicolae Ițul

Duminică, (înainte de arestare n.n.) m-am dus la biserică. La biserică, părintele Sârbu, Constantin Sârbu, ținea o predică, n-o s-o uit niciodată:
- Azi este Sfânta Evanghelie a celor doi îndrăciți din Gadara.

Și repeta textul biblic: "Și erau doi îndrăciți care erau legați cu lanțuri și le rupeau. - Ce-ai cu noi Fiul lui Dumnezeu? Ai venit să ne pierzi? - Cine sunteți voi? Legiune."... că era legiune de diavoli în ei. - Nu ne pierde, bagă-ne în turma aia de porci. Și Iisus a spus: - Intrați în turma de porci și lăsați pe om. Turma s-a aruncat în mare și cei doi îndrăciți s-au tămăduit."

Și acum tălmăcește predica: Cei doi îndrăciți ai Evangheliei sunt capitalismul exagerat și comunismul, textual, la ora aia.

Pe mine m-a impresionat foarte mult și am zis: Doamne, ce curaj are părintele, nu-l cunoșteam. Și a dezvoltat subiectele, ce înseamnă comunism și ce înseamnă capitalism exagerat, adică hrăpăreț. Unul rupe într-un fel și altul în alt fel, amândouă distrug sufletele oamenilor. Exact ce gândeam eu. Am venit acasă,

oarecum într-o stare euforică, dar aveam totuși tristețea grijii pentru cei din jurul meu să nu-i aresteze cumva că stau acolo.

(Fragment de interviu luat lui Nicolae Ițul - Aiudule, Aiudule, Editura Renașterea, Cluj-Napoca, 2011, pag. 130, ediție îngrijită de Dragoș Ursu și Ioana Ursu)

Mărturia părintelui Gheorghe Calciu despre părintele Sârbu: Fericiți cei prigoși: Părintele Constantin Sârbu - slujind la Viișoara “asemenea unui sfânt părinte din secolul patristic”

Scurta evocare

“În mai 1963 am fost eliberat din închisoarea Aiud, după 15 ani de detenție și adus direct la Viișoara, lângă comuna Mărculești - Slobozia, un sat de exilați bănățeni, cu casele zidite din lut, cu curți frumoase, pomi roditori în grădini și străzi largi, bine îngrijite, deși când ploua, pământul se înmuia și se făcea o mocirlă care ajungea până la genunchi. Acolo fusese un câmp de mazăre, un câmp imens de Bărăgan.

Bănățenii arestați și deșertați pe acel câmp s-au văzut sub cerul liber, fără nici un adăpost, cu copii, cu bătrâni, cu bolnavi și fără nici un fel de posibilitate de a supraviețui. Erau păziți de ostași, ca nu cumva să intre în pădurea din apropiere și să dispară. O situație de neînchipuit, fără acoperiș, fără toalete, fără nimic altceva decât ceea ce putuseră să ia din casă în momentul când mașinile securității i-au ridicat și i-au dus în Bărăgan.

Și-au săpat bordeie în pământ, pe care nu au avut cu ce să le acopere. Întindeau saci deasupra, cearșafuri, fiecare ce avea, fixând colțurile cu bolovani de pământ. Au venit ploile mari, s-au umplut gropile cu apă, unii bătrâni și chiar copii au murit înecați. Atunci li s-a dat voie să meargă în pădure, să adune crengi pentru foc și chiar să taie lemne pentru a-și acoperi bordeiele. Au fost obligați să meargă la o gospodărie de stat, să lucreze la canalele de irigație, la vii, la construcția de grajduri etc., ceea ce a fost o mare binecuvântare, pentru că inginerul-șef le dădea, în schimbul muncii, câte un car de paie de orez ca să-și acopere mai bine bordeiele.

Anul următor au început să-și construiască din pământ casele, le acopereau cu paie de orez care luceau în bătaia soarelui, și așa a apărut un sat de exilați, cu un aer rustic și tradițional, amintind parcă de satele românești din preajma năvălirilor barbare. În 1963, când am fost eliberat din închisoare, deja o parte din bănățeni primiseră dreptul de a se întoarce în satele lor, iar casele lor din Viișoara rămăseseră pustii.

Am ajuns acolo noaptea târziu. Jandarmul m-a întrebat dacă mai știu pe cineva, un prieten, la care să pot dormi câteva nopți, până îmi voi curăța casa pe care mi-o va repartiza. Nu cunoșteam pe nimeni. Jandarmul m-a dus la preotul satului, Constantin Sârbu. Nu pentru că m-ar fi cunoscut sau că l-aș fi cunoscut ci pentru că, am înțeles atunci, el primea pe oricine.

Avea o căsuță din lut, cu o tindă și o cameră. Pereții erau acoperiți cu icoane și când a deschis ușa să mă primească, aerul mirosea a tămâie. Am înțeles că se rugase, că această casă era locuită de îngeri. Mi-a dat să mănânc ceva și după o scurtă rugăciune, m-am culcat. Am stat cu Părintele câteva zile, până ce mi s-a repartizat o casă.

Erau multe pustiite, după plecarea exilaților. Ca printr-o tristețe a firii, la scurtă vreme după ce ocupantul casei pleca, se decojeau pereții, iarba creștea pe poteca ce ducea de la stradă la ușa casei, și întreaga locuință respira o singurătate copleșitoare. Chiar dacă nu știai nimic, înțelegeai că este o casă părăsită.

Așa arăta casa mea când, după câteva zile trăite alături de Părintele, rănilile mele începeau să se vindece. Ciudat, el nu-mi ținea predici, nu mă îndemna să mă rog, nu se arăta în nici un fel a fi bigot, dar inima mea era în sărbătoare cu el. Părintele a mers cu mine să vedem casa și a observat tristețea care mă copleșea văzând tristețea casei. Mi-a pus mâna pe umăr - am simțit dintr-o dată că sunt mai tare.

- Nu te teme, mi-a spus, casa se va înveseli de îndată ce te vei muta în ea!

Mi s-a părut că a folosit o figură de stil, o personificare sau o metaforă și m-am uitat la el cu un zâmbet, ca și cum i-aș fi arătat că-i apreciam observația poetică. Dar Părintele nu zâmbea. Avea o față luminată, privea parcă prin mine și această senzație m-a făcut să nu mă mai simt nici singur, nici trist.

Părintele Sârbu a rostit o rugăciune de binecuvântare, mi-a spus ce-mi trebuie, unde să găsesc mătură și lucruri cu care să mă învelesc, căci nu aveam absolut nimic, decât ce era pe mine și o manta ruptă. Oamenii din sat m-au ajutat. Cred că și fără prezența Părintelui m-ar fi ajutat, dar atunci am simțit că protecția lui mi-a adus un plus de simpatie din partea lor.

Unii au lucrat cu mine frământând lutul cu care să lipesc casa, acolo unde căzuse lutul și varul. Alții mi-au adus un pat de la cineva plecat de curând. De la un vecin am primit paiele, peste care am pus un țol dăruit, ca să nu dorm pe scândură.

Într-o zi aveam tot ce-mi trebuia în casă: pat, găleată de apă, cană, o farfurie, o lingură, o furculiță, lampă cu gaz și o icoană de la Părintele Constantin. De 15 ani nu fusesem așa de bogat și de liber!

De la casele unde erau familii, mi-a venit mâncare. A doua zi m-au luat la ferma de stat să muncesc, pentru a obține paiele cu care să-mi dreg acoperișul. M-am simțit stăpân pe casă, pe mine, pe tot ceea ce era în casa mea. Și toate lucrurile erau binecuvântate de Părintele Constantin: nimic nu era blestemat ca la închisoare, nici patul, nici lingura, nici găleata de apă.

Peste toate plutea binecuvântarea lui Dumnezeu, coborâtă prin semnul crucii făcut de mâna Părintelui Sârbu.

- Să vii duminică la Biserică!, mi-a spus Părintele, despărțindu-se de mine.

Nu era nevoie să mă invite. O biserică adevărată, cu icoane, cu miros de tămâie și cu un preot în odăjdii slujind liber, nu în taină și cu frică, așa cum erau slujbele în închisoare, era tot ce dorea sufletul meu!

Văzusem biserica. Era o clădire de lut, ca oricare altă casă din sat, dar cu o mică turlă și cu un clopot. Duminică dimineața, glasul subțire al clopotului a răsunat peste sat. Era luna mai, pomii erau în floare, aerul era răcoros și pur, iar clopotul suna vesel și pătrundea liber în urechi, fără a mai trece printre zăbrelele celulei și prin obloanele de lemn. Acum era un clopot liber, un sunet liber și o ureche liberă care îl recepta.

Interiorul bisericii era sărac și foarte sever, aproape o biserică de catacombe. O lumină aurie intra pe fereastră dinspre miazăzi și Părintele slujea luminat de această aură. Se mișca încet, hieratic (solemn), cu vocea lui mică și domoală, asemenea unui sfânt părinte din secolul patristic. M-am așezat la strană alături de cântăreț și de ceilalți credincioși care cântau. Cântasem și eu în corul bisericii din sat, și ca elev de liceu.

La sfârșit, Părintele a vorbit. Era o oarecare prudență în ceea ce spunea, știam că orice mișcare a noastră era înregistrată de poliția locală, că eram urmăriți pas cu pas, dar glasul lui cald pătrundea în inimi. Vorbea cu o dragoste și o convingere interioară atât de puternică, încât fără să vrei te simțeai prins într-un fel de zbor spiritual și de o iubire pentru tot.

Plecai din biserică, de fiecare dată, cu o iubire mai mare pentru semenii, cu un sentiment de solidaritate pentru aproapele tău și cu o binecuvântare care te însoțea toată săptămâna dacă, din cauza muncii istovitoare de la fermă, nu mai aveai timp să-l întâlnești pe Părintele Constantin, sau el, plin de grija pentru toți,

nu mai ajungea în cursul săptămânii să te întâlnească. În felul acesta, zilele noastre de exil în satul Viișoara căpătau un sens purificator, o justificare împotriva absurdului în care trăiam de aproape 20 de ani.

La scurtă vreme după venirea mea, au început plecările din sat. Mai întâi bănățenii care fuseseră aduși acolo, fără altă vină decât pentru faptul că erau aproape de granița cu Iugoslavia și puteau fi bănuți de relații cu sârbii titoiști, apoi au prins să plece cei eliberați din închisori, fără nici un criteriu; nu în funcție de timpul eliberării, nu după presupusa lor importanță, ca și cum securitatea lucra haotic.

Curând, Părintele Sârbu a plecat și el. Apoi, după decretul general de amnistie, se pleca masiv. În luna august, cu ultimul lot, am plecat și eu. M-am dus în Dobrogea, în satul meu. Nu era nici o posibilitate de trăit acolo. Dobrogea era total colectivizată și nicăieri nu era loc pentru mine. Am plecat la București, spre a încerca să reintru la Medicină. Nu era posibil. Am tot întrebat de Părintele Sârbu, dar nimeni nu știa nimic. Mă reîntorsesem la biserica din Popa Tatu, biserica la care mergeam în perioada primei mele studenții.

Cred că trecuseră vreo doi ani de eliberare, când, pe bulevardul Schitul Măgureanu, l-am văzut pe Părintele Sârbu urcând încet. Veneam din spatele lui și l-am recunoscut după mersul domol, după anumite mișcări de neuitat. L-am ajuns din urmă, i-am sărutat mâna cu bucurie. Într-un sens, el era acela care mă pusese pe picioare duhovnicește după ieșirea din închisoare, când eram aruncat dezorientat într-o lume pe care o râvnisem, dar care acum mi se părea străină și ursuză.

Cu bonomia (blândețe și simplitate) lui mângâietoare, a discutat cu mine de parcă ne despărțisem ieri și toate câte-i spuneam despre mine le primea de parcă le-ar fi știut sau intrau în ordinea normală a lucrurilor. Am înțeles că se desprinsese aproape total de grijile lumii, că era dedicat numai misiunii sale preoțești și că toate cele ale lumii acesteia intrau în ordinea banalității. M-a chemat la biserica Sapienței.

- O să întâlnești acolo mulți dintre cei cu care ai suferit!, mi-a spus.

I-am făgăduit, dar spre rușinea mea, a mai durat câteva luni până am fost în stare să-l vizitez. Probabil că era în perioada examenelor, nu-mi mai aduc aminte. În orice caz, am ajuns la Biserica Sapienței, despre care știam numai din auzite. Am găsit o biserică plină, majoritatea fiind oameni în vârstă, foști colegi de închisoare, persoane necunoscute, dar și destul de mulți tineri. Nu era o atmosferă formală, ca la celelalte biserici, ci plutea în aer o pace și o preocupare de rugăciune mai puțin obișnuită decât în alte părți.

Înțelegeam că aceasta era acțiunea duhovnicească a Părintelui Sârbu, pe care o impunea, nu prin cuvinte imperioase, nici prin muștrări frecvente, ci prin felul lui domol și cald de a fi, prin suflul de credință și dragoste ce răzbătea din întreaga lui ființă. Credincioșii m-au primit fără ostentație și fără suspiciune, fără să știe cine sunt. Ospitalitatea duhovnicească a Părintelui se transmisese tuturor. Era un fel de zumzet duhovnicesc neauzit, o fervoare pe care numai sufletul o putea prinde, o grijă pentru mântuire și de gospodărire a locașului, la fiecare credincios în parte.

La miruit, Părintele mi-a vorbit cu căldură, fără mirare și fără reproș, ca și cum sâmbătă mi-ar fi spus să trec pe la biserică, iar eu duminică am și venit. Avea un dar de a desființa timpul și de a anula jena celui cu care vorbea, punând totul pe planul comunicării reale și al unei înțelegeri care nu mai cere explicații. Am mers din când în când pe la Sapienței, la câteva luni odată și în totală neafișare. Biserica arăta tot mai frumoasă, curtea și clădirile din jur arătau că o mână și un gospodar se ocupă de ele. Apoi am întrerupt.

Terminasem facultatea, eram profesor într-un cartier îndepărtat și aproape am întrerupt venirea la Biserica Sapienței. Auzisem că Părintele ar fi blonav, dar nu am dat importanță, ca și cum lui nu i se putea întâmpla nimic. Apoi am aflat că Părintele a murit. Cred că m-a anunțat Părintele Voicescu. Am fost numai la priveghi. Am văzut credincioși rugându-se, mulți plângeau ca după o persoană din familie, fețele erau palide și îngrijorate, ca ale unor copii orfani care nu știau ce se poate întâmpla cu ei. Pentru mine, murea un Părinte duhovnicesc, un preot care marcase, cu blândețea și dragostea lui, începutul vieții mele de om liber, un fel de înger care stătuse mereu, cu răbdare și perseverență, neștiut de mine, lângă inima mea și despre care aflasem abia acum, când nu mai era.

Nu am putut merge la înmormântarea Părintelui; aveam oră la școală. De atunci până acum, m-a fulgerat câteodată gândul la Părintele, mai cu seamă după ce am intrat a doua oară în închisoare și aveam nevoie de ajutorul celor pe care îi iubisem, mă ajutaseră și puteam să-i chem acum în ajutor. De multe ori, revăzând în duh pe toți acești oameni care mă puteau întări în suferința mea, îl întâlneam pe Părintele Constantin Sârbu, cu zâmbetul lui permanent, cu o anumită timiditate, vedeam lumina care iradia pefața lui, câteodată discutam cu el, așa cum discutam cu mama și cu tata mutați de mult la cele veșnice - și mă simțeam întărit.

Apoi, evenimentele s-au precipitat peste mine, îndepărtarea de țară mi-a răsturnat cursul vieții, dar tot mi-au rămas câțiva stâlpi morali și de referință orientativă și, printre ei, nu a lipsit nici Părintele Sârbu.

Scriu aceste rânduri, cu pietate, cu dragoste și pace. Am o vârstă la care drumul spre dincolo este mereu deschis și anii, experiența, obișnuința cu moartea atâtoră din jurul meu mă fac să privesc spre lumea Părintelui Constantin Sârbu cu un ochi neînspăimântat și cu o credință firească. Acolo ne vom întâlni și, eliberați de condițiile omenești, vom putea fi împreună fără opreliști. Și știu că bunătatea lui, caldul lui suflet va fi pentru mine un bun venit, așa cum a fost atunci, la Viișoara.

Preot Gheorghe Calciu

(din: Biserica Sapienței, Un mare mărturisitor creștin, preotul Constantin Sârbu, Editura Bonifaciu, Bacău, 2010)

Sursa:

<http://www.cuvantul-ortodox.ro/marturii-preot-constantin-sarbu-biserica-parintele-calciu-sfintenie-deportare-baragan-predica-demonizati-comunism-capitalism/>

Arhimandritul Teofil Pârâian - Duminica a 5-a după Rusalii - Lupta cu ispitele

Ispita - o încercare, un examen

Iubiți credincioși, cu toții știm că de la Domnul nostru Iisus Hristos ne-a rămas o rugăciune, rugăciune pe care o găsim în două locuri în Sfânta Evanghelie. Este vorba de rugăciunea „Tatăl Nostru”.

Ea se găsește în cuprinsul Predicii de pe munte, în Sfânta Evanghelie de la Matei, cap.VI, și în Sfânta Evanghelie de la Luca, la începutul cap.XI.

Rugăciunea „Tatăl Nostru” ne-a dat-o Domnul nostru Iisus Hristos ca model de rugăciune și ca să ne rugăm cu ea.

Sfânta Biserică a păstrat această rugăciune și a rânduit ca și credincioșii adunați la sfintele slujbe să o rostească, dar și în rugăciunile lor particulare să se folosească de această rugăciune. Rugăciunea aceasta o cunosc și oamenii în vârstă, o știu și copiii, o spunem cu toții, dar nu-i știm destul de bine cuprinsul și de multe ori o rostim ca pe ceva învățat pe de rost și am putea zice, ca pe ceva ce nu are cine știe ce rost.

Domnul Hristos, însă, ne-a dat această rugăciune ca să ne mântuim prin ea, să pătrundem înțelesul cuvintelor pe care le rostim și să le facem ca pe niște cuvinte ale noastre, să ne rugăm cu adevărat cu cuvintele rugăciunii „Tatăl Nostru”.

Cei care studiază cele cuprinse în Sfânta Evanghelie, știu că rugăciunea „Tatăl Nostru” are 3 părți:

- o parte de început, chemarea sau invocarea: *“Tatăl nostru care ești în ceruri...”*;
- urmează apoi 7 cereri;
- apoi încheierea (*„Că a Ta este împărăția și puterea și slava...”*).

Între cele 7 cereri, este și cererea: *“și nu ne duce pe noi în ispită”*. Aceasta este a 6-a din cele 7 cereri. Vreau să mă opresc puțin asupra cuvintelor: *“și nu ne duce pe noi în ispită”*, și să vă vorbesc astăzi despre ispită și despre lupta împotriva ispitelor.

Iubiți credincioși, cu toate că spunem adesea cuvintele: *“și nu ne duce pe noi în ispită”*, trebuie să recunoaștem că nu toți credincioșii știu ce este aceea o ispită. ***“A ispiți” în limba slavonă înseamnă a încerca, a pune pe cineva la examen.***

Ispita, prin urmare, este o cercetare a omului, o încercare. Pe limba latină, cuvântul ispită se spune “tentăția”. Când zic că “m-a tentat ceva”, e același înțeles cu m-a ispitit. Unii dintre credincioșii noștri au încercat să introducă în rugăciunea Tatăl Nostru, în loc de cuvântul “ispită”, cuvântul cercare. N-a prea mers. S-a statornicit cuvântul ispită și nu-i nimic, e foarte bine, numai să știm noi despre ce e vorba.

Noi știm că a ispiți pe cineva înseamnă, de cele mai multe ori, a-l îndemna la ceva rău. Dar, de fapt, a ispiți înseamnă și a-l cerceta. Când se face cineva episcop, zice că i se face “Ispitare canonică”, adică e cercetat ca să se vadă dacă are dreapta credință, dacă crede cum trebuie, dacă-i vrednic de episcopie.

Deci, în acest înțeles, cuvântul a ispiți are un înțeles bun - a cerceta, a vrea să știi cum stă cineva cu toate ale lui. Aceasta este de fapt și ispitirea spre cele rele, pentru că dacă omul este hotărât spre cele bune și e întărit spre cele bune, nu poate să-l clinească nimeni din cele bune către cele rele, și atunci ispita - am zice noi - nu reușește, nu-și atinge scopul.

Cele trei ispitiri ale Mântuitorului

Iubiți credincioși, în Sfânta Evanghelie de la Matei, în cap. IV, și în Sfânta Evanghelie de la Luca, tot în cap. IV, este vorba de o ispitire pe care Diavolul i-a făcut-o Domnului Hristos.

Se spune anume că Domnul Hristos s-a retras 40 de zile în pustie după ce a fost botezat de către Ioan Botezătorul. Și acolo, în pustie, diavolul L-a ispitit cu 3 ispite.

- ✚ Mai întâi, pentru că Domnul Hristos era flămând, după postul cel îndelungat, a zis diavolul către Domnul Hristos: *“Dacă ești Fiul lui*

Dumnezeu, zi ca pietrele acestea să se prefacă în pâini”. Domnul Hristos însă a răspuns: “**Scris este: nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu**”. Deci, diavolul n-a avut putere să îl rătăcească pe Domnul Hristos de la bine spre rău. Domnul Hristos i-a răspuns cu un cuvânt din dumnezeiasca Scriptură.

✚ Apoi, i-a arătat diavolul Domnului Hristos toate bogățiile lumii de pe un munte înalt și i-a spus: ” *Uite, toate acestea sunt ale mele și ți le dau ție, dacă mi te închini mie*”. Domnul Hristos a răspuns: “**Scris este: Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui unuia să-i slujești**”. Nu l-a putut apleca diavolul spre dorința bogăției, căci Domnul Hristos n-a fost în situația de a fi putut fi clintit din bine.

✚ L-a dus apoi pe templul din Ierusalim, pe acoperiș, și i-a zis: “*Aruncă-te jos de aici, căci Dumnezeu va porunci îngerilor să te țină, ca nu cumva să izbești de piatră piciorul tău*”. Și domnul Hristos a zis: “**Scris este: să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul tău**”. Și cu aceasta a biruit ispitele diavolului.

Ispita vine de la diavol, dar și din inima noastră necurățită

Iubiți credincioși, cuvintele acestea din Sfânta Evanghelie pe care le puteți citi și voi singuri, ne arată că diavolul este ispititor, dar ne arată și aceea că omul trebuie să fie împotrivor.

Și dacă omul este întărit în bine, nu-l poate povârni nimeni spre rău.

Ne mai arată apoi că împotriva gândurilor rele putem să stăm numai cu gândurile cele bune.

Avem gânduri bune, înlăturăm cu ele gândurile cele rele.

Voi știți cuvântul românesc care zice: “cui cu cui se scoate”.

Asta merge tare bine la gânduri: “**Gând cu gând se scoate**”.

Nu poți scoate un gând rău, decât cu un gând bun.

Dacă n-ai gânduri bune, cresc în tine gândurile rele.

Și atunci ispita își urmează cursul și de la gând ajungi la privire nepotrivită, de la privire nepotrivită la cuvânt nepotrivit, și apoi la faptă.

A fost întrebat Cuviosul Pimen cum se răsplătește răul cu rău și a răspuns acesta: „ Răul cu rău se răsplătește mai întâi în gând, apoi în privire, adică te

uiți urât la acela care ți-a făcut vreun rău, apoi în cuvânt, îi zici un cuvânt sau chiar zece în loc de unul, și apoi ajungi la faptă”.

Dar, zice Cuviosul Pimen: „ Dacă tai gândul cel rău, la celelalte nu mai ajungi”.

Nu mai ajungi nici la privire urâtă, nici la cuvânt nepotrivit, nici la fapta cea rea. Nu ajungi pentru că ai tăiat rădăcina răului, ai tăiat gândul cel rău și aceasta este împotrivirea cea mai de căpetenie pe care trebuie să o facă omul ca să scape de ispite.

Dar, iubiți credincioși, ați putea zice: e drept că în Sfânta Evanghelie se spune că diavolu-i ispititor, îi rău și vrea să ne povârnească spre rău, e drept că se scoate gând rău cu gând bun, dar în Sfânta Evanghelie, Domnul Hristos a spus că: *“Din inima omului pornesc cugetele cele rele, desfrânările, hoțiile, omorurile, preacurviile, poftele de înavuțire, vicleniile, înșelăciunea, necumpătarea, pizma, hula, trufia și ușurătatea”* (Mc.7, 21-22).

Și toate acestea spurcă pe om. Să luăm aminte: a zis Domnul Hristos că din inima omului pornesc, întâi și-ntâi cugetele cele rele. Deci, din inima omului.

Nu zice că ispititorul aduce omului cuvânt sau gând de ispitire, ci zice că din inima omului pornesc. Acum cum e?

Vine de la diavolul, ori vine din inimă ispita?

Iubiți credincioși, să băgăm de seamă, *vine și de la diavolul și vine și din noi.* Că diavolul după ce ne alcătuiește după chipul lui, după răutatea lui, apoi nu mai stă de noi, că facem noi răul și fără el. După ce ne-am deprins cu relele, nu de fiecare dată vine diavolul și-ți dă un gând rău.

Să ascultăm de duhovnic, nu de gândurile și părerile proprii

Ne spune Domnul Hristos: *“Omul bun, din comoara cea bună a inimii sale scoate cele bune; omul cel rău, din comoara cea rea a inimii sale scoate cele rele”* (Mt.12, 35).

De aceea zice **Sfântul Marcu Ascetul**: „ *Să nu ascuți de inima ta câtă vreme mai sunt patimile în ea. Că cele ce le are înăuntru, pe acelea ți le pune înaintea”.*

Și părinții cei duhovnicești, oameni cu multă chibzuință, cu mult dar și cu multă luminare de la Dumnezeu, ne învață să ne cercetăm gândurile și să ne mărturisim gândurile.

Ce înseamnă să-ți mărturisești gândurile?

Să le spui la un părinte duhovnicesc, la un preot duhovnic și să cercetezi gândurile, dacă sunt după voia lui Dumnezeu sau nu, și să faci ce îți spune el, nu ce ți se pare ție.

Spune undeva în Pateric: “Unde vei vedea pe cel tânăr vrând să se urce la cer de voia lui, trage-l pe el jos, că nu-i e de folos să se suie”.

Deci, nu ți-e de folos nici la cer să te sui din propria ta voință, ci numai cu sfat și cu învățătură și să nu te încerci să faci ceva ce ți se pare ție, căci cu aceasta te stăpânește apoi vrăjmașul, că apoi ți se par și altele ca bune.

În Pateric se spune de cineva că era gata să-l omoare pe tatăl său pentru că i-a venit în gând că tatăl său vine la el cu o secure să-l omoare. Și atunci a luat el securea. Era pustnic, în pustietate, și se gândea poate că-i sfânt, dar nu era nici la măsurile oamenilor răi din lumea asta. Era mai rău. De ce ? Pentru că s-a încrezut în gândurile sale. Și a mai fost unul - tot în viețile sfinților se spune - care a ajuns să se închine vrăjmașului, pentru că tot de el asculta, nu căuta sfat, nu căuta învățătură.

Părinții cei duhovnicești au rânduit așa: să cauți învățătură, să cauți îndrumare, să te alcătuiești după conștiința celor care au o conștiință înaintată și sfântă.

Să ne mărturisim și gândurile

Iubiți credincioși,

Se spune, în cuvintele cuviosului Dorotei, că era un frate oarecare ce se ducea la părintele cel duhovnicesc să-i spună cuvânt de învățătură. Și acela îi spunea. De la o vreme, însă, a început fratele să gândească: „N-ar mai trebui să mă duc la părintele să-i cer îndrumare, pentru că știu eu cam ce mi-ar spune”. Dar el n-a ascultat de gândul acesta și s-a dus la părintele, deși gândul îi zicea: „Nu-l mai deranja, nu-l mai stingheri”.

Deci, el totuși s-a dus și după ce i-a mărturisit gândurile lui, părintele i-a spus exact ceea ce gândea el că-i va spune părintele. După aceea, îi zicea gândul: „Vezi, că tot degeaba te-ai dus, vezi, că părintele ți-a spus ceea ce știai tu că-ți va spune? N-ar mai fi fost cazul să te duci”.

Și știți ce ia răspuns omul acela înțelept? I-a spus așa: „M-am dus pentru că gândul pe care-l aveam înainte de a primi îndrumare era de la vrăjmașul, dar acum, același gând, prin îndrumarea cuiva, e de la Duhul Sfânt”.

Iată, iubiți credincioși, ce înseamnă să-ți mărturisești gândurile ca să poți scăpa de ispite.

Căci altfel vrăjmașul te ia și te învâрте, cum se spune în Filocalie că l-a învârtit pe unul două săptămâni prin văzduh și după aceea l-a lăsat jos. Acum știe Dumnezeu ce-o fi fost cu învârtitul acesta, dar un lucru-i sigur - că-i învâрте pe mulți în lumea aceasta, îi învâрте cu multe gânduri și îi lasă jos amețiți și trăiesc ca niște amețiți.

Și poate și nouă ni se întâmplă de multe ori, mai ales atunci când nu mai știm ce să facem, când ajungem la o zăpăceală, când nu avem liniște în suflet, când suntem zdrobiți că: ba așa, ba așa, ba pe dincolo, căci cu gândurile te surpă diavolul mai mult decât cu orice altceva.

Deci, iubiți credincioși, ce trebuie să facem?

Să ne împotrivim, să ne mărturisim gândurile. Dar ca să-ți mărturisești gândurile trebuie să ai smerenie, că dacă n-ai smerenie, nu te poți descoperi cum ești și una o spui și alta o lași și atunci pățești ceea ce se spune la molitva de la spovedanie: „ *Fiule - zice - să nu cumva să ascunzi de mine vreun păcat, ca nu cumva venind la doctor să te întorci fără tămăduire. De vei ascunde de mine vreun păcat, îndoite păcate vei avea*”.

De aceea mulți sunt tot nespovediți, căci, și spun, și nu spun; unele le spun, altele nu, și atunci, după spovedanie, tot nespovediți rămân.

Arme împotriva gândurilor rele

Ucenicilor le cam venea somnul în timpul rugăciunii din grădina Ghetsimani a Domnului Hristos; Domnul se ruga și ucenicii moțăiau.

Atunci, Domnul Hristos le-a spus: “*Privegheați și vă rugați ca să nu intrați în ispită*”. Dar nu le-a spus să privegheze în înțelesul să nu doarmă, că somnu-i de la Dumnezeu, iubiți credincioși.

Noi mulțumim lui Dumnezeu dimineța, la rugăciune, că ne-a dat somn.

Somnu-i cu bun rost, dar să nu dormim și când suntem treji, *adică să fim cu luare aminte la gânduri. Aceasta înseamnă “Privegheați!”*.

Fi-ți cu luare aminte ce faceți, ce se întâmplă în mintea voastră, fi-ți cu luare aminte ce se întâmplă cu voi.

Asta înseamnă privegheați. Dar nu numai privegheați, că dacă numai ai priveghea și nu te-ai și ruga, ai face lucrul omului fără credință.

Noi trebuie să priveghem și să ne rugăm, să zicem mereu: “Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!”.

Astfel, prin rugăciune, avem un gând de căpetenie ce sfârșă toate lucrăturile vrăjmașului și vrăjmașul n-are nici o putere în noi, pentru că el are altă cale de a intra în noi decât calea minții. “Minte cu minte se luptă ” - spune în Filocalie. Deci, mintea dacă este întărită în bine, atunci diavolul poate să facă ce vrea, că nu o surpă.

Se spune undeva, în Pateric - și parcă citind ne vine și râsul, dar sunt niște realități indiscutabile - că era un părinte (Cuviosul Teodor al Fermei) și se ruga în chilia lui și a venit un diavol și a vrut să intre la el și n-a putut intra pentru că se ruga cuviosul, l-a legat cuviosul la ușă.

A mai venit și al doilea și al treilea, și când i-a văzut pe cei doi acolo legați, în fața ușii chiliei cuviosului, i-a întrebat pe cei doi: „ Ce-i cu voi aici? ”

Au răspuns: „ Se roagă cuviosul și nu putem face nimic. Ne-a legat”.

Orice om care-i preocupat de o idee înaltă, orice om care-i la rugăciune, face neputincioase toate influențele străine, toate încercările de a intra în sufletul lui ceva care nu-i după voia lui Dumnezeu. Asta înseamnă, de fapt, să-i legi pe draci, îi legi când n-au putere asupra ta.

Iată deci, iubiți credincioși, mai știm o cale de împotrivire, cu rugăciunea. Dar toate acestea în smerenie, căci, se zice că smerenia îi arde pe draci.

Noi, cu mândria îi veselim și cu smerenia îi potopim. *Să ne ajute Dumnezeu să-i potopim cu adevărat cu smerenia, căci smerenia este deșrădăcinătoarea patimilor.*

In Filocalia, vol. IX, la Scara Sfântului Ioan Scărarul, se vorbește despre înalta cugetare smerită. Acolo se spune că smerenia este deșrădăcinătoarea patimilor, adică le scoate din rădăcină.

Ne mai ajutăm, iubiți credincioși, și cu munca, foarte mult se ajută omul cu munca mâinilor și a minții. Se spune în învățăturile Sfântului Efrem Sirul că a fost văzut un vrăjmaș pe zidul unei cetăți, dar care numai se întorcea de pe o parte pe alta, că nu prea avea ce face. În toată cetatea nu prea avea ce face pentru că oamenii erau povârniți spre rele, chiar și fără uneltirile vrăjmașului. Dar erau tare mulți draci în jurul unui pustnic, căci cu acela se luptau și căutau să-l scoată din ce-i bine.

Dar, știe Dumnezeu, poate că răutățile noastre se fac draci, căci așa se spune în Filocalie. Spun părinții că patimile cele rele pe care le avem în suflet, pornirile cele rele sunt dracii noștri.

Se ruga un frate de un părinte să ceară de la Dumnezeu să-l izbăvească de duhul desfrânării, de pornirile spre desfrânare. Și părintele s-a rugat lui Dumnezeu și diavolul s-a depărtat, dar el tot n-a scăpat de duhul desfrânării. Și vine din nou la părintele și îi zice: “Roagă-te părinte, căci nu simt nici o schimbare “. Și atunci părintele s-a rugat din nou. Și i s-a arătat diavolul și i-a zis: „ Eu m-am depărtat de când ai zis întâi, dar el are dracul lui. Care-i acela? a întrebat pustnicul. Zice: „Acela-i îmbuibarea pânteceului, prea multa mâncare și somnul prea mult. Astea-l doboară pe el și fără mine “.

Deci, fiecare om poate avea dracul lui, dacă-i vorba, că diavolul nu se luptă cu cei mici, ci se luptă cu cei mari. *Spune undeva, tot în Pateric, că a zis cineva către un părinte duhovnicesc: “Părinte, cu mine se luptă dracii!”. S-a minunat părintele și i-a zis: „ Nu se poate, frate. Nu se luptă cu cei ca noi, ci cu cei mari: cu Moise, cu Illie”.*

Am zis că ne ajutăm mult și cu munca. Cum ? Așa ne ajutăm: *că omul care lucrează ceva, acela are întotdeauna ceva de făcut și nu-i e mintea împrăștiată ca la omul leneș, în nelucrare.*

Imi aduc aminte când eram copil, spuneau părinții mei când ne puneau la treabă, că noi mai stăteam, ne bucuram mai mult să stăm decât să lucrăm:

“Mă copile, pune mâna pe lucru, că-i păcat să stai fără lucru “. Mai întreabă câte ceva pe aici: „ Părinte, lucră călugării ceva? ” Și zic: „ Lucră, că dacă nu lucră ei, lucră dracii pe ei. Și ca să nu lucreze dracii, lucră ei”.

Așa e cu toată lumea, iubiți credincioși, nu numai cu călugării, că vrăjmașul are treabă cu toți. Deci, lucrați și cu mâinile.

Se spune că era Sfântul Antonie cel Mare într-o pustietate și a ajuns într-un fel de moleșeală, într-un fel de plictiseală să se tot roage. Și atunci a zis: „ Doamne, ce să fac să mă mântuiesc? Că nu mă lasă gândurile “.

Și a văzut un înger în chip călugăresc, ce stătea jos și împletea o funie, deci lucra cu mâinile și după aceea se scula la rugăciune și iar se așeza și lucra, și iar se scula și se ruga. Și în felul acesta i-a arătat Sfântului Antonie ce are de făcut și i-a zis: “Fă așa și te mântuiești”.

Iubiți credincioși, vedeți câtă osteneală, câtă trudă, câtă luare aminte trebuie omului ca să ajungă să scape de rele.

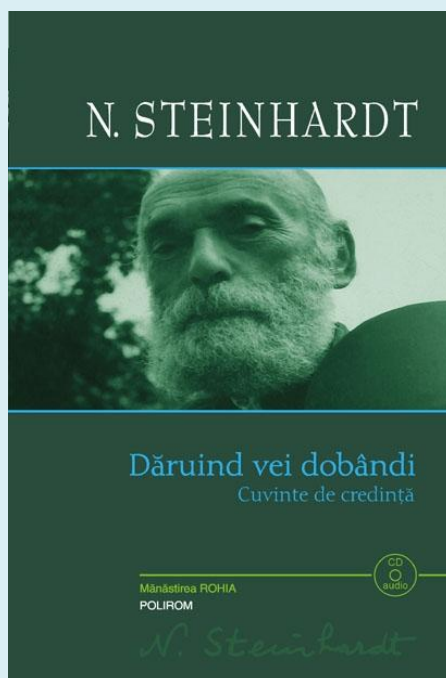
Se spune că era într-o mănăstire un părinte care scria cărți, copia. Scria ce scria, își ridica ochii la cer, zicea ceva cu mintea, iar scria mai departe și-l întrebă un frate care s-a nimerit pe acolo: „ Ce faci părinte, de și scrii, și te uiți și la cer? Părintele i-a zis: „ Măi frate, tu ești călugăr și nu știi ce fac? Lucru cu mâinile, copiez, dar după aceea mă gândesc la Dumnezeu, ridic ochii spre cer și zic: Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte. Doamne, ca să-mi ajuți mie grăbește. Slavă Ție Doamne, slavă Ție. Și iar scriu, și iau putere din rugăciune, pentru munca pe care o fac”.

Voi știți, iubiți credincioși, cei de la țară cel puțin, că nu-ți pierzi vremea când îți bați coasa. Așa-i că nu ți-o pierzi? Dimpotrivă, o câștigi. Ia să cosești o zi întreagă cu o coasă nebătută! Așa cum atunci când îți bați coasa ai spor la cosit, tot așa când te rogi ai spor la împlinirea binelui. **Dumnezeu să ne ajute!**

Amin!

*(Din „Credința lucrătoare prin iubire – Predici la duminicile de peste an”
Arhimandritul Teofil Pârâian)*

Nicolae Steinhardt (Monahul Nicolae Delarohia) – Predică la Duminica a 5-a după Rusalii - Demonism și secularitate

Fie că a fost vorba de ținutul Gadarenilor ori al Gherghesenilor, de unul ori doi demonizați, textul evanghelic al zilei (apare în trei variante la Matei 8, 28-34; Marcu 5, 1-19; Luca 8, 26-39) evocă, socotesc, cinci idei fundamentale.

Prima: *Sufletul unui om face mai mult decât o turmă de porci, fie ea de două mii de capete.* De nespus mai mare valoare este mântuirea unui om decât orice valoare materială, oricât de însemnată.

Unii și-au pus întrebarea: *de ce oare a îngăduit Hristos demonilor să intre în porci? Oare n-a prevăzut că animalele se vor arunca în apa lacului și vor pieri? N-a fost Domnul lipsit de prevedere și nu S-a arătat nepăsător de paguba pricinuită locuitorilor?*

Răspunsul nu poate fi decât: *Domnul a știut prea bine ce se va întâmpla. Dinadins a îngăduit pieirea porcilor pentru ca să se afirme cu strășnicie mai marele preț al unui suflet omenesc decât acel al unor oricât de numeroase animale.*

A doua: *Frica e pricină de alungarea lui Hristos.* Când gherghesenii (Luca 8, 37) sunt „cuprinși de frică mare” ce fac?

„Îl roagă pe Hristos să plece de la ei”. Așadar, efectul dintâi al fricii este alungarea lui Hristos, lepădarea de El. Domnul întotdeauna și-a învățat ucenicii

și adepții să nu fie fricoși: *nu vă temeți!* le zice, nu fiți fricoși! de ce sunteți fricoși? *nu vă spăimântați! îndrăznește fiică; îndrăzniți, Eu am biruit lumea.* în Apocalipsă (21, 8) fricoșii sunt cei dintâi menționați printre meniții iezerului de foc și de pucioasă.

Frica este un păcat, iar curajul este o virtute creștinească. Nici că se putea să fie altminteri într-o religie al cărei întemeietor S-a urcat vitejește pe cruce.

A treia: din textele evanghelice reiese că demonii Îl cunosc pe Hristos, știu cum nu se poate mai limpede Cine este: *Fiul lui Dumnezeu Cel Preaînalt* (Matei 8, 29; Marcu 5, 7; Luca 8, 28). *Rezultă de aici că și demonii sunt creștini de vreme ce-L cunosc pe Hristos și-L recunosc ca pe Fiul și Sfântul lui Dumnezeu?*

Desigur că nu, deși s-ar părea că da. Demonii cunosc (altfel spus: cred) și se tem. Dar cunoașterea și teama nu ajung pentru a conferi calitatea de creștin. *Se mai cere neapărat pentru ca să se învrednicească a fi numit cineva creștin încă două însușiri: iubirea și ascultarea.*

Să-L iubească adică pe Hristos și să-I facă voia, să-I împlinească poruncile, să se străduiască din răputeri a le împlini întocmai. Numai iubirea și ascultarea alcătuiesc laolaltă dovada creștinătății.

A patra: este legată de răspunsul dat de către demon întrebării lui Hristos: care-ți este numele? Răspunsul fiind (Marcu 5, 9) „*legiune* (ori oștire, ori leghion) *este numele meu, căci suntem numeroși*”. (Legiunea, unitate militară romană cuprindea după cum se știe cca. 5-6 000 de oameni.)

Rezultă de aici că dacă îngăduim unui singur păcat să pună stăpânire pe trupul și sufletul nostru, altfel spus unui singur demon să pătrundă înlăuntrul ființei noastre, suntem pierduți. Acel unic demon se va înmulți, va prolifera (cum se spune în limbaj medical); mulțime mare de draci va veni asupra-ne buluc, grămadă, potop. Păcatele și dracii se înmulțesc întocmai ca microbii patogeni care pătrund în corpul nostru, și ne îmbolnăvesc, sălășluindu-se într-un teren prielnic.

Înmulțirea dracilor și intrarea noastră sub stăpânirea lor se mai aseamănă și cu înrobirea toxicomanului de către un halucinogen (stupefiant, drog). Fie că drogul se numește hașiș, morfină, cocaină ori heroină, rezultatul e același: dependența toxicomanului de acel drog. Medicii zic dependență, dar vorbind pe românește substantivul trebuie tălmăcit robie. Vor fi oameni care vor grăi: dar dacă încerc de curiozitate, numai o singură pastilă ori îmi torn doar zece picături într-un pahar de apă, ori folosesc doar o singură doză de substanță injectabilă, o

singură seringă ori trag pe nas un pic de praf halucinogen, ce-are să fie?Nu va fi nimic!

Va fi. Căci de îndată se creează „obișnuința, celulele trupului se îmbină cu stupefiantul respectiv și din ce în ce mai frecvent și mai poruncitor vor cere cantități din ce în ce mai mari dintr-însul. Ajuns în starea aceea, toxicomanul va recurge la orice mijloc pentru a-și procura substanța stăpână: va fura, va ucide chiar, va săvârși orice fărădelege. Iar cura de dezintoxicare este extrem de grea, dureroasă, costisitoare și aleatorie: ea nu dă în general decât rezultate parțiale și vremelnice; curând toxicomanul va cădea din nou sub imperiul halucinogenului și-și va petrece viața între spitalul de dezintoxicare (nespus mai rău și mai lugubru decât orice închisoare) și scurte perioade de chinuită hălăduire în lumea celor sănătoși și neînlănțuiți de diavol.

A cincea: Pericolul demonismului. Dostoievski în *Demonii*, Thomans Mann în *Doktor Faustus* și Heimito von Doderor într-o carte ce poartă același titlu cu a lui Dostoievski, demonstrează limpede existența demonului în care cei mai mulți oameni ai veacului nostru refuză să creadă și-și scutură umerii: în Dumnezeu, da, cred, dar în draci, în demoni, în Scaraoțchi... și surâd semnificativ. Se înșeală și se amăgesc. Demonismul, vai, e o realitate.

Pe planul vieții publice se manifestă prin două extreme, două hăuri: sau tirania puterii, dictatura, opresiunea, totalitarismul, sau, dimpotrivă, la celălalt capăt, prefacerea libertății în nebunie, desfrâu, dezmăț și anarhie.

Ambele extreme sunt nefirești, primejdioase și demonice. Dreaptă și izbăvitoare este numai calea de mijloc, a dreptei socotințe, a echilibrului. Dacă libertatea se prefacă în anarhie va fi nevoie ca statul să intervină pentru a restabili ordinea și o va face potrivit cu mijloacele coercitive de care dispune, ceea ce pentru indivizi va însemna a fi cârmuiți cu biciul și gârbaciul întocmai ca niște animale, ca niște porci ce vor fi devenit de bună voia lor; iar porcii nu cunosc libertatea și nu au nevoie de ea.

Se verifică mereu, de-a lungul istoriei, câtă dreptate a avut marele jurist francez Maurice Jauriou când a scris: dacă este alungată morala, alungată va fi libertatea.

Cuvintele acestea s-ar cuveni să le fie de învățătură tinerilor care poate că nu înțeleg de ce desfrâul și dezordinea sunt potrivnice libertății și de ce morala e o condiție esențială a existenței ei.

Porcii! Întreg textul evanghelic de astăzi pare a se referi la ei, a se învârti în jurul lor!

Și într-adevăr, mai există un text evanghelic în care e vorba de porci și care prezintă pentru noi o deosebită valoare practică. În referatul Sfantului Apostol și Evanghelist Matei, la capitolul 7, versetul 6 se află o frază bine cunoscută de toată lumea: „*Nu dați cele sfinte câinilor, nici nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și, întorcându-se să vă sfășie pe voi*”. Atâta doar că mai toți oamenii o citează trunchiat: nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor. Dar Hristos nu a grăit numai atât ci a completat: ca nu cumva să le calce în picioare și, întorcându-se, să vă sfășie pe voi.

Așa, întocmai, fac și ne-oamenii. Căci lumea se împarte în oameni și ne-oameni. Aceștia din urmă răsplătesc binele ce li s-a făcut atacându-și și sfidându-și binefăcătorii. Ni se cere de aceea multă atenție.

Bune și frumoase sunt bunătatea și mărinimia, dar nu față de oricine. Nu-i drept și cuminte să ne lăsăm înșelați, batjocoriți și exploatați de ne-oameni. Bunătatea “și mărinimia nu se confundă cu orbirea, prostia și naivitatea”. Naivitatea, zicea Leon Daudet, e bună și frumoasă la prunci, la copii, la tineret. Oamenilor maturi și bătrânilor le șade bine să fie inteligenți, înțelepți, prudenți, călăuziți de ceea ce vechile noastre texte bisericești numesc atât de pertinent: trezvie.

Niciodată bunătatea și mărinimia nu trebuie să se prefacă în acea jalnică și absurdă slăbiciune care să îngăduie ne-oamenilor să calce în picioare cele sfinte și mărgăritarele.

Concluziile care se pot deduce din textul evanghelic al zilei sunt, cred, în număr de patru. Vedem că Domnul ne cere:

1. **Să punem cele sufletești (spirituale, duhovnicești) deasupra celor materiale, trupești.** Hristos nu osădește cele materiale, creștinismul nu-i maniheist, nu consideră materia blestemată. Dar se impune fără doar și poate o ierarhizare: întâi cele duhovnicești, apoi cele materiale. Întâi mântuirea demonizatului, apoi grija pentru turma de porci;
2. **Să-L iubim și să-L mărturisim cu glas tare și înalt, să nu ne lepădăm și rușinăm de El, ca nu cumva și El să fie silit să Se lepede și rușineze de noi în ziua Judecății.** Credința lăuntrică, oricât de sinceră și de fierbinte nu ajunge, trebuie spre a ne mântui să-L mărturisim pe Domnul „cu gura” (Rom. 10, 10);
3. **Să fim și inteligenți** (nu proști, nu orbi, nu naivi) **și curajoși** (frica fiind nu numai rușinoasă, ci și păcătoasă);
4. **Să fim conștienți de oricând posibila demonizare a sufletului nostru.**

Dostoievski în Demonii și Frații Karamazov – nu numai prea frumoase romane, dar și adevărate cărți de învățătură creștină (pe care eu unul nu mă sfiesc a le așeza imediat după Sfintele Evanghelii și Scrierile Sfinților Părinți) – a descris

cu putere și cum nu se poate mai convingător (și în mod profetic) trei tipuri de demonizați: Nikolai Vsevolodovici Stavroghin, Piotr Stepanovici Verhovenski și Ivan Feodorovici Karamazov.

Profetice, într-o adevăr, apar aceste portrete făurite acum mai bine de o sută de ani într-o lume ca aceea a sfârșitului nostru de veac în care terorismul, lagărele și tortura par a prolifera nu mai puțin decât demonii și microbii de care s-a făcut vorbire mai sus.

Care sunt caracteristicile vizibile ale demonismului? Două mai ales: sadismul rece și răutatea gratuită.

Sadicului nu-i trebuie nici bucate alese, nici băutură, nici bani, nici satisfacții trupești. Un singur lucru îl poate mulțumi și bucura: suferința aproapelui său, priveliștea acestuia chinându-se, perpelindu-se, zbatându-se de moarte într-o cât mai lungă agonie. Păcătosul comun măcar fură, denunță, ucide, înșală cu o oarecare (netrebnică) motivare logică: să-i fie lui mai bine, să mănânce, să bea, să agonisească mai mult ș.a.m.d. Dar sadicul lucrează dezinteresat, el nu caută un profit material, singura voluptate pe care o poate gusta e spectacolul suferinței celui alt, spectacol pe care-l privește la rece, cu inima înghețată.

La rece și înghețat! Dante în Infernul presupune în iad, dincolo de vipii, flăcări, foc, apă clocotită și smoală fierbinte, un miez care-i un imens bloc de gheață. Acolo, în centrul iadului, sălășluiesc în veci de veci Brutus și Cassius, ucigașii lui Cezar (Dante era ghibelin moderat), precum și Iuda. Sufletul sadicului, al demonizatului este un asemenea bloc de gheață. Răutatea lui este gratuită: nu urmărește o satisfacție personală ci numai obținerea spectacolului desfătător între toate; suferința cât mai completă a semenului.

Hristos ne spune în Apocalipsă (3, 20): „*Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine*”. Dar la ușă nu stă numai Domnul Hristos; stau și diavolii, la pândă, doar doar să prindă momentul și să se furișeze în sufletul nostru prin ușa întredeschisă. Dacă se întâmplă să nu păzim ușa, să o lăsăm întredeschisă, ei dau năpristan năvală iar noi trecem sub stăpânirea lor.

Să fim atenți: să păzim cu trezvie și prudență ușa sufletului Domnului nici măcar foarte puțin (preț de o pastilă ori de o seringă ori de zece picături), căci și aceasta le-ar permite să se strecoare și să prolifereze. Ferească-ne Domnul de una ca asta, mai năprasnică nenorocire nu ni se poate întâmpla!

Părintele Ion Cârciuleanu - Vindecarea celor doi stăpâniți de diavol din ținutul Gadarei

Activitatea pe care a desfășurat-o Mântuitorul nostru Iisus Hristos pe pământ, a avut ca scop ridicarea omenirii pe culmile sublime ale celor mai desăvârșite principii de viață, de unde să se poată întrezări nesfârșita fericire a Împărăției lui Dumnezeu. *Fiul lui Dumnezeu, Fiu al omului aduce în lume cu Sine lumina unei învățături menite să călăuzească pașii oamenilor pe cărările aducătoare de mântuire.*

Diavolul care “*a fost ucigător de oameni de la început și n-a rămas în adevăr pentru că nu este adevăr într-însul*” (Mat. 10, 8), a căutat să dușmănească pe cei dintâi oameni de darurile cu care Dumnezeu i-a înzestrat și a reușit, prin amăgirile sale ispititoare, să deschidă prăpastie între om și Creatorul său. Deși la plinirea vremii, Mântuitorul nostru Iisus Hristos a zdrobit puterea lui prin Învierea Sa cea de a treia zi, totuși acest dușman al mântuirii noastre “*ca un leu umblă răcnind și căutând pe cine să înghită*” (I Petru 5, 8).

Același duh rău, care a ispitit pe Mântuitorul în pustie, a căutat în toate vremurile să întoarcă pe om din drumul său, dat de Dumnezeu de la Creație, spre veșnicele munci ale împărăției sale. Cât de îngrozitoare este soarta celor ce cad pradă ispitelor și curselor lui înveninate, o vedem din pericopa Evangheliei de astăzi. “*Și trecând Iisus de ceea parte, în latura Gherghesenilor l-au întâmpinat pe dânsul doi îndrăciți, ieșind din morminte, foarte cumpliți, încât nu putea nimenea să treacă pe calea aceea. Și iată, au strigat grăind: ce este nouă și ție, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme să ne muncești pe noi? Și era departe de dânsii o turmă mare de porci păscând.*

Iar dracii îl rugau pe El, zicând: de ne gonești pe noi, dă-ne voie să ne ducem în turma cea de porci. Și a zis lor: Mergeți! Iar ei, ieșind, au mers în turma de porci; și îndată a sărit toată turma de pe țărm în mare, și s-a înecat în apă. Iar păstorii au fugit și, intrând în cetate, au spus de toate, și cele despre cei îndrăciți. Și iată, toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și văzându-L, L-au rugat să plece din hotarele lor. Și intrând în corabie, a plecat și a venit în cetatea Sa” (Mat. 8, 28-34; 9, 1).

Starea celor doi îndrăciți din Evanghelia de astăzi reprezintă starea omului desprins de la izvorul vieții adevărate: Dumnezeu. Când rupe legătura cu rădăcina vieții, omul trăiește în morminte, simbol al adevărului că desfacerea de Dumnezeu produce în om un dezechilibru sufletesc dureros și un chin metafizic de neliniște, cutremurare, suferință și moarte. Desprinși de Dumnezeu, cei doi îndrăciți au pierdut conștiința destinului lor de om, devenind chip brutal și gol sau antipodul chipului lui Dumnezeu din el, făcându-se din om al vieții și al creației, om al morții și al distrugerii, chip deplin al puterii de desfigurare, pervertire și distrugere al diavolului înstăpânit asupra făpturii lui Dumnezeu.

Rupt din mediul vital corespunzător rostului său primordial, demonizatul e chinuit cumplit de furia sălbatică a căutării, de neliniștea unei puteri fără patrie, fără timp, plângătoare și rătăcitoare.

Neliniștea și zbuciumul său neconținut sunt expresia puternică a nostalgiei chipului pierdut, a căutării a ceva ce-i lipsește ființial, a căutării care obsedează și chinuiește fără cruțare. Neliniștea și căutarea îl fac pe demonizat să iasă cu violență din mormânt, să fugă cu așa furie, încât nici o putere nu-l poate liniști, lega sau imobiliza.

Libertatea nobilă și creatoare a chipului lui Dumnezeu în om și destinată a dăltui în făptura umană asemănătoare cu El, e pervertită în lăcomia nesățioasă a primejduirii și distrugerii, prin ispite și păcate. Duhul demonic, mereu păgubitor omului și mereu navalnic asupra făpturii acestuia, cutremură până în adâncuri neamul omenesc, ce prin ispite amăgitoare înlesnește căderea lumii în mrejele unei orientări și trăiri specifice Gherghesenilor de odinioară: *absorbiți cu totul preocupărilor pământești și nesocotitori ai lucrării lui Dumnezeu în lume.*

Presimțind deja din depărtare apropierea Mântuitorului, duhul demonizatului, văzându-se în prezența imediată a puterii divine, mugește de ură împotriva Lui. În el răcnește acum masa demonică, al cărui nume este “Legiune”. Nici că se putea o mărturie mai puternică despre întâlnirea puterii demonice cu puterea divină, decât acest strigăt sălbatic și disperat al demonizaților: *“Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, ce ai venit aici înainte de vreme să ne muncești pe noi”* (Mat. 8,

29). Sub puterea divină a lui Iisus îndrăciții se vindecă, poruncind duhului necurat să intre în turma de porci ce pășteau în apropiere. Porcii, cuprinși de duhurile necurate, se îneacă în mare, iar păstorii vestind pe locuitorii din cetatea Ghergheseni, aceștia vin în număr mare să vadă minunea. Și ce au văzut? Îndrăciții, care până atunci erau stăpâniți de duhul cel rău încât îngroziseră lumea, acum stăteau liniștiți, sănătoși sau cum spune evanghelistul: “**Îmbrăcați și întregi la minte**” (Luca 8, 35). **Păstorii, înspăimântați, arătau celor adunați pe Iisus, care făcuse minunea, iar El privea cu milă pe cei vindecați, ca și pe cei ce veneau să vadă și să se convingă de minunea săvârșită.** Dar ce se întâmplă însă? Gherghesenii îl roagă “**să iasă din hotarele lor, să plece**”. Ce dureroasă probă a răutății omenești! Acești oameni, în loc să se fi bucurat și să-L fi primit pe Iisus cu brațele deschise, pentru minunea făcută, ei îl roagă “să iasă din hotarele lor”, să plece. Și aceasta pentru că nu le convenea întoarcerea la o viață plină de năzuințe înalte, o viață cu Hristos, ci viața porcilor care se înecaseră în mare.

După cum este adevărat că există Dumnezeu, tot atât de adevărat este că există și diavol. Și tot așa de adevărat este că dintru început Dumnezeu “**le-a creat bune foarte**” (Fac. 1, 31).

Din înger bun ce fusese, Lucifer (Isaia 14, 12) și încă alții mulți cu el, au devenit răi prin mândrie (Daniel 8, 10). *De atunci satana (nume care înseamnă împotrivor) a căutat neconținut să pună stăpânire pe lume. Orice a lăsat bunul Dumnezeu, vrea diavolul să schimbe: iubirea să o preschimbe în ură, să semene pretutindeni intrigile sale, să producă dezbinare, să corupă simțăminte, să îndemne la acțiuni criminale, să tragă în noroi tot ce-i sfânt, să dărâme tot ce-i măreț și să slujească tot ce-i frumos și armonios. Acesta îi este rolul. Înger căzut, așa, ca dintr-o răzbunare împotriva lui Dumnezeu, caută să-i facă pe toți să cadă.*

Are el o putere reală? Nu are putere reală. *Și tocmai acesta este adevărul pe care trebuie să-l știe toți creștinii. El are numai atâta putere cât îi dăm noi.* Dumnezeu îi îngăduie existența pentru a ne pune la încercare libertatea. Diavolul ne ispitește, ne îndeamnă, dar nu ne poate obliga. Nu are putere decât de a înșela, de a duce în eroare, de a-i păcăli pe cei slabi. El pare a avea putere împotriva noastră uneori, dar atunci înseamnă că Dumnezeu i-a dat slobozenia, ca în cazul lui Iov. Dar el n-a putut face mai mult decât i-a fost îngăduit. Nici împotriva lui Iov n-a putut face nimic, atât timp cât Iov nu i-a acceptat propunerile.

Trebuie să înțelegem că Dumnezeu îi îngăduie existența, că are rost în viețile noastre. Chiar dacă nu-i înțelegem în întregime rostul.

Poate că are rostul de a ne încerca credința.

Poate că are rostul de a ne pune voința la încercare.

Poate că are rostul de a face din noi oameni responsabili, stăpâni pe voința noastră, pe puterea noastră.

Noi suntem ființe vii, cu voință și simțire, responsabili de tot ce gândim și facem. Dumnezeu a lăsat să existe acest control, prin care ne verificăm, așa cum aurul se verifică prin anumiți acizi. Dacă sufletul e de aur curat, diavolul nu-l atinge. Repet: el are atâta putere, cât îi dăm noi.

Cum e diavolul? *Învățătura creștină ne spune că este o ființă spirituală. Poate însă, așa cum îngerii pot apărea uneori în chip trupesc, să apară și el în chip trupesc. Tradiția creștină ne spune că dispune de multe posibilități de ispitire, de înșelare. Dar fiind o ființă spirituală, lucrează împotriva noastră prin spirit. Adică șoptește spiritului nostru, șoptește gândului nostru, șoptește inimii noastre ce să facem și cum să facem. E un sfătuitoare rău, care prin ispite viclene ne asigură că ne vrea binele. Ne favorizează plăcerile, bucuriile și ne prezintă răul sub chipul binelui. Orice face, face cu scop rău. Diavolul este dușmanul binelui, este dușmanul voii lui Dumnezeu, este răul, este păcatul sub toate formele lui.*

Dar și pentru noi cei de astăzi, Evanghelia cu vindecarea celor doi demonizați ne pune în față cazuri, situații, întâmplări asemănătoare pe care le întâlnim permanent. Din observațiile noastre zilnice, din datele pe care ziarele, diverse reviste, radioul și televiziunea ni le pun la dispoziție putem să ne dăm seama că un lucru este absolut sigur: *acela că și astăzi puterea răului este destul de mare, că mulți demoni ascunși sub diverse forme, mascați în fel și chip, bântuie, lucrează și în lumea de azi.*

Ne este dat să auzim sau să vedem adesea oameni schilodiți trupește și sufletește de demonul beției sau alcoolismului. La câte crime n-a împins acest demon, câte soții n-au fost aruncate în stradă, câți copii n-au fost izgoniți sau torturați din cauza patimei beției care întunecă mintea celor posedați de ea, ca în trecut a celor îndrăciți din ținutul Gadarenilor, băgând spaimă în cei din jur. Câți nu pleacă urechea la șoptele ispititoare ale demonului desfrâului sau curviei. Câte căsnicii frumoase n-a destrămat și continuă să destrame acest demon, câte inimi n-a zdrobit această fiară care, după spusa Sf. Scripturi, aleargă ca un leu flămând să prindă pe cineva să-l înghită. Câți copii abandonați, rămași ai nimănui, își așteaptă mama sau tatăl ca să-i mângâie. Câți tineri nu pleacă de acasă de dragul unor trecătoare și ușoare plăceri ale cărnii, păcate grele, cu atât de grave urmări sociale. Câte dezbinări între frați, câte valuri de ură, la câte procese inutile și înjositoare, la câte vânzări de conștiință și de neam n-a împins demonul lăcomiei de bani. Pe lângă acestea, astfel de demoni își arată colții și sub forma unor doctrine păgâne, pierzătoare de suflet, încât propovăduitorii lor

sunt numiți de popor “avocați ai diavolului”. Împotriva lor toți creștinii trebuie să ia o atitudine categorică.

Pericopa evanghelică de astăzi ne aduce aminte că Mântuitorul Iisus Hristos a venit să scoată pe acești demoni din sufletele în care s-au cuibărit și, împreună cu porcii păcatelor, cum interpretează vechile cazanii, să-i arunce în marea neființei sau, să le limiteze puterea. Această lucrare Domnul Iisus Hristos o continuă prin Biserica Sa, în care este prezent cu ființa și darurile Sale.

De aceea, Sfinții Părinți aseamănă Biserica cu o farmacie. Și după cum într-o farmacie se găsesc medicamente pentru vindecarea unor boli, la fel și Biserica pune la dispoziția fiilor ei, dornici să se vindece sufletește, cele necesare în acest scop.

Să ne încredințăm că, prin Biserica Sa cea una, Sfântă, sobornicească și apostolească, Iisus Domnul nostru își continuă lucrarea Sa de vindecare sufletească, de înlăturare a tuturor demonilor care ne ispitesc în fel și chip și adesea pun stăpânire pe ființa noastră.

Lumea de astăzi stă în fața atâtor primejdii, din care nu va putea fi scăpată fără ajutorul lui Iisus. Să nu fugim de El, ci să-i facem locaș plăcut în sufletele noastre și pentru aceasta nici o jertfă nu este prea mare. Fiecare dorim zile mai bune, mai fericite, dar ele nu vor veni decât atunci când ne vom întoarce, prin pocăință sinceră și adâncă, la viață autentic creștină, care este singura salvare din ghearele morții spirituale prin demonizare, căci numai în felul acesta putem face cunoscută în lume puterea lui Dumnezeu. Să luăm cu toții aminte la îndemnul Sfântului Apostol Iacob care zice: “*Stați împotriva diavolului - a răului adică - și el va fugi de voi. Aproiați-vă de Dumnezeu și El se va apropia de voi*” (Iacob 4, 7-8), precum și la îndemnul Sfântului Apostol Pavel, care de asemenea ne învață: “*Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele*” (Rom. 12, 21). Amin.

**Ierodiacon Visarion Iugulescu - Predică la Duminica a V-a după Rusalii -
Vindecarea celor doi îndrăciți din Gadara**

... Ai venit aici să ne chinuiești înainte de vreme?! (Matei, cap. VIII, v. 29)

Frați creștini, grozave trebuie să fie muncile iadului, dacă și demonii se tem și se înfioară. Cumplite trebuie să fie chinurile acelor în care se încuibează demonii. Iată acești doi nenorociți, doi îndrăciți în care locuiau o mulțime de demoni, nu-și mai găseau locul nicăieri, erau fugăriți de spurcații aceia și locuiau în morminte și prin munți; erau așa de fioroși că nimeni nu mai îndrăznea să treacă prin locurile acelea.

Sfânta Evanghelie de astăzi ne-a arătat o parte din cutremurătoarea viață a acestor doi îndrăciți. Aceste suflete nenorocite nu mai locuiau în case, ci în morminte. Din morminte au ieșit și L-au întâmpinat pe Iisus. Nimeni nu putea să-i țină legați, nici chiar în lanțuri; când au simțit că se apropie Fiul lui Dumnezeu au început să strige: "*Ce legătură este între noi și Tine, Iisuse Fiul lui Dumnezeu, ai venit aici să ne chinuiești înainte de vreme?*" ce descoperim din aceste cuvinte ale demonilor care vorbeau prin gura îndrăciților?

În primul rând observăm că și ei L-au cunoscut că este Fiul lui Dumnezeu Cel Preaînalt. Ei L-au cunoscut, dar lumea nu L-a cunoscut și nici chiar ucenicii Lui. Cu puțin timp înainte se petrecuse o minune: ucenicii erau în corabie și s-a pornit un vânt puternic amenințând scufundarea corabiei; Iisus s-a ridicat, a certat vântul și marea s-a liniștit. Văzând aceasta, ucenicii au zis între ei: "*Cine este acesta de care ascultă și vântul și marea?*" Deci ei nu L-au cunoscut de la început că este Fiul lui Dumnezeu; de farisei și cărturari nici nu mai vorbim, aceștia L-au disprețuit de la început și până la urmă știm ce I-au făcut, L-au batjocorit și răstignit pe Cruce. A trebuit să-L propovăduiască demonii iadului ca să-L descopere tuturor.

În al doilea rând, observăm că demonii aceștia au făcut și ei rugăciune către Fiul lui Dumnezeu, rugându-L să nu-i chinuiască.

În al treilea rând, descoperim că și dracii, care sunt duhuri necurate, se tem de chinuri, de suferințe; ceea ce ne dă să înțelegem clar că și sufletele noastre vor simți din plin toate suferințele din iad, dacă nu ne îndreptăm. Nu credeți ce spun unii că dacă ai murit, ești mort; că nu există suflet, nu există diavol, că după moarte nu mai simți nimic, toate acestea există, nu vă înșelați.

Iată deci că duhurile necurate în lumea aceasta asupresc pe oameni, îi învață la rele, chinuind-i în diferite feluri. Demonilor le face plăcere să-i vadă pe oameni căzuți în cele mai mari necazuri de pe pământ. Să-i vadă umblând goi și fără sprijinul dumnezeiesc, să se târască precum șarpele pe pământ, sunt fără de milă față de oameni; lor însă le este frică de suferință și de chinurile iadului pe care le vor moșteni după ziua judecății. *Demonii mai au frică și de copiii lui Dumnezeu, de sfinți, care au primit putere de la Dumnezeu să îi alunge din oameni.*

La rugăciunea pe care o adresează Mântuitorului vedem cu ce obraznicie spun: *"Ce legătură este între noi și Tine, ai venit aici să ne chinuiești mai înainte de vreme?"* Așa se mai roagă și unii oameni care se pretind creștini, cu mândrie și obraznicie, cerând de la Dumnezeu lucruri nefolositoare. Unii au ajuns chiar să insulte pe Dumnezeu zicând: "Dacă ar fi Dumnezeu m-ar auzi și pe mine și mi-ar împlini rugăciunile mele". Alții zic: "Dacă există Dumnezeu de ce mă lasă să sufăr, de ce nu mă aude când îl rog să-mi dea și mie ceea ce vreau?" Și multe alte hule și insulte pline de mândrie la adresa lui Dumnezeu.

Cu puțin timp în urmă au venit două tinere care mi-au spus că au colindat pe la toate bisericile cu pomelnice să se căsătorească, dar Dumnezeu nu le aude să le dea și lor o soartă. Erau revoltate că au cheltuit bani și nu le-a venit soarta. Am stat de vorbă cu ele explicându-le că păcatul este motivul pentru care nu le ascultă Dumnezeu, foarte greu au ascultat. Aveau păcate grele, fiecare avea câte doi prieteni "de n-o fi unul, o fi altul" și avorturi destule, iar la preot ca să se spovedească, nici gând. Le-am arătat drumul cel drept pe care trebuie să-l urmeze ca Dumnezeu să le primească rugăciunea, dar nu l-au urmat. Dacă le-am invitat la Biserică, se scuzau că nu au timp și că de fapt ele nici nu vor să ajungă să creadă așa în Dumnezeu cum cred fetele care vin îmbrobodite. M-am mirat de atâta lipsă de cunoștință și mi-am amintit de niște ologi care cerșeau într-un oraș.

Erau într-un oraș mai mulți ologi care cerșeau și se dusesese vestea că va veni un sfânt părinte și-i va vindeca pe ei. Când au auzit, s-au târât cât au putut mai repede ca să nu-i vindece și pe ei; se învățaseră cu cerșitul. Așa și aceste tinere se învățaseră cu păcatul, cu desfrânarea și nu puteau nici o clipă să se lase de el.

Sunt mulți creștini care s-au învățat să cerșească mereu la Dumnezeu, să le dea, să le dea toate câte vor ei, de aceea la unii ca aceștia le mai dă Dumnezeu și pe spinare ca să aibă de ce să se plângă, asta se întâmplă celor nemulțumiți.

În Sfânta Evanghelie de astăzi mai observăm că demonii știu sigur că se vor chinui după ziua judecății în iad și ei se tem, se înfricoșează de hotărârea aceea pe care o va da Domnul nostru Iisus Hristos atunci. Creștinii noștri însă, stau nepăsători, fac chiar glume despre rai, despre iad și râd cu toți necredincioșii batjocorind cele sfinte.

Despre chinurile iadului să știți că toate religiile pământului vorbesc, nu mai vorbim de Vechiul și Noul Testament; Domnul Hristos la ziua judecății va spune: "Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel de veci care este gătit diavolului și îngerilor săi".

Apoi în toate pildele Mântuitorului găsim existența chinurilor din iad; bogatul nemilostiv care cere o picătură de apă să-și răcorească limba în flăcările iadului, sluga care nu a vrut să ierte pe datornicul său, sluga leneș și mulți alți făcători de rău, aruncați în întunericul cel mai dinafară.

Tot așa ne învață și Sfinții Apostoli, Sfinții Bisericii noastre Ortodoxe, Sinoadele, că păcătoșii vor primi pentru faptele lor, pedepse cumplite în iad, pe veci de veci.

Mai departe, Sfânta Evanghelie ne spune că era acolo o turmă mare de porci și dracii se rugau de Iisus să le dea voie să intre în porci și El le-a îngăduit. Atunci toată turma de porci s-a repezit de pe deal în mare și s-au înecat, păstorii văzând aceasta s-au dus prin orașe și prin sate și au spus cele întâmplate.

Vai, ce nesuferită este răutatea și spurcăciunea drăcească, încât nici porcii n-au putut să-i sufere, când au intrat în ei au fost nevoiți să se arunce în apă, au preferat să moară decât să sufere acea spurcăciune a duhurilor necurate în ei. Dracii au avut și scopul acesta de a face pagubă cetățenilor, iar aceștia să se revolte împotriva lui Iisus pentru paguba suferită și să-l alunge din hotarele lor, sau chiar să-L omoare.

Despre răutatea drăcească este cu neputință a vorbi, pentru că nu sunt cuvinte îndestulătoare pentru a descrie toată răutatea lor.

Pe cât este de departe cerul de pământ, pe cât de mare este bunătatea lui Dumnezeu și mila Lui, bunătatea și dragostea dumnezeiască, îndelunga Lui răbdare, blândețea și toate bunătățile cerești, pe atât sunt de mari răutățile demonilor. În primul rând la diavoli nu există milă, ci numai răutate, pururea un izvor de rele cu care vrea să înece toate sufletele oamenilor.

Icoana chinurilor veșnice întotdeauna a mișcat inimile credincioșilor. Dacă privești cu ochii cei duhovnicești și cu mai multă atenție la această icoană a chinurilor veșnice, ale demonilor cei cumpliți ce chinuiesc sufletele în iad, poți vorbi cu mai multă convingere pentru îndreptare și pentru un rod mai bogat de pocăință fără această cugetare nici bunătatea lui Dumnezeu, nici mila Lui, nici dragostea Lui nu ne pleacă inima spre îndreptarea vieții. Pentru aceasta au fost o mulțime de suflete în vechime care s-au hotărât să se lepede de păcate.

Din descoperirile pe care le-am avut de la Dumnezeu, despre iad și muncile de acolo, despre greutatea păcatelor, cât sunt de supărătoare înaintea lui Dumnezeu, s-au convins pe deplin toți creștinii de la început, de aceea s-au hotărât foarte mulți și au umplut pustiurile, mănăstirile, au luat o viață aspră, și-au jertfit averile, au renunțat la libertate, la viața aceasta, numai să-și asigure sufletul, să nu încapă în mâinile satanei.

Așa să ne gândim și noi, frați creștini, cu mai mult interes sufletesc, cu mai multă atenție la chinurile veșnice și să facem tot ce ne va sta în putere numai să nu ajungem în acel loc înfricoșat. Pentru păstrarea vieții trupesti, vieții acesteia care este așa de scurtă, nici o grijă nu ne pare de prisos; ne ferim de orice primejdie, folosim orice leac, renunțăm la orice plăcere, ținem un regim serios, cheltuim pe medicamente, numai să ne facem sănătoși, să ne fie bine, să ne păstrăm viața aceasta trecătoare. Dar moartea tot nu o vom putea ocoli și de ea să fim siguri că nu va putea scăpa nimeni, niciodată, și ce rău ar fi dacă moartea nu și-ar face datoria atunci când omul ajunge în chinurile groaznice ale cancerului sau altor boli grele, iadul ar începe chiar din lumea aceasta.

Judecați acum singuri dacă nu este mai importantă asigurarea vieții veșnice și grija pentru ce ne așteaptă după moarte! Dacă aici pe pământ nu suferim o clipă să atingem palma de jăratec, sau să stăm însetați și nemâncăți câteva zile, să suportăm durerea unei măsele o noapte, cum vom putea răbda în iad, în flăcările cele veșnice, să ne chinuim mereu fără mângâiere, fără ușurare și fără nădejde?

Pentru a scăpa de aceste chinuri, o singură cale avem, să-L ascultăm pe Dumnezeu și să ne ferim de păcate. Să ne înălțăm o clipă cu gândul la cei nefericiți care se află acum în osânda cea cumplită ce n-ar face ei dacă s-ar putea răscumpăra, cât nu ar îndura aici, în lumea aceasta dacă s-ar putea întoarce! Cât nu ar da pentru ispășirea păcatelor și ce n-ar face ca să scape! Ar renunța la orice ale lumii acesteia, n-ar mai spune că este greu să se lase de drăcuit, de înjurat, de blesteme, de desfrânări, de vrăjitorie. Nu le-ar mai fi greu să trăiască fără distracții și fără atâtea plăceri lumești păcătoase. Dar pentru dânsii e prea târziu, soarta lor e pecetluită în iad, zadarnic se roagă. Rugăciunile lor nu mai sunt ascultate pentru că o prăpastie mare este în cer și iad.

Noi cei care suntem încă în viață mai putem face ceva pentru acei nefericiți și pentru noi. Ne putem repara trecutul nostru păcătos, mai putem stinge flăcările ce ne așteaptă acolo; prin pocăință, prin lacrimi, printr-o spovedanie curată, printr-o întoarcere sinceră la Dumnezeu. Dar vai, nu vrem, nu vrem acum să ne pocăim, stăm nepăsători, pasivi la cuvintele dumnezeiești și ni se pare glumă. *Această împietrire a inimii vine de la cel rău, de la demonul care nu ne lasă să auzim cu sufletul, să înțelegem și să facem voia lui Dumnezeu.*

Zadarnic strigă la noi semnele cerești, urgiile dumnezeiești; nu auzim, nu vedem, nu ne mișcă nimic. Ne îngrijim de nimicuri, făurim mii de planuri, ne temem de mii de primejdii ce ni le poate aduce viitorul; dar iadul nu ne înspăimântă, soarta noastră în veșnicie nu ne preocupă. Viața se scurge, moartea se apropie pe nesimțite și noi stăm nepăsători și mergem spre prăpastie cu ochii legați.

Frați creștini, unde vă duceți? Sunteți creștini, unde vă este credința cea dreaptă, dacă sunteți oameni după credință, unde vă este mintea? Când veți cugeta la veșnicie, dacă nu azi? Când mai aveți vreme...? În viața cealaltă? Atunci va fi fără de folos, va fi prea târziu. Ascultați cuvintele Sfântului Înțelept Sirah: *"Aveți milă de sufletele voastre, nu le pregătiți pieirea printr-o nepăsare de neiertat, nu vă înșelați cu speranțe mincinoase, împăcați-vă cu Dumnezeu cât mai este vreme".*

Căiți-vă pentru păcatele pe care le-ați făcut, spălați-le în Harul apelor bisericești și fugiți de păcate. Trăiți în sfințenie, păziți-vă curați, făcând fapte bune. De câte ori vin ispitele asupra voastră, opriți-vă și ziceți: "Înapoia mea satano, există iad și chinuri veșnice, mă tem și vreau să nu mai păcătuiesc, vreau să slujesc lui Dumnezeu, ca să fiu al Lui în viața cea de veci..."

Iată ce mai observăm în Evanghelia de astăzi, duhurile necurate îi făceau firoși pe îndrăciții aceia, căci nimeni nu se încumeta să treacă prin locurile acelea. Așa se întâmplă și cu oamenii îndrăciți din cauza beției, a desfrânărilor și a altor patimi rele. Vai de casa unde locuiește un bețiv de meserie; de multe ori mi s-a întâmplat să aud cât sunt de violenți; aruncă, sparg, rup tot ce întâlnesc în cale, soția și copiii sunt nevoiți să fugă disperați, să sară porțile și să se ascundă ca de o fiară cumplită. Cred că toți ați auzit de astfel de cazuri. Oare nu sunt aceștia îndrăciți, n-au aceștia pe duhul cel rău, pe demonul în ei? Demonul acela îi face așa de firoși, așa de violenți.

Duhurile necurate îi țin încătușați în ghearele lor și îi fac foarte îngrozitori, alungându-i prin locuri pustii, adică în locuri cu păcate și unde se simt necurații mai bine, de aceea a reușit satana să facă multe rele; pe femei le-a dezbrăcat de îmbrăcăminte și ele umblă goale, pe bărbați îi țin legați în cârciumi și bodegi,

iar pe alții îi pironește diavolul pe stadioane. Pe alții îi îndrăcește diavolul făcându-i să-și rupă soția și copiii și așa o cumplită urgie pe capul multora, căci trăiesc pe pământ ca în iad. Câte familii nu s-au despărțit din cauza acestui păcat al beției!

Zadarnic au case mari, condiții bune, dacă nu au pace și liniște, nu au mulțumire sufletească, pentru că nu-L au pe Dumnezeu în casele lor, în mintea și în gura lor; sunt căzuți în ghearele satanei, sunt îndrăciți și împătimiți, frământați de tot felul de pofte; de aceea nu pot veni la Sfânta Biserică și nu pot jertfi nici cel mai puțin timp pentru suflet. Când auziți pe cineva că nu poate suferi Biserica, pe preoți, rugăciunea și sfințenia din Biserică, să știți că acela este necurat, este legat în lanțuri și obezi.

Iată ce spune sfânta Evanghelie despre răutatea demonilor: "*De când satana a căzut din cer, de atunci satana a devenit stăpânitorul acestei lumi. El e pricina căderii oamenilor, diavolul împiedică planurile bune ale omului.*" Duhul cel rău îl ispitește pe om. El a îndrăznit și a ispitit chiar pe Domnul și Mântuitorul nostru. Demonii împiedică răspândirea Evangheliei, demonii se prefac în îngeri de lumină, duhurile necurate fură Cuvântul lui Dumnezeu din inima omului.

Demonii fac pe unii oameni să se lepede de credință, demonii îndrăznesc și chinuiesc pe oameni, demonii sunt potrivnicii lui Dumnezeu și a tot binele. Ei nu se bazează decât pe răutate. Duhurile necurate sunt mincinoase, răutăcioase, mândre, înșelătoare și ucigașe. Duhurile necurate sunt ca păsările răpitoare, duhurile necurate seamănă neghină în lume, în grâul unde a semănat Iisus; duhurile necurate sunt ca leul care răcnește și caută pe cine să înghită.

Oamenii care găsesc plăcerea în aceste păcate și patimi sunt prietenii necuratului, sunt slugile duhurilor rele. Sfânta Scriptură spune că aceștia sunt fiii diavolului care fac voia lui și sunt înșelați și stăpâniți de el. Diavolii ispitesc și prigonesc pe creștini, îi mai înșeală și pe aceștia, dar este o mare deosebire între cei credincioși care nu iubesc păcatul și nu se împacă cu el deloc și între necredincioșii care fac păcatele cu plăcere. Toți care iubesc păcatele cele de moarte, patimile: beția, curvia, invidia, dușmănia, răutatea, uciderea, sunt prietenii necuratului. Ia să se lase omul de ele și să vadă, cum a stricat prietenia cu el, câte rele încep să i se întâmple. Dumnezeu îngăduie să vină acestea pe capul omului ca el să mai ispășească din păcate, că a avut prietenie cu diavolul. Așa se întâmplă între oameni ca și între animale. O oaie dacă o bagi în noroi, caută în toate părțile să fugă, să scape de acolo; porumbelul când se murdărește, aleargă repede la apă și se spală, nu poate suferi necurăția. Dar porcul când ajunge în noroi, se tăvălește și se lăfăiește în el cu plăcere, aceasta e lumea lui.

Și omul credincios are clipe de cădere și se murdărește câteodată, dar el aleargă repede ca porumbelul să se spele prin pocăință cu lacrimi, cu spovedanie și să se sfințească prin Sfânta Împărtășanie.

Dar când cade necredinciosul, el se simte bine în mocirlă, în păcate și nu-i vine să mai plece din ele; de aceea se duc la iad într-un număr foarte mare. *Spun sfintele cărți că unui episcop i s-a arătat un suflet din iad și l-a întrebat: "Prea sfințite mai sunt oameni pe pământ?" El crezuse că toată lumea de pe pământ s-a dus acolo în temnițele iadului, din cauza mulțimii pe care a văzut-o venind.*

Să căutăm să ne luptăm împotriva duhurilor necurate, ca să nu ajungem în iad. Să luăm armele Duhului Sfânt pe care ni le recomandă Sfânta Biserică. Dacă vrem să biruim, să nu mai băătorim calea ce duce la iad, să nu mai mergem în locurile unde sunt adunate toate duhurile necurate. Să înlăturăm toate cauzele care ne duc la prăpastie, la păcat.

Sfânta Evanghelie de astăzi ne mai spune că oamenii din Gadara au venit repede să audă cele povestite de păzitorii porcilor. Păzitorii porcilor închipuie pe acei ticăloși care părăsc pe credincioși; aceștia, cum ai părăsit porcii lor, cum te-ai lepădat de unele păcate și te-ai întors la Dumnezeu, încep să bată toba că te-ai pocăit, că te-ai rătăcit, că ai înnebunit, că ți-ai pus țolul pe cap; că dacă o ții așa cu Biserica și cu credința nu te mai măriți niciodată. Ei urlă ca niște îndrăciți, *dar cei credincioși nici nu-i aud, ei se bucură că și-au înecat porcii păcatelor prin pocăință și s-au îndreptat, s-au alipit de Stăpânul Hristos, s-au împrietenit cu cerul și cu îngerii, au devenit adevărați fii ai lui Dumnezeu și ai Bisericii.*

Lumea din Gadara închipuie lumea necredincioasă, materialistă, lacomă și avară unită cu păzitorii porcilor. Lumea cu păzitorii porcilor alungă pe Domnul Hristos din ținutul lor. Lumea în care locuiesc duhurile necurate nu poate să sufere învățătura Domnului Hristos. Cei ce caută mai serios să urmeze calea cea adevărată sunt alungați dintre ei, dușmăniți și prigoniți, așa cum a fost și Domnul nostru Iisus.

Spune Sfânta Evanghelie că toată lumea care venise acolo să vadă cele întâmplate l-a rugat pe Domnul Iisus Hristos să plece de la ei, căci îi cuprinsese frică mare. Dar ce fel de frică aveau oamenii aceștia? Cred că o frică precum a unor necredincioși care atunci când aud tunete, trăsnete și văd fulgere, fac și ei semnul Sfintei Cruci și zic: "Doamne, apără-ne, scapă-ne, păzește-ne, Doamne!", pe moment, dar nu recunosc puterea lui Dumnezeu cât este de mare și nu pot să se întoarcă la El, să se smerească și să vină la credință, la Biserică, la mântuire.

Mai sunt unii creștini care, dacă le merg treburile bine, mai vin și ei pe la Biserica, mai aprind o lumânare, două, măcar la Paști și la Crăciun; mai fac o rugăciune acasă înaintea icoanelor; dar dacă dau de o pagubă, sunt în stare să hulească pe Dumnezeu în chipul cel mai barbar și josnic revoltându-se împotriva lui Dumnezeu.

Așa s-a întâmplat cu niște grădinari din apropierea Bucureștiului acum câțiva ani. Era timpul când trebuiau să culeagă roșiile și celelalte legume din grădină. Fiecare își făcuse socoteala că vor câștiga sume mari de bani, că-și vor construi case, își vor cumpăra mașini și fel de fel de planuri pământești. Dar tocmai când trebuia să le culeagă și să le ducă la vânzare, le-a bătut Dumnezeu cu grindină, o piatră așa de mare, că n-a rămas mai nimic din grădinile lor. Le-a risipit toate planurile lor; dar ei, în loc să se smerească, să ceară iertare și să judece drept, să-și aducă aminte de toate duminicile și sărbătorile lui Dumnezeu în care au muncit, atât de răi au fost, că și-au scos icoanele din casă în mijlocul curții și le-au dat foc.

Iată îndrăciți, iată răutate, îndrăcire din lăcomie. Dumnezeu le-a arătat că fără El nu pot face nimic. În orice stare pământească va fi omul, când Dumnezeu vrea să-l dărâme îl coboară până în adâncul iadului. Într-o mare rătăcire și necredință au ajuns și țărani noștri creștini, au părăsit bisericile, se dușmănesc, se părăsc, se omoară, s-au luat la întrecere în modă cu orașenii. Nu le mai trebuie credința și biserica, mor îmbătrâniți de zile, nespovediți și neîmpărtășiți. Ei, care erau primii la Biserica duminica, au ajuns să se mai ducă o dată, de două ori pe an.

Să nu ne înșelăm, creștinilor, și să ne aducem aminte de cuvintele Mântuitorului: "*Că nu oricine îmi va zice Doamne, va intra în Împărăția cerurilor, ci acela care va face voia Tatălui Meu*". Creștinii de astăzi nu se mai cunosc dintre cei ce s-au lepădat pentru că fac aceleași păcate, păcate păgânești, vrednice de condamnat. Când cei credincioși erau pe patul morții, spovediți și împărtășiți, veneau la ei Domnul Hristos, sfinții îngeri, sfinții patronii lor și ei își dădeau sufletul în mâinile lui Dumnezeu, pentru că și în viață au fost cu Dumnezeu, mureau zămbind. Necredincioșii însă pe patul morții răcnesc, spun fel de fel de cuvinte de se îngrozesc cei din jurul lor.

Am cunoscut o doamnă care toată viața a râs de cei credincioși; când să iasă sufletul s-a umplut casa de duhuri necurate, a început să țipe îngrozitor și să spună că au venit dracii să o ia. Cei de față au fugit sperându-se foarte tare, rămânând numai cu soțul ei striga disperată: "Ține, Nicule, patul, ține patul că au venit să mă ia!" Grozave sunt clipele morții pentru cei necredincioși, dar mai grozave sunt chinurile iadului care îi așteaptă pe cei care pleacă nepregătiți.

Să ne trezim, frați creștini, să ne trezim până nu este prea târziu, să mai facem

ceva pentru suflet. Să ne trezim căci fiecare vom da răspuns pentru faptele noastre. *Să facem numai bine pe lumea aceasta, aproapelui nostru, să fim blânzi, fără răutate, fără vicleșug. Să fim plini de milă ca să semănăm și noi cu sfinții care s-au mântuit și toți creștinii adevărați, căci aceștia nu știau cum să-și facă mai bine unii altora.*

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru cel prea bun și milostiv, îți mulțumim cu adâncă recunoștință pentru toate binefacerile Tale, îți mulțumim că ne-ai tămăduit sufletul de vrăjmașii noștri demoni, îți mulțumim pentru harul Tău care L-ai vărsat peste noi din belșug.

Tămăduiește, Doamne, pe toți cei ce n-au ajuns să Te cunoască până în clipele acestea, alungă toate duhurile necurate, îneacă toți porcii păcatelor și fă ca toți să Te slăvim cu o inimă și un gând, pe Tine Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Amin.

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș - Predică la Duminica a 5-a după Rusalii

Iubiți frați și surori întru Domnul, în această duminică a 5-a după Rusalii, peste care s-a suprapus și pomenirea Sfinților Părinți de la Sinodul IV Ecumenic (451 d. Hr.), cu două Evanghelii și două Apostole, ne vom ocupa *numai* de *Apostolul duminicii*, textul scriptural de la Rom. 10, 1-10, care continuă discuția de duminica trecută despre *încrederea totală* în voia lui Dumnezeu.

Pentru că aici Sfântul Pavel vorbește despre dorința lui intimă pentru propriul lui popor, pentru Israel. Spune ce *dorește* poporului său...care nu Îl cunoaște pe Hristos, și pe Tatăl și pe Duhul Sfânt, pe Dumnezeuul treimic, în locașul inimii lui. Ce dorește celor care *se privează pe ei înșiși* de bucuria mântuirii.

Și această dorință a lui *de mare conștiință* pentru Israel e dorința sa pentru fiecare om, din orice popor și din orice parte a lumii, pentru că *mântuirea e viața adevărată a întregii umanități*.

Și vedem din cuvintele Sfântului Pavel de la Rom. 10, 1 că **bunăvoința inimii trebuie să nască rugăciunea către Dumnezeu**. Să nască *rugăciunea* și să o însoțească. Pentru că aici Dumnezeiescul Pavel nu vorbește despre altceva decât despre *propovăduirea generoasă a Evangheliei* celor care nu o cunosc. Și aceasta trebuie să se facă din *motive evlavioase*, din dorința de a-i face părtași mântuirii și sfințeniei lui Hristos, de care și noi ne-am împărtășit din prea marea milostivire a lui Dumnezeu...și nu pentru ca să înregistrăm succese *predicatoriale*.

Pentru că nu *propovăduitorul Evangheliei* câștigă în primul rând, ci cel care crede „întru mântuire” (is sotirian, GNT).

Iar mântuirea nu e *un gest...ci o stare*.

Mântuirea nu înseamnă numai acceptarea Botezului, acceptarea Evangheliei, acceptarea unui nou mod de a fi ci odihnirea în acest nou mod de a fi, găsirea identității proprii în relația cu Dumnezeu, găsirea normalității tale celei mai profunde în bucuria mărturisirii Prea Sfintei Treimi.

Pentru că ce se începe cu Botezul trebuie să se permanentizeze întru noi. Trebuie să se permanentizeze *dorința nestăvilită pentru bine*, pentru întregul bine al ascultării de Dumnezeu, din care se naște și *aversiunea pentru rău*, pentru *orice fel de formă a răului*.

Fiindcă numai așa primim și stăm întru mântuire, adică în har, dacă nu renunțăm la viața întru credință și întru evlavie.

Pentru că evlavia ne arată că credința noastră e ascultătoare, smerită, își vede neputințele. Pentru că putem crede în Dumnezeu fără să vrem să *Îi slujim...și această credință e una neevlavioasă*.

Și numai o credință neevlavioasă vrea să se disocieze de Biserică sau nu găsește relevante viața și slujba Bisericii...ci consideră că *nu are nevoie de comuniune...pentru că ea vorbește direct cu Dumnezeu*.

Și credința arogantă, mai devreme sau mai târziu, devine o necredință sau un motiv de hulire a lui Dumnezeu.

Aceasta e rațiunea pentru care Sfântul Pavel diagnostichează astfel pe Israel: „**căci le mărturisesc lor că au zelul/ râvna lui Dumnezeu** [zilon Teu] **dar nu prin cunoaștere** [u cat' epignosin]” [Rom. 10, 2].

Pentru că Israelul nu se împotriva lui Hristos pentru că era un popor ireligios, ci pentru că *nu dorise să-L cunoască cu adevărat*. Și nu L-au cunoscut pentru că au venit cu *gânduri murdare*, hulitoare în fața Lui și nu cu inimă deschisă.

Acesta e motivul pentru care toți Evangheliștii punctează răutatea evreilor și, în mod preponderent, a păturii educate și religioase a lui Israel, continua lor aversiune, în faptă și cuvânt, prin care se împotriveau *evidenței* lui Hristos, Care S-a întrupat pentru ei și pentru întreaga umanitate.

Aduc probe peste probe pentru posteritate, pentru a arăta că *neprimirea* lui Hristos a fost *un act asumat de necredință* și nu *un act inconștient*.

De aceea Dumnezeiescul Pavel vorbește despre *zelul lor pentru Dumnezeu*, despre credința lor orgolioasă, oarbă, care nu e *luminată* de descoperirea/ de revelarea Treimii de către Hristos Dumnezeu, Fiul Tatălui dar și al Fecioarei.

Pentru că viața și teologia descoperite nouă de Fiul au fost pentru Israel și pentru neamuri *o luminare dumnezeiască*, o umplere de cunoaștere și de viață adevărată, mântuitoare.

Și fără *totala* și *nesmintita/ netrucata/ nefalsificata teologie dumnezeiască* nu poți *să trăiești* evlavios, ci zelul/ evlavia ta se transformă în tot felul de *dispute despre credință*, care *nu ajută credinței* și, în primul rând, ție însuși.

Pentru că ceea ce *aflăm* despre Dumnezeu de la El Însuși sau ceea ce Sfinții *ne traduc* despre Dumnezeu trebuie *să modeleze* evlavia/ râvna/ zelul nostru pentru Dumnezeu.

Și aici, la Rom. 2, 10, *Sfântul Pavel ne vorbește tocmai despre importanța cunoașterii lui Dumnezeu în viața și mărturisirea noastră, pentru că ea e fundamentul faptelor noastre cumpănite, atente, modeste...*

Pentru că numai fiind plin de teologie ești plin și de atenție evlavioasă, de sfială, de mărinimie, de delicatețe duhovnicească.

Israelul însă era ca *un cal neînhămat*. Ca un cal care nu dorea să primească zăbala în gură și hamurile pe el. Tot la fel erau și *neamurile idolatre*. Pentru că ele aveau râvnă religioasă, se închinau cui doreau...*dar nu aveau cunoașterea cerească, deplină a Evangheliei, cunoașterea care-i îndumnezeiește pe oameni și care vine din credința în Hristos Dumnezeu.*

Cunoașterea lui Hristos te domesticește. Ea te face să vezi că zăbala ascezei e absolut importantă în viața noastră, pentru că abținerea de la mâncare, de la băutură, de la somn, de la plăceri în exces și umplerea noastră de dulceața dumnezeiască a faptelor bune sunt cele care ne fac să trăim întru mântuirea lui Hristos, întru care am crezut și ne-am botezat.

Sfântul Pavel adâncește discuția despre *problema interioară* a lui Israel, care e *necredința* lui.

Cum *să nu crezi* în Cel pe care *Îl aștepți*?

Cum să vă împotriviți lui Hristos, când toți Profeții lui Israel *L-au mărturisit și v-au povățuit spre El, spre acceptarea și iubirea Lui?*

Cum să nu credeți în *Cel prea evident pentru toți?*

Și spune Sfântul Pavel: „*căci nu au cunoscut dreptatea lui Dumnezeu și au căutat să-și stabilească propria lor dreptate, [de aceea] nu s-au supus dreptății lui Dumnezeu* [ti dicteosini tu Teu]” [Rom. 10, 3].

Și nu s-au supus *dreptății lui Dumnezeu* pentru că au râvnit la *propria lor împlinire*, la o *soteriologie fără Hristos*. Însă *iconomia/ dreptatea/ lucrarea lui Dumnezeu cu oamenii cerea și cere acceptarea ei de către noi*.

Noi nu punem *condiții* lui Hristos, ci El ne cere nouă să-I împlinim *condițiile dreptății Sale*. Pentru că dreptatea Sa fiind *plină de milă* nu ne-a lăsat până în sfârșit în robia diavolului, a păcatului și a morții, ci ne-a eliberat de ele prin însăși *asumarea umanității noastre* de către El și prin îndurarea a toate pentru ca *bucuria sfințeniei Lui să strălucească și în ființa noastră*.

Și dacă *așa a binevoit Dumnezeu* să ne mântuiască pe noi, cu aceeași *mărinimie* trebuie să primim *consecințele vieții și ale cuvintelor Lui* în viața noastră.

Dreptatea iubirii și a milei Lui ne cere să credem, să fim de acord, să fim într-un tot deschis iubirii Lui față de noi.

Însă când credem că fericirea/ împlinirea sunt rodul unor *alegeri subiectiviste*, care nu *Îl introduc* și pe Dumnezeu în ecuație, nu facem decât să repetăm în noi acest păcat al *stabilirii dreptății noastre* mai presus de *dreptatea lui Dumnezeu*.

Pentru că *supunerea noastră în fața dreptății lui Dumnezeu* înseamnă *acceptarea totală a voii Lui*. Și când facem acest pas, renunțăm la *conducerea de sine și ne lăsăm conduși de Dumnezeu*.

Care era *greșeala* lui Israel? Reducea Legea la ea însăși.

După cum *greșeala* tuturor religiilor păgâne actuale sau a bisericilor eterodoxe e aceea că reduc *perspectiva soteriologică* la *propria lor ideologie* sau *perspectivă îngustă*.

Dumnezeiescul Pavel însă oferă teologiei mozaice *soluția* pentru ieșirea din impasul ei fundamental și, odată cu ea, și tuturor teologiilor care *se reduc la ele însele*.

Pentru că afirmă drept *telos*/ sfârșit/ împlinire a Legii pe *Hristos* [Rom. 10, 4], adică o Persoană și comuniunea cu o Persoană, care nu e o *Persoană oarecare*, ci *Însăși Dumnezeuul nostru personal*, împreună slăvit cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, Care *explică* și *susține* Legea, dar Care o și *desăvârșește* într-un mod *personal*.

Iar dacă punem *persoana* în prim plan și *comuniunea* cu ea, atunci facem *relevante* și cuvintele și faptele persoanei, pentru că nu vedem faptele și cuvintele persoanei ca fiind *distante* față de persoana care le-a prezentat într-un mod *personal*.

Și de aceea tot ce *a aparținut* unui Sfânt sunt pentru noi dragi/ importante/ delicate pentru că ele vorbesc *despre el*, au *amprenta lui*, îl *evocă pe el*.

Numai că noi nu trebuie să ne oprim la *cuvintele persoanei* și să fim indiferenți față de *viața reală* a persoanei care le propovăduiește.

Pentru că greșeala lui Israel, ca și a neoprotestanților de astăzi, e aceea că *Îl reduceau* pe Dumnezeu și comuniunea cu Dumnezeu la *cuvintele Lui*, la tradiția scriptică a cuvintelor Lui și erau indiferenți față de latura intimă, relațională, personală cu Dumnezeu, care pleacă *de la cuvinte* dar care *le depășește* într-o rugăciune și iubire mai presus de cuvinte.

Și ce le spunea, de fapt Dumnezeuiescul Pavel: că citirea și împlinirea autentică a Legii trebuie să îi ducă la Hristos și nu să-i lase la cuvintele Lui, pe care le pot interpreta cum vor.

Căci atunci când vii spre *Cel care a dat Legea* trebuie să arăți împlinirea ta prin Lege sau *cunoașterea Lui* din *cuvintele Lui*. Dar dacă nu ai ajuns *din cuvintele* lui Dumnezeu *să Îl cunoști* pe El, să știi *ce fel de Dumnezeu* e Dumnezeuul tău înseamnă că nu ai citit niciodată Legea *în sensul* Legii ci *împotriva sensului* ei.

Și *sensul* Legii e *Hristos*.

Iar noi, ortodocșii, facem adesea aceeași *greșeală fatală* ca și Israel: încercăm *să adaptăm*, în mod mincinos, *adevărurile Lui* la *mincinoasa noastră viață*. Și asta pentru că conștiința noastră *ne mustră*. Și când nu vrem *să ne plecăm inima* lui Hristos și să acceptăm adevărurile Lui *în mod simplu*...începem să le *complicăm*...pentru ca ele să aibă *sensul* pe care *îl vrem noi*...și nu pe care *îl au cuvintele Lui*.

Însă *sensul* cuvintelor Evangheliei e tot *Hristos*.

Evangelhia ne indică *aceeași relație de mare intimitate* cu Dumnezeu nostru treimic.

Evangelhia nu ne învață *o filosofie ruptă de viață*, un sistem gnoseologic care nu are nici o *intersectare* cu existența noastră cotidiană, ci ea ne învață *o viață teologică și filosofică* clipă de clipă.

Tocmai de aceea telosul/ împlinirea Evangheliei nu este *învățarea ei pe de rost* ci transformarea noastră în *evangelii evlavioase, în întrupări armonioase ale cuvintelor lui Dumnezeu* pentru că stăm în continuă relație cu Dumnezeu, cu Cel care ne-a vestit Evangelhia și astfel *înțelegem cuvintele Lui* dar și modul cum *cuvintele Lui* devin *viața noastră*.

Pentru că Scriptura și Tradiția sunt *căi spre Dumnezeu* dar ele nu înlocuie *relația noastră cu Dumnezeu* ci *ne călăuzesc spre ea*. Și relația cu Dumnezeu nostru treimic e cea care *ne amplifică* înțelegerea cuvintelor Lui tradiționale, descoperind astfel *cu mare bucurie* că cuvintele Lui nu sunt *litere moarte* ci *litere vii*.

Și ele *ne poartă* spre Sine, după cum faptele și cuvintele unui om ne poartă *spre* acel om, spre cunoașterea și mai mare a acelui om.

Dacă ajungi *să Îl cunoști pe Hristos* și să simți *nevoia Lui permanentă* doar din cuvintele și din faptele Lui ajunse până la tine, atunci trăiești „întru dreptate” [is dicheosinin] [Rom. 10, 4]. Pentru că trăiești *în relația cu Hristos* toată împlinirea *dreptății Lui* pentru fiecare om care crede în El.

Și a trăi *întru dreptatea Lui* înseamnă *a trăi în tot harul credinței*, al vieții virtuozitate, în toată frumusețea duhovnicească a vieții ortodoxe. Care, întotdeauna, e *un mai mult...și niciodată un mai puțin*.

Pentru că *viața cu Hristos* e mereu un *mai mult* de frumusețe, de curăție, de sfințenie, de bunătate, de îngăduință, de sinceritate, de modestie, de atenție, de dragoste, de înțelepciune...

Mereu o escaladare/ o depășire a experienței de ieri.

Și Dumnezeiescul Pavel, la Rom. 10, 8, ne spune că **credința e mai aproape de noi decât am putea crede**. Pentru că ea este în gura și în inima noastră. **Primirea în inimă a lui Hristos devine mărturisire a Lui. Și cine Îl mărturisește cu gura pe Hristos, Îl mărturisește și cu fapta și cu scrisul și cu durerea inimii pentru mântuirea tuturor.**

Însă *mărturisirea* care *ne mântuie* e mărturisirea făcută *întru mântuirea*, *întru dreptatea Lui*. Adică mărturisirea Lui după *tot adevărul Lui* și nu doar după ce ne convine.

Și pentru că *dogma de la Calcedon* este evidențiată astăzi prin pomenirea Sfinților Părinți adunați sinodal la Calcedon, trebuie să spunem că Hristos, Care e *împlinirea Legii*, trebuie *acceptat* de către noi prin *modul dogmatic integral* în care L-a propovăduit Biserica.

Trebuie să mărturisim despre Tatăl și despre Hristos și despre Duhul Sfânt așa cum *învață* Biserica și pentru asta ne trebuie o cunoaștere teologică bogată, în amănunt, care să normeze viața noastră religioasă și evlavia noastră.

Credința dobândită prin auz și în familie trebuie *întregită pe fiecare zi* cu o cunoaștere fidelă, în litera și duhul ei, a învățaturii de credință.

Pentru că numai unde „*inima crede întru dreptate*”, poate „*gura să mărturisească întru mântuire*” [Rom. 10, 10]. Și această inimă care *crede* și *mărturisește* pe Hristos e aceea din care Sfântul Pavel *se ruga cu bunăvoință* pentru mântuirea lui Israel și a neamurilor.

Așadar, iubiții mei, pentru a *mântui pe alții* trebuie să ne *mântuim* mai întâi pe noi înșine. Și *ca să ne mântuim pe noi trebuie să nu încetăm să căutăm, să descoperim, să aflăm modul în care putem să Îl lăsăm pe Dumnezeu în noi să picteze, în camera tainică a inimii noastre, icoana Sa cea plină de slavă dumnezeiască.*

Pentru că nu cuvintele ne împlinesc, ci relația cu Cel ce ne vorbește în inimă. Pentru că numai Cel ce este cu noi întotdeauna și ne arată acest lucru pas cu pas ne poate explica *pe cele ale Sale*, ne poate introduce în ele și, tot mai mult, în relația cu El.

De aceea să-L rugăm pe Domnul slavei să ne poarte spre Sine, să nu ne facă să ne împiedicăm în cuvintele Sale, și prin toate să ne lumineze cu o tot mai multă atenție și bucurie pentru măreția iubirii Sale dumnezeiești. Amin!

Preot Gheorghe Sălăgian - Predică la Duminica a V-a și a XXIII-a după Rusalii – Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarenilor și a demonizatului din ținutul Gherghesenilor

“Tu crezi că unul este Dumnezeu?: Bine faci; dar și demonii cred și se cutremură...” (Iacob 2,19). Domnul nostru Iisus Hristos Care are *“toată puterea în cer și pe pământ”* (Matei 28,18), și are în mână și cheile iadului (Apocalipsă 20), Și-a arătat puterea asupra iadului, slobozind pe îndrăciți de sub stăpânirea dracilor.

Evangelhia din Duminica a V-a și Duminica a XXIII-a după Rusalii relatează vindecarea îndrăciților din ținutul Gadarenilor și a îndrăcitului din ținutul Gherghesenilor. În aceste pericope evanghelice se vedește limpede dușmănia dracilor în general împotriva oamenilor, precum și urmările lucrării dracilor asupra sufletului omenesc.

Sfântul Evanghelist Luca, consemnând mai întâi locul săvârșirii acestei minuni, descrie în același timp și starea tristă a bolnavului, după cum urmează: *“Și a ajuns cu corabia în ținutul Gherghesenilor* (Varianta toponimică este pentru ținutul Gadarenilor. Gadara, oraș situat în sud-estul lacului Ghenizaret. Făcea parte din federația celor zece orașe și cetăți autonome, cunoscută sub numele de Decapole. Populația era în majoritate non-iudaică, păgână, ceea ce și explică îndeletnicirea de a crește porci), care este în fața Galileii. *Și ieșind El pe uscat, L-a întâmpinat un bărbat din cetate, care avea demoni; de multă vreme el cu haină nu se îmbrăca și în casă nu mai locuia, ci în morminte”* (Luca 8,26-27).

Când duhurile rele pun stăpânire asupra unui om, își arată vrăjmășia lor sălbatică prin diferite necazuri, boli și răutăți. Acest sărman îndrăcit nu purta haină, nici nu locuia în casă. Sub influența duhurilor rele, era lipsit de două din cele mai comune mijloace de susținere a vieții: îmbrăcămintea și locuința; și astfel prezenta o priveliște nesperioasă și rușinoasă; ba mai mult, locuia în

morminte. Mormintele, însă, nu sunt locuințe pentru oamenii vii, ci niște locașuri jalnice, spre care ne-a condus pricinuitorul păcatului și al morții, diavolul, iar acum conducându-l pe nefericitul îndrăcit în mormânt, înainte de moarte, a mărit necazul și a întărit și mai mult stăpânirea asupra acelui om prin lipsurile și prin slăbirea trupului la care era supus. Ba încă diavolul îl înfățișa trecătorilor îngrozitor și înspăimântător, după cum relatează Sfântul Evanghelist Matei: *“Și trecând El dincolo, în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi demonizați, ieșind din morminte și atât de înfricoșători încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea. Și iată că ei strigau, zicând: Ce este nouă și Ție (Expresie cu înțelesul: Ce ai cu noi? Ce vrei să faci cu noi? De ce te amesteci în treburile noastre? În fapt este vocea demonilor), Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Venit-ai aici înainte de vreme ca să ne chinuiești?”* (Matei 8,28-29); căci mormintele inspiră o oarecare teamă îndeobște, din pricina fricii de moarte a oamenilor; cu atât mai mult, când din morminte ies la lumina zilei astfel de oameni îngrozitori.

“Și văzându-L pe Iisus, a strigat și a căzut înainte-I și cu glas mare a zis: Ce-ai cu mine, Iisuse, Fiul Dumnezeului Celui-Preaînalt? Rogu-Te să nu mă chinuiești... Că-i porunca duhului necurat să iasă din om. Fiindcă de mulți ani îl stăpânea; și-l păzeau legat în lanțuri și-n obezi, dar el, sfărâmând legăturile, era gonit de demon în pustiu” (Luca 8,28-29). De aici reiese căci diavolul de mulți ani producea crize violente și neașteptate, duse până la nebunie, în acest sărman om (după Matei 8,28-34 – în cei doi oameni). De aceea îi legau mâinile și picioarele cu lanțuri și legături ca să-l facă neprimejdios. Îndrăcitul însă, rupea lanțurile acestea și era gonit de diavol în locuri pustii. Iată de ce era foarte înfricoșător și periculos acest îndrăcit din ținutul gherghesenilor.

Avem acum la îndemână o pildă de lucrare a satanei printre oameni. Satana vrea să-l facă pe om vrednic de ură, primejdios și răufăcător printre oameni. Își atinge acest scop, când pune stăpânire pe sufletul vreunui om. Prin mijlocirea patimilor, a păcatului trufiei, invidiei, vrăjmășiei, urii și nedreptății, conduce și stăpânește sufletul omului. În cazul acesta, omul care a fost creat ca să trăiască în pace și dragoste cu aproapele și semenii săi, devine cu desăvârșire incapabil să trăiască în comunitate, devine un distrugător al păcii și al bunei rânduiei, cu mult mai primejdios decât nefericiții îndrăciți. Omul stăpânit de satana prin păcat, vrea să trăiască în paguba vieții altora, el nu stă la îndoială să pună în aplicare dictonul vechilor latini: “Homo homini lupus est – omul este lup pentru oameni”.

După o lege frățească, toți câți ies de sub stăpânirea rânduiei lui Dumnezeu și leapadă conducerea prea dulce și binefăcătoare a iubirii lui Hristos, ajung sub puterea spirituală a satanei, iar satana, prin patimi, îi împinge într-un pustiu, într-o viață lipsită de pace și liniște, amară, pizmăreață, tulburată și urâtă, așa

cum și pe acești îndrăciți îi gonia în pustie și îi făcea să locuiască în morminte. La această acțiune rea, adesea se uneau mai mulți draci. Iată, sărmanul om era bântuit de multă vreme de foarte mulți diavoli. Acest adevăr reiese din următorul verset biblic: *“Și l-a întrebat Iisus: Care-ți este numele? Iar el a zis: Legiune. Că demoni mulți intraseră în el”* (Luca 28,30). O legiune era un corp de armată format din cinci-șase mii de ostași. Cu numele acesta, dracii au arătat numărul și puterea lor. Desigur, există certuri și ură între draci, ca și între oamenii răi, dar când este vorba să facă vreun rău cuiva, diavolii se unesc prin ura lor comună, pentru interesul lor comun și dorința lor comună de a-și păstra stăpânirea asupra oamenilor. *De remarcat este următorul aspect: dacă Sfântul Evanghelist Luca relatează despre un singur demonizat și Sfântul Evanghelist Matei – despre doi, aceasta nu este o contradicție. Sfântul Evanghelist Luca vorbește numai despre un singur demonizat, pentru că îl avea în suflet pe cel mai furios. Practic minunea este una, care a avut loc între Gadara și Gherghesa, Sfântul Evanghelist Matei arătând numărul îndrăciților – doi, iar Sfântul Evanghelist Luca arată gradul mare de îndrăcire a unuia dintre cei doi.* De unde provine faptul că celor doi îndrăciți le plăcea să locuiască printre morminte? Pentru a le introduce în sufletele oamenilor credința deșartă că după moarte, sufletele oamenilor devin diavoli.

Așa există și la noi la români o practică păgânească, că dacă după moartea cuiva dintr-o familie, casa și familia este bântuită de diavoli, ca cei rămași să creadă că sufletul mortului s-a întors să bântuie casa, oamenii dezgroapă mortul, îi bagă în inimă un fier înroșit, îl întorc în sicriu cu fața în jos și-l îngroapă din nou, iar duhurile rele încetează de a mai bântui casa. În realitate, lucrurile stau cu totul și cu totul altfel. Sufletul după moarte nu poate bântui casa. Ea este bântuită de diavoli, ca cei rămași să se răzbune pe trupul celui decedat și să-l profaneze în modul relatat mai sus, sau într-un alt mod. Să ne ferim de astfel de practici păgânești. După moartea unui om, o casă poate fi bântuită de diavoli pentru păcatele celui decedat, dar cei rămași trebuie să cheme preotul și să facă sfeștanie cu rugăciunea pentru casa bântuită de duhuri necurate. Sigur că nu întotdeauna sfeștania are efectul dorit, aceasta și din cauza unor preoți care scurtează această slujbă – mare păcat în cazul acesta.

Sfeștania și Taina Sfântului Maslu, care sunt bune pentru așa ceva trebuie făcute, respectând toată rânduiala din molitfelnic, fără ciuntiri și fără adăugiri. Unii preoți obișnuiesc să ciuntească din slujbă și să adauge “din burtă” tot felul de rugăciuni improvizate pentru a-și face reclamă – mare păcat.

“Și văzându-L pe Iisus, a strigat și a căzut înaintea-I și cu glas mare a zis: Ce-ai cu mine, Iisuse, Fiul Dumnezeului Celui-Preaînalt? Rogu-Te să nu mă chinuiești... Că-i porunca duhului necurat să iasă din om. Fiindcă de mulți ani îl stăpânea; și-l păzeau legat în lanțuri și-n obezi, dar el, sfărâmând

legăturile, era gonit de demon în pustiu” (Luca 8,28-29). Cu toată stăpânirea în care îl țineau dracii pe nefericitul om (în relatarea mateiană: pe nefericiții oameni), cu toată puterea lor sălbatică, împotriva căreia nu rezistau nici lanțurile, de îndată ce S-a arătat Domnul, dracii au fost cuprinși de un cutremur. Simțeau că se află sub nebiruita stăpânire a lui Hristos; și precum o fiară sălbatică cade înaintea celui ce o domesticește, tot așa și diavolii cad înaintea lui Hristos.

În același timp conducătorul legiunii de draci dă mărturie despre puterea Domnului și afirmă că nu are nici o legătură cu El; căci Iisus este Fiul lui Dumnezeu, iar diavolii sunt vrăjmașii lui Dumnezeu, cărora El le-a dat o anumită libertate de acțiune, până în ziua Judecării, iar duhurile rele știau că va veni ziua Judecării și că Judecătorul lor va fi Hristos. Deoarece ei se temeau că nu cumva a sosit Ziua Aceea, “...*Îl rugau pe El să nu le poruncească să meargă în adânc*” (Luca 8,31).

Și de la draci putem învăța lucruri bune, dacă avem tact și discernământ. Prin această rugăciune, diavolul se arată mai treaz decât acei oameni vrednici de plâns, care nu se tem și nu primesc nici măcar acest adevăr înfricoșat, că îi așteaptă o Judecată și o răsplată. Dracii se tem și se cutremură de cuvintele Mântuitorului care vor răsuna pentru păcătoși la Înfricoșata Judecată: “*Duceți-vă de la Mine blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui*” (Matei 25,41).

De aici reiese că focul cel veșnic nu a fost creat de la întemeierea lumii. Tot în această privință, Sfântul Apostol Petru zice: “*Că Dumnezeu nu i-a cruțat pe îngerii care-au păcătuț, ci-n iad i-a zvârlit și-n lanțuri de-ntunerice i-a dat să fie ținuți spre judecată*” (2 Petru 2,4). De aici reiese că în acest foc, locul lor va fi adâncul, adică locul cel mai de jos, partea de pedeapsă cea mai rea și mai îngrozitoare, care li se cuvine dracilor ca unor pricinuitori a toată răutatea. Iată, ei se roagă, nu să scape cu totul de chinuri, – căci acest lucru este cu neputință – ci să nu fie chinuiți înainte de vreme, să nu înceapă chinul lor de pe acum.

Noi oamenii, de multe ori suntem mai răi ca dracii. Dracii niciodată nu vor tăgădui existența lui Dumnezeu, căci nu au cum, căci de lângă Dumnezeu au căzut, dar oamenii care se declară atei, tăgăduiesc existența lui Dumnezeu, aceștia fiind chiar nebuni, după cum zice Psalmistul David: “*Zis-a cel nebun întru inima sa: Nu este Dumnezeu*” (Psalm 13,1; 52,1). Sfântul Ioan Damaschin demonstrează că tăgăduirea existenței lui Dumnezeu se opune gândirii logice. Ca atare, numai un nebun Îl poate nega pe Dumnezeu. Mai departe, tot psalmistul David zice: “*Stricați au devenit și urâți s-au făcut în căile lor*” (Psalm 13,1). Căile lor, înseamnă modul lor de viață, modul lor de a lucra.

Lucrarea pe care a început-o Mântuitorul, izgonind duhurile rele din îndrăciți și lipsindu-le de desfătarea lor cea răufăcătoare, era o dovadă că se apropia vremea în care ei nu vor mai avea nici un fel de putere asupra oamenilor – aceasta fiind vremea osândei lor definitive și veșnice. Un lucru este vrednic de luat aminte: duhurile rele se tem de iad și de chinurile lui, dar nu doresc cerul și sfințenia lui. Ele vor numai atât: să aibă libertate în a face răul și să nu fie chinuite, dar nu voiesc nicidecum să se schimbe, să se pocăiască și să se mântuiască. Aceasta lămurește pe deplin starea neschimbată pe care o vor avea cei osândiți la chinurile veșnice. Este cu neputință ca aceștia să-și schimbe poziția, fiindcă ei nu pot să-și schimbe starea sufletească și caracterul. Ei s-au făcut răi pentru totdeauna și de aceea nici nu doresc sfințenia cerului și de aceea nici nu vor avea loc în cer.

Este firesc ca rugămintea conducătorului legiunii de draci nu putea fi primită, căci pentru ei, lucrarea cea rea asupra omului era o desfătare, iar izgonirea din om (din oameni după relatarea Sfântului Evanghelist Matei) le era un chin, iar pentru Hristos, acțiunea binefăcătoare asupra omului și mai ales nimicirea lucrării diavolului era desfătarea și lucrarea Lui cea sfântă. De aceea, când duhurile rele au văzut că și-au pierdut nădejdea de a continua lucrarea lor cea rea asupra acelor nefericiți (nefericit – în relatarea Sfântului Evanghelist Luca), au încercat modalitatea unei acțiuni rele: *“Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci”* (Matei 8,30); *“Și era acolo o turmă mare de porci care păștea pe munte. Și L-au rugat să le îngăduie să intre în ei; și le-a îngăduit”* (Luca 8,32). Porcii aceia erau crescuți pentru vânzare și pășteau pe munte în apropiere, iar dracii au cerut să intre în ei, fiindcă atunci când diavolul nu reușește să vatăme de-a dreptul pe om, îi ajunge să provoace rele în averea materială a omului, ca astfel să-l ispitească.

Cuvintele din cele două versete relatate anterior, arată clar adevărul că stăpânirea diavolului este mărginită și că, fără îngăduința lui Dumnezeu, dracii nu pot vătăma, nu numai pe oameni, dar nici chiar pe porci. *Prin urmare, credincioșii Domnului trebuie să știe că nu au de suferit vreo ispită a diavolului, decât numai dacă Dumnezeu o îngăduie, dar și în cazul când o îngăduie Dumnezeu, diavolul nu poate să treacă niciodată hotarele impuse de Dumnezeu. Credincioșii nu vor suferi niciodată vreo pagubă substanțială, decât în măsura în care ei vor să se supună voinței vicleanului.*

În această împrejurare, Domnul: *“Le-a zis: Duceți-vă! Iar ei, ieșind, s-au dus în turma de porci. Și iată, toată turma s-a repezit de pe stâncă-n mare și a pierit în apă”* (Matei 8,32); *“Și era acolo o turmă mare de porci care păștea pe munte. Și L-au rugat să le îngăduie să intre în ei; și le-a îngăduit. Și ieșind demonii din om, au intrat în porci, iar turma s-a repezit de pe stâncă-n lac și s-a înecat”* (Luca 8,32-33). Numărul porcilor care s-au înecat, reiese din

relatarea Sfântului Evanghelist Marcu: “*Și El le-a dat voie. Și ieșind duhurile necurate, au intrat în porci, și turma s-a repezit de pe stâncă-n mare. Și erau cam la două mii și se înăbușeau în mare*” (Marcu 5,13).

Avântul acela al porcilor este o dovadă în plus a avântului cu care dracii se grăbesc și împing la pierzanie pe oricine ajunge sub stăpânirea lor. Cu câtă grabă se dedau la desfrânare și la tot soiul de nelegiuiri! Cu câtă pornire se împotrivesc adevărului evanghelic, logicii, cei ce au părăsit Biserica Ortodoxă și au trecut la secte! Cu câtă ardoare doresc guvernării noastre introducerea pașapoartelor, cărților de identitate electronice cu mult înaintea altor state din Uniunea Europeană, atentând prin aceasta la libertatea și demnitatea umană, coborându-ne la nivelul necuvântătoarelor! Iată ce zice în această privință Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan: “*Și Fiara a fost prinsă; și cu ea , Profetul Mincinos, cel ce-n fața ei făcea semne prin care-i amăgise pe cei ce purtaseră semnul Fiarei și pe cei ce se închinau chipului ei. Amândoi au fost aruncați de vii în iezerul de foc, unde arde pucioasă*” (Apocalipsă 19,20). Sfântul Ioan Gură de Aur zăbovește în mod special asupra acestui aspect, pentru a descrie starea celor care sunt stăpâniți de cel viclean prin păcat.

Oamenii cu fire de porci, zice el, foarte ușor se robesc lucrării diavolului. Am putea vedea mulți astfel de locuitori ai mormintelor păcatului a căror nebunie nu o poate stăpâni nici fierul, nici lanțurile, nici nuiua, nici frica, nici respectul, nici nimic de acest fel. Când cineva este imoral și neînfrânat, el nu se deosebește întru nimic de un îndrăcit, ci umblă gol ca și îndrăcitul. Așa unul poartă veșminte pe trupul său, dar este descoperit de adevăratul acoperământ – care este slava menită omului.

Ne punem întrebarea: ***De ce a îngăduit Domnul dracilor să intre în turma de porci?***

- ✓ *Mai întâi că saducheii din vremea aceia și urmașii lor, din toate timpurile, să aibă o dovadă limpede a existenței duhurilor rele, căci ei afirmă că nu există draci, ci numai răul în sine. În această împrejurare se arată limpede existența dracilor, mulțimea lor, puterea și lucrarea lor cea rău-făcătoare.*
- ✓ *În al doilea rând Mântuitorul a făcut așa, ca să pedepsească pe gadareni și gherghesenii pentru căci creșteau porci împotriva Legii Vechiului Testament; căci Legea lui Moise interzicea iudeilor să mănânce carne de porc, chiar și apropierea de porci. Însă gadarenii și gherghesenii, pentru bani, încălcaseră Legea. Ei vindeau porcii vecinilor lor care erau închinători la idoli. Așadar, ei făcuseră un lucru nelegiuit, așa cum fac și creștinii, care sunt total dezinteresați de Hristos, când este vorba să câștige bani și favoruri.*

Câștigurile nelegiuite, oricât ar fi azi de îmbelșugate, mâine vor pieri toate și vor lăsa în urmă goluri și suferințe. Este o regulă și o lege generală a dreptății veșnice, că banii câștigați pe nedrept cu ușurință, vor fi cheltuiți tot cu ușurință și vor produce ruină și cădere. Aceste pedepse date nedreptății, sunt iarăși numai binefaceri ale lui Dumnezeu, căci, prin aceste pedepse și pagube, Dumnezeu dă prilej de pocăință și de mântuire celor nedrepți, ca să nu ajungă la osânda pe care o așteaptă oamenii nedrepți, materialști, dacă nu se întorc la Dumnezeu. Pierderea porcilor era un preaviz dat gadarenilor și gherghesenilor, că legiunea de porci îi va scufunda pe ei, nu în adâncul lacului, cum i-a cufundat pe porcii lor, ci în pedeapsa cea mai mare – IADUL.

Din această pericopă evanghelică trebuie să înțelegem că după învățătura biblică și patristică a Bisericii Ortodoxe, demonii făceau parte la început din legiunea puterilor îngerești netrupești și au fost zidiți, ca toți îngerii, de către Dumnezeu; adică Dumnezeu, din bunătatea Sa nesfârșită, i-a adus la existență, cu scopul de a se face și ei părtași, ca ființe cugetătoare, la fericirea Lui. Au fost creați lipsiți de răutate și buni, cu voință și dorință proprii. Nu exista urmă de viclenie și necurăție în firea lor, căci Dumnezeu n-a zidit demoni, ci îngeri. Despre finalitatea creației, referatul biblic ne spune următoarele: *“Și a văzut Dumnezeu toate câte făcuse; și iată că erau foarte frumoase”* (Facere 1,31).

Căpetenia demonilor, LUCIFER, era cel mai strălucitor și mai înțelept dintre toți îngerii. Însă, cu toate aceste harisme cu care a fost înzestrat, a căzut într-o greșeală tragică și totodată pierzătoare: s-a gândit cu trufie să urce pe tronul lui Dumnezeu, să se facă singur dumnezeu, asemenea Ziditorului său. N-a vrut să urmeze precum ceilalți îngeri, calea desăvârșirii, ci a ales să se îndumnezeiască singur. Cugetul acesta al său a însemnat și nimicirea lui: *“a căzut ca un fulger din cer”* (Luca 10,18), și căderea lui a fost tragică. S-a prăbușit din pricina mândriei lui. Și-a pierdut rangul său înalt, ceresc. Din înger luminos a devenit demon întunecat. Să avem grijă să nu pună stăpânire pe noi demonii păcatelor și să ne arunce în marea cea de foc, acolo unde este plângerea și scrâșnirea dinților. Amin.

Pr. Constantin Necula - Predică la Duminica a V-a după Rusalii - "L-au rugat să iasă din hotarele lor..."

(Duminica a V-a după Rusalii; Matei 8,28-34)

Împreună cu Hristos în Gadara. Nu fără emoții, căci pe parcurs, capitolul VIII de la Matei ne-o dovedește:

- ⇒ *El vindecă un lepros (2-4);*
- ⇒ *pe sluga sutașului, care în Duminica ce a trecut ne-a fost hrană și icoană duhovnicească (5-13);*
- ⇒ *vindecă pe soacra lui Petru (14-15)*
- ⇒ *și-apoi pe "mulți demonizați" care, o dată aduși înaintea Lui, "El a scos duhurile prin cuvânt și pe toți cei bolnavi i-a vindecat" (v. 16);*

Apostolul Evanghelist văzând și aici împlinirea unei proorocii, aceea din Isaia 53,4 și următoarele: "Acesta neputințele noastre le-a luat și neputințele noastre le-a purtat". Ba, mai mult, după ce - s-o recunoaștem! - vindecă boli care par absolut nevindecabile, la trecerea mării ceartă furtuna care se iscase (marea și vânturile, deopotrivă) și "s-a făcut liniște mare" (v. 26), spre uimirea oamenilor: ***"Cine este Acesta, că și vânturile și marea ascultă de El?" (v. 27).***

Ei bine, cu Acest Hristos intrăm în Gadara. Un ținut în regiunea Decapolei, în sud-estul Mării Galileii, străbătut de râul Iarmucului, ținut renumit pentru evenimentul pe care-l aduce Evanghelia înaintea noastră. Putem bănuși că Hristos Domnul nu străbătuse ținutul, căci dacă ar fi făcut-o, diavolul știa că Și-ar fi făcut lesne ucenici. De aceea-L întâmpină îndată, tulburându-ne și pe noi, ca pe apostoli, cu ***"cei doi demonizați ieșind din morminte, atât de înfricoșători, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea" (v. 28).*** Și

pentru a înțelege pe deplin gestul Domnului, care se va împlini sub ochii noștri, trebuie să ne aducem aminte cât de înfricoșător sapă păcatul pecetea sa pe fața umană, într-ale trupului ca și într-ale sufletului și, mai apoi, să ne aducem aminte cât de spurcat socoteau evreii cei vechi spațiul unde-și îngropau morții, loc insalubru nu doar în ce privește starea fizică, ci și cea spirituală. Putem dar bănuî că acea "cetate de scăpare" fusese ultimul refugiu pentru cei doi demonizați, care-și păstraseră parte din sensibilitatea umană, câtă vreme aleg un spațiu în care - conform Legii lui Moise - nimeni dintre vii n-ar prea fi avut ce căuta.

Oare această ultimă scânteie de divinitate să-I fi atras atenția lui Hristos? **Părintele Stăniloae** zice (*în cartea Iisus Hristos sau Restaurarea omului*) **că oricât de căzut ar fi omul în noroiul păcatelor, el tot mai păstrează ceva din sclipirea chipului slavei lui Dumnezeu.** Un fel de bănuț de aur care, chiar în mocirla drumului, adâncit de călcâiul grăbit al trecătorului, poartă cu sine efigia celui care l-a emis (emitentului). Și-odată spălat, poate fi repus pe piață, avându-și valoarea dintâi. Această "sclipire umană" este cea care-L cheamă pe Hristos.

Și dracii înțeleg aceasta! Strigătul lor grozav - dacă oamenii locuiți de ei erau atât de grozav- urâți, cât de nedescris de urâți vor fi ei! - rămâne în litera Evangheliei ca o preînchipuire a pogorării la iad: **"Ce este nouă și Ție, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Venit-ai aici mai înainte de vreme, ca să ne chinuiești?"** (v. 29)

Căci, în lumina pe care o dă Duhul Sfânt asupra pericopei Evangheliei, aici aflăm "cheia" pe care Hristos o aplică în pogorârea la iad: dragostea Lui nețărmurită, dorința de a cuprinde cu lumina întunericul, dorința de a topi în bucurie toată întristarea.

Dialogul care urmează între Hristos și diavoli - spune Sfântul Ioan Gură de Aur - consemnează aceeași dragoste a Creatorului pentru toată creatura, alungarea în porci fiind încă o șansă acordată diavolilor de a se smeri, cerându-și mântuirea. Dar cum ei tocmai aceasta nu pot, aleg calea ieșirii în îngâmfare din lumea aceasta, atât de des lăudată și filosofata sinucidere. Poate aici, mai mult ca în alte părți ale Sfintei Scripturi, vedem cel mai bine cine sunt aceia care alungă viața în moarte, prin nesupunere la porunca lui Hristos. O turmă întreagă (v. 32), repezindu-se de pe stâncă în mare, "piere în apă". Ochii noștri nu văd, dar lucrul acesta se întâmplă în fapt cu fiecare Botez și cu fiecă sfântire cu apa ce poartă în ea harul și lucrarea Treimii celei de o Ființă. Căci Hristos exorcizează locurile acelea ca să ne învețe mereu că putem - în numele Lui - să facem aceasta, pentru re-normalizarea și resacralizarea spațiilor în care trăim.

Drept lecție însă, nouă ni se cuvine să remarcăm reacția turmarilor și a întregii cetăți, care *"ieșind în întâmpinarea lui Iisus și văzându-L, L-au rugat să plece din hotarele lor"* (v. 34). Atitudine care ne cam "sună", câtă vreme noi înșine credem mai lesne în valoarea excepțională a averilor pe care le avem, nepunând prea mare preț pe "aproapele" - averea pe care, în fond, Dumnezeu ne-a dăruit-o cel mai la îndemână, moneda de schimb cea mai de preț. Căci se simte în glasul evanghelistului și te cuprinde amăreala nu doar văzând și auzind "reacția Gadarei", ci gândindu-te, tu, tu de câte ori n-ai precupețit efortul Împărăției de dragul câte unei "cocine" părute a fi importante...

Boala veche pare această lipsă de discernământ în ceea ce privește valoarea umană! Până azi câinii și pisicile au mai mare prețuire, prin hotărâri umane, decât copiii sau mamele lor; până astăzi - ca un glas ce strigă în pustie, gătind calea celei de-a doua veniri - Biserica are în lacrima rugăciunii ei amăreala că au devenit mai importante, pentru Gadarele moderne, toate celelalte instituții umane, pe când ea, darul Rusaliilor, este mereu anulată, eludată, diluată și lăsată în afara preocupărilor. Mereu scoțând pe diavoli din turma de mentalități îndrăcite, lucrarea Bisericii face paguba "părții din lume ce s-ar vrea mai mult a aceluia decât a Acestuia" (Denis de Rougemont), dar care mereu se ascunde în spatele unui creștinism precar, de ochii lumii celeilalte.

Iisus trece dincoace (Mt 9, 1). Se întoarce în hotarele care-L admit și-I cer mai departe lucrarea Sa. Să rămânem și noi între ele!

(Extras din cartea: Pr. Lect Univ. Dr. Constantin Necula - Iubesc, Doamne, ajută ne iubirii mele!...)

Pr. Constantin Necula - L-au rugat să treacă din hotarele lor (Matei 8, 28-34; 9, 1)

Pentru cel obișnuit cu lectura Scripturii în Biserică astfel de întâlniri, între Domnul Iisus Hristos și iad, nu sunt spectaculare. Evangheliile ce le citim, cu foarte mici excepții și în perioade foarte atent alese din an, nu sunt deloc despre filozofarea ori teoretizarea credinței. Ci despre viață. Îndrăznesc să scriu că și cele propuse pentru o meditare mai adâncă, care în general sunt din Evanghelia de la Ioan, nu sunt așezate doar să învățăm cuvinte, metafore ori citate. Ci ca să producă în noi schimbarea de care avem nevoie ca să înțelegem sensul nostru pe pământ. Înțelegând sensul prezenței Mântuitorului în viețile noastre. Așa este și cu Evanghelia Duminicii acesteia. O Duminică a întâlnirii la limita, deloc festivă, între iad și Dumnezeu.

Dacă ar fi să începem corect comentariul nostru, și așa vom face, trebuie să privim în întregime capitolul 8 al Evangheliei de la Matei. Domnul Hristos vindecă un leproș (8, 1-4). Apoi este chemat să vindecă sluga sutașului - omul 101, dacă vreți (8, 5-13). Și-l descoperă pe sutaș mai sănătos în credință decât pe mulți care se dădeau doctori în ea. Îndată vindecă pe soacra lui Petru (8, 14-15) și face din curtea casei ei spital de campanie, vorba Olgăi Greceanu. Pentru că scoate duhuri din demonizați și vindecă bolnavi (8, 16- 17).

Aici începe de fapt tâlcuirea Evangheliei noastre cu demonizații din Gadara. Începe în Capernaum, apoi pe mare, căci asaltat de mulțimea celor bolnavi - doar spre seară începuseră să-i aducă - Domnul Hristos are nevoie de odihnă. Arătând că, Întrupat, are afecte ca ale noastre (foame, sete, oboseală...) altfel empatizarea Lui cu noi ar fi fost falsă. Un intermezzo de text (întâlnirea cu un cărturar ce se vrea ucenic (8, 19-20) și un ucenic ce voiește să-și îngroape tatăl

(8, 21-22) conferă redării momentului de către Matei un plus de dinamism, de grabă, de alergare ori fugă a Mântuitorului. E ceva din tensiunea pe care o regăsești ca slujitor al Lui mereu. Unii chiar nu înțeleg cum poți face o mulțime de lucruri, dar să-ți menții pacea, cum poți lucra și să nu te pierzi, cum poți lupta și să nu pieri. Din tensiunea aceasta, altfel extrem de grijulie, se naște forța misionară a oricărei vocații. E tensiunea chemării din fiecare vocație.

Apoi Domnul intră în corabie. Căuta odihnă, nu să se ascundă. Și începe furtuna. Strașnică. Asemeni tuturor furtunilor din Scriptură.

Prima este aceea a ruperii apelor de pământ, a despărțirii apelor de ape, a despărțirii apei de sub tărie de aceea de deasupra tăriei celei făcute în mijlocul apelor primordiale, în ziua cea de-a doua a Facerii (Facerea 1, 6-8). De data aceasta Cel care a făcut tăria Cer (Facere 1, 8) vine să aducă Cerul la îndemâna noastră. El doarme știind Cerul. Oamenii se agită - și vorbim de pescari încercați, totuși - cunoscând numai furtuna. Acel „Doamne, mântuiește-ne că pierim!” (Matei 8, 25) devine rugăciune la vreme de furtună pentru noi, toți. Cuvânt omenesc ce va fi răzbunat de îngustimea prostiei gadarenilor. Care nu înțeleg nimic din ceea ce Domnul vindecă în mijlocul lor. Cert este însă, până în malul celor din Gadara, că pe apele liniștite de certarea Domnului se pune una dintre cele mai grele întrebări: „Cine este Acesta că și vânturile și marea ascultă de El!” (Matei 8, 27). Aflăm îndată. Și uităm repede...

Pentru că ajuns pe mal Domnul se vădește Cine Este. Întâmpinat de doi demonizați, care ieșeau din morminte, îngrozitori pentru concetățeni cel puțin la fel de mult pe cât furtuna îngrozise pe ucenici. O frică care naște teamă. Nici nu aș ști cum să o numesc. Demonii strigă în gura mare: „Ce ai cu noi Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești?” (Matei 8, 29). Mincinosul tot mincinos. Domnul nu venise. Îl purtase, până la un punct, furtuna pe care tot duhurile o porniseră. Iritate oarecum de tot ce făcuse Hristos de cu seara, în curtea-spital a soacrei lui Petru. Diavolul (diabolos - cel ce rupe) încerca să le lege. Dacă vreți emite o secvență din identificarea Domnului Hristos, dar o face parșiv. Acel „ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești” identifică corect dinamica misiunii Domnului, nu și scopul ei.

Auzim și astăzi pe mulți că prezența Domnului Hristos în viețile noastre îi chinuie pe ei. Urlă pe facebook, scriu mășcări culturale și de sens la adresa Bisericii - care este suma creștinilor - învață pe Dumnezeu ce are de făcut. Pentru că ei le știu pe toate, pot coordona totul deși nu își pot împlini viața nici în familiile și nici în profesiile lor. Sunt singuratici nu pentru că sunt isihăști, ci pentru că realmente nu pot trăi comuniunea. Părăsesc nu doar Biserica, ci și familia ori partidul în care credeau că și-au ales idealul. Și totuși, vai, Hristos îi chinuie! Asemeni duhurilor din textul mateianic și duhurile lor fug în porci,

strică afaceri. Dacă nu pot să-l biruie pe Hristos - dacă ar crede în ce zic ar ști și că nu-l pot învinge - măcar să-i pornească pe oameni împotriva Lui. Și oamenii care țin la porci - putem citi aici afaceri, interese personale - mai mult decât la oameni, în ciuda umanismului lor, nu-i așa, alungă pe Hristos din viața cetății lor. Este ceea ce numim sindromul Gadara. Frica de a nu pierde material pentru a câștiga spiritual. Teama nebună că nu vom avea ce mânca, ce bea, ce cheltui pentru viețile noastre în ciuda faptului că suntem conștienți că sunt unii dintre noi care locuiesc, convulsiv, mormintele. Un fel de zombi vii. Păzitorii porcilor ce se aruncă în mare sunt de înțeleș. Nu mai au loc de muncă, ba chiar li se poate imputa toată paguba. Sigur au înflorit povestea ca să dea bine. Mereu cine e pus să grijească de bunurile altora când le pierde, de data aceasta în cel mai dumnezeiesc accident, exagerează contextul și urmările.

Gadarenii sunt cuminți. Îl roagă pe Hristos să plece. Le este de pagubă dar ei, păgâni în raport cu Legea Lui, văd că unii dintre ei sunt salvați de la lucrarea duhurilor. Erau preocupați de venituri dar nu orbi, se pare. Ieșind de acolo Domnul Hristos nu caută să le explice ori să le vestească Evanghelia. Există fragmente de tradiție târzie, în Evangheliile apocrife, în care se consemnează că ar fi încercat să le vorbească. Personal nu cred. Încă nu deschisese Evanghelia spre neamuri deși, pe celălalt țărm al Mării Tiberiadei, în Capernaum, cetatea Sa în care se întoarce, tocmai lăudase un străin pentru grija sa față de servitorul său.

Aceste două Duminici, aceasta și cea trecută, tocmai despre această dispoziție la Dumnezeu a neamurilor vorbește. Un om are o sută de oameni și caută vindecare, cu adâncă smerenie, pentru cel care-i servește și nici măcar nu-i este supus sub arme. Alții pierd o sută de porci, recuperează doi oameni, și se înfricoșează. Poate că e vina duhurilor care-i terorizau probabil. Poate și a paznicilor, mediatori de știre. Dar este și vina lor, în parte, că deși văd preferă să alunge nu să înțeleagă.

Prin aceste texte din Evanghelia de la Matei suntem așezați, noi înșine, sub privirea-turnesol a Domnului. Pe care țărm de Tiberiadă stăm? Unde contează și servitorii sau unde porcii sunt mai importanți decât oamenii? Căutați să vă răspundeți cinstit. Nu victimizându-vă, că la Judecată nu ține, ci obiectiv, cât mai aproape de adevăr. Și dacă nu vă place țărmul, reveniți pe cel adevărat. Drumul spre el nu e în furtună niciodată.

Sursa: tribuna.ro

IPS Andrei Rymarenko - Duminica a V-a după Rusalii - Hristos face pagube

Lectura evanghelică de duminica trecută ne-a învățat lecția de o profundă umilință a centurionul roman, care venise la Iisus să îi ceară vindecarea slujitorului său. *Astăzi Evanghelia nu ne mai învață ce trebuie să facem, ci ne arată mai degrabă ce să nu facem, ce să evităm. Ne este prezentată șocanta realitate a existenței puterii răului.* În vremurile noastre această realitate nu mai are nevoie de dovezi. Zi de zi ziarele și jurnalele tv ne spun despre numeroase crime care pur și simplu nu pot fi explicate fără să recunoaștem că respectiva persoană este posedată de o putere exterioară, diabolică.

Evanghelia de astăzi ne prezintă o imagine teribilă: doi demonizați ies din morminte, *“foarte cumpliți, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea”* (Matei 8,28). Hristos permite demonilor să intre într-o turmă mare de porci. Cei doi posedați sunt acum vindecați, dar întreaga turmă sare în mare. Ce forță teribilă!

Dar Evanghelia nu se încheie aici, ci ne spune că *“toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus”* (Matei 8,34). Ne-am aștepta la o imagine fericită: toată suflarea a ieșit să îl întâlnească pe Domnul. Ne-am aștepta ca ceea ce îi unește să fie credința și dorința de a-i mulțumi Domnului pentru salvarea celor doi confrăți ai lor, precum și pentru că ei înșiși sunt acum în siguranță, fără amenințarea celor doi demonizați. Dar de fapt ce s-a întâmplat? Da, au venit să îi ceară ceva Domnului, dar nu să stea cu ei... ci să se îndepărteze, *“să treacă din hotarele lor”*. (Matei 8,34).

Iată cel mai groaznic pasaj din această Evanghelie. Mai întâi demonii care erau în cei doi bărbați posedați. Mai apoi îi vedem într-o turmă întreagă de porci. Iar apoi... o cetate întreagă posedată. De ce? De patima pentru profit. Conform legii iudaice, creșterea de porci nu era permisă, era un păcat chiar. Dar ei o

făceau pentru bani, pentru sume imense de bani. Și uite că o turmă mare pierе. Iar oamenii reacționează: *“Abia ți-ai pus piciorul pe pământurile noastre și deja ne-ai pricinuit o asemenea pagubă. Ce s-ar întâmpla dacă ai sta mai mult aici? Ne-ai duce la faliment! Înțelegem că ești tare: până și diavolii ascultă de tine! Dar ce are aceasta de-a face cu noi? Ce ne interesează pe noi vindecare a doi oameni? Noi nu avem nevoie de miracolele Tale. Ce ne trebuie sunt bani, milioane și milioane. Tu nu ești pentru noi. Du-te de aici odată.”*

Dragi frați și surori, să ne examinăm sufletul. Oare nu același lucru se întâmplă și cu noi? Unele patimi ajung să ne posede, iar Hristos devine un obstacol pentru noi. În sufletul nostru șoptim cuvintele teribile: “Pleacă de la mine.” Fie ca Domnul să ne ferească de așa ceva.

Fie ca cuvintele noastre pentru El să fie mereu: “Vino la mine și nu pleca niciodată.”

(Traducere: Radu Capan)

Pr. George Dimopoulos - Duminica a V-a după Rusalii - Zelul și fanatismul

“Le mărturisesc că au râvnă pentru Dumnezeu, dar sunt fără cunoștință”
(Romani 10,1-10).

Dragi frați, astăzi este a cincea duminică după Rusalii. O duminică ne pregătește pentru cealaltă. Timpul trece așa după cum apa curge de la izvor îndreptându-se spre marele ocean. Noi, cei ce trăim acum, suntem pasageri în drum spre eternitate. Lectura din apostolul de astăzi, luată din Romani, capitolul 10, versetele 1-10, este într-adevăr superbă. Pavel vorbește despre fanatismul religios care dăunează religiei, oricare ar fi ea.

Așa după cum cu toții știm, Pavel era evreu, fanatic apărător al tradițiilor tatălui său, un foarte dur persecutor al creștinilor. El a primit o scrisoare de recomandare din partea liderilor religioși din Ierusalim, și a pornit spre Damasc cu un scop clar: acela de a-i aresta pe creștini și de a-i aduce înapoi la Ierusalim. Dar pe drum spre Damasc, nu departe de oraș, Hristos i-a apărut. Pavel a devenit una dintre cele mai cunoscute figuri ale creștinătății, un vestitor al lui Hristos către toate neamurile. Nimeni până la el nu a avut puterea și tăria de a-l predica pe Hristos neamurilor idolatre. Pavel a atras atenția păgânilor prin predicile sale. El a dorit să îi aducă în familia creștină.

Dar cu siguranță în inimă simțea durere. El visa că toți evreii îl vor accepta pe Hristos, adică pe Cel despre care vorbiseră profeții Vechiului Testament. Dar evreii l-au acuzat că ar fi trădător al moștenirii iudaice. Este o acuză foarte comună, pe care o folosesc mulți, chiar și astăzi, atunci când cineva are curajul și puterea de a spune adevărul, de a deschide noi drumuri, de a recunoaște noi timpuri, noi circumstanțe. Desigur, aceștia au zelul lui Dumnezeu, dar zelul lor nu este conform cunoașterii. Sfântul Pavel nu a fost un trădător și nici nu și-a negat tradițiile strămoșilor săi. Dimpotrivă, a simțit o mare dorință și rugăciunea sa de zi cu zi a fost pentru mântuirea neamului evreiesc, pentru ca ei să îl

accepte pe Mesia, pentru ca devenind primii în Biserica Creștină să fie pionierii mântuirii care a avut loc prin Iisus Hristos. *“Fraților, bunăvoința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu, pentru Israel, este spre mântuire.”*

Din păcate compatrioții săi nu au dorit și nu au putut înțelege misterul mântuirii prin Iisus Hristos. Desigur, aveau zelul lui Dumnezeu și erau interesați de aspectele religioase. Le pasă însă în primul rând de rigoarea literei legii. Dar zelul lor era neluminat. Era fanatism religios și mândrie naționalistă.

Un predicator contemporan scria privitor la fanatismul religios: *“Din păcate, multe națiuni au astfel de sentimente oarbe, în special acele națiuni a căror istorii au fost binecuvântate cu o tradiție bogată și uriașă. Când oamenii se laudă cu tradițiile înaintașilor lor se dovedesc de fapt nedemni de ele și le pun în pericol. Nu este suficient să avem zelul antecesorilor în credință și să fim mândri de națiunea noastră, dacă nu putem să continuăm moștenirea cu umilință și credință. Altfel am fi ca evreii de pe vremea lui Pavel, care aveau *“râvnă pentru Dumnezeu dar fără cunoștință”*.”*

Dragii mei, astfel de zel mai bine ar lipsi. Se spune că comuniștii și ateii din Moscova, pentru a dovedi faptul că Dumnezeu nu există, au luat elemente din creștinism și le-au expus în biserici superbe din Rusia, transformate în centre ateiste numite “muzee de artă”. Așa că au expus intoleranța inchișitorilor din Evul Mediu, care în numele lui Iisus din Nazaret ardeau oameni pentru că aveau opinii religioase diferite. Au expus reprezentări ale Cruciadelor. În alt loc au prezentat luxul unor Papi, Episcopi, țari și regi creștini, în paralel cu sărăcia unor oameni simpli. Atenție dragi prieteni, super-zeloși. Râvna fără cunoștință face rău religiei și pune arme în mâinile necredincioșilor și ateilor, care atacă apoi cu ele.

Dragi prieteni, mesajul și pietatea creștină au cucerit lumea, pe când intoleranța și fanatismul au creat doar dușmani. Dorim să îl predicăm pe Hristos? Dorim să ne predicăm credința? Să trăim și să predicăm acestea prin faptele noastre bune. Nu cu gura și cu cuvinte goale, ci cu faptele bune ale vieților noastre. Amin.

(Traducere: Oana Capan)

Pr. Mihai Tegzeș - Duminica a V-a după Rusalii - Puterea Satanei și puterea lui Iisus

În timp ce Iisus era pe cale, doi îndrăciți, “oameni periculoși” – cum îi numește Matei – pe care diavolul i-a legat în lanțuri ca să facă voia sa (cfr. 2Tm 2, 26), se apropie de El.

Această minune ne avertizează de pericolul constant – diavolul – care amenință pe tot creștinul, dar ne dă și speranță, pentru că Iisus este mai puternic decât spiritul răului iar cei care cred în Domnul, sunt eliberați de tot răul. De fapt, prin porunca Sa autoritară: “mergeți!”, Iisus arată puterea Sa asupra răului, subliniind și faptul că El a anihilat forța diavolului.

Diavolul – sau puterea răului – este asociat în pericopa de astăzi cu trei lucruri:

- a) *cimitirul, locul morților – cu moartea care ucide viața;*
- b) *porcul, considerat de evrei un animal impur, spurcat – impuritatea care desparte omul de Dumnezeu;*
- c) *marea, considerată simbol al haosului de dinainte de creație – haosul care distruge lumea, amenințând viața.*

Marcu asociază puterile diavolului cu un al patrulea element: Legiunea (cfr. Mc 5, 9), nume dat oștirilor Imperiului Roman, care asuprea poporul evreu. Luând în considerare aceste lucruri, înțelegem că victoria lui Iisus asupra diavolului avea o mare importanță pentru evreii anilor șaptezeci, pentru care Matei scrie Evanghelia, oameni marginalizați de Imperiul Roman.

Din cuprinsul Evangheliei putem observa că forța dăunătoare a răului asuprește, maltratează și înrobește persoanele, lipsindu-le de libertate și autonomie.

Versetul 28 descrie situația oamenilor înainte de venirea lui Iisus sau înainte de întâlnirea acestora cu El. Descriind comportamentul celor doi îndrăciți, Matei asociază puterea răului cu cimitirul și cu moartea. Sunt valențe mortale,

ucigătoare, fără vreun scop sau țel benefic, sunt distrugătoare și îi înspăimântă pe toți. Această putere îi neagă omului autocontrolul și autonomia.

În versetul 29 observăm că *atunci când Iisus apare, spiritul răului – care se părea că este atotputernic – se destramă și dispăre, este anihilat*. Strigătul îndrăciților către Iisus denotă că diavolii sunt conștienți că își pierd puterea. La versetele 30-32, Matei ne informează că forța diabolică este lipsită de autonomie. Neavând nici o putere, diavolul, cu permisiunea lui Iisus, poate doar să intre în porci.

Pentru mentalitatea epocii, porcul era simbolul impurității și-l împiedica pe om să se poată relaționa cu Dumnezeu. Imaginea porcilor care se aruncă în mare ne amintește despre înecarea faraonului împreună cu oștirea sa în valurile mării, adică de victoria binelui (a poporului ales) asupra răului (a egiptenilor) (cfr. Ieș. 14, 28) și a căderii diavolului din cer (Apoc. 12, 4). Mesajul porcilor care se aruncă în mare este clar: înaintea lui Iisus, spiritul răului se dizolvă. *Cel care crede în Domnul, biruie răul și nu trebuie să-i fie frică de nimic.*

Din cuprinsul versetelor 33-34 observăm faptul că locuitorii aceluia ținut, odată informați de paznicii porcilor despre cele întâmplate, se prezintă la Iisus, cerându-i să plece de la ei. Din păcate, în fața darului gratuit al eliberării de cel rău, lumea răspunde refuzând acest dar. Pentru acei locuitori, porcii – afacerile murdare și viciile de tot felul – erau mai importanți decât faptul că acel om a căpătat sănătatea. *Prin urmare, atunci când omul pune pe primul loc “lumea”, uitând de semeni și de Dumnezeu, se află sub stăpânirea forțelor diabolice.*

Pe timpul lui Iisus, cuvintele “diavol” sau “satana” indicau puterea răului, care împiedica oamenii să umble pe cale binelui, îndepărtându-i de Dumnezeu. De exemplu, când Petru a încercat să-L oprească pe Iisus din misiunea Sa, fu numit “satana” de către Domnul (Mc 8, 33). În alte pasaje din Biblie aceste cuvinte indicau puterea politică a Imperiului Roman care asuprea evreii (cfr. Apoc 12, 9). Uneori, lumea folosea aceste cuvinte pentru a desemna bolile și necazurile care au lovit-o. Vedea diavolul ca fiind un spirit mut, surd, impur... de care-i era tare frică. Unul dintre obiectivele lui Iisus era acela de a ajuta lumea să se elibereze de această teamă de diavol. *Venirea lui Iisus în lume și vestirea Împărăției înseamnă sosirea unei puteri mai mari, mai tari.* Iisus este omul “mai tare” care a biruit diavolul, i-a scos și salvat pe oameni din mâinile celui rău și din lanțurile fricii (cfr. Mc 3, 27). Din acest motiv Evangheliile insistă și subliniază victoria lui Iisus asupra puterii celui rău, adică asupra păcatului și asupra morții.

Este interesant să observăm că dacă apostolii încă se întreabă cu privire la identitatea lui Iisus, diavolii Îl recunosc: este Fiul lui Dumnezeu. De fapt, dracii

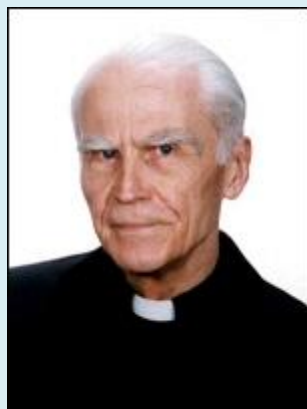
recunosc superioritatea lui Iisus și se predau, dar tot în stilul lor distrugător, aruncând în mare turma porcilor. Iisus le permite să dispară. Chiar dacă se pare că Domnul se târguiește cu ei, Dânsul îi biruie definitiv.

Căderea “dracilor” în mare ne arată că nu există nici un fel de compromis între Iisus și satana, prevestind victoria definitivă asupra morții, adică Învierea. Însă Iisus, care alungă dracii cu puterea cuvântului Său, este neputincios față de refuzul oamenilor din acele ținuturi, care nu înțeleg darul eliberării pe care Domnul a dorit să-l ofere. Cum Domnul a alungat dracii, tot astfel acei oameni îl resping pe El.

Prin urmare, strigătul diavolilor: “*Ce ai cu noi, Fiule al lui Dumnezeu? Ai venit să ne chinuiești înainte de vreme*“, arată, de fapt, gândirea tuturor gadarenilor.

Ar trebui ca noi să înțelegem din Evanghelia de astăzi faptul că Iisus este adevăratul nostru eliberator, că El este mai presus de puterile răului, iar misiunea Sa constă în mântuirea noastră veșnică. Amin.

Pr. Gheorghe Neamțiu - Duminica a V-a după Rusalii - Lupta contra diavolului

Cea mai primejdioasă cursă în care cel viclean, diavolul, atrage nenumărate victime, este aceea de a-l face pe om să creadă că diavolul nu există; că toată învățătura Bisericii despre spiritele necurate ar fi o pură invenție, o sperietoare de care sufletele trebuie să se teamă. Ca urmare, mulți creștini, mai ales dintre cei ce se cred învățați, când aud de diavol și de uneltirile lui, zâmbesc batjocoritor.

Or, cărui fapt se datorează drama căderii în păcat a protopărinților noștri, descrisă în primele pagini ale Bibliei, dacă nu vicleniei înșelătoare a Satanei?

Și cine este el, dacă nu unul dintre îngerii răzvrățiți, căzuți din cer, înger despre care Mântuitorul zice: "Văzut-am pe Satana, ca un fulger căzând din cer" și care de atunci încearcă neîncetat, prin tot felul de momeli, să-i piardă pe oameni?

Și pentru ce altceva s-a întrupat Fiul lui Dumnezeu, dacă nu ca să-l răscumpere pe om din robia Satanei, în care l-a dus păcatul?

Dar, cu toate că prin răscumpărare, împărăția Satanei asupra sufletelor a fost zdrobită, noi avem de luptat, în continuare, împotriva duhurilor rele care, prin lume și prin întreita poftă dezordonată din trupul nostru, ne ațâță la păcat.

Iată de ce Mântuitorul ne avertizează să nu ne temem "*de cei ceucid trupul, iar sufletul nu îl pot ucide, ci de cel ce poate ucide și trupul și sufletul și să le arunce în gheenă*". Iar Sfântul Petru ne îndeamnă: "*Fiți treji, privegheați, pentru că potrivnicul vostru, diavolul, umblă ca un leu răcnind, căutând pe cine să înghită*" (I Petru V, 8). Însuși Iisus Hristos, după ajunul de patruzeci de zile în pustiu, a permis să fie ispitit de diavolul, iar în cei trei ani și mai bine de vestire a Evangheliei, printre multele minuni pe care le-a făcut, au fost

nenumăratele eliberări de suflete de sub posesia demonilor, cum este și cazul îndrăcitului din ținutul Gherghesenilor (sau Gadarenilor), descris de Sfântul evanghelist Matei în fragmentul citit azi.

Fără îndoială, dacă astăzi cazurile de posedați de duhuri necurate sunt foarte rare, apoi acțiunea Satanei astăzi este poate mai îndârjită decât oricând, atât pe frontul extern - prin ațâțarea urii care declanșează și întreține conflicte între indivizi și națiuni -, cât și pe frontul intern, în împărăția lăuntrică a sufletului, în viața particulară a singuraticului.

Iată de ce, spre a putea combate cu rezultat acțiunea distructivă a diavolului, este necesar să vedem:

1. Care sunt armele de luptă și tactica întrebuințată de el.
2. Care sunt armele noastre de luptă contra lui.

1. Care sunt armele de luptă și tactica întrebuințată de el.

Un lucru este cert: diavolul nu poate acționa direct asupra facultăților noastre spirituale, adică asupra minții și asupra voinței, Dumnezeu rezervându-Și-le Sîeși pe acestea, ca pe un sanctuar; Numai El poate pătrunde în centrul sufletului să miște, fără silnicie, resorturile voinței omului.

Direct, diavolul poate influența numai trupul, cu simțurile lui externe: văzul, auzul, gustul etc. și, mai ales, simțurile interne: imaginația și memoria sensibilă, precum și pasiunile, care constituie domeniul afectivității. Iar prin această acțiune directă asupra părții organice, sensibile din om, el influențează indirect și voința, care prin mișcările produse la nivelul sensibilității și afectivității, este solicitată să consimtă la imaginile și plăcerile trezite în simțuri; deoarece știm că, dată fiind strânsa legătură - unitate vitală - dintre corp și suflet, toate fenomenele biologice se răsfrâng și asupra etajului superior, cel al vieții sufletești care e spiritul, adică mintea și voința. Trebuie să subliniem însă că aceste influențe inferioare nu suprimă libertatea de decizie a spiritului; voința rămâne, tot timpul, liberă să accepte sau să respingă ispitele, oricât de puternică ar fi complicitatea Satanei în trezirea și alimentarea lor. De altfel, *această influență este îngădită, limitată de Dumnezeu, care nu-i permite Satanei să ne ispitească peste puterile noastre, și care ne dă și harul ca să-l biruim.*

Pe de altă parte ar fi greșit să credem că toate ispitele care ne asaltează prin simțuri sunt lucrarea diavolului; dezechilibrul ancestral creat prin păcatul originar la nivelul întreitei poște - a trupului, a ochilor și trufia vieții - despre care vorbește Sfântul Ioan Evanghelistul, dezechilibru accentuat și întreținut de obișnuințele rele care slăbesc și mai mult voința, este suficient spre a explica un mare număr de ispite și căderi în păcat.

Sfântul Iacob, în epistola sa catolică, ne spune: "*Fiecare se ispitește de a sa poftă, fiind atras și amăgit, iar pofta, zămislindu-se, naște păcatul, și păcatul, săvârșindu-se, naște moartea*" (I, 4).

Dar tot atât de greșit ar fi să credem că Satana nu ar avea nici un amestec, nici o influență asupra sufletului nostru, ceea ce - după cum am văzut - este împotriva Sfintei Scripturi.

În ce privește tactica folosită de diavol trebuie să recunoaștem că datorită înclinării noastre congenitale spre păcat sunt explicabile foarte multe dintre ispitele și căderile în păcat. Este foarte greu să identificăm ispitele care vin direct de la diavol precum și modul în care lucrează el.

- *Putem totuși afirma cu certitudine că, atunci când o ispită apare brusc, violent, și persistă neobișnuit de îndelungat, diavolul are o contribuție importantă.*
- *Sau, când ispita produce în suflet o tulburare adâncă și persistentă, când sugerează sufletului gustul pentru fapte ce strălucesc în ochii lumii, de pildă mortificații ieșite din comun și făcute ostentativ, iar sufletul se simte înclinat să nu destăinuiească duhovnicului nimic din toate acestea, în astfel de cazuri de obicei este amestecat și diavolul.*

2. Și acum să vedem care sunt mijloacele noastre de luptă contra diavolului.

Cel dintâi și totdeauna la îndemână este rugăciunea smerită și plină de încredere, prin care invocăm sprijinul lui Dumnezeu. Căci, "**Dacă Dumnezeu este cu noi, cine va fi împotriva noastră?**".

Rugăciunea - cum am spus - trebuie să fie smerită, căci Lucifer prin trufie a căzut din Cer. A ne recunoaște nimicnicia și neputința de a birui fără harul divin înseamnă a descuraja pe principele trufiei și a-l dezarma.

Rugăciunea noastră mai trebuie să fie și încrezătoare, deoarece slava lui Dumnezeu fiind interesată în biruința asupra duhului necurat, Dumnezeu nu ne va lipsi de harul Său pentru ca slava Sa să sporească prin noi.

- *Este apoi de un deosebit folos să invocăm ajutorul Sfântului Arhanghel Mihail, care va fi bucuros să-și săvârșească, prin noi, biruința asupra duhurilor răzvrătite.*
- *De asemenea, să invocăm cu încredere ocrotirea îngerului nostru păzitor, căruia să-i încredințăm toți pașii noștri.*

➤ *Dar, în mod cu totul deosebit, ne vom consacra Fecioarei Neprihănite, care cu piciorul ei feciorelnic zdrobește uneltirile celui viclean.*

A doua armă puternică, după rugăciune, este folosirea deasă și cu vrednicie a Sfintelor Taine și a Sacramentalelor. Purificarea sufletului în baia Sfintei Pocăințe și nutrirea cu trupul și sângele lui Iisus Hristos viu din Sfânta Euharistie, Pâinea Vieții, pune pe fugă duhurile necurate și ne face invulnerabili atacurilor lui.

Apoi, sacramentalele sau binecuvântările Bisericii, rugăciunile ei și folosirea cu credință a lucrurilor sfințite de ea, ne sunt de un prețios folos în clipele de ispită. Sfânta Tereza recomanda insistent apa sfințită ca fiind foarte eficientă, poate tocmai pentru că este umilitor pentru diavol să fie combătut printr-un mijloc atât de simplu.

În sfârșit, o armă salutară este disprețul suveran față de diavol. În privința aceasta, tot **Sfânta Tereza** ne spune: *"Acești blestemați deseori mă chinuiesc, dar ei îmi insuflă prea puțină teamă; căci eu văd prea bine că ei nu se pot mișca fără permisiunea lui Dumnezeu (...). Trebuie să știm că, de fiecare dată când îi disprețuim, ei își pierd din putere, iar sufletul câștigă asupra lor o tot mai mare tărie. Ei nu au putere decât asupra sufletelor lașe, care depun armele".* A se vedea disprețuiți de niște ființe mai slabe e de fapt o umilire insuportabilă pentru duhurile necurate. Pe de altă parte, ele sunt ca niște câini legați, care latră mereu, dar nu ne pot face nimic câtă vreme nu ne apropiem de ei.

Să nu uităm însă că toată această luptă cu armele amintite, luptă soldată uneori cu răni și înfrângeri regretabile, nu este o luptă de luni sau de ani, ci de o viață întreagă. Ea nu se termină decât odată cu ultima suflare, deoarece cei doi oameni din noi: *omul spiritual* ", adică *omul cel nou - născut prin apa botezului din Duhul lui Dumnezeu și nutrit și crescut cu Sfintele Taine sub ocrotirea Preacuratei Fecioare, a sfinților și a îngerilor - și omul trupesc, adică omul cel vechi al păcatului, cu înclinările spre păcat, fiind nevoit să conviețuiască în această viață, diavolul va continua să-l atâțe neîncetat pe acesta din urmă împotriva celui dintâi. Dar, cu ajutorul harului divin, omul spiritual izbutește să îmblânzească și să țină în frâu poftele omului trupesc, punându-le în slujba eliberării depline și a desăvârșirii omului spiritual.*

Sfântul Pavel ne avertizează: *"Căci de veți viețui după trup, veți muri, iar de veți omorî cu duhul faptele trupului vostru, veți fi vii"* (Romani VIII, 13). Deci numai moartea pune capăt bătăliei noastre. Și după cum atleții nu se încununează cu laurii biruinței decât dacă luptă până la capătul competiției și conform regulamentului în vigoare, tot astfel și noi nu vom primi de la Hristos

premiul împărtășirii din fericirea Sa, decât dacă vom lupta cu statornicie, până la capătul vieții și conform preceptelor Sale, căci numai "*cel ce rabdă până la sfârșit se va mântui*".

Așadar, iubiții mei, să fim convinși că, luptând cu neclintită statornicie și încredere, sub scutul Neprihănitei Fecioare, al sfinților noștri patroni, al îngerilor păzitori, avându-L în frunte pe Iisus Împăratul sufletelor noastre, vom înfrânge puterile întunericului.

Și chiar dacă din cauza fragilității noastre înnăscute ni s-ar întâmpla să cădem răniți, să nu deznădăjduim ci să ne ridicăm și să continuăm lupta cea dreaptă, cu speranța în biruința finală care va transfigura rănile noastre, prefăcându-le în nestemate ce ne vor încununa fruntea în veșnicie. Amin.

Pr. Vasile Rob - Duminica a V-a după Rusalii - Ce ai, tu, cu noi, Fiul lui Dumnezeu?!

În Evanghelia de astăzi, ni se propune a medita despre modul în care omul lipit de bunurile lumești răsplătește binefacerile primite de la Dumnezeu, dar și modalitatea în care diavolul lucrează în omul pe care-l posedează. Iisus ieșind din Gherghesa, în drum spre Gadara, este întâmpinat de doi oameni posedați de diavoli, care semănau panică și frică în trecători care se încumetau a se apropia de cimitir în drumul ce leagă cele două cetăți. La vederea Lui Iisus, diavolilor ce-i stăpâneau pe cei doi oameni, au început să le fie frică și l-au întrebat: ***”Ce ai, tu, cu noi, Fiul lui Dumnezeu ?!”*** Mt. 8,29.

Sfânta Scriptură ne spune că diavoli sunt îngeri căzuți din cer pentru neascultare și nesupunere, plini de mândrie, care au ajuns în slujba lui Lucifer, un alt înger răzvrătit, care aduc multă amărăciune și necaz oamenilor pe care ajung să-i posedeze. Iată ce ne spune Iuda în cap. 1 versetul 6 al Epistolei sale despre acestea: ***”Pe îngerii care nu și-au păzit vrednicia și și-au părăsit lăcașul lor, (Dumnezeu) i-a pus la păstrare sub întuneric, în lanțurile veșnice, spre Judecata zilei celei mari.”*** Astfel că omul care nu-și păzește curăția ajunge să fie “lăcaș” pentru acești îngeri transformați în diavoli, făcându-l să aibă aceeași comportare cu ei.

Mai departe sfânta Scriptură ne spune că: ***”Dacă, Dumnezeu, pe îngeri care au păcătuit, nu i-a cruțat, ci legându-i cu legăturile iadului i-a dat să fie păziți până la Judecată.”*** 2 Petru 2,4, nici pe omul care, în loc să-l urmeze pe Dumnezeu, alege să-l urmeze pe diavol, nu-l va cruța și acel om va sfârși în ***”cuptorul cel veșnic al iadului”*** Mt. 13,50 în care este ***”plângerea și scrâșnirea dinților.”*** Mt. 22,3. Și, tocmai pentru că diavolii care-i posedau pe cei doi oameni, cunoșteau toate acestea și recunoscându-l pe Iisus în Fiul lui Dumnezeu, îi cer clemență, favoarea de a nu fi trimiși în iad ci în porcii care se găseau pe pășunea din apropiere. Dar, după cum auzim din sfânta Evanghelie, acestea tot pieirii sunt dați, pentru că, turma de porci, se aruncă în mare și se îneacă, cu diavoli cu tot.

Introducerea porcilor în întâmplarea evanghelică de astăzi se datorează faptului că porcii, în tradiția și cultura iudaică, sunt considerate animale spurcate, necurate și carnea acestor animale nu este consumată de evrei de frică să nu se spurce și ei la rândul lor. Intrarea demonilor în aceste animale semnifică necurăția omului posedat, care ajunge până la urmă la moarte, la înecarea în propriile păcate. Starea celor doi îndrăciți este starea omului posedat de diavol și supus acestuia. Cel care, în loc să-l aibă în centrul existenței sale pe Dumnezeu, are lucrările diavolului; banul, averea, plăcerile trupești, etc. care l-au făcut să-și piardă adevăratul său rost în lume, l-au debusolat, determinându-l să nu știe de nimic altceva înafara grijii pentru înmulțirea propriilor averi și păcate, ce-i macină gândul și-i distruge sufletul.

Diavolul are putere asupra omului doar atât cât omul îi permite să aibă pentru că nici diavolul nu-l poate obliga, nu-l poate forța pe om, ci doar îl ispitește și-l amăgește, îi induce plăcere în păcat și omul îl urmează afundându-se mai tare în păcate. De aceea și sfântul apostol Pavel le spune romanilor: “*Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele.*” Ro. 12,21. *Arma prin care diavolul reușește să atragă la el atât de multe suflete, slabe, este insufierea sentimentului, în aceste suflete, că el nu există.* Că, existența sa este doar o nălucire a omului și nu o realitate. Iar armele prin care omul care nu dorește să fie diavolului vasal, poate să lupte cu succes împotriva lui, sunt: rugăciunea, postul, ajunul și sfintele Taine. Dar pentru a uza de ele trebuie să începem prin a ne liniști, în primul rând trupul, cu post și ajun ca apoi să continuăm să ne liniștim și sufletul, după cum ne îndeamnă și sfântul apostol Pavel în scrisoarea către romani: “*Căci, dacă veți viețui după trup, veți muri, dar dacă veți omori cu spiritul faptele trupului vostru, veți fi vii.*” Ro. 8,13.

Sfântul evanghelist Matei în Evanghelia citită astăzi, așa după cum am spus la început, ne oferă spre meditare și modul în care omul răsplătește binefacerile primite de la Dumnezeu. Astfel că, oameni din cetate, în loc să vină și să-i mulțumească lui Iisus că a salvat două suflete de la pieire și a adus siguranță pe drumul ce leagă cele două cetăți, acestea se adună în număr foarte mare să-i ceară socoteală pentru pierderea materială, înecarea porcilor. Iată deci, că numai averile lumești, chiar și cele considerate spurcate (păcate) primează în om și nu sufletul care este investiția cea mai de preț a lui Dumnezeu în el.

Sfântul Ambrozie, meditănd asupra presiunii averii asupra omului, spune că omul nu poate să afirme că lucrurile pe care le deține îi aparțin și aceasta din simplu motiv că nu le poate lua cu el, dincolo, în veșnicie. Este cu adevărat al nostru doar ceea ce putem lua cu noi – virtuțile câștigate aici pe pământ, pentru că altfel: “*Ce-i va folosi omului dacă va câștiga lumea întreagă, dar își va pierde sufletul ?!*” Mt. 16,26. Cu toate acestea cei mai mulți dintre noi suntem atrași de spiritul acestei lumi, chiar dacă ea se aseamănă din ce în ce mai mult

cu Sodoma și Gomora, încât nu mai avem timp nici să ne mai gândim la viața noastră de acum și la cea de după moarte, din veșnicie. Și când vedem atâtea “boli” ale societății: alcoolismul, prostituția, drogurile, avorturile, s.a. ne întrebăm “oare de ce ?” când “remediul” este la mână noastră și în noi, în societatea în care trăim și pe care o formăm după propriile noastre conștiințe. Bolile vin, întotdeauna, acolo de unde Dumnezeu este alungat și în locul său și-au făcut sălaș lucrările diavolului și chiar diavolul însuși. Iar vindecarea, acolo unde Dumnezeu este chemat să fie stindardul vieții omului, unde plăcerile acestei lumi sunt înecate și arse de focul rugăciunii și al sfintelor Taine.

Recunoștința este o virtute ce se cuvine a fi cultivată în sufletul tuturor oamenilor pentru că fiecare om primește, sub o formă sau alta, binefaceri, fie de la om, fie de la Dumnezeu, în măsura în care se luptă să le primească.

Cum răsplătește omul binefacerile primite ?! Este o altă sfântă învățătură evanghelică ce o completează pe cea auzită astăzi. Din cererea diavolilor adresată lui Iisus, reiese faptul că acestea își cunosc răsplata muncii lor, că vor fi chinuiți în iadul în care vor ajunge și, iată, cer clemență de la Iisus. Și omul știe că dacă nu urmează calea trasată de Iisus va ajunge în iad și, totuși, el ce face ?! Amin.

**Pr. Ioan Abadi și Pr. Alexandru Buzalic - Duminica a V-a după Rusalii -
Vindecarea a doi îndrăciți din Gadara**

Numai Dumnezeu are putere asupra Creației, lumii văzute și nevăzute. De aceea Iisus ne arată că este Dumnezeu – are putere asupra lumii intangibile, asupra îngerilor și demonilor. În Evanghelia de astăzi Iisus se descoperă pe Sine alungând demonii, duhurile rele din doi oameni nefericiți. Sfântul Evanghelist Marcu relatează că acești demoni erau foarte mulți, pentru că ei se numesc pe sine «*Legiune*» (Marcu 5, 13). Demonii alungați au intrat într-o turmă de porci, care păștea în apropiere, iar aceștia erau «*ca la două mii*» (Marcu 5, 13), dar porcii s-au aruncat în mare și s-au înecat. Păstorii au fugit în oraș, după care locuitorii orașului l-au ieșit în întâmpinare lui Hristos și l-au rugat, «*să treacă din hotarele lor*» (Matei 8, 34). Dacă cei ce sunt cu Hristos, simțind un freamăt lăuntric suspină: Doamne rămâi cu noi!, cei ce sunt departe de căutarea lui Dumnezeu și a vieții spirituale, când descoperă puterea și măreția Lui, se cutremură de spaimă și plini de lașitate Îl alungă...

Acest lucru s-a petrecut în urmă cu două mii de ani. În timpurile noastre, pe întreg cuprinsul pământului, există bărbați și femei, tineri și chiar copii, dominați de demoni. Ei pot fi văzuți la televizor ca subiecte de interes pentru cei ce caută senzații tari; despre unii ca și aceștia informează presa, cu acești sclavi ai demonilor sunt pline închisorile, pentru astfel de persoane, statele lumii cheltuiesc miliarde de dolari anual.

Pretutindeni vedem sclavi ai alcoolului care-și beau ultimul ban, afectând în acest mod familia din care fac parte alunecând de cele mai multe ori pe panta infracționalității. Aceeași situație se întâlnește și în rândul narcomanilor, celor care sunt dependenți de droguri, care-și afectează nu numai sănătatea proprie, dar recurg și la tâlhării sau crime, numai ca să poată obține banii necesari pentru “doza de iluzii și otravă” de care în rătăcirea lor simt că au nevoie și nu pot trăi fără ea.

Dar oare în timpurile noastre câte persoane există dominate de pofte și de senzualitate. Țările și orașele lumii s-au preschimbat în adevărate și vechi orașe amintite în Vechiul Testament precum Sodoma și Gomora, asupra cărora Dumnezeu, pe bună dreptate, a trimis din cer foc și pucioasă, din cauza păcatelor împotriva poruncii a șasea și a noua ale Decalogului Său, pe care aceștia le-au încălcat în mod strigător la cer.

Există persoane care recurg la practici oculte, vrăjitorie, farmece, spiritism, magie, adevărate instrumente în mâna diavolului.

Câți de mulți sclavi ai răzbunării nu sunt! Câți locuitori de pe planeta noastră nu sunt cucerți de ura față de Dumnezeu Creatorul, față de Iisus și religie? Acești sclavi îl urăsc pe Dumnezeu și orice lucru care face referire la Domnul nostru Iisus Hristos. Din categoria aceasta fac parte cei care aduc cult în mod direct satanei. Există și sclavi posedați de duhul leneviei, al orgoliului, al minciunii, urii, perversităților, etc. ***Fiecare dintre noi este amenințat într-o măsură mai mică sau mai mare cu pericolul posedării de dușmanul mântuirii noastre. Cu toții avem nevoie de puterea lui Dumnezeu, pentru a ne menține la distanță de cursele și încătușările satanei.***

Filozofii greci spuneau, că “numai omul înțelept poate să fie liber”; “omul neînțelept este un sclav”. Filosoful Socrate avea deprinderea să spună: “Cum poți să spui, că un om dominat de poftele senzualității corporale poate să fie liber?”. Uneori banditul spune: “Sunt liber, pot să fac tot ceea ce-mi place”. Fals! Este o minciună! Răufăcătorul nu este liber, ci este sclavul păcatului. Nici alcoolicul, nici narcomanul, nici hoțul, nici desfrânatul, nici ucigașul, nici ateul nu înfăptuiește ceea ce-i place lui: el face ceea, ce-l îndeamnă pofta demonică. Luptăm cu pornirile noastre – “demonii din noi”, dar și cu influența lui satan care ne atacă.

Un preot pios a vizitat pe un deținut dintr-o închisoare dorind să apropie sufletul acestuia de Domnul.

- De ce te afli în închisoare? – l-a întrebat preotul.

- Mă aflu aici, pentru că nu pot fugi din închisoare, – a răspuns fără să se gândească deținutul.

Bineînțeles, că nu a putut să fugă din închisoare deoarece s-a făcut vinovat de încălcarea legii, urmându-și pedeapsa dată de instanța judecătorească în urma acestui act. ***Dar pentru fiecare creștin sau creștină există posibilitatea ca aceștia să se păstreze departe de încătușările poftelor și tentațiilor diavolești, rămânând în acest fel oameni cu adevărat liberi. O astfel de garanție și salvare o oferă omenirii numai Iisus Hristos.***

Mântuitorul, în ținutul Palestinei, a alungat de foarte multe ori demonii din cei posedăți. Iisus Hristos, chiar și astăzi îi eliberează pe oameni de încătușările demonice, dacă recurg la ajutorul Său. Mântuitorul ne spune: «*Dacă veți rămâne în cuvântul Meu, sunteți cu adevărat discipolii Mei*» (cf. Ioan 8, 31-32). *Adică, dacă veți accepta cuvintele Mele, dacă le veți păzi și îndeplini așa cum vă învăț, veți fi discipolii Mei, veți cunoaște Adevărul, căci «Eu sunt Calea, Adevărul și Viața»* (Ioan 14, 6), *iar Adevărul vă va face liberi*. Și din nou ne învață Dumnezeu prin revelația Sa, spunând: «*Dacă Fiul vă va face liberi, liberi veți fi într-adevăr*» (Ioan 8, 36).

Nu puțini sunt cei care afirmă: “Eu vreau să fiu onest, dar nu pot; vreau să mă eliberez de încătușările poftelor senzuale, dar nu am puterea necesară; vreau să fiu bun, dar este cu neputință”. Nu este adevărat, nu sunt sinceri cu sine! Toți putem fi buni, liberi, creștini pioși, dar numai dacă vom cere în mod sincer ajutorul lui Hristos, Mântuitorul și Atotputernicul făcător de minuni. Apostolul Pavel spune: «*Eu pot totul în Cel, care mă întărește*» (Filimon 4, 13). Iar în alt loc același Apostol scrie: «*Căci voi, fraților, sunteți chemați să fiți liberi*» (Galateni 5, 13).

Scriitorul Oscar Wilde a scris o scurtă nuvelă, pe care el însuși a numit-o cea mai frumoasă nuvelă din lume. În conținutul acesteia se arăta, că:

“Odată, Iisus Hristos, venind dintr-o vale frumoasă, a intrat într-un oraș splendid și mergând pe prima străduță din el, a văzut un tânăr băut, care stătea întins lângă o fereastră.

- De ce îți pierzi sufletul prin băutură? – l-a întrebat Hristos.

- Doamne, am fost lepros, Tu m-ai vindecat, dar eu nu știu să fac nimic, – a răspuns omul.

Mergând mai departe prin oraș, Iisus a văzut un bărbat tânăr, care se îndrepta spre o casă de desfrânare, și i-a spus:

- De ce îți distrugi sufletul prin desfrânare?

- Doamne, am fost orb. Tu m-ai vindecat, mi-ai dăruit vederea, dar eu nu știu să fac nimic altceva, i-a răspuns tânărul bărbat.

În cele din urmă, Hristos, a observat în mijlocul orașului un om vârstnic care hoinărea pe străzi și plângea. La întrebarea: “De ce plângi?”, bătrânul l-a răspuns:

- Doamne, am fost mort. M-ai înviat, iar eu plâng, căci nu știu să lucrez, ci știu numai să plâng.

Caritabilul și Iubitorul de oameni Hristos l-a vindecat pe primul om de înfiorătoare lepră, la al doilea i-a dăruit vederea, celui de-al treilea i-a redat

viața după ce murise, ca să poată lucra, să-L preamărească pe Dumnezeu și să-și poată aduna merite pentru viața veșnică, dar ei au devenit sclavi: primul a devenit sclavul alcoolului, cel de-al doilea sclavul desfrânării, iar al treilea sclavul leneviei. Nici o minune dumnezeiască nu ne poate face să luptăm cu pornirile noastre spre rău dacă angajamentul nostru în acest sens nu este prezent... Este nevoie de voința și libertatea noastră de a iubi și căuta Adevărul.

Toți putem fi buni. Este adevărat, că uneori e greu să fi bun, dar Dumnezeiescul Mântuitor ne învață că totul este posibil, deoarece Hristos ne oferă harul, puterea și ajutorul necesar.

De aceea suntem datori să recurgem la El, prin rugăciune, constantă și cu sinceritate. În cadrul Vecerniei pe care o celebrăm zilnic, ne adresăm Domnului prin cuvintele psalmistului: «*Scoate din prinsoare sufletul meu*» (Psalmul 142, 8). Hristos dorește să elibereze sufletele noastre din încătușările duhurilor necurate. El ne cheamă la Sine spunându-ne: «*Veniți la Mine! Veți cunoaște adevărul, harul Meu, lumina Mea și puterea Mea! Adevărul Meu vă va face liberi*».

Rugăciune

Vino, Doamne, cu puterea Ta peste această lume, în care Tu ne-ai chemat la existență. Ea este cuprinsă atât de mult de răul diavolului, mascat sub dorința de dominare a omului asupra semenului său. Duhul rău, care se abate asupra noastră ne-a făcut de multe ori, să uităm de iubirea Ta, înlocuindu-o cu egoismul, invidia, plăcerea, suferința, răutatea, dorința de îmbogățire pe cale nedreaptă, spre rănirea aproapelui nostru.

Doamne, Iisuse Hristoase, ochii ni s-au închis de greutatea atâtor nedreptăți, la care ne-am înjugat. Am devenit orbi și nesimțitori la viața în harul Tău sfânt. Datorită intereselor noastre, nu mai suntem în stare să împărtășim suferințele celor sărmani și împovărați, credem că totul ni se cuvine, nici o muștrare dreaptă ori vreun avertisment nu acceptăm să ne fie adresat, fie el chiar venit din partea Ta. Și aceasta Doamne, pentru că ne-am legat de bună voie povara orgoliului, venită din partea satanei. O, Doamne, cum ne vom putea descătușa de aceasta, dacă nu prin harul Tău și prin voința noastră.

Trimite-ne lumina și înțelepciunea Spirtului Tău cel Sfânt, care să întărească voința și ființa noastră, spre a putea ieși din prăpastia celui rău, eliberându-ne de greutatea mândriei și a egoismului cel diavolesc care dorește să pună stăpânire pe noi.

Fie ca Spiritul Tău să lucreze în noi, ducându-ne la perfecțiunea pe care Tu ne-ai chemat să o dobândim, spre a Te putea lăuda pe Tine, pe Tatăl și pe Spiritul Sfânt.

Amin.

Pr. Constantin Coman - Duminica vindecării celor doi demonizați din ținutul Gadarei - “Ce duhuri stau în spatele multora dintre faptele și obișnuințele noastre?”

R Rădulescu: Doi oameni demonizați ies în calea Mântuitorului Hristos, în ținutul Gadarenilor, ne spune același Evanghelist Matei. Părinte profesor Constantin Coman, diavolii Îl recunosc pe Iisus Hristos și I se adresează cu cuvinte pe care vă cer să ni le explicați: „Venit-ai aici mai înainte de vreme, ca să ne chinuiești?” „Înainte de vreme...”, spun diavolii. **Când să presupunem că ar fi considerat ei că ar fi fost vremea să vină Mântuitorul Hristos?**

Pr. Coman: Oricând ar fi venit Mântuitorul, ar fi fost înainte de vreme pentru dânșii! Pentru orice om prins de o patimă sau de inerția răului – cu atât mai mult pentru întruchiparea răului care este diavolul – orice vestire a sfârșitului este prematură. Facem această experiență în viața noastră de toate zilele. Amânarea la nesfârșit a hotărârii de a pune capăt unui viciu sau unui păcat, unei patimi adânc înrădăcinate, evident păgubitoare, se înscrie în această logică. Răul se vrea înveșnicit și reacționează cu multă potrivnicie la vestea sfârșitului. Apoi, este bine știut că, spre deosebire de oameni, diavolii, duhuri fiind, au cunoștință. Dacă oamenii nu reușesc să vadă dumnezeirea lui Hristos, diavolii o văd și simt sfârșitul. Vedem și în Evanghelia de astăzi, cum se adresează lui Iisus, invocând calitatea Acestuia de Fiul al lui Dumnezeu: „**Ce ai Tu cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu?**” (Matei 8,29).

Prezența lui Hristos îi făcea să sufere chinuri groaznice, erau biciuiți în chip nevăzut, spune Sfântul Ioan Gură de Aur. Tot el consideră că demonii se gândeau că a sosit vremea osândei lor veșnice și înfricoșătoare! Exegeza modernă propune mai multe erminii. Unii exegeți cred că demonii sunt surprinși de amenințarea venită din partea lui Iisus, deoarece ei știau că sfârșitul puterii lor avea să vină numai odată cu sfârșitul acestui veac. Alții spun că expresia „înainte de timp” se referă la timpul propovăduirii Evangheliei la neamuri, care nu sosise încă. Ne aflăm, într-adevăr, în afara spațiului iudaic, din moment ce populația de aici creștea porci, animale necurate pentru iudei. Este interesantă

reacția diavolilor, diferită de a oamenilor care fac rău: ei nu încearcă să se justifice, să spună că nu au făcut rău sau că l-au făcut din cauza altora, ci încearcă numai să îndepărteze momentul osândei. Acesta este, după părerea mea, rostul acestei exprimări, de altfel retorică. „Foarte probabil demonii voiau, pur și simplu, să mai trăiască!” conchide un comentator contemporan nouă. Apoi, să nu uităm un lucru, pe care l-am mai spus în dialogurile noastre și care aș dori să fie reținut: personajul principal al întâmplării nu sunt demonii, ci Iisus. Sfântul Evanghelist Matei scurtează relatarea, eliminând detalii care ar îngreua perceperea esențialului. Demonii nu sunt importanți prin ei înșiși, „funcția” lor este aceea de a pune în evidență puterea lui Iisus, Fiul lui Dumnezeu, puterea cuvântului Său.

Problema în fond nu era că Iisus a venit prea devreme. Problema era că a venit și că pune capăt puterii pe care diavolul o exercită asupra oamenilor. De ce pune capăt? *Pentru că Mântuitorul Hristos, prin trimiterea Duhului celui Sfânt, înarmează pe om cu putere dumnezeiască în vederea luptei cu răul, cu păcatul, cu diavolul și cu moartea, cu propriile sale patimi. Acesta este marele dar, pe care omul îl dobândește prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dobândește șansa ca la puterile sale naturale, care nu-i erau suficiente în lupta cu răul, să se adauge puterile dumnezeiești, și cu puterile dumnezeiești să biruiască.* De aceea a fost biruită moartea, de aceea a fost biruit păcatul, de aceea a fost biruit diavolul pentru totdeauna, pentru că omul a primit darul neprețuit al împreună-lucrării cu puterile dumnezeiești. Sigur, pare un discurs pe care probabil unii dintre ascultătorii dumneavoastră îl iau lejer, ca pe un clișeu. El nu este un clișeu, ci exprimă esența Evangheliei Mântuitorul Hristos, a credinței și a Învățăturii Bisericii noastre.

R Rădulescu: Evanghelia ne spune că erau oameni periculoși, nimeni nu îndrăznește să treacă pe acolo pe unde erau ei. Se manifestau, bănuiesc, agresiv, violent. Erau ca niște oameni nebuni. Este vreo legătură părinte profesor, între demonizare și nebunie? Oamenii nebuni, dereglați psihic, suferă de un soi de demonizare? Pentru că mai rar ne întâlnim astăzi cu demonizați. Iar dacă aveți experiența întâlnirii vreunui om demonizat, explicați-ne care este diferența dintre un om nebun și unul demonizat?

Pr. Coman: Cu oarecare regret am să vă mărturisesc că nu am studiat acest domeniu. Nici eu și nici în jurul meu nu cunosc pe cineva care să fi studiat această problemă, și anume care este diferența dintre cineva bolnav și o stare generată de prezența sau stăpânirea demonului. Cred că este destul de greu să faci cineva delimitarea exactă. Oricum, un lucru este foarte clar: în perioada în care medicina era un pic mai modestă, multe dintre situațiile medicale erau asimilate cu demonizările, cu posedările de demoni, iar în perioada în care știința medicinei a avansat foarte mult, multe au fost scoase din această zonă. Nu

pot spune când era mai bine! În principiu, aş spune că nici Biserica nu trebuie să identifice toate stările despre care vorbim cu posedarea sau lucrarea nemijlocită a diavolului, dar nici medicina nu trebuie să le asimileze pe toate patologiei medicale. Fără îndoială că atunci când se descoperă cauze organice, avem de-a face cu stări medicale.

Teologii mai puțin, dar duhovnicii Bisericii noastre, părinții avansați din punct de vedere al simțului duhovnicesc, al vederii duhovnicești și mai ales al simțirii, văd acum lucrarea diavolului în mai toate cazurile în care omul nu mai are controlul propriei sale existențe, controlul mental, controlul sentimental, parțial sau total. Părinții duhovnici identifică la originea oricărei rătăcirii, oricărei alunecări, oricărei devieri, un anume duh rău. Din păcate, chiar și în lumea noastră teologică, am renunțat să mai vorbim despre duhuri, deși Sfântul Apostol Pavel ne spune că: *„lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduh.”* (Efes. 6,12).

În sensul că în zonă spirituală, duhovnicească se dă lupta omului cu răul, cu anumite tendințe, ispite, obsesii, patimi, aspecte pe care psihologia le studiază din ce în ce mai mult. Este foarte bine că o face, dar riscă izolându-le sau autonomizându-le de sfera duhovnicesc-dumnezeiască. Se poate întâmpla ca știința să excludă complet prezența și lucrarea duhurilor rele și a diavolului, iar teologia și duhovnicia să excludă cealaltă parte, adică patologia medicală.

Oricum, din experiența și din istoria Bisericii, putem verifica un lucru, și anume că prin intervenția dumnezeiască, în urma rugăciunilor, în urma participării la viața Bisericii, la slujbele Bisericii – exorcismele, Spovedania, Sfânta Liturghie cu Sfânta împărtășanie -, omul se pune sub o protecție extraordinar de puternică în luptă și cu duhurile și cu bolile. Cu bolile care pot fi trupești și sufletești. Antropologia noastră nu delimitează foarte clar nici zona trupului de cea a sufletului și nici zona problemelor duhovnicești de zona patologică.

Clar este că puterea dumnezeiască este în măsură să vindece și stăpânirea de demoni și bolile cauzate de o patologie firească, naturală, la limita trupului său a chimiei organismului. Mântuitorul nu a vindecat numai demonizați, ci a vindecat paralitici, orbi din naștere, surdo-muți, etc. *Biserica noastră învață totuși că la rădăcina tuturor stărilor de cădere de la normalitate, de nesănătate, este păcatul. Păcatul propriu sau păcatele înaintașilor și ale semenilor.* Este clar că Dumnezeu nu a făcut o fire omenească supusă bolilor, ci a făcut o fire omenească „bună foarte”, ca și întreaga zidire. Căderea din această stare se datorează libertății omului și stării de păcat, care a afectat și afectează continuu firea omenească.

R. Rădulescu: Demonizații sunt vindecați, se liniștesc dintr-o dată. Demonilor, Hristos le face o „concesie”, îi lasă să intre în turma de porci. Dacă nu le-ar fi îngăduit să intre în turma de porci, ar fi fost chinuiți, ei se referă la un chin, prezența lui Hristos era un chin pentru ei, ar fi fost chinul mai mare? Ii miluiește în vreun fel lăsându-i să meargă în turma de porcii? Cum să interpretăm acest gest, transferul demonilor din oameni în porci?

Pr. Coman: Într-una din rugăciunile de la exorcismele de la Botez se spune, despre respectivele personaje, că nici peste porci nu au avut stăpânire. Deci demonii, în prezența lui Hristos, nici peste porci nu mai au putere.

R. Rădulescu: Dacă ar fi avut putere, porcii nu s-ar fi aruncat în mare.

Pr. Coman: Porcii nu s-ar fi aruncat în mare. Nu demonii au dus porcii în mare, ci porcii au dus demonii în mare. Prin urmare, demonii nu au avut putere nici peste porci. Aceasta este erminia Bisericii noastre.

R. Rădulescu: Dar, asupra unor oameni pe care îi posedă, au putere demonii? Pentru că omul este ființă liberă.

Pr. Coman: Da, pentru că omul este liber și „cooperant” în același timp. Aici este marea responsabilitate a omului. În timp ce animalul, în baza instinctului, este mai puțin cooperant cu răul, omul este foarte cooperant cu răul din pricina libertății lui. Acest dar extraordinar al libertății poate fi, în egală măsură, și marea dramă a omului. *Libertatea presupune responsabilitate, presupune o anumită educație, presupune simțul puterilor de a lupta, de a-ți impune voința și așa mai departe.* Acesta este un aspect foarte important al demonologiei, dacă doriți să vorbim despre demonologie, pentru că omul însuși generează sau cheamă, invită duhurile necurate în sine și le cultivă, până într-acolo, încât el însuși poate deveni rău, în parte sau în totalitate, lăsându-se stăpânit de duhuri rele cum sunt: duhul desfrânării, duhul lăcomiei, duhul minciunii, duhul beției, duhul hoției – foarte răspândit astăzi -, duhul iubirii de arginți, al iubirii de stăpânire etc.

R. Rădulescu: Gesturi care devin obișnuință...

Pr. Coman: Devin obișnuință și la un moment dat omul se identifică cu ele atât de mult încât se simte cucerit de aceste duhuri, asfixiat. Noi avem, ca duhovnici, experiențe în acest sens. Probabil că și mulți dintre ascultătorii dumneavoastră, dacă ar încerca să-și controleze, să-și monitorizeze gândurile, imboldurile, inițiativele, ar constata că foarte multe sunt generate de astfel de duhuri: al lăcomiei, al iubirii de stăpânire, al mândriei, al iubirii de slavă deșartă cum spunem noi, al lenevirii, al iubirii de arginți și multe altele.

R. Rădulescu: Al erotismului, acum...!

Pr. Coman: Al erotismului, nu mai vorbim. Dacă am contabiliza aceste situații — și ar trebui să facem lucrul acesta — ne-am speria noi înșine. Ne-am speria constatând înstrăinarea de propria noastră ființă. Ne-am speria constatând că suntem capacitați, asediați chiar, de anumite gânduri care nu sunt, de fapt, ale noastre, ci sunt generate și întreținute de aceste duhuri care se instalează în inima și în mintea noastră. Ne-am speria constatând că nu mai trăim noi, ci am devenit pur și simplu instrumente pasive la dispoziția patimilor noastre.

Eu propun și studenților mei și credincioșilor un exercițiu, care ne este foarte necesar. Acela de a investiga cu multă onestitate să vadă ce imbolduri tainice, lăuntrice, ascunse stau la baza inițiativelor sau faptelor lor de fiecare zi, de fiecare clipă. Există o motivație declarată, mai puțin adevărată, a lucrurilor, dar există și o motivație ascunsă, mai adevărată. Ne surprindem, de exemplu, că foarte multe faptele noastre au la temelie lenea, comoditatea, pentru care se găsesc justificări formale, exterioare, legitime. Ele par legitime în exterior, dar noi știm că nu sunt, dacă suntem onești cu noi înșine. Acesta ar fi rolul preotului la spovedanie, să-l ajute pe credincios să se citească pe sine, să descifreze în adâncul ființei lor adevăratele motive sau adevărații stimuli ai atitudinilor și faptelor sale. Oamenii trebuie ajutați să descopere că din lăuntru lor izvorăsc lucrurile, și mai ales gândurile rele. Cauzele exterioare sau împrejurările exterioare, pe care noi le invocăm, de obicei pentru a ne justifica, sunt numai niște pretexte. Din cauza faptului că se instalează în noi legiuni de demoni, legiuni de duhuri necurate, suntem victime ușoare patimilor și răului în general. Să luăm pe omul care are „darul” beției. Ce ironie, în popor se spune „are darul beției”! Acest om, cu darul beției, nu-și mai aparține. Am la spovedit soții de astfel de bărbați, care devin niște brute pur și simplu, dincolo de orice închipuire. În momentele, foarte puține de altfel, când sunt treji, sunt oameni foarte calmi, foarte așezați, dar când se activează darul beției, devin inumani! Se vede clar că nu se mai pot stăpâni, se vede clar că sunt stăpâniți de un duh rău. Ei înșiși se dau în mâna acestor duhuri. Acestea se instalează foarte adânc în om. Fiecare dintre noi se luptă cu una sau cu mai multe patimi, care sunt rezultatul acestor duhuri.

Astăzi tinerii se confruntă cu provocări foarte puternice. Erotismul de care ați amintit, este cultivat pe toate canalele. Internetul deschide oricui, tânăr sau bătrân, accesul „protejat” fără limite la cea mai diabolică industrie pornografică. Noi, ca duhovnici, luăm act de această provocare și de dimensiunile ei la spovedanie. Nu numai tinerii, ci și oameni maturi devin captivi acestor noi instrumente ale vrăjmașului. Deși își dau seama că nu este corect, își dau seama că își fac foarte mult rău, că este afectat comportamentul față de soție sau față de soț, că se produce o întinare a lumii lăuntrice, a minții, a gândului, a

simțămintelor, în ciuda acestui fapt, nu se pot dezlipi de sursa răului. De ce, oare, are răul atâta putere? Pentru că se folosește de un instinct foarte puternic al omului, cel trupesc, al reproducerii. Dar de ce omul nu se poate stăpâni? De ce omul nu poate fi stăpân pe sine? De multe ori — nu veți crede probabil — pur și simplu pentru că nu vrea să fie stăpân pe sine. Se complăce în situația de stăpânit. În măsura în care el nu este stăpân pe sine, în aceeași măsură este stăpânit de patimă. Ori, stăpânirea se cheamă posesie. Iar posedarea de rău se cheamă demonizare. Într-un procent sau altul, toți facem parte din această categorie. Eliberarea și emanciparea este foarte grea și presupune foarte multă nevoință și mai ales recursul la puterea lui Dumnezeu. „Ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului!“, spune un canon al Bisericii, ilustrând în felul acesta starea de captivitate în care se află omul rob patimilor.

R Rădulescu: Tot de un duh rău sunt stăpâniți și locuitorii cetății din Evanghelie, părinte profesor? Ei Îl alungă pe Iisus Hristos. Cu alte cuvinte, au același reflex pe care l-au avut diavolii când L-au văzut pe Hristos? „Lasă-ne în pace!” Îi spun și oamenii. Ce se întâmplă?

Pr. Coman: Ei confirmă ce am spus până acum. Toți erau într-un grad anume de posedare, toți se simt jenați de prezența lui Dumnezeu. **Închipuiți-vă ce reacție am avea noi, în casă la noi, la serviciu, pe stradă, în sălile de curs, oriunde, dacă ne-am trezi într-o bună zi cu Hristos în fața noastră!!!**

Cred că am avea aceleași sentimente de respingere. Ne-am simți foarte jenați, ne-am simți agresați în starea noastră, ne-am simți oricum incomodați în starea în care ne complăcem, deși știm că este rea, pentru că s-ar oglindi numaidecât necurăția din noi și am prefera, cum foarte multă lume preferă, ca Dumnezeu să fie cât mai departe de noi. Ne-ar fi mai confortabil așa. Suntem un pic credincioși, ne facem un pic de rugăciune, mai mergem și pe la biserică, suntem umani, mai dăm și un pic de milostenie, dar Dumnezeu ar fi bine să stea departe. Se vede lucrul acesta în atitudinea pe care o au copiii față de Dumnezeu. Copiii, fără excepție până la o vârstă anume, vin spre biserică, vin spre Dumnezeu, spre tot ce este dumnezeiesc, fără nici o ezitare sau reținere. Dacă se întâmplă totuși să întâlnim copii care au rețineri, se feresc sau fug de lucrurile sfinte, de tot ceea ce trimite la Dumnezeu, trebuie să luăm aminte. Este posibil să moștenească, la nivelul zestrei genetice, lucruri grele de la părinți. În general, copiii vin cu mare deschidere spre Dumnezeu. Dar cum încep să crească și încep să se așeze și să lucreze în dânsii duhurile rele: minciuna, lăcomia, răutatea, invidia etc, încep să fugă, să se îndepărteze. Ajung în postura celor mari care, atunci când văd un preot venind pe stradă, preferă să treacă pe trotuarul celălalt, sau să se prefacă că nu l-au văzut. Evită, de fapt, orice întâlnire cu un simbol, cu un semn care

spune: „Știi, este și Dumnezeu pe aici pe undeva!“. Aceasta este și atitudinea gadarenilor, care sunt deranjați de apariția intempestivă a lui Hristos Dumnezeu.

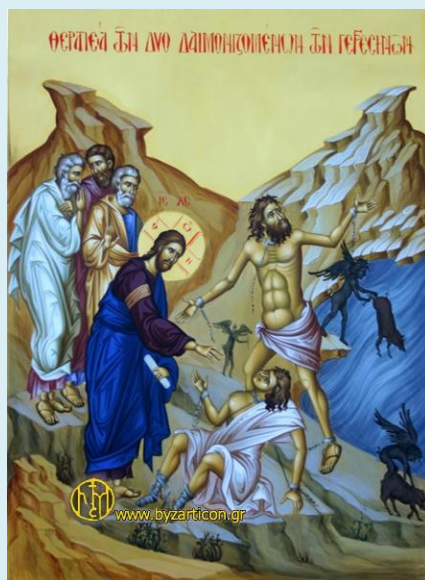
Mai este un aspect, pe care poate ar trebui să-l discutăm. Este un pic mai ascuns! Este posibil ca în adâncul sufletului lor să fi fost și regretul însănătoșirii celor bolnavi. Este greu de crezut un astfel de lucru, dar el se întâmplă. Se întâmplă mai ales la nivelul subconștientului. Oricât ni s-ar părea de ciudat, pentru cei sănătoși, existența celor bolnavi este uneori un lucru convenabil, profitabil, desigur, atunci când nu este vorba despre o persoană dragă, ci despre un străin. Existența celor bolnavi este confirmarea stării noastre de sănătate. În situația aceasta, dispariția bolnavilor cu diagnostic clar din societate echivalează cu anularea unui argument puternic al faptului că ceilalți sunt sănătoși. Spitalele, ca și închisorile, sunt instituții care marchează granița între sănătoși și bolnavi, între oamenii cinstiți și hoți. Dispariția spitalelor și a închisorilor ar neliniști mult pe cei sănătoși ca și pe cei cinstiți, tocmai pentru că nu ar mai fi pusă în evidență sănătatea sau corectitudinea lor. Existența spitalelor și a închisorilor dă bine pentru cei care nu sunt nici în spitale nici în închisori. Le hrănește impresia că sunt și sănătoși și virtuoși. Dacă ar veni cineva și ar vindeca pe toți bolnavii și pe toți păcătoșii, cei care nu sunt nici în spitale și nici în închisori ar fi foarte deranjați.

R. Rădulescu: Motivul de îndreptățire.

Pr. Coman: Adevărul este că granița dintre starea de sănătate și cea de boală, ca și cea dintre cinste și cea necinste nu se poate marca prin spital și prin închisoare. Nu toți cei care nu sunt în spitale sunt sănătoși, după cum nu toți cei care nu sunt în închisori sunt oameni cinstiți. Știm aceasta foarte bine. Dar ne place să avem și închisori și spitale, pentru că acestea ne confirmă, într-o complicitate socială aproape generalizată, că suntem mai buni decât ceilalți. În virtutea acestei impresii, n-am fi deloc bine impresionați, dacă, printr-o minune, s-ar vindeca lumea din jurul nostru și de boli și de patimi”.

(din: Pr. Constantin Coman, “Dreptatea lui Dumnezeu și dreptatea oamenilor”, Editura Bizantină, București, 2010)

Cuvânt al Protos. Hrisostom de la Putna: “Diavolul lucrează înșelarea prin oameni, încercând să provoace groaza și, mai ales, dezbinare, răzvrătire. Prezența lui Dumnezeu provoacă, iar lumea reacționează prin vrăjmășie față de slujitorii Lui... De ce atunci când Dumnezeu Își arată bunătatea Sa față de noi, noi ne împietrim mai tare?!”

Protos. Hrisostom de la Mănăstirea Putna - Predică la Duminica a V-a după Rusalii/ a demonizaților din ținutul Gherghesenilor (2016):

Preacuvioși Părinți și frați credincioși, Duminica de astăzi, a V-a după Pogorârea Sfântului Duh, ne pune înaintea un episod din viața Mântuitorului, un episod nu prea fericit, pentru că, deși asistăm la vindecarea unor demonizați, în același timp asistăm și la o rezistență a oamenilor, o îndărătnicie a lor, o împietrire a inimii lor, care a făcut să-L îndepărteze pe Hristos, în loc să se întoarcă către El cu recunoștință.

Și, ați auzit, în Evanghelia de astăzi, cum în ținutul Gherghesenilor, dincolo de lacul Ghenizaret, într-un cimitir trăiau doi oameni îndrăciți, doi oameni care erau posedați de duhul cel rău, de satana. Și, aceștia, spune Sfântul evanghelist Matei, erau atât de furioși, și atât de îngrozitori, încât nimeni nu îndrăznește să treacă prin fața aceluia cimitir, pe acel drum, pe unde umblau ei. Hristos, însă, a venit în zona aceea, și, acei îndrăciți au ieșit înaintea, iar dracii au început să strige: “ce este Ție și nouă, Iisuse, Fiule al lui Dumnezeu? Ai venit să ne chinuiești înainte de vreme?”

Băgați de seamă că vrăjmașul nu știe planul lui Dumnezeu. El numai face unele observații, niște aprecieri, și vorbește ca și cum ar ști el toate. Știa el că este Fiul lui Dumnezeu? Nu știa, însă i-a spus așa, L-a numit așa. Hristos nu i-a răspuns

nimic. Știa el care este planul lui Dumnezeu, când va fi să vină El, și când va fi să vină a doua oară, și când va fi Judecata? Hristos Însuși a spus că numai Tatăl știa acest lucru. Dar el, vrăjmașul, vorbea de ca și cum știa, pentru că lucrarea lui este o lucrare de înșelare. Însă, această lucrare de înșelare nu se oprește aici. De fapt, scopul lui este să dezbină.

Spun Sfinții Părinți ca diavolul nu poate să facă nimic, nici o lucrare asupra pământului sau a oamenilor, ci numai prin intermediul ființelor vii. De aceea, el intră în oameni sau în animale, încercând să provoace groază și mai ales dezbinare, încercând să-i depărteze pe oameni de Dumnezeu.

Spune Sfântul Iustin Popovici că diavolul încearcă să maimuțărească lucrarea lui Dumnezeu. Și, dacă Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul și asemănarea sa, acest lucru încearcă să-l strâmbe satana. Și, atunci acesta se străduiește să ne confecționeze, spune Sfântul Iustin, o altă identitate care să nu mai semene cu Dumnezeu, ci să semene cu el, cu satana. De aceea, nu ne mirăm că de multe ori noi avem niște reacții foarte nepotrivite la gesturile de iubire din partea lui Dumnezeu sau din partea aproapelui. Și, la un astfel de gest am să mă refer astăzi, pentru că de multe ori noi nu ținem cont de lucrul acesta.

A venit Hristos nezicând nimic. Pur și simplu era acolo, dar prezența Lui provoca. Prezența lui Dumnezeu provoacă. Așa cum a proorocit Sfântul și dreptul Simeon, ca "Acesta va fi pus spre ridicarea și poticnirea multora", acest lucru îl vedem și astăzi. Și, să știți că nu numai Dumnezeu provoacă, ci și slujitorii Lui. De fiecare dată când apare vreun preot, un monah, sau un credincios evlavios în lume, de fiecare dată cineva se simte provocat, lumea se simte provocată. Lumea se simte obligată să reacționeze și, din păcate, în ziua de astăzi vedem că reacția nu este cea mai bună. Este o rezistență, un fel de vrăjmășie, dacă vreți, împotriva slujitorilor lui Dumnezeu.

Desigur, sunt slujitori buni, sunt slujitori răi, dar unul este Dumnezeu. Și, dacă a zis Hristos: "cei care vă primesc pe voi, Mă primește pe Mine, care v-am trimis, și cel care Mă primește pe Mine, îl primește pe Cel care M-a trimis pe Mine", atunci ar trebui să ținem seama de lucrul acesta, și să ne gândim că Dumnezeu lucrează prin oameni. Noi vedem astăzi cum satana lucrează prin oameni.

Acei oameni semănau groază, frică și răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Pentru că, oamenii văzând pe cineva bolnav, cu un handicap oarecare, urât, strâmb sau îndrăcit, primul lucru la care se gândesc este: "dar Dumnezeu nu vede? Dar, Dumnezeu nu face nimic? De ce l-a lăsat pe acesta să fie așa?". Și atunci noi dăm vina pe Dumnezeu. El este de vină că noi ne-am depărtat de El. El este de vină că noi ne-am urâțit?! El este de vină că noi nu mai semănăm cu El și semănăm mai mult cu satana?! El este de vină pentru toate?!

Dar Hristos nu spunea nimic. Însă îi auzim pe diavoli că strigă: “dacă vrei să ne alungi, lasă-ne să ne ducem în turma de porci”. Și, atât a zis Hristos: “duceți-vă”. Acum alți câțiva ar putea să zică: “dar ce avea Hristos cu porcii aceia? Pentru ce i-a lăsat pe draci să intre în turma de porci? Nu știa ce o să facă dracii cu acea turmă de porci?” Am auzit diferite răspunsuri la aceste întrebări. Unii, încercând să ia apărarea lui Dumnezeu, spuneau: “da, dar porcii aceia, erau o hrană nepermisă. Porcul era socotit un animal foarte necurat, pentru că simbolizează nesimțirea. Și, atunci, bine le-a făcut că i-a aruncat în apă”. Oare, așa gândește Dumnezeu? Dar, de ce nu ne gândim ca El însuși a zis că va lăsa 99 de oi și se va duce după una rătăcită? Ce înseamnă aceasta? Că nu îi pasă de cele 99 de oi și vrea numaidecât să facă o minune pentru cea de-a o sută?

Grija lui Dumnezeu către oameni este atât de puțin înțeleasă de noi, din păcate. Grija lui Dumnezeu este pentru oameni! Grija lui Dumnezeu este pentru un suflet, pe care îl vede pierzându-se și pe care-l dorește să fie mereu aproape. De porci se îngrijea Dumnezeu sau de sufletele bieților oameni care erau sub stăpânirea satanei? Acei diavoli trebuiau sloboziți să umble care încotro, să se ducă să chinuie alți oameni. Dar, oare, noi, fiind atât de împietriți, ce am fi înțeles dacă vedeam că acei îndrăciți s-au slobozit de sub puterea celui rău și diavolii se duc care încotro? Ce înțelegeam de aici? Slavă lui Dumnezeu - am fi spus - iată s-au izbăvit aceștia! Și mergeam mai departe la treburile noastre. Nu ne înfricoșam de ceea ce poate să facă diavolul din om, de ceea ce poate să facă diavolul din creația lui Dumnezeu. Lui nu-i pasă. Nici nouă să nu ne pese? A intrat în turma de porci și a făcut ceea ce ar fi vrut să facă și cu oamenii, dacă nu ar fi fost grija lui Dumnezeu față de ei.

A venit Hristos și nimic nu a spus, și diavolii s-au tulburat. A venit Hristos, nimic zicând și îndrăciții s-au vindecat. A venit Hristos, nimic zicând și vindecând pe cei îndrăciți. Și, spune Sfântul evanghelist Matei că satul întreg, auzind de ceea ce s-a întâmplat, au venit la Hristos și L-au rugat să plece din ținutul lor. Nu s-a auzit nici măcar un cuvânt de mulțumire. Nu s-a auzit nimic, decât rugămintea într-un glas, a întregului sat: “Doamne, du-Te de la noi”. Credeți că această reacție este a unui fiu al lui Dumnezeu? Poate, așa cum spunea cineva, să fi fost și din cauză că s-au temut, că s-au înfricoșat, văzând această minune extraordinară.

Sfântul apostol Petru, după pescuirea minunată, atât de tare s-a înfricoșat de minunea pe care o săvârșise Domnul încât s-a aruncat înaintea Lui și a zis: “Doamne, du-Te de la mine, că sunt om păcătos!”. Și, spune Sfântul evanghelist Luca, care relatează această întâmplare, ca la fel au zis și Ioan și Iacov, fiii lui Zevedeu, aceia, de care vă amintiți că erau supranumiți “fiii tunetului”, și împreună cu aceștia toți apostolii s-au înfricoșat. În cazul acesta putem spune că era vorba de o frică îndoită cu smerenia, că s-au temut văzându-L, cât de mare

este Dumnezeu și cât de mici și departe sunt ei. Credința Vechiului Testament era puternică în ei. Ei nu îndrăzneau nici să-I zică pe nume lui Dumnezeu, d-apai să-I zică ceva mult mai rău.

Vă aduceți aminte, soția lui Iov, s-a dus la el și i-a zis: “blestemă pe Dumnezeu și mori“, pentru că toți cei ce-L blestemau pe Dumnezeu mureau pe loc. Și, în cazul acesta, putem să-i înțelegem pe sfinții apostoli, putem să-i înțelegem, căci Duhul Sfânt nu se pogorâse, și ei încă erau înfricoșați. Însă în cazul locuitorilor din ținutul Gherghesenilor, nu putem spune acest lucru, din păcate!

Și, de multe ori ne punem întrebarea: de ce atunci când vine cineva la noi, întinzându-ne o mână de ajutor, întinzând ambele brațe să ne îmbrățișeze, noi ne opunem? De ce atunci când Dumnezeu Își arată bunătatea Sa față de noi, noi ne împietrim mai tare, noi Îi răspundem cu duritate? Ați auzit răspunsul Sfântului Iustin: “Pentru că am început să nu mai semănăm cu El“. Și, spune Sfântul Iustin Popovici, mai departe, ca în această încercare a satanei de a ne face pe noi să semănăm cu el, el încerca de fapt să nu mai fim familiari cu Dumnezeu și să fim familiari cu el. Ne-am pierdut această familiaritate.

Credeți că cei care îi vedeau pe îndrăciții aceia, vedeau chipul lui Dumnezeu în ei? Nu, vedeau chipul satanei. Și, de aceea fugeau toți îngroziți. Însă nu s-a găsit unul care să se apropie cu mila față de ei, pentru că dacă ar fi fost măcar unul să se fi milostivit spre acei oameni posedați, atunci acela l-ar fi mulțumit lui Dumnezeu. Dar nu, ei se complăceau în cele trupești. De ce aveau o turmă așa mare de porci când era, într-adevăr, hrana asta oprită? Pentru că nu le mai pasă, erau indiferenți. De aceea noi nu ținem cont de dovezile de iubire ale lui Dumnezeu.

Îl auzim pe Sfântul apostol Pavel zicând: “au, doară, nu știți că iubirea lui Dumnezeu îndeamnă la pocăință? Dar tu, pentru inima ta nepocaită îți vei aduna urgie în ziua Judecății“. Auziți! Iubirea lui Dumnezeu îndeamnă la pocăință. Auzim iarăși, cuvinte inspirate de Duhul Sfânt în Psalmi, care zic așa: “Doamne, veselește inimile noastre, ca să se teamă de numele Tău cel sfânt“. Curios, nu? “Veselește inimile noastre, ca să se teamă de numele Tău cel sfânt“. Teamă adevărată, teamă față de înălțimea lui Dumnezeu și față de distanța prea mare între El și noi, vine în momentul în care inima ta se veselește. Tristețea adevărată, spune Sfântul Pavel, este nu cea după lume, ci cea după Dumnezeu. Și, spune Sfântul Ioan Scărarul că nu se poate să se întristeze cineva, decât atunci când va fi lipsit de ceea ce dorește. Și înțelegem de aici că tristețea după Dumnezeu vine atunci când Îl dorești pe Acesta, însă îți dai seama cât de departe ești de El. Tristețea după Dumnezeu urmează dorinței de a fi împreună cu Dumnezeu.

L-am auzit pe Hristos începându-și lucrarea Lui de mântuire cu aceste cuvinte: “Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția Cerurilor“. Sfântul Ioan Botezătorul la fel, Sfântul Petru la fel a zis: Pocăiți-vă, și fiecare să se boteze în numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh. Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția Cerurilor - ce înțelegem de aici? Dumnezeu, iată, S-a pogorât la noi, Împărăția Cerurilor este aici, pregătiți-vă inimile prin pocăință, pregătiți-vă să-L întâmpinați! Și atunci înțelegem de ce pocăința nu este o simplă întristare pentru că suntem răi, pentru că suntem păcătoși, ci este acea întristare pentru că suntem prea departe de Dumnezeu și, încă, nu ne-am pregătit inimile să-L întâmpinăm. Dorința de a fi cu Dumnezeu asta trebuie să ne fie nouă dorința cea mai fierbinte, cea mai disperată - dacă vreți, și dacă îmi iertați acest termen.

Cea mai mare nevoie a noastră nu trebuie să fie decât aceasta: să ne construim relația cu Dumnezeu, să ne dorim să fim împreună cu El. Ați auzit ce a spus proorocul Isaia, încă cu câteva sute de ani, înainte de a veni Hristos: “Adu-ți aminte de dragostea dintâi“. Adu-ți aminte că Dumnezeu te-a creat pentru că te-a dorit, și te-a dorit pentru că te-a iubit, și atunci nu-I întoarce spatele. Iubirea lui Dumnezeu îndeamnă la pocăință, iubirea lui Dumnezeu trebuie să ne îndemne în a-L dori mai mult, în a-L căuta, în a-L cere.

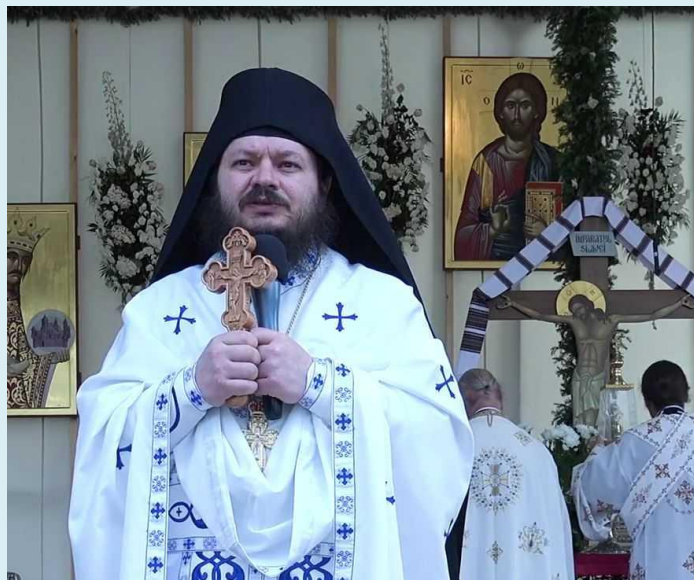
Vedeți dumneavoastră, dacă suntem întrebați: cum ești? Ce faci? Primul lucru la care ne gândim este sănătatea noastră trupească: sunt bine sau nu sunt bine; sunt sănătos sau nu prea mă simt bine. Dar, dacă suntem un pic mai atenți la sufletele noastre, atunci ne gândim și la faptul că suntem păcătoși. “Da, nu prea fac bine; încerc, mă lupt, dar nu prea reușesc; mai mereu sunt căzut“ Însă, câți dintre noi, atunci când sunt întrebați cum ești?, își spune în sinea lui cu tristețe: “sunt prea departe de Dumnezeu“, și, după aceea imediat să zică: “...dar aș vrea atât de mult să fiu aproape de Dumnezeu“.

Pocăința, să știți, ca de aicea începe, de la dorința de a fi împreună cu Dumnezeu. Păcatele sunt acelea pe care însuși Dumnezeu le îndepărtează. Noi nu putem. De ce a zis Sfântul Ioan Gură de Aur că pocăința, nu numai că ne-a fost dăruită de Dumnezeu, ci chiar El o face pentru noi. Dacă pocăința s-ar opri numai asupra păcatelor, de ce ar trebui s-o facă Dumnezeu? Însă, pocăința este mai mult de atât. Pocăința este dorul după Persoana iubită, și acest dor, îngemănat cu tristețea că suntem prea departe de Acea Persoană, se va întâlni cu inima iubitoare și iertătoare a lui Dumnezeu. Și, atunci când conștiința acestei vinovații și a acestei depărtări se va întâlni cu iertarea Lui, vor apărea, așa cum spun Sfinții Părinți, lacrimile de bucurie ale pocăinței. Atunci lacrimile vor izbucni de la sine, pentru că vom simți pe noi înșine, pe pielea noastră - cum se zice - ce înseamnă când a zis Sfântul apostol Pavel că iubirea lui Dumnezeu îndeamnă la pocăință. Dacă ne gândim numai că trebuie să scăpăm de păcate, ne gândim numai la noi; atunci unde este Dumnezeu, unde este dorința de a fi

împreună cu El? De ce a spus Hristos: “căutați mai întâi Împărăția Cerurilor și toate celelalte vi se vor adăuga”? Pentru că una am cerut, aceasta am căutat, să văd frumusețea lui Dumnezeu și să cercetez locașurile Lui. Asta este cuvântul care trebuie să înfierbânte inimile noastre, nu altceva, și atunci când vom vedea bunătatea lui Dumnezeu în inimile celorlalți, în faptele lor, sau pur și simplu în prezența lor, în faptul că nu ne-a uitat cineva și că nu am fost alungați.

Acei îndrăciți, bieți, sărmani, trăiau în cimitir, care este la marginea deznădejdiei, trăiau în întuneric, trăiau la marginea celor vii, în moartea aceea deznădăjduită, în moartea care nu prevestește viața, și nimeni nu venea către ei. Noi însă, priviți, nu suntem singuri, noi suntem înconjurați de alți oameni, iubiți și ei de Dumnezeu. Și, când vedem acest lucru, ar trebui să ne îmbărbătăm și să mulțumim lui Dumnezeu și să ne întristăm puțin - zic puțin, ca să nu scăpăm în deznădejde - să suspinăm puțin în inima noastră și să zicem: “Doamne, cât de departe sunt de Tine”, și atunci să spunem, nu cum au spus sătenii aceia din ținutul acela, al Gherghesenilor, “Doamne, du-te de la noi!”, ci, să strigăm cu inima îndurerată, însă, fierbinte: “Doamne, fii cu noi!” Amin.

Protos. Hrisostom de la Putna: La ce suntem dispuși să renunțăm pentru Hristos Care este păcatul lui Adam pe care îl repetăm și noi, “iarăși și iarăși”?

Protos. Hrisostom - La ce suntem dispuși să renunțăm pentru Hristos? - Mănăstirea Putna, 9 iulie 2017 (predică la Duminica a V-a după Rusalii - vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei)

Spune o vorbă din popor, din străbuni, că oamenii deștepți învață din greșelile altora; ceilalți învață din propriile lor greșeli. Noi am spune astăzi, dimpotrivă, că tot cel care învață din greșeli, fie că sunt ale lui, fie că sunt ale altora, se arată a fi deștept, cum zice poporul nostru. Deștept, în graiul nostru popular, înseamnă nu numai inteligent; înseamnă și treaz. Ca să fii deștept trebuie să fii atent, trebuie să trăiești clipa, trebuie să fii prezent. Ca să vezi și să înveți din greșelile altora, îți trebuie un dram de smerenie, dar îți trebuie și multă atenție, multă trezvie.

Și iată că pilda pe care ați auzit-o citindu-se astăzi, din Sfânta Evanghelie de la Matei, ne pune înaintea câteva greșeli din care putem învăța. Ne pune înaintea și greșeli, însă ne mai pune înaintea și câteva lucruri bune din care putem învăța. Din păcate, primul lucru bun pe care îl observăm, îl observăm la demoni. Am auzit cum Mântuitorul, trecând în ținutul Gherghesenilor, a fost întâmpinat de doi îndrăciți care locuiau în morminte și erau foarte aprigi și mânioși, furioși, și nimeni nu putea să treacă pe dinaintea lor; toți se fereau și căutau altă cale, pentru că erau deosebit de violenți.

Și Mântuitorul, apropiindu-Se de ei, dracii din aceștia au început să strige: Ce este Ție și nouă, Iisuse al lui Dumnezeu Celui viu? Ai venit să ne chinuiești

înainte de vreme? Iată că dracii L-au mărturisit pe Hristos, însă să nu ne înșelăm: dracii sunt vicleni și așa vor fi mereu. Ei sunt fiii minciunii, cum a spus Mântuitorul. Ei bănuiau că Iisus este Hristos, că e Fiul lui Dumnezeu, însă nu aveau certitudinea aceasta, pe de o parte, pe de altă parte ei permanent căutau să provoace. Chiar dacă erau încolțiți, chiar dacă îi ardea prezența lui Hristos, chiar și atunci ei căutau să-L provoace. Dar Hristos nu S-a lăsat provocat. N-a răspuns că așa este sau că nu e așa, nu le-a răspuns la provocare. Aceștia, dracii, atunci au făcut un alt lucru. Pentru că era o turmă de porci mai încolo, I-au cerut voie să se ducă în turma de porci. Și Hristos le-a dat voie.

Acum, spune Sfântul Siluan că iubirea dumnezeiască nimic nu poate să refuze; poate de aceea le-a dat voie Hristos dracilor să intre în turma de porci, poate nu. Însă trebuie să învățăm de aici. Să învățăm, pentru că noi, de când cu Adam, suntem sub semnul aceleiași greșeli. Spune arhimandritul Sofronie că omenirea a căzut din cauza puținătății de suflet a Evei și a obrazniciei lui Adam. Adam s-a obraznicit. Adam trebuia să facă un lucru, spune arhimandritul Sofronie: atunci când a văzut-o pe Eva cu mărul mușcat, trebuia să se ducă să-L întrebe pe Dumnezeu, să ceară voie. N-a făcut acest lucru, ci a făcut după capul lui. Și, făcând după capul lui, s-a întunecat. Și, întunecându-se, s-a întors cu spatele la lumină, s-a întors cu spatele la Dumnezeu, s-a mofturit, cum spunem noi, și s-a obraznicit împotriva lui Dumnezeu. Se făcea că nu-L aude. Dumnezeu îl căuta, îl striga, și Adam se făcea că nu-L aude, se ascundea. De atunci încoace noi facem aceeași greșeală iarăși și iarăși; în loc să întrebăm pe cineva mai mare, în loc să cerem binecuvântare de la Dumnezeu înaintea oricărui lucru pe care urmează să-l facem, noi ne luăm după capul nostru.

Iată că într-adevăr, după cum zicea Sfântul apostol Iacob, ruda Domnului, și dracul crede și se cutremură. Credința lui am văzut-o: el a cerut voie să se ducă în turma de porci. Dar noi atâta credință [nu] avem, că nu cerem niciodată voie, că nu ne supunem voința noastră nici măcar lui Dumnezeu, să nu mai zic celor mai mari ca noi? Acesta este primul lucru pe care ar trebui să-l înțelegem, la care să luăm aminte.

Este un părinte de la Optina, starețul Gavriil. Acesta a ajuns la rugăciunea neîncetată pentru că a ascultat de sfatul tatălui său. Acesta, când era copil, i-a spus: “Băiete, înaintea oricărui lucru pe care îl vei face să ceri ajutor și binecuvântare de la Dumnezeu.” Și el, ascultător de tatăl lui fiind, aceasta a făcut. Înaintea oricărui lucru cerea ajutor și binecuvântare de la Dumnezeu. Și, făcând asta de fiecare dată, rugăciunea lui a devenit neîncetată. Iată cât de simplu este! Să fim atenți și ascultători.

Și, ducându-se demonii în turma de porci, aceștia s-au aruncat în mare și s-au înecat. Auzind, sătenii au venit cu mic cu mare la Hristos, însă nu ca să-L mulțu-

mească, nu ca să-L slăvească pentru că aceia care erau chinuiți de demoni atât de tare încât deveneau pericol pentru ceilalți și erau înfricoșători la vedere, oameni dintre ei, frați de-ai lor, și, văzându-i acum vindecați și liniștiți, n-au băgat de seamă. În loc să-I mulțumească lui Hristos că a venit Împărăția Cerului printre ei, ei s-au grăbit să-L alunge dintre ei.

Spune evanghelistul Matei că L-au rugat să iasă din ținutul lor. L-au rugat... Îl auzim și pe Sfântul Petru că-L roagă pe Hristos: Doamne, du-te de la mine că sunt om păcătos, dar ce diferență! Petru, din smerenie a făcut aceasta, s-a înfricoșat, a văzut cât de mare era distanța între el și Dumnezeu și se temea. Era o frică bună, o teamă adevărată; dar aceștia s-au temut ca nu cumva să mai piardă ceva pe lângă turma de porci. N-au putut să renunțe la bunurile lor materiale.

Și ne punem noi întrebarea: oare nu facem aceeași greșeală și noi? La ce putem noi renunța în favoarea lui Dumnezeu? Să ne punem întrebarea aceasta: la ce sunt eu gata să renunț pentru Dumnezeu, pentru Împărăția Cerului? La cele ale mele trupești? La viața mea? Când vreodată am renunțat noi la ceva cu ușurință pentru Dumnezeu? De ce nu au putut aceia să renunțe? Pentru că se lipiseră de cele materiale, își doreau cele materiale. Să nu uităm că era interzisă mâncarea de carne de porc, pentru că porcul tocmai aceasta reprezenta: lăcomia în înfățișarea ei cea mai absurdă, cea mai irațională, cea mai înjositoare. Nu orice fel de lăcomie, ci aceea care te arunca în mocirlă și te ținea acolo. Și aceia aveau o turmă întreagă! În loc să zică “Am scăpat de ispită...”, s-au temut ca nu cumva să se mai lipsească și de altceva. Și-au dorit cele de jos.

Cu cât îți dorești cele mici, cu atât mai mic devii. Cele mici sunt pământești și te țin legat de pământ; cele înalte te ridică către cer.

De aceea a zis un Părinte al Bisericii: “Omule, în ceea ce iubești, în aceea te vei transforma. Pământ ești, dacă vei iubi pământul. Lumină vei fi, dacă iubești lumina”. Ei nu-și doreau decât cele materiale, cele mici. Și mici erau, foarte mici la suflet. Și de aceea nici nu puteau să-și dorească lucruri mai înalte decât acestea. Stăteau în comoditatea aceasta a lor păcătoasă - păcătoasă pentru că-i robea, păcătoasă pentru că-i îndepărta de Dumnezeu, păcătoasă pentru că le alunga din minte orice amintire despre Dumnezeu și despre faptul că ei sunt chemați să fie fii ai lui Dumnezeu.

Ne aducem aminte de Sfânta Maria Magdalena despre care a zis Hristos că iertate sunt păcatele ei cele multe, că mult a iubit. Sfântul Ioan Scărarul explică acest lucru; zice că Sfânta Maria Magdalena a reușit să schimbe iubirea aceasta trupească în iubire de Hristos, în iubire duhovnicească. Cum a făcut asta? Pentru că L-a dorit pe Hristos. L-a dorit. L-a dorit mai mult decât plăcerile ei, mai

presus decât însăși viața ei. Am spune noi că s-a lăsat cu totul la o parte, s-a lepădat cu totul de sine. Cine nu se leapădă de sine nu este vrednic de Mine, zice Hristos. Cine iubește pe tată, pe mamă, pe frate mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine. Nu zice să nu-i iubim, dar nu mai mult decât pe El. Și noi ținem la comoditatea noastră, noi nu vrem să renunțăm la nimic.

Și oare la ce ne gândim noi să renunțăm? Dacă vom face exercițiul acesta și ne vom întreba: la ce oare sunt gata să renunț acum? Si dacă ne vom face o listă cu lucrurile la care putem să renunțăm, să vedem cât de lungă este lista aceasta, plină cu cele materiale. Nimeni nu-și pune problema să renunțe la sufletul [sinele, eul] lui sau la viața lui. Nu. Oare aş putea să renunț la telefon, la calculator, la vilă, la mașină, la mai știu eu ce? Primele care ne vin în minte acestea sunt. Pentru că suntem trupești. Suntem mici și suntem legați de cele mici. Și nu ne dorim cele înalte. Trebuie să iubim, ca să putem să începem să ne dorim. Trebuie să lăsăm comoditatea noastră la o parte și dreptatea noastră la o parte, pentru că nu putem să ne lăsăm comoditatea la o parte dacă nu vom lăsa îndreptățirea de sine la o parte. Altfel, permanent ne vom îndreptăți: nu mă duc la biserică pentru că sunt obosit sau mi-e rău sau mă doare capul sau am treabă de făcut sau mâncare de făcut și câte alte îndreptățiri de genul acesta.

Și am auzit cum Sfinții Părinți au rânduit ca în ziua de astăzi la Apostol să se citească din Epistola către Romani unde Sfântul apostol Pavel spune că acești oameni despre care am vorbit mai înainte statornicindu-și dreptatea lor, o fac împotriva dreptății lui Dumnezeu. Și mai departe zice: dar sfârșitul Legii este Hristos! Noi pe El Îl căutăm, El este dreptatea noastră, care ne va fi dată prin El. El este! Pe El Îl căutăm, la El trebuie să ajungem.

Dreptatea lui Dumnezeu este dată la o parte - de ce? Pentru că ținem la turma de porci? Porci chiar? Dar să ținem la orice fel de turmă, să ținem la toată lumea aceasta și nu face cât sufletul nostru! Iar sufletul nostru există pentru că este iubirea lui Dumnezeu!

Atunci cu cât este mai valoroasă iubirea lui Dumnezeu față de toate sufletele la un loc, pentru că această Iubire dă valoare sufletelor! Nu căutăm această Iubire, nu începem să ne dorim cele de mai sus, cele mai înalte? Vom rămâne cu turma de porci. Așa vom face! Nu ne punem întrebarea deloc: ce sunt gata eu să fac pentru Hristos? La ce sunt gata eu să renunț? Și pentru ce aş renunța dacă nu doresc cele înalte?

Pământ vei fi dacă iubești pământul, lumină vei fi dacă vei iubi lumina. Vorba e că pământul nu va intra în cer. Nimic necurat nu va intra în Împărăția Cerurilor, scrie în Apocalipsă. Și Sfântul Pavel zice: Nu vă înșelați: nici desfrânații, nici mincinoșii și așa mai departe, nici un păcătos nu va intra în Împărăția Cerurilor.

De ce? Pentru că acolo este Casa Tatălui. Acolo robul nu are ce căuta. Numai fiul. Și un fiu nu este legat de pământ. Un fiu este legat doar de tatăl lui. Un fiu atâta are teamă: să nu se mârșească tatăl lui. Un fiu atâta are grijă: să ceară voie tatălui său înainte de a face orice lucru; să călătorească cu binecuvântarea tatălui lui. Oriunde s-ar duce! Acesta este fiul.

Dracii au făcut acest lucru, dar nu ca niște fii. Să luăm aminte! Să învățăm din greșelile pe care le-am auzit astăzi și să facem ceea ce se cuvine unor fii. Să facem ceea ce ne face cinste, nu ceea ce ne înjosește; ceea ce ne înalță, nu ceea ce ne coboară. Pentru că vrăjmașul vrea să ne înjosească. Dumnezeu vrea să ne redea demnitatea de fii ai Lui. Să luăm aminte, să cercetăm unde stăm în fața lui Dumnezeu. Cât suntem gata să dăruim, atâta suntem gata să iubim. Ce suntem gata să dăm? La ce suntem gata să renunțăm? Să luăm aminte, să vedem unde stăm și să luăm o decizie. Și decizia s-o transformăm în începutul cel bun. Că doar așa vom putea gusta din Împărăția Cerurilor și vom putea intra în ea. Amin.

**Vindecarea demonizaților din Gadara. Predica Arhim. Damaschin
Luchian: “Diavolul nu e prost, dar să nu vă intimidați de el!”**

**Predica audio a Părintelui Damaschin Luchian de la Sihăstria Putnei în
Duminica a 5-a după Rusalii - (17.07.2011): Criteriul minunii este discreția
și slava lui Dumnezeu, nu reclama, trâmbițarea și senzaționalul! Nu
minunea aduce credință, ci credința naște minune!**

- Despre minunile simple pe lângă care trecem în fiecare zi și despre
“minunățiile” științei, despre fertilizarea în vitro, clonare -

Dreptmăritorilor creștini, este mare mila și bunătatea lui Dumnezeu față de orice om, și este mare și față de noi că ne-a ajutat, ne-a învrednicit și ne-a întărit să fim astăzi în sfânta Biserică. Gândiți-vă că sunt mulți care poate ar fi vrut să fie, și nu pot să fie; gândiți-vă că și dv. în alte timpuri poate nu atât de ușor sau cu așa mare puțință trupească ați putut să fiți în sfânta Biserică. Și pentru aceasta lăudat să fie numele Lui în veci.

Tot mila și bunătatea lui Dumnezeu s-a arătat și în prima din Evangheliile care s-au citit astăzi. De mult am în minte gândul acesta în legătură cu minunea vindecării celor doi demonizați din ținutul Gherghesenilor, și anume există aici, în Sfânta Scriptură, un amănunt pe care vreau să vi-l împărtășesc și dv. A trecut Domnul marea Galileii sau lacul Ghenizaret, venind din Capernaum, cetatea Lui de reședință să zicem, și a trecut în cetatea Gadara după o peripeție pe mare, cu furtuna, și pe care a rezolvat-o El cu puterea Lui dumnezeiască, a venit în ținutul Gadarenilor sau Gherghesenilor, a făcut această minune vindecând pe cei

doi demonizați (sau alt evanghelist spune că doar unul singur) și apoi, așa cum ați auzit și dv., locuitorii nu L-au primit, nu L-au mai ținut în ținutul lor și L-au rugat să plece, L-au invitat să plece, și Mântuitorul S-a întors.

Deci a venit toată noaptea, a trecut marea, numai pentru a face această minune cu demonizații din Gadara, și apoi S-a întors înapoi. În alte locuri a mai zăbovit, a mai predicat, aici n-a făcut nimic altceva decât a venit, i-a vindecat și S-a întors înapoi.

De ce, frați creștini? De ce a făcut Domnul minunea aceasta? Pentru că Lui, ca și Creator al omului, Îi era poate singurul milă față de oamenii aceia care erau acolo. Doi oameni care nu mai semănau a oameni, doi oameni pe care toți ceilalți oameni îi evitau, și justificau într-un fel că îi evitau. Că, spune Scriptura: produceau teamă, erau înfricoșători, stăteau în morminte - mormintele la evrei nu erau gropile în pământ, cum avem noi, ci erau zidite în piatră pe vremea aceea, și majoritatea erau lângă drum. De aceea se temeau oamenii să treacă prin zona respectivă, pentru că ieșeau din morminte și se manifestau într-un mod care înfricoșa pe oameni, și nu le mai era milă, că dacă era milă ..., uitaseră acum de milă și îi evitau, se țineau la distanță.

Și singur, Domnul Iisus Hristos, care cunoștea demnitatea adevărată a omului, a venit, și din milă, din compasiune, din multă dragoste, i-a vindecat pe oamenii respectivi. Acesta a fost motivul minunii Sale, că de altfel majoritatea minunilor pe care le-a făcut Domnul Iisus Hristos în timpul vieții Sale pe pământ.

- ✓ *Aduceți-vă aminte, femeia gârbovă, de 18 ani nu vedea decât cât se poate vedea pe o rază foarte mică, cu ochii jos: din milă a vindecat-o!*
- ✓ *Aduceți-vă aminte de învierea fiului văduvei din Nain. De ce oare l-a înviat pe acel tânăr? Că era văduvă, era singură, n-avea cine să aibă grijă.*
- ✓ *Aduceți-vă aminte de vindecarea fiicei femeii cananeence. De ce oare a vindecat-o? Pentru că atâția ani s-a chinuit mama cu dânsa, și Domnul știa ce înseamnă inima de mamă, cu un copil bolnav, și atât de bolnav.*

Nici una din minunile pe care le-a făcut Domnul n-a făcut-o, frați creștini, pentru El, ca să Se afișeze, ca să iasă în evidență. Și acesta este criteriul minunii celei adevărate. Nu ieșirea în evidență, nu trâmbițare, nu publicitatea, nu afișarea, ci bunacuviință, smerenia, discreția, discreția mai ales. În unele locuri din Sfânta Scriptură Domnul - se zice despre El că Se furișa dintre oameni după ce făcuse o minune, - nu lăsa, nu stătea acolo să fie aplaudat, pentru că El singur știa de ce face minunile acestea și tot El singur știa că acești oameni, care acum se entuziasmează văzând o astfel de minune, mai târziu uită! Au crezut în El,

zice Scriptura, Evanghelia după Ioan, când l-a înviat pe Lazăr - cine a mai făcut așa ceva, să învie un mort de 4 zile care intrase deja în putreziciune? Uitat-au peste aproape o săptămână de aceasta!

Vă zic lucrurile acestea având în minte ceva care pe mine personal, dar și pe alți părinți cu care am vorbit ne stingherește puțin. De multe ori când se prezintă credință, se prezintă asociindu-se ceva supranatural, se dă o știre senzațională că s-a întâmplat acolo nu știu ce ieșit din comun, în nu știu ce localitate este un părinte la care te duci și îți ghicește, îți spune viitorul. Iarăși, oamenii, unii dintre noi, suntem atrași de lucrurile excepționale: într-un loc s-a auzit că s-a făcut o minune, ceva deosebit, toată lumea acolo! Avem o cunoștință personală, a mănăstirii zic, o femeie pentru care toate icoanele plâng, o femeie care, de orișicâte ori vine aici spune că nu știu când a adumbrit-o Maica Domnului, nu știu când i s-a arătat ceva în chip cu totul și cu totul ieșit din comun - lucrurile acestea puțin ies din firesc.

Și v-am zis de ce a făcut Domnul minunile! Nu să iasă în evidență, nu să facă publicitate, ci le-a făcut din milă și compasiune. Orice minune care aduce slava lui Dumnezeu și prin care Se proslăvește Dumnezeu și sfinții Săi, este minune autentică. Orice lucru excepțional, prin care se mărește mai mult omul prin care se întâmplă minunea, sau prin care se slăvește mai mult locul unde se întâmplă minunea, este ceva care încă mai trebuie cercetat.

Toți fugim după senzațional. Orice canal de știri are audiență mai mare cu cât mai impresionante sunt știrile pe care le difuzează. Când a fost întâmplarea nefericită la noi, cu furtul obiectelor de podoabă de la icoana Maicii Domnului, nu știu câte televiziuni au dat, pe pagini de ziare, pagini de internet; eram sigur că a doua zi nici urmă de Sihăstria Putnei. Nu că ne-ar fi trebuit și a doua zi, nu ne trebuia nici atunci, au găsit altceva, mult mai spectaculos, mult mai emoționant, mult mai ceva care să atragă atenția. Și v-am mai spus, trăind în senzațional, dornici fiind numai după lucruri excepționale, le uităm pe cele cu adevărat importante - nu știm ce știri s-au dat acum 3 zile la televizor, nici pe cele de seară nu cred că le știți pe toate.

De asta, iubiți credincioși, Evanghelia de astăzi ne învață că a noastră credință, credința creștină, este o credință a cumințeniei, a modestiei, a nu ieșirii în evidență. Noi nu facem minuni de dragul minunilor, și cunosc persoane care pot să dea oricând mărturie despre un lucru minunat întâmplat în viața lor, dar care preferă, în discreție, să-l păstreze pentru el.

Știu un caz din gura mitropolitului de vrednică amintire, Bartolomeu, care, în timp cât a fost în America, timp de 11 ani, a cunoscut o mamă cu doi copii,

diagnosticată cu cancer, și căreia i-au spus doctorii: „Două luni mai ai de trăit, nu mai mult, două luni mai ai de trăit!” Și femeia aceea a mers la Maica Domnului și i-a zis: „Nu pentru mine, ci pentru copii aceștia pe care trebuie să îi cresc, îngăduie-mi puțină viață!” Și acele două luni s-au transformat în 20 de ani, cu același diagnostic, cu aceleași analize, cu orice vizite la medic cu același răspuns, și femeia cu două luni de viață, a mai trăit încă 20 de ani ca să își crească copiii. Și a zis: „Părinte, nu vreau ca lucrul acesta să fie consemnat undeva, că or să zică oamenii că este o istorioară ca oricare altă istorioară”.

&&&

Pentru că, un alt lucru la care am vrut să ajung, să știți, iubiți credincioși: nu minunea convinge; nu minunea convinge, ci inima omului. Pe aceștia doi - demonizați, toți din Gadara îi cunoașteau, știau ce fel de oameni sunt: i-a convertit [pe gadareni] minunea la Dumnezeu? S-au îngrijit mai mult de porci, au pierdut „avutul”; L-au invitat frumos pe Domnul să plece.

Și zice în Evanghelia după Ioan că, la un moment dat cereau: „Arată-ne semne și minuni, să vedem și să credem!” Aduceți-vă aminte, pe Cruce fiind Domnul - pe Cruce fiind Domnul! - fariseii și cărturarii ziceau: „Coboară-te de pe cruce, ca să vedem și să credem în tine.” Nu S-a coborât Domnul pentru demonstrație. Și evenimentele minunate care s-au întâmplat la Răstignirea Domnului - întunecarea soarelui în amiază-zi, despicarea pietrelor, ruperea catapetesmei în ochii marelui arhiereu și ai preoților - i-au întors, oare? Nu i-a întors. Un sutaș stătea lângă Cruce, a văzut minunea - Longhin, fiind trecut și în calendar - și el a zis: „Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost Acesta!” Pe el l-a schimbat minunea, pe alții îndărătnici nici minunea nu i-a schimbat. A înviat Domnul din morți! Și au plătit cu bani mai marii arhiereilor pe păzitori ca să zică că „L-au furat”. I-a convins Învierea? Nu i-a convins.

Mai este un episod, în Sfânta Scriptură, cu Lazăr cel sărac și cu bogatul: vă aduceți aminte, când Lazăr era în sânul lui Avraam după moarte, și bogatul se chinuia în flăcările iadului, a cerut [bogatul] întâi ceva pentru el, să vină să-i răcorească arșița și dacă a văzut că nu se poate a zis: „Trimite, Părinte Avraame, pe Lazăr în casa mea, că mai am frați, să le spună unde sunt eu, ca să nu vină și ei aici, în acest loc de chin!” Și ce a zis Avraam?: „Au pe Moise și pe prooroci (au Scriptura)” Și bogatul a zis: „Nu, Părinte Avraame, ci dacă va învia cineva din morți, vor crede!” Și a zis Părintele Avraam: „Dacă nu ascultă de Moise și de prooroci, nu vor crede nici dacă vor vedea pe cineva înviat din morți!”

Nu minunea aduce credință, ci credința naște minune. Credința naște minune! Și omul cu adevărat credincios, când vede minunea nici nu se minunează atât de mult, nici nu i se pare ceva ieșit din comun; pentru că noi suntem înconjurați de minuni tot timpul.

Astăzi prăznuim pe Sfinții Părinți de la Sinodul IV ecumenic (prin sec. al V-lea, la jumătatea lui). Au avut loc discuții între cei drept-măritori (ortodocși) și cei care învățau altă credință: lungi discuții, adânci discuții. Și, la un moment dat, într-un moment de rugăciune, au scris cele două mărturisiri de credință pe pergament și le-au pus în racla cu moaștele Sfintei mucenice Eufimia (ale cărei moaște și astăzi se află la Constantinopol, cetatea Calcedonului unde s-a ținut Sinodul IV ecumenic este foarte aproape de Constantinopol). Și, după ceva vreme, au desfăcut racla și au văzut că tomos-ul sau învățătura de credință ortodoxă o ținea sfânta în mâini, și învățătura de credință a celor rău credincioși era la picioarele sfintei. Au crezut, oare, Dioscor și cei asemenea lui care învățau alte lucruri decât ortodocșii, văzând minunea aceasta? N-au crezut. N-au crezut!

Minunea întărește în credință. Doar în cazuri foarte rare provoacă credința puternică. Avem aici copie după giulgiul de la Torino. Avem acolo semnul Sfintei Cruci înscris în lemn de pădure, nefăcut de mână omenească. Eu nu cred în Sfânta Cruce pentru că am văzut acolo, eu nu cred în moartea și Învierea Mântuitorului pentru că se vede acum pe giulgiu, eu nu cred în minunea Învierii pentru că se pogoară lumină la Ierusalim.

Nu se știe de minunea de la Ierusalim? Nu știe toată lumea că în fiecare an, de Paști, se pogoară lumina din cer la Ierusalim? De ce nu cred cei necredincioși? Pentru că cel necredincios oricând va aduce un „argument”, o „explicație”, ceva care să „explice” minunea: apa din vasul cu Aghiasmă nu se strică pentru că ai pus busuioc, zic ei, sau pentru că ai pus metal, zic ei; minunea de la Ierusalim: „eh, o fi avut vreun chibrit Patriarhul când intră acolo și dă foc ca să ne mintă pe noi”.

O vindecare de aceasta minunată, spune „ei, știința medicală a evoluat foarte mult în sec. XXI!” Cine poate garanta, când ține un medic bisturiul în mână, ce-o să iasă de acolo? Când și de la o simplă operație de apendicită poți să mori și poți să ieși viu de la o operație de 6 ore pe cord deschis.

Aceasta este, iubiți credincioși, învățătura ortodoxă despre minune: nu doar Dumnezeu face minuni, ci și oamenii sfinți fac minuni, dar nu cu puterea lor, ci cu puterea lui Dumnezeu. Minunea, iubiți credincioși, nu desființează legile pe care Dumnezeu le-a pus: când Domnul umblă pe apă, El n-a desființat legea gravitației; când Domnul a înmulțit pâinile și peștii și s-au hrănit atât de mulți cu ei, asta nu-nseamnă că totdeauna, noi, din puțină hrană, ne vom hrăni toată biserica aceasta. Ci, într-un moment dat, pentru un scop anume - și v-am spus care este: prea slăvirea lui Dumnezeu - se face abstracție de legile pe care Dumnezeu le-a pus, și se înfăptuiește minunea.

Minunea nu este ceva împotriva naturii ci mai presus de natură și mai presus de fire. De aceea, omul, când vrea să facă ceva mai deosebit decât legile pe care Dumnezeu le-a pus în natură, fără de Dumnezeu, nu face minuni. Ci, dacă vreți, face „minunății”, dar nu-s minuni. Când omul vrea să facă ceva mai deosebit decât este în mod firesc cunoscut, cu Dumnezeu, atunci Dumnezeu îl ajută.

S-a inventat insulina pentru oamenii care au diabet; aceasta este împotriva legii funcționării normale a organismului, i-aduci ceva din afară și-i dai și funcționează bine organismul. Sunt stimulatoare cardiace care ajută.

Dar atunci când omul vrea să se facă el într-un fel asemenea cu Dumnezeu și-și depășește măsura, atunci ies lucruri grave! Grave-grave! Gândiți-vă ce dezastru aduce tehnica aceasta nouă a „fertilizării în vitro”: pentru a se naște un copil trebuie să moară alți 4-5-6, pentru că din embrionii aceia fecundați nu toți rămân în uterul mamei, restul, care nu sunt conformi, sau care sunt în surplus, îi aruncăm deoparte. Aceasta nu este descoperire care poate fi trecută într-un loc de minunății ale lucrurilor făcute de om cu puterea lui Dumnezeu!

Încercarea de clonare - încercare doar - de clonare a persoanelor umane este iarăși altceva pe care omul îndrăznește să-l facă împotriva legii lui Dumnezeu, care singurul poate aduce la viață și are dreptul să ia viața. Teologii care se ocupă cu Bioetica încă își pun problema dacă, prin absurd, se va ajunge la posibilitatea de clonare a ființei umane, va avea ființă aceea suflet, sau nu va avea? [...]

Când omul își depășește măsura și vrea să facă ceea ce nu e conform cu Dumnezeu, nu face decât să strice legile lui Dumnezeu. Ce să umblăm după minuni, iubiți credincioși, când suntem în fiecare zi înconjurați de lucruri de care putem să ne minunăm! În fiecare zi se face Sfânta Liturghie în bisericile mănăstirilor și la catedrale. Ce mai mare minune ca pâinea și vinul să se transforme în Trupul și Sângele Mântuitorului Iisus Hristos!

Dar sunteți majoritatea agricultori. Ce mai mare minune că dintr-un fir, dintr-o sămânță de grâu să-ți iasă spic! Și ai pus un sac și scoți zece, sau scoți câți scoți. Da, veți spune, că sunt legile, le-am învățat la școală și noi, dar cine a pus aceste legi, iubiți credincioși? Apa - știți dv. ce mare minune este apa? Am văzut un documentar despre o posibilitate a evoluției omenirii în câțiva zeci de ani, dacă nu suntem atenți în chivernisirea cu bine a lucrurilor pe care Dumnezeu le-a lăsat. Și arată ce va fi peste 70 de ani fără apă.

Sunt state în Arabia unde cei dornici de profit, care se aseamănă cu crescătorii de porci din Evanghelia noastră, au cumpărat zonele unde era apă mai multă, și-

așa puține prin zona respectivă, au îngrădit zona respectivă, astfel încât oamenii simt uneori, 3 ceasuri trebuie să meargă dus și 3 ceasuri înapoi ca să-și aducă apă peste zi. Și Dumnezeu nu va ajuta pentru aceasta! Și apa de acolo o folosesc pentru a produce băuturi răcoritoare pe care le vând, și care este o minciună, că după ce bei băuturi răcoritoare dulci, tot mai sete îți este.

Și ceea ce vor să facă oamenii acolo este împotriva legii lui Dumnezeu și, în documentarul ăsta de care v-am amintit, arată că, după câțiva zeci de ani, dacă nu vom fi atenți cu chivernisirea bine a resurselor naturale, mai ales a apei, va fi dezastru. Va fi dezastru! Închipuiți-vă că arată acolo că va trebui nu să ne spălăm pe mâini cu apă, că nu va mai fi apă, ci ne vom spăla pe mâini cu șervețele de astea umede, care există și acum, sau mai rău, cu petrol. Nu vom mai putea face duș, cum facem la fiecare zi de astăzi. Va mirosi tot pământul unde nu va fi apă, pentru că nu vor mai fi stații de canalizare. De ce? Noi suntem de vină! Noi tăiem pădurea, noi nu suntem atenți cu resursele, locurile ș.a. Acestea sunt „minunății” pe care le face omul fără de Dumnezeu!

Și, în încheiere, iubiți credincioși, ... Am vorbit astăzi despre minuni. (...) Avem în biserică un băiat care stă în scaun cu roțile, care acum câteva luni a fost împreună cu alții într-un eveniment nefericit [accident], despre care noi am auzit foarte repede, pentru că unul dintre părinții noștri este rudă cu el. Și, dintr-o mașină care nu mai faci nimica cu dânsa, nu prea poți să te gândești că mai poți să faci ceva și cu omul. Fierul îl mai îndrepti cu ciocanul și cu nicovala, omul nu îl mai îndrepti atâta de ușor. 5% i-au dat medici șansă de trăire! 5% !! Și a rânduit Dumnezeu ca astăzi să îl vedem viu, făcându-și semnul Sfintei Cruci, urmând exerciții de kinetoterapie pentru îndreptare și pentru corectarea lui. Și aceasta eu o numesc minune, iubiți credincioși! Și la fel ca el mai sunt și alții. El nu s-a dus la televizor ca să arate ce a făcut Dumnezeu cu el.

A fost o vreme când veneau alții din străinătate și făceau “minunile” [false] pe stadion ca să arate că ei, de altă credință decât noi, au credința cea adevărată pentru că făceau minuni în văzul tuturor! Noi credința noastră ne-o păstrăm în discreție, pentru că așa îi place lui Dumnezeu! Și erau niște mincinoși, erau niște șarlatani, care au mințit atunci și mint și acum. Că aceia pe care îi chema să îi vindece în văzul tuturor, și să îi laude oamenii, și să creadă, pe baza minunii aceleia mincinoase, că a lor este credința cea adevărată, s-a dovedit că, după ce au plecat de acolo ridicați din scaunele cu roțile și se străduiau, chipurile, să facă doi pași, fugeau - oameni sănătoși fiind.

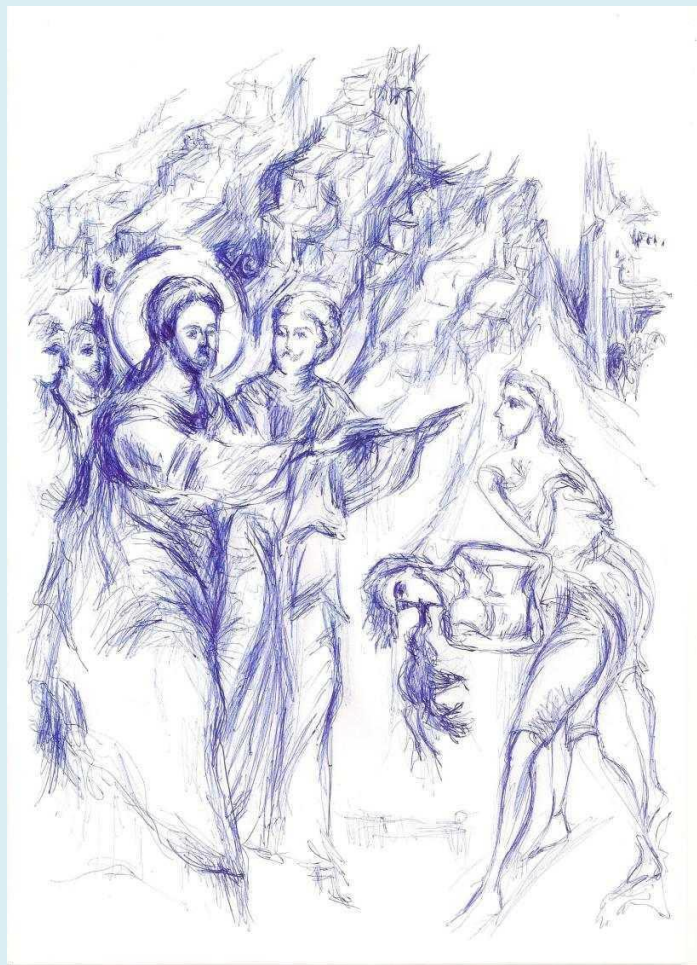
Aceasta este minunea pe care o face Dumnezeu în viața fiecăruia dintre noi. Fiți următori ai acestui duh al Ortodoxiei, iubiți credincioși, duhul cumințeniei, duhul care nu umblă după lucruri extraordinare, duhul care își trăiește credința în simplitatea inimii și în credința simplă, aceia pe care am învățat-o noi de la

părinții și de la moșii și strămoșii noștri, și pe care trebuie să o păstrăm mai departe. Nu alergați după baba Omida, și care va pune să îi transmiteți și să îi furnizați bani pentru a apărea anunțurile în toate ziarele, inclusiv cu poză! Nu ascultați de nimeni care se numește sora Mihaela sau maica nu știu cum, și care se dă drept vindecătoare! Nici unul din sfinți nu și-au pus poză la anunțuri de mică publicitate! Feriți-vă și de părinții cu epitrahil la gât, care ies în evidență prea mult, care vă spun viitorul foarte ușor, că nu sunt după voia lui Dumnezeu! Dumnezeu să ne miluiască și pe toți să ne binecuvânteze! Amin!

Sursa:

<http://www.cuvantul-ortodox.ro/predici-duminica-vindecarii-indracitilor-gadara/>

Predici ale Părintelui Ciprian Negreanu la Duminica vindecării demonizaților din Gadara (a cincea după Rusalii): Ai cui fii suntem, al cui chip purtăm și ce stăpân chemăm prin faptele vieții noastre?

desen: Gabriel Mihăiță David

Predica Pr. Ciprian Negreanu (Cluj-Napoca) la Duminica a V-a după Rusalii: Fiul lui Dumnezeu și fiii diavolului, 2013:

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

În a cincea Duminică după Rusalii, când se citește din Sfânta Evanghelie de la Matei, capitolul 8, după sfârșitul predicii de pe munte.

- *La Sfântul apostol și evanghelist Matei, această pericopă ce vorbește despre demonizații din ținutul Gherghesenilor este mai pe scurt,*
- *cea mai pe larg scenă este înfățișată la Marcu, în capitolul 5, chiar începând cu versetul întâi.*
- *Și Luca, în capitolul 8, dă mai multe detalii, pe care ceilalți nu le spun.*

Numai Matei spune că sunt doi demonizați, iar Luca și Marcu spun de unul singur, dar asta nu este tulburător, pentru că Matei, care a fost de față la toate aceste întâmplări, amintește și de vindecarea orbului din Capernaum, că erau doi orbi, ceilalți se referă la unul singur, și mai sunt cel puțin 3 sau 4 locuri în care Sfântul apostol Matei vorbește de doi în loc de unul. De ce? Nici Marcu, nici Luca n-au fost de față. Marcu a aflat aceste minuni de la Sfântul apostol Petru, Luca de la Sfântul apostol Pavel și de la toți ceilalți apostoli, Luca a mers și la fața locului ca să cunoască mai bine și să vorbească cu oamenii care au trăit aceste minuni. În general, și Marcu și Luca s-au oprit la lucrurile cele mai importante.

E de la sine înțeles, cum zice și Sfântul Ioan Gură de Aur, că între cei doi demonizați din ținutul Gadarei, unul era mai înfricoșător, mai cunoscut în tot ținutul și era cel despre care se spune că, după ce Hristos a scos demonii din el, stătea liniștit la picioarele Mântuitorului. Venind locuitorii ținutului, chemați de porcari, și văzându-l pe cel ce fusese demonizat acum liniștit și îmbrăcat la picioarele lui Hristos, s-au înspăimântat, s-au înfricoșat. Lor le era frică de ani și ani de zile să treacă prin ținutul acela, numai pe lângă, de frica acelui om și de puterea cu care demonul îl poseda și de urletele lui și înfricoșătoarea lui înfățișare și de faptul că ziua și noaptea urla prin munți și prin morminte, niciodată nu se odihnea, era cumplit la înfățișare, fusese prins și legat cu lanțuri grele de multe ori de populația din jur, păzit, rupsese lanțurile și funiile.

Și de aceea și Marcu și Luca vorbesc numai de cel care ieșea în evidență, iar Matei, care a fost de față, vorbește de cei doi.

Așadar, Mântuitorul trece din ținutul Capernaumului, orașul Său, pe partea cealaltă a Mării Tiberiadei, într-o zonă în care erau sate păgâne, Gadara și Ghergerseni, sate care nu erau ale iudeilor, ci erau păgâne, fapt dovedit și prin faptul că creșteau porci - iudeii nu creșteau. Iar Hristos intră în acest ținut nechemat de nimeni, însă chemat de suferința acestor oameni, de durerea lor, de faptul că erau posedați de puterea întunericului de atâția ani. Acești posedați n-aveau odihnă, locuiau în morminte, nu stăteau în case, niciodată sub acoperiș.

Pentru iudei, asta era încă un semn de spurcăciune, pentru că mormintele iudeilor aveau două încăperi, o primă încăpere foarte mică, unde se puteau aduce tămâieri și rugăciuni, și o a doua încăpere, unde cel adormit erau învelit în giulgiu, dat cu miresme și pus pur și simplu pe o lespede, iar ușa celor două încăperi era acoperită cu o piatră mare, care era pecetluită, și acolo se lăsa trupul mortului. Or, cel posedat dădea la o parte, probabil, pietrele acestea mari și intra înăuntru și locuia împreună cu morții, la propriu. Și umbla prin munți și prin pustietăți și ni se spune că, după ce își rupea legăturile și paza, îl ducea duhul în

pustie, unde nu suporta nici o haină pe el și lua pietre și se tăia cu ele și urla înfricoșător.

Ne putem închipui cât de groaznic arătau acești oameni și cât de tare se chinuiau. Ne zice Sfântul Ioan Gură de Aur că nu ei urlau, ci duhul necurat urla din ei. Numai cine a văzut un om demonizat își poate închipui puțin ce înseamnă aceste urlate îngrozitoare ale demonilor, care cuprind puțin din frica îngrozitoare pe care diavolii o au și știu că nu au nici o șansă și că se îndreaptă spre iad și că timpul este scurt, lucru dovedit și prin primele cuvinte pe care I le și spun Mântuitorului. Demonizatul vine val-vârtej din pustie, cade în genunchi și Îi zice: De ce ai venit să ne chinuiești înainte de vreme, Fiule al lui Dumnezeu Celui Preaînalt? Adică Îl recunoaște ca Fiu al lui Dumnezeu: Ce ai cu noi? De ce ai venit aici?

Mântuitorul a venit drept la ei, dar ei I-au venit în întâmpinare, I s-au închinat, I-au recunoscut atotputernicia, că demonii, cum zice Sfântul apostol Iacov în Epistola sa, cred și se cutremură. Și I-au zis: Ce ai cu noi, Iisuse Hristoase, de ce ai venit să ne chinuiești înainte de vreme?

Ei știu că vremea lor este scurtă, că li s-a dat un timp în care încă sunt așteptați, în care ispitesc omul, în care vor să-l batjocorească pe om și să-l surpe, să-l atragă pe om o dată cu el în iadul care i se pregătește și știe că nu mai este altă șansă pentru el și că se îndreaptă spre acest iad. De aceea și zic înainte de vreme, ca și cum ar zice: <Noi știm unde mergem, oricum știm că n-avem nici o șansă, n-avem nici o cale de ieșire și de pocăință nu poate fi vorba, pentru că noi nu vrem să ne pocăim, dar măcar mai dă-ne timp, n-a venit încă sfârșitul lumii, de ce ai venit acum? Ai venit să faci judecată cu noi înainte de vreme? Mai lasă-ne să ne mai folosim de libertate ca să-l batjocorim pe om, mai lasă-ne să profităm de ceea ce știm să facem.>

Și Îl rugau insistent să nu-i îndepărteze din ținutul acela, pentru că era ținut păgân și le era mult mai propice. Erau ținutul idolatru în care i se slujea diavolului. Putem pune într-o paralelă nesfârșitele întâlniri între Părinții pustiu-lui și aceste duhuri necurate, în care ele le cereau socoteală Părinților și le ziceau: „De ce ai venit să ne izgonești până și din locul acesta? Țsta era locul nostru!”

În locurile de închinare la idoli, Părinții nu făceau nimic altceva decât se rugau și își întemeiau ei chiliuța lor acolo. Dar numai prin prezența lor, demonii nu mai aveau odihnă în zona aceea, în regiunea aceea. De aceea, Iudeea în general și zona în care încă se ținea Legea lui Dumnezeu și în care venise Mântuitorul să binevestească Evanghelia, lor nu le era propice, nu se simțeau bine. Dar acolo, în zona păgână, unde oamenii îi ascultau, se închinau idolilor, erau

nepăsători, acolo se simțeau bine. Și I-au spus: Nu ne scoate pe noi din ținutul acesta! Și tot ei dau și soluția: Lasă-ne să intrăm în porci!

Și Mântuitorul i-a lăsat. Neputința lor se vede de aici, că nu puteau să facă nimic fără [îngăduința] lui Dumnezeu.

⇒ *Acesta este unul dintre chipurile diavolului, faptul că te înfricoșează, urlă, răcnește, își arată parcă puternicia, voinicia, dar când e să dea piept... Așa s-a repezit la Mântuitorul, urlând, strigând, răcnind Ce-ai cu noi?, aproape certându-L, dar după aia plecându-și capul și zicând: Lasă-ne să intrăm în porcii aceia. Au devenit lași, neputincioși, slabi, așa cum și sunt, de fapt, arătându-și adevăratul chip. Prima manifestare a fost de fațadă, de sperietură, de înfricoșare pentru ceilalți.*

De aceea Sfântul apostol Pavel insistă asupra faptului că frica nu este de la Dumnezeu. Și chiar spune: Frica este de la diavol. El încearcă să exercite această stare de frică asupra omului, de a-l ține pe om sub frică toată viața, așa cum citim în Epistola către Evrei, în care zice că diavolul ne-a ținut în robie cu frica de moarte, și în general, cu frica, toată viața. Și e starea cu care îl ține pe om în robie, într-o stare de frică, de înfricoșare față de diavol, față de puterea întunericului, față de slăbiciuni, față de moarte, de tot ceea ce este în puterea lui.

Și Mântuitorul a venit să ne ridice, să ne scoată din aceste frici. Așa și reușeau să-l țină pe om, erau înfricoșători, erau cumpliți, urlau, răcneau, Mântuitorul nu urla. Răcnetele lor animalice erau tocmai ca să impresioneze, să înfricoșeze, să tulbure, să-ți fie frică să mai treci pe acolo, să nu vrei să dai cu ochii de acel om care scoate asemenea sunete. Dumnezeu nu face asta, ci la Dumnezeu, dimpotrivă, vedem multă tăcere, finețe, iudeii au scos cu greu, de multe ori, un cuvânt de la El, mai ales despre dumnezeirea Sa. Nici vorbă să se laude sau să Se dea mare sau să Își arate atotputernicia, cum, iată, sărea diavolul să și-o arate pe a sa.

Diavolii recunosc că sunt mulți, sunt legiune, cum ne spune Sfântul apostol Luca. Ei recunosc că sunt mulți și că-l stăpânesc pe omul acela de mult și că nu vor să-l părăsească, dar, măcar dacă-i scoate din acel om, să nu-l îndepărteze din acel ținut și să-i lase să intre în porci. Și acolo își arată desăvârșit lucrarea lor, în sensul că duc la ucidere, duc la sinucidere. Rostul pe care și l-au ales ei este să ucidă, că diavolul dintru început este ucigaș de oameni, zice Mântuitorul. Și așa zice că nu numai de oameni, ucigaș de orice. În primul rând, ucigaș de sine, pentru că se îndepărtează tot mai mult de chipul și de măsura la care l-a așezat Dumnezeu. Și el, îndepărtându-se de Dumnezeu și întorcându-I spatele lui Dumnezeu și devenind ucigaș de Părintele care l-a zidit, Dumnezeu, vrând să-I ia locul, revoltându-se împotriva lui Dumnezeu. Devine ucigaș de sine, înde-

părtându-se de adevărata sa fire, de el, ca zidire a lui Dumnezeu, începe să se apropie de neființă, de non-existență, se agață de om ca să-l atragă și pe om în această cădere și îl urăște, îl invidiază că omul este chipul lui Dumnezeu și ca Dumnezeu îl iubește atât de mult pe om și că Se întrupează, Se face asemenea omului. Și diavolul vrea să atragă pe cât mai mulți în această prăpastie o dată cu căderea sa. Și iată-l ucigaș de Dumnezeu, de sine și de om și de toată făptura și de tot ce înseamnă zidirea lui Dumnezeu.

Ucigaș este diavolul și își arată acest chip prin ultimul gest pe care-l face, după ce intră în turma de porci, după ce Dumnezeu le îngăduie să intre în turma de porci, aceștia se aruncă de pe malul înalt în mare și se îneacă cu toții; ceea ce nu putuseră să facă cu acești doi oameni ani de zile, pentru că, deși erau demonizați, Dumnezeu nu-i lăsase cu totul în mâna diavolului. De mult i-ar fi sfâșiat diavolul, i-ar fi făcut praf și pulbere în ura pe care o avea față de om. De mult nu s-ar mai fi auzit de ei, dar Dumnezeu nu i-a lăsat și durerea și suferința și strigătele lor le-a auzit Dumnezeu de departe și a venit special pentru ei.

Știți că la un moment dat, Mântuitorul vorbind cu iudeii în templu, în Evanghelia de la Ioan ni se spune că încep să-L acuze pe Hristos, El vorbește despre vremea venirii Sale, despre bucuria pe care Avraam a avut-o văzând ziua Sa și ei se minunează și Îi zic: Tu vorbești? Dar Tu l-ai cunoscut pe Avraam? N-ai nici 50 de ani și poți să spui că l-ai cunoscut pe Avraam?, care fusese cu mii de ani înainte. Și iau pietre să dea în El, dar în aceste discuții, în care ei nu puteau înțelege că Hristos era dinainte de Avraam, deși le și spune: Adevărat, adevărat vă spun, dinainte de Avraam sunt Eu, ceea ce era cu neputință de înțeles pentru ei, greu de înțeles și pentru noi, dar noi credem că este Fiul lui Dumnezeu, și atunci e ușor - și de unde se ajunge la discuția despre Avraam? Că ei zic: Noi suntem fiii lui Avraam, îndreptățindu-și viața și faptele, îndreptățindu-se, zicându-I: <Ce vii să ne acuzi? Noi suntem fiii lui Avraam!> Și Dumnezeu le zice: Dacă ați fi fiii lui Avraam - și dacă ați fi fiii lui Dumnezeu, până la urmă - ați asculta de ceea ce spun Eu, că de la Dumnezeu spun ceea ce spun, dar voi nu sunteți fiii lui Avraam, ci sunteți fiii diavolului - și chiar așa îi numește - pentru că ascultați de tatăl vostru, diavolul.

Și plecând de la acest cuvânt să facem o radiografie a noastră și să vedem cât suntem fiii lui Dumnezeu și cât ai diavolului, din ascultarea pe care o facem de unul sau de celălalt, urmărind chipul diavolului.

Unde ni se descoperă în această Evanghelie chipul diavolului? Prima manifestare pe care o observăm la diavol este ipocrizia, lăudăroșenia, mândria, numai aerele sunt de el. Faptul că vrea să-L înfricoșeze până și pe Mântuitorul și pe ucenicii Săi și pe cei cu care erau, alergând înaintea Lui și strigând: Ce ai cu noi, Iisuse Hristoase, Fiul Celui Preaînalt? De ce ai venit să ne chinuiești?,

strigând, urlând, răcnind, vrând să înfricoșeze, vrând să acopere ceea ce nu sunt. Ei, de fapt, nu erau înfricoșători, că nu aveau cu ce să fie înfricoșători, ci erau de plâns, dar vor să înfricoșeze sufletele omenești, vor să impună un respect din ceea ce nu sunt, prin frică.

Cu ce ne asemănăm? Istoria omenirii e împănată cu impunere de respect prin frică, prin teroare, și să nu ne gândim numai la orânduirii sociale, sau la state, sau la imperii, că și în casele noastre, și cu cei apropiați și cu semenii noștri suntem foarte prinși într-un asemenea fel de a fi și ne impunem și ca mici șefi undeva sau ca profesori, prin asprime, prin vorbă grea, prin înjurături, prin dat cu pumnul în masă, prin mânie, manifestată până ni se înroșesc ochii, uneori zicem că pedagogic trebuie să fim așa, altfel nu se poate. Îl imităm pe diavol, așa făcea el. Și își atingea într-un fel scopul, și noi zicem uneori că ne-am atins scopul, pentru că tremurăm de mânie, dar de cele mai multe ori ne înșelăm pe noi înșine, pentru că începem prin a zice că trebuie să ne arătăm mânioși pentru că altfel nu merge treaba și ajungem chiar să fim, pentru că ceea ce faci te face.

Astăzi te prefaci că ești mânios, mâine înjuri doar ca să te impui și în scurt timp chiar ajungi să fii așa. Ești ca acel fumător care zice că fumează în fiecare zi pentru că prietenii lui fumează, dar nu e dependent, și când se trezește e de mult dependent, deși crede că oricând se poate lăsa, dar... când e de lăsat, nu mai poate deloc să se lase. Așa face omul și își transformă chipul său cel dumnezeiesc.

Cum spune Mântuitorul: Luați aminte la Mine, că sunt blând și smerit cu inima. <Luați aminte la mine, că sunt aspru, neîndurător, iute la cuvânt, grabnic vărsător de sânge al fratelui meu - sânge în înțeles duhovnicesc -, repede arunc vorbe grele, repede acuz, nu mă interesez, cum zice părintele Arsenie Boca, de zece ori ca să tai o dată, aprob imediat orice bârfă>.

Iar toate acestea nu sunt chipul lui Dumnezeu, ci chipul diavolului. Dacă e să ne gândim, cum tot părintele Arsenie Boca zicea, de cele mai multe ori suntem mai aproape de păcătos decât de sfânt, deci oricum ni s-ar spune, oricum am fi numiți, n-ar trebui să ne supărăm, pentru că suntem mult mai aproape de răutate decât de bunătate.

⇒ Al doilea chip al diavolului ar fi acela că cel posedat nu suporta nici o haină pe el.

Ce înseamnă asta? Că nu mai avea nici o rușine, nu-l mai interesa, nu-l mai interesa sa-și acopere rușinea, nu numai cea a trupului, față de oameni, nu-l mai interesau oamenii și ce părere au ei, nu-l mai interesa să nu-i smintească, să nu-i tulbure, să nu-i oripileze.

La nivel sufletesc, așa sunt cei care nu mai acoperă nimic din urâciunea și mizeria gândurilor lor și le-o spun tuturor, oricând, fără să le pese. În veacul acesta, în anii din urmă, acesta a început să fie chipul văzut al omului biruitor, care își atinge scopurile, așa-zis al celui care dă totul pe față, care nu are nimic de ascuns, care e deschis. Aceste lucruri care ar părea frumoase, de fapt acoperă o mizerie de multe ori, adică să spui tot ce-ți trece prin cap, toate pornirile tale cele mai întunecate să le dai pe față, să nu-ți fie rușine de nimic. Și ai văzut și vedeți că lumea devine tot mai de rușine.

Bineînțeles, toți avem porniri, pentru că ne naștem cu trupul acesta și trebuie să-l stăpânim, dar el ne devine stăpân și facem ce ne poruncește el, toate pornirile hormonale și ale firii și afectele și tot ce ne trece prin cap, așa facem. Aceasta este nerușinare. Așa cum cel demonizat umbla fără nici o haină pe el, așa și noi să ne uităm în oglindă, dacă nu cumva am ajuns să dăm drumul instinctelor, pornirilor, gândurilor, vorbelor. Dacă avem un gând rău despre cineva îi dăm drumul cu ușurință foarte mare, nu mai acoperim cu nimic, ce să mai spunem de ce spune **Sfântul Isaac Sirul**: „*Dacă afli un păcat al fratelui tău, acoperă-l cu mantia iubirii tale, ca să nu-l vadă ceilalți.*”

Între acest cuvânt, din care înțelegem că nici tu să nu-l vezi, să nu-l pui în fața ta, să nu-l judeci cu asprime, dar nici ceilalți să nu-l vadă, și goliciunea, adică ușurința cu care aruncăm cu cuvintele și sușotim sau spunem tare despre toate păcatele celorlalți și ale noastre cu o nonșalanță și cu o nepăsare înspăimântătoare, suntem mult mai apropiați de varianta din urmă decât de acoperirea cu mantia iubirii noastre a păcatelor fratelui. Deci asta e o [alta] apropiere de chipul diavolului.

Demonizatul nu locuia în casă. Casa preînchipuie în Scriptură și se înțelege prin ea casa lui Dumnezeu, loc de odihnă a sufletului. Odihna sufletelor noastre este în Dumnezeu și în Biserica lui Dumnezeu. El nu locuia în casă, ci în morminte și în pustietăți, n-avea odihnă, n-avea somn, n-avea pace. Sufletele multora dintre noi se aseamănă cu această stare; nu mai avem odihnă în Biserica lui Dumnezeu, în rugăciune, în a ne întoarce spre Dumnezeu, în casa lui Dumnezeu, inima noastră ar trebui să fie casa lui Dumnezeu și noi să ne adăpostim acolo, împreună cu Dumnezeu. Iar puțină rugăciunea pe care o zicem seara sau dimineața, în câteva minute avem mii de gânduri și orice am face, numai asta nu.

Nu ne asemănăm cu agitația acestui om, care nu mai avea răbdare să stea niciunde și care era dus de duh prin pustietăți și prin morminte, mormintele închipuind tot ce-i mai spurcat în lume, mai plin de duhoare? Și mintea noastră se apropie și se îndulcește de tot ce e mai spurcat, cele mai rele și urâte gânduri de invidie, de răzbunare, de desfrânare... Și își găsește odihna foarte ușor acolo

și rămâne acolo mult timp. Iar în rugăciune, dacă stăm un sfert de oră ni se pare că s-a coborât cerul pe pământ și suntem transpirați și nu mai putem. Ne asemănăm aici mai mult cu cel demonizat decât cu cei care se adăpostesc în casa lui Dumnezeu și îl adăpostesc pe Dumnezeu în inima lor.

⇒ *După aceea, cel demonizat nu suporta să fie legat de nimic. Orice îl lega, orice îl ținea, orice îl păzea, rupea legăturile, funiile grele și lanțurile și pe cei care îl păzeau îi bătea și pleca de acolo.*

Ce pot fi pentru firea noastră, pentru suflet, cele care ne pot ține?

- ✓ *În primul rând, glasul conștiinței e un lanț care vrea să ne țină strâns de ceva.*
- ✓ *După aceea, cuvântul lui Hristos, Evanghelia, care încearcă să ne țină strâns.*
- ✓ *Apoi bunul simț comun, măcar de rușinea celorlalți să nu facem ceva rău, și asta e un lanț.*

Apoi lanțul iubirii față aproapele, față de familie. Și ne spune Evanghelia că acești oameni nu suportă nici o legătură, nici o așezare, nici o legare în lanțurile acestea, ci pe toate le rup și fac ce vor, nu au astâmpăr. Ne asemănăm cu aceștia de câte ori rupem cuvântul lui Dumnezeu și nu suportăm să-l ținem până la capăt, iar dacă îl ținem, îl ținem puțin, apoi ne devine de nesuportat. Sau câte căi nu găsim ca să ne mințim conștiința? Deci și în acestea ne asemănăm mai mult cu chipul diavolului decât cu chipul lui Dumnezeu din noi, după care suntem zidiți.

⇒ *În continuare ni se spune că se tăia cu pietre.*

După cuvântul Părinților, pietrele ar însemna două lucruri. Pe de o parte, piatră este cuvântul lui Dumnezeu, piatra din capul unghiului este Hristos, iar pe de altă parte pietrele sunt cele mai aspre, cele mai contondente lucruri din natură, în general.

Părintele Arsenie spunea că luăm cuvântul lui Dumnezeu după voia noastră și după mintea noastră, iar cuvântul lui Dumnezeu este ca un cuțit cu două tăișuri cu care trebuie să ai grijă cum lucrezi, și care intră până la despărțitura sufletului de duh, e de o finețe fără seamăn cuvântul lui Dumnezeu, și pe care noi nu vrem să știm să-l folosim, pentru că nu mergem pe calea Părinților și a sfatului, că “cei ce nu se sfătuiesc cad ca frunzele”.

Așa suntem și noi, facem după capul nostru, luăm cuvântul și îl interpretăm în felul nostru, cel mai mult se vede asta în nesfârșitele și nenumăratele secte, care interpretează cuvântul după capul lor și cuvântul se face sabie cu două tăișuri în

care se taie și tot părintele Arsenie zice că „și-au tăiat mintea în Scripturi” acești oameni, dar și noi facem așa sau vrem s-o folosim ca să ne acopere păcatele. Pe unele dintre cuvintele Scripturii le lăsăm intenționat la o parte.

De pildă aduceți-vă aminte cu câtă ușurință, dacă întrebi pe vreun om de ce nu ține post, întotdeauna o să-ți spună că nu spurcă pe om ceea ce intră în gură, ci ceea ce iese din gură, pentru că aceea iese din inimă, asta a spus Hristos. Dar ei folosesc cuvântul ăsta ca să taie postul, ca să-l dea la o parte, ceea ce e o minciună, o greșală, nu folosești un cuvânt din Scriptură împotriva altui cuvânt, că Dumnezeu zice iar voi când postiți..., nu zice <dacă vreunul va vrea vreodată să postească...>. Dar asta se trece cu vederea și se pune alt cuvânt în fața lui.

Așa sunt și pietrele acelea, precum cuvintele Scripturii, cu care cel care acest demonizat, în loc să se folosească, că și-ar fi putut zidi o casă cu pietrele acelea, și-ar fi putut face un adăpost, și-ar fi putut face o toporișcă sau multe alte lucruri bune, însă el se tăia cu acele pietre, sângera, tăia din carnea lui.

Așa facem și noi când facem de capul nostru, fără ascultare, și, în loc să ne folosim de cuvintele Scripturii, ne tăiem și ne rănim și poate chiar murim.

Și aș insista asupra urlletului, asupra strigătului. Nimeni altcineva nu se mai putea auzi, și știți cum sunt cei care sunt cu adevărat demonizați, dacă ați văzut vreodată, aproape că nu te poți înțelege cu altcineva în preajma lui, pentru că cel demonizat vociferează, strigă, răcnește, te înfricoșează. Diavolul continuă să facă lucrul ăsta cu noi, pe de o parte dându-ne un fel de limbuție, dar să știți că e același duh mut și surd despre care zice Mântuitorul, numindu-l așa pentru că duhul demonic îl făcea pe om să muțască în a-L lăuda pe Dumnezeu și a putea să mărturisească minunile lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu cu el, deci îi oprea omului posibilitățile și capacitatea de a vedea minunile și lucrarea lui Dumnezeu cu el, să mulțumească lui Dumnezeu, privință în care mai toți suntem muți sau abia ni se deschid gurile să spunem câteodată câte lucruri a făcut Dumnezeu cu noi și slavă lui Dumnezeu și ne-am simțit sau ne simțim stăpâniți de multe ori de acest duh mut și surd la slava și măreția lui Dumnezeu spusă de alții, văzută și auzită de alții, acestea parcă trec pe lângă noi.

Asta e ca în pilda pe care a spus-o părintele Paisie Aghioritul: cum văd musca și albina o grădină? Dacă o să-i spui muștei: „Ai văzut câte flori?”, musca o să spună: „Nu, dar am văzut acolo o grămadă mare de bălegar în spatele grădinii, aia e ceva deosebit. Mai e o groapă de gunoi dincolo, dincoace mai este o balegă de vacă, dincolo gunoi de la câine...”. Asta va observa. Dacă vei întreba albina: Ai văzut câte gunoaie sunt aici?, albina va răspunde: „Nu știu, n-am văzut gunoaie, dar am văzut flori multe!”

Părintele Paisie voia să spună că cel care de bune ia lucrurile, bune le vede, așa cum părintele Teofil spunea: dacă iei pe un om de bun, bun îl găsești, dacă îl iei de rău, rău îl găsești; dar și starea lucrurilor la fel: dacă Îl cauți pe Dumnezeu și făptura Sa și lucrarea Sa de rău, rău găsești, dacă le cauți de bune, bune găsești, deși de cele mai multe ori suntem în poziția muștei.

Așa cum o să auziți în jur, și de acum încolo tot mai mult, vorbindu-se de rău Biserica, preoții, cei care fac asta sunt ca muștele, numai relele le vor vedea. Dacă e pe undeva vreo biserică, vreun credincios mai deosebit, vreun preot care-și face treaba, pe astea nu le vede, astea nu contează. Pe când cei care sunt în Biserica lui Dumnezeu, încă mai sunt sau sper să fie pe poziția albinei, care, chiar dacă or mai fi gunoaie și alte rele, văd și mierea, văd și florile lui Dumnezeu, văd și frumusețea, văd și oamenii frumoși care vin în Biserică, văd și lucrurile frumoase care se întâmplă, văd și harul lui Dumnezeu care n-a încetat să curgă în Biserica lui Dumnezeu.

Și întorcându-ne la urletul acesta al demonului, care acoperă, parcă, tot, această limbuție pe care o dă demonul oamenilor, acestora care sunt stăpâniți, limbuție de a spune toate cele rele, întunecate, înfricoșătoare, e limbuția muștei care vede numai cele rele și încearcă să acopere cu urletele și cu strigătele posibilitatea de a i se spune că mai sunt și lucruri bune, posibilitatea de a vedea că mai sunt și lucruri bune. În agitația și datul de pământ cu urlete și strigăte, vrei să-ți spui că e numai rău, totul e rău. Și aceasta, dacă suntem sinceri, cred că o auzim tot timpul în adâncul sufletelor noastre, că diavolul nu stă.

Și așa cum avem glasul conștiinței, care e glasul lui Dumnezeu din noi și care ne trezește la viață și care ne spune să venim la Biserică și să ne rugăm și să iertăm pe aproapele nostru și multe alte lucruri bune, așa este și un glas al demonului, acel glas pe care-l auzim tot timpul aducându-ne aminte de toate nimiciurile veacului acestuia, că avem de făcut aia și cealaltă, uite la ăla ce rău e, ce a făcut, uite ce urât se uită ăia, te-au gândit de rău de mult, și așa mai departe - aia e musca, care vede toate lucrurile rele și prin limbuția ei îți atrage atenția și vrea să te înfricoșeze și să te facă să uiți că sunt multe lucruri bune și să uiți că tu ești albina care trebuie să facă cele bune și să scoată nectarul din flori, vrea să te facă să stai și să mori de foame ascultând musca ce îți vorbește ca să te ducă să te adape în gunoaie, să-ți arate toate lucrurile murdare și inima ta să se întineze, să se întunece, să se închidă în toate lucrurile întunecate ale veacului acestuia și de acolo să te lepede în turma de porci și de acolo în mormânt și gata.

Cam asta e toată istoria celor care ascultă de muscă, adică de diavol: urmezi cele rele, vezi cele rele, te îndulcești de rele, te adapi din ele, o să mori, o să te îngropi și o să mergi în iad, pentru că nu ai ce căuta în Împărăția lui Dumnezeu,

Dumnezeu care, în Evanghelia de la Toma - o Evanghelie [apocrifă] care nu trebuie luată în seamă, dar care are o apoftegmă frumoasă - trecând pe lângă un câine putrezit, apostolii au zis: „Doamne, ce miros, ce urât...!”, iar Mântuitorul a zis: „Da, dar ce dinți albi are!”

Înțelegeți? Deci Dumnezeu în tot răul vede un bine. Noi, gândind despre noi, nu știu dacă am mai suporta, dacă ne-am vedea din afară pe noi înșine, ne mirăm că ne mai suportă Dumnezeu, că ne mai dă timp. Dar Dumnezeu și la noi se uită și zice: <Da, dar ce dinți albi are...!>, vede încă ceva bun în noi, încă ne dă vreme, încă ne dă timp. El este Cel despre care se zice în acea pildă, când stăpânul hotărăște că un copac care n-a adus nici o roadă trebuie tăiat, iar grădinarul, care este Iisus Hristos, îi zice stăpânului, care este Tatăl: Mai lasă-l un an, să îl sap altfel, să îl tai altfel, să îi pun îngrășământ, să mă ocup special de copacul acesta și, dacă totuși nu va da roadă, atunci îl tai la anul.

Și Dumnezeu Își pune sufletul pentru noi, are încredere în noi, vede încă un punct alb în sufletul nostru, are încredere în noi că ne mai putem ridica; iar noi, această vreme de păsuire a lui Dumnezeu, de multe ori o socotim ca și cum lui Dumnezeu i-ar plăcea cum suntem și ne iubește așa: <Uite, dacă nu m-a trăsnit, dacă mi-e bine, dacă mă udă, dacă mă sapă, dacă m-a tăiat frumos, dacă mi-a pus îngrășământ, înseamnă că El mă iubește așa și eu trebuie să continuu așa, în păcate, că Lui Îi place așa...!>. Dar asta înseamnă, de fapt, ca Dumnezeu îți mai dă o vreme, Se mai ostenește încă o dată cu tine, îți mai dă bunătate ca tu să poți rodi bunătate!

Dumnezeu să ne ajute și să ne mântuiască.

**Predica Părintelui Ciprian din Duminica vindecării demonizaților gadareni
- 27 iulie 2010**

sursa: ASCOR Cluj

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Suntem în a cincea duminică după Rusalii, duminica „izbăvirii oamenilor și pieirii porcilor”, așa o numește Sfântul Nicolae Velimirovici, referindu-se la faptul că doi oameni care fuseseră munciți de duhurile necurate și care au chemat tainic pe Dumnezeu, Dumnezeu îi cunoștea, fără ca aceștia să trimită cuvânt prin cineva, cunoștea durerea lor, le cunoștea suferința și neputința și a venit la ei să-i tămăduiască pe aceștia, pe aceștia doi i-a izbăvit, iar pe acei peste două mii de porci păziți de către porcari, porci ai acelor săteni, au pierit. Este o

duminică care urmează și ea Duminicii Rusaliilor și Duminicii tuturor Sfinților și care are încă razele Rusaliilor și poartă încă mesaj despre chipul sfinților la care ne cheamă Dumnezeu, însă mai puțin. Mai mult de vorbește despre altceva.

[...]

Vă spuneam că fiecare duminică de după Duminica tuturor Sfinților ne vorbește despre chipul sfinților, despre cum trebuie să fie chipul nostru, că toți suntem chemați la măsura sfințeniei și în fiecare duminică ne sunt aduse înaintea caracteristici, trăsături ale chipului firesc, de fapt, al omului, că ne-am obișnuit să avem despre sfințenie ideea aceasta că ei sunt doar doi, trei, zece într-un neam și noi nu suntem chemați la asta, ci la altceva. De fapt, sfințenia este trăsătura chipului firesc al omului, lucrul la care este chemat omul prin firea sa, la care îl cheamă neîncetat conștiința și îl roagă neîncetat Dumnezeu.

Și aici, în această Evanghelie, partea referitoare la învățătura legată de cum ar trebui să fie chipul nostru este despre felul de a fi mulțumitor. Știți, la Matei ni se spune de doi, la Luca, la Marcu, de unul, iar, cum spune Sfântul Nicolae Velimirovici, nu este nici o contradicție aici, pentru că așa cum atunci când se arestează sau se prinde o bandă întreagă de tâlhari, nu se spune că au fost prinși numărul tâlharilor și liderul lor, ci direct liderul. Probabil pentru că unul dintre acești îndrăciți era mult mai vizibil în toată urâciunea lucrării diavolului cu el și lumea îl cunoștea mult mai mult pe acesta, iar Luca și Marcu vorbesc despre el, pe când Matei, care a fost de față cumva, l-a cunoscut și pe celălalt, i-a văzut pe amândoi și de aceea mărturisește despre amândoi.

La fel, ar putea părea o neînțelegere că unii spun în ținutul gherghesenilor, iar alții în al gadarenilor, dar cine știe cât de cât geografia locului știe că satul gherghesenilor și cel al gadarenilor sunt unul lângă celălalt, aproape unite. Și poate că aceste locuri pustii, unde stăteau acești demonizați, erau foarte aproape de cele două sate. Deci să nu se tulbure nimeni pentru diferența între cuvinte, litera ucide, iar duhul face viu. Deci înțelegerea aceasta duhovnicească a textului te face viu, de a sta să găsești nod în papură în toate cuvintele și virgulele care poate nu se potrivesc de la unul la altul, pricini care, de fapt, se pot explica, aceasta este ucigător de suflet.

Iar în această Evanghelie se păstrează o umbră a trăsăturilor chipului sfinților, aceea de a fi mulțumitor. Pentru că după ce au fost vindecați aceștia și, mai cu seamă cel mai afectat de duhul necurat, de care vorbesc și Luca și Marcu, ni se spune că stătea cuminte la picioarele lui Hristos, îmbrăcat în haine, el, care cu lanțuri grele încercase să fie ținut de oameni și pe toate le rupe și nimeni nu putea să-l țină la un loc, liniștit, și sate întregi se temeau de locul acela din cauza demonizării. Și iată, acum stătea la picioarele Mântuitorului, îmbrăcat încă,

deși nu mai purtase haine de când s-a îndrăcit și locuise prin morminte și prin munți, prin locurile cele mai necunoscute și pustii.

Iar acesta stătea cuminte la picioarele lui Hristos, dorindu-și să fie neîncetat împreună cu El: Lasă-mă să vin împreună cu Tine, iar Mântuitorul îi zice: Nu, ci du-te și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu. Iar el mergând, ni se spune, a vestit în tot ținutul acela cât bine i-a făcut lui Dumnezeu.

Aceasta este una dintre trăsăturile chipului sfinților, la care suntem chemați și noi, aceea de a fi mulțumitori pentru ce ne-a dat nouă Dumnezeu. În primul rând, ca să fii mulțumitor trebuie să fii conștient de ce ți-a dat și ce îți dă neîncetat. Nu prea vedem lucrul acesta; ne-am obișnuit cu multul, cu mila neîncetată a lui Dumnezeu către noi și la cea mai mică încercare [ne răzvrătim] - pentru că nu se poate lucra un cub de piatră doar mângându-l, ci cioplindu-l ca să poată dobândi valoare, așa cum nu se poate să avem parte numai de ceea ce-și dorește trupul și slăbiciunile noastre sufletești și, de multe ori, Dumnezeu trebuie să lucreze cu noi și prin lucruri care nu ne plac sau nu ne sunt firești, pentru că nu ne mai este firească lucrarea lui Dumnezeu, nu ne mai este firesc modul în care vede Dumnezeu lucrurile, nouă ne este firesc păcatul, ne este firească lenea, desfrânarea, acestea ne-au devenit a doua fire și le credem firești, nu mai știm ce era firesc atunci când Dumnezeu a zidit firea omului, când a zidit sufletul, când a zidit trupul.

Gândiți-vă, de pildă, că înainte de căderea omului nu ni se spune că omul ar fi dormit, decât atunci când a fost făcută Eva. Până atunci omul nu avea starea de somn, de somnolență, de oboseală, de plictiseală, de neputință. Deci firea sufletului, și cea a trupului, care se supunea sufletului, era aceea asemănătoare lui Dumnezeu, care nu are nevoie de odihnă, așa cum nu am auzit de vreun înger să fi obosit și să se fi așezat sau să doarmă. Și ni se pare foarte firesc, îngerul nu are nevoie de așa ceva, e în firea lui să fie asemenea lui Dumnezeu, neîncetat treaz.

Știm despre heruvimi că sunt cei cu ochi mulți și înseamnă ochii aceștia trezvia neîncetată, atenția lui Dumnezeu, luciditatea aceea desăvârșită de a nu-L pierde pe Dumnezeu. Deci e firea îngerilor să fie așa, treji, lucizi, să nu aibă somnolență sufletească sau trupească. Omul a căzut din starea aceea și ni se pare acum firesc să dormim, dar așa ni se pare firesc și păcatul în care trăim, ni se pare firesc, normal, și felul în care ne-a dat Dumnezeu, în care El socotea să fim, ni se pare foarte departe.

Așa ni se pare greu să fim mulțumitori și să vedem cât bine ne-a dat și ne-a făcut nouă Dumnezeu, uneori așa de vădit și de clar încât și cei din jurul nostru se minunează de câte a făcut și cum a lucrat Dumnezeu cu noi și pe care noi începem să nu le mai vedem: <Ei, ce-a făcut cu mine?... Mare lucru... Eu am

făcut, eu m-am ostenit, eu am lucrat!>, uitând că... “fără Dumnezeu, nici până la prag”, cum spuneau Părinții. Uităm lucrul acesta. Nouă ni se pare că și fără Dumnezeu putem multe. Nu poți! Dacă n-ar îngădui Dumnezeu, dacă nu ți-ar ajuta El, nu poți! Ni se pare că putem sau ne-am obișnuit atât de mult cu milostivirea lui Dumnezeu încât ni se pare firească, așa cum ne-am obișnuit că părinții ne dau zilnic o anumită sumă de bani, fiind copii, și ni se pare foarte firesc să ni se dea: <Păi să-mi dea, ce, nu sunt copilul lor? Să-mi dea!> Și nu știi că alții nu primesc nici un ban sau poate nu s-ar cuveni să-ți dea, poate s-ar cuveni să-i câștigi tu după o anumită vârstă.

Cu atât mai mult ne obișnuim cu Dumnezeu, că El ne dă, ne ajută, ne întărește, ne trece peste toate, ne ascultă până și mofturile și nu-I mai mulțumim lui Dumnezeu. În primul rând nu mai vedem cât bine ne-a făcut nouă Dumnezeu, cât bine ne face neîncetat. Ce să mai zic de partea sufletească, nevăzută, acestea sunt cele exterioare, pe care până și cei dintre noi care ne-am abrutizat cel mai tare tot le mai vedem, că nu ne lasă Dumnezeu flămânzi, că nu ne lasă să nu dormim sau că Își aduce aminte Dumnezeu și de când suntem triști sau bolnavi sau necăjiți și ne trimite ajutor. Dar dacă ne-am deschide ochii să vedem lucrarea lui Dumnezeu tainică cu noi, sufletească...! Adică dacă ar fi după păcatele noastre și după alegerile noastre zilnice spre rău și spre păcat, spre patimă și dacă ne-ar fi lăsat Dumnezeu în mâinile celui pe care noi îl cerem și îl căutăm..., exact cum le spunea Mântuitorul evreilor: Voi nu sunteți fiii lui Avraam, că ați face faptele lui Avraam și ați urma cuvintelor lui, ci sunteți fiii diavolului, pentru că urmați cuvintele lui și îl urmați în felul lui de a fi, în invidia lui, în răutatea lui, în urâciunea lui, în nervozitatea lui, în asprimea lui, în necăutarea la celălalt, în nemilostivire, în toate îl urmărim într-o anumită măsură pe diavol.

Ei, dacă ar fi ca Dumnezeu să urmeze alegerilor noastre și să ne lase după ele, diavolul ne-ar face praf și pulbere, pentru că ne urăște, de la început a fost ucigaș de oameni, ne spune Mântuitorul, și mincinos. Deci dacă ar fi să ne lase după alegerile noastre, praful s-ar alege de noi. Dar nu ne lasă!

Deci dacă am deschide ochii să vedem că așa cum pe cei doi demonizați Dumnezeu îi cunoștea și le știa durerea și suferința și cum îi chinuiește diavolul și a venit în întâmpinarea suferinței lor și a chemării tainice a sufletelor lor, care strigau nu prin cuvinte, ci cum numai Dumnezeu aude, și Dumnezeu a auzit - și El, care vede în ascuns, cum zice Scriptura, care cunoaște cele ascunse ale oamenilor, vă va răsplăti vouă - așa și aici, Dumnezeu a venit acolo, în întâmpinarea suferințelor celor doi și i-a izbăvit de diavoli, care i-ar fi ucis de mii de ori, i-ar fi făcut să dispară, dacă se poate, complet sau să-i surpe cu el împreună veșnic în împărăția iadului, a durerii. Așa ar vrea să facă cu omul. Dar Dumnezeu i-a știut, i-a cunoscut și nu i-a lăsat pe acești mii și mii de diavoli să-i

chinuiască peste măsură, să le facă tot răul pe care ar fi vrut să li-l facă, ci mult, mult mai puțin.

Și atunci când diavolii i-au spus: Nu ne trimite în iad, ci lasă-ne să intrăm în turma porcilor, Dumnezeu le-a zis: Bine, intrați, adică i-a dat voie diavolului să intre în turma porcilor. Ei n-au nici o putere fără îngăduința lui Dumnezeu. Nu fără voia Lui, că voia Lui nu este lucrarea diavolului. Fără îngăduința lui Dumnezeu. Și atunci când le-a zis Bine, intrați, ei și-au arătat adevărata față, adică atunci când au avut în mână o ființă pe care s-o poată poseda, să poată face orice vor cu ea, pentru că li s-a dat puterea, ei au ucis-o în clipa aceea. Asta este voia diavolului, asta este dorința lui, asta este plăcerea lui, nu alta. Iar la om n-a putut pentru că nu i-a îngăduit Dumnezeu!

Noi ne asemănăm cu acești demonizați din Gadara, pentru că, dacă ar fi după alegerile noastre, vai nouă! Iar Dumnezeu nu îngăduie, dintr-o milostivire adâncă, dintr-o lucrare cum nu putem înțelege. Că noi, părinții fiind și copiii cerându-ne neîncetat lucruri rele sau vorbindu-ne de rău sau făcând răutăți, chiar cu plăcere uneori zicem: <Lasă să pățească! Lasă să intre puțin pe mâna vecinului celui rău la care tot vrea să meargă sau acolo unde vrea să plece...!> și parcă ne dorim să pățească ceva, ca să vadă, și parcă și acolo ne pierdem răbdarea. Deci noi, părinți fiind, și având mare dragoste, de fapt nu vedem că Dumnezeu are dragoste infinit mai mare decât omul, că nu-l lasă! Lumea întreagă care zace în păcat și în desfrânări și în răutăți enorme, toți, lumea în care sălășluim, dacă ar fi lăsată în duhul voii ei așa cum ea își dorește, de fapt, și cum urmează așa de apropiat și așa de tainic voii diavolului, dacă ar fi lăsată...

N-a fost dezlegat balaurul din adâncuri, Dumnezeu nu-l dezleagă încă, din marea Sa milostivire și nu-i dă omului ceea ce cere. Știți că asta cere omul, asta dorește el zi și noapte, patimile, și le lucrează, și le sădește, și le udă, și le seceră, și le pune în hambare; asta e lucrarea noastră tainică cea mai mare, mult mai mult decât lucrarea rugăciunii și căutarea lui Dumnezeu. *Să recunoaștem, asta este. Ne protejăm mândria, ne-o sădăm, ne-o lucrăm zi de zi, ne-o șlefuiim continuu, ca pe un argint, ne-o arătăm, ne-o punem în vitrină, lucrăm la ea mult mai mult decât la rugăciune sau la altceva. Cu mândria noastră, cu invidia noastră, cu bățoseniile, cu învârtășările, la fiecare dintre noi, dacă am lua-o, ați vedea câte o lucrare dintr-aceasta. Și dacă ar fi ca Dumnezeu să ne asculte în lucrările astea, care sunt glasul adevărat al omului...*

Fapta este adevărata cerință a omului, nu vorba. Vorba de multe ori ascunde adevărata voință a omului, omul e viclean, zice cu gura, dar cu fapta dovedește adevărul pe care îl caută și îl vrea. Noi după faptă o să fim judecați, nu după vorbe. Și totuși, Dumnezeu nu ne lasă după ceea ce căutăm și vrem și dorim, că dacă ne-ar lăsa și ne-ar îngădui lucrarea diavolului în noi, praful s-ar alege de

noi, pentru că el asta face, asta lucrează, asta-i place, să-l distrugă pe om, să-lucidă. Să nu ne înșelăm!

Și aici, în această Evanghelie, se vorbește, cum zice și Sfântul Nicolae Velimirovici, despre dragostea față de om, izbăvirea omului, faptul că omul nu e lăsat așa cum vrea diavolul. De fapt, de ce au cerut diavolii să intre în porci? De ce n-au cerut să intre în animalele sălbatice de pe acolo, în șerpii care sălășluiau în partea aceea, de exemplu? Pentru că ei nu se lasă nici măcar atunci când se văd în fața lui Dumnezeu, așa cum cineva e prins că fură de un om înarmat, cu toată puterea să pedepsească. Iar cel ce fura, cerându-și iertare: <Plec, plec! Nu-mi faceți nimic, nu mă dați pe mâna poliției!>, cu o mână mai pune deoparte ceva ce a văzut el pe acolo.

Asta face diavolul. A scrâșnit din dinți văzând că pe om Dumnezeu milie și al dragostei nu-l uită, nici măcar pe aceia pe care i-a îngăduit să fie așa, stăpâniți și lucrați de diavol, din cauza unor păcate mari și greșeli cum nu știm noi și nu ne putem închipui. Și pentru aceia a venit Dumnezeu acolo, nechemat de nimeni, și pentru asta scrâșnea din dinți de ciudă diavolul, că Dumnezeu nu-și uită făptura, c-o iubește, că n-o lasă, că uite, vine s-o caute. Și, și atunci, tot caută să-i facă un rău omului. Și știa că, dacă îi va îngădui să intre în porci, îi va ucide, și asta îi va mâhni pe mulți. Și mâhnirea îl mângâie pe el, faptul că te-a mâhnit, că ți-a făcut un rău, că te face să te tulburi, să te învârtosezi, să te mâinii, aceasta e plăcerea lui.

Ziceau Părinții: Vrei să vezi chipul diavolului? Uită-te la un om mânios. Acela este chipul lui. Și uitați-vă la acești demonizați, spuneau că era înfricoșător chipul lor, stăteau printre pietre, rupeau lanțuri, erau îngrozitori numai la vedere, dar să te apropii și să te atingi de ei! Parcă e chipul desăvârșit al diavolului, al fricii, al bătoșeniei, al nesmereniei până la urmă, al unei mândrii duse la paroxism, nici măcar o mândrie lucidă, ci una nebună.

Și am putea, din cele ce se spun despre cei demonizați, să înțelegem puțin chipul diavolului și lucrarea lui în viața noastră.

În primul rând, erau înfricoșători la vedere, încât nimeni nu îndrăznea să se apropie de ei.

Atunci când ne pierdem blândețea cu ceilalți oameni, când începem să fim înfricoșători la vedere, când nimeni nu se mai poate apropia de noi, că ne mâniem și ne sare țandăra din orice, să știm că ne apropiem de chipul diavolului. Aia este plăcerea lui, aia este dorința lui, așa face el, așa îi muncea pe acești oameni. Se spune despre ei că erau legați cu lanțuri grele și aceștia le rupeau, acesta este chipul conștiinței și al cuvântului lui Dumnezeu, care cumva ne

leagă sufletele și ne prinde ca o plasă spre Împărăția Cerurilor și zice: <Nu face asta! Nu face cealaltă! Hai, ieși din apa murdară a păcatului!>

Cum ne leagă conștiința cu funiile ei, de multe ori tot mai subțiri, pentru că ne subrezim conștiința tot mai mult, dar oricum, ea ne ține întinsă tot timpul plasa, ca să ne scoată din mîlul cel urât mirositor, dar funiile preînchipuie și cuvântul lui Dumnezeu pe care îl știm: <Nu face asta! Întoarce și obrazul! Nu răspunde cu rău la rău!>.

Și parcă Dumnezeu te prinde cu aceste cuvinte ca și cu niște funii, ca și cu niște lanțuri mîntuitoare, așa cum, dacă un om s-ar scufunda în apă și ar risca să moară înecat, iar cineva i-ar arunca o funie sau un lanț de care să se prindă, nu l-ar socoti legătură groaznică, ci mîntuitor. Așa este cuvântul lui Dumnezeu și glasul conștiinței în noi, dar în păcătoșenia noastră și în dorința de a rămâne în mîlul acela puturos, le socotim a fi niște lanțuri grele, ca demonizații aceia care le rupeau.

Iată, un alt chip al diavolului și al lucrării lui cu noi este acela că nu putem ține nici o rînduială a lui Dumnezeu și a glasului conștiinței noastre, nu vrem, nu ne dorim, le rupem toate, le găsim nod în papură, rupem tot, găsim tot timpul moduri de a evita și de a da la o parte glasurile, lanțurile, funiile salvatoare de care Dumnezeu ar vrea să te prinzi ca să te scoată de acolo. Deci, dacă simțim în noi dorința de a evita glasul lui Dumnezeu, vedem în noi chipul diavolului.

E scris despre ei că se tăiau cu pietre. Părinții zic că piatra este cuvântul lui Dumnezeu, că Dumnezeu Însuși Se aseamănă cu o piatră, El Se socotește piatra din capul unghiului, că Dumnezeu Însuși ne spune că Biserica în sine și măr-turisirea de credință că Hristos este Fiul lui Dumnezeu se socotește ca o piatră.

Ei, cu aceste pietre ale adevărului de credință noi ne tăiem, adică, în loc să le primim, să ne bucurăm de ele, să ne sprijinim pe ele, să ne așezăm cu picioarele ca să ne ridicăm mai sus, să le folosim ca trepte de urcare spre Dumnezeu, ne smintim de ele, ne tulburăm de ele, ne tăiem conștiința în ele, așa cum părintele Arsenie spunea, că cei care înțeleg greșit cuvintele Scripturii și le iau după capul lor și-au tăiat mintea în Scripturi, referindu-se, probabil, la acești demonizați din Gadara, care, cu pietrele se tăiau. Așa și noi, nefolosind bine cuvintele lui Dumnezeu, ne tăiem conștiințele cu ele, ne tulburăm mintea, ne învârtosăm, nu înțelegem cum se cuvine, nu folosim Piatra cum s-ar folosi.

Acești oameni ce făceau cu pietrele? O nebunie. Ceea ce nu face un om obișnuit. Așa cum diavolul, ați văzut, când Îl ispitea pe Hristos în pustie, venea și folosea cuvântul lui Dumnezeu greșit. Așa folosim și noi greșit cuvântul Scripturii și tot din mândrie interpretăm după mintea noastră, după știința

noastră, după voința noastră, și ne tăiem mintea în Scripturi și nu ne folosim de cuvântul lui Dumnezeu sau îl dăm la o parte din curtea noastră în loc să-l folosim ca piatră de ridicare. Amintirea cuvântului lui Dumnezeu ne este piatră de poticnire, de multe ori, în loc să ne fie piatră de hotar spre viață nouă, spre schimbare.

După aceea ni se spune că locuiau în morminte. În morminte e locul celor care nu mai au viață, unde nu mai e nimic. Stați mult în cimitire? Aveți ce face acolo? În general, ce e de făcut în cimitire decât să-ți aduci aminte de cei care au murit? Să locuiești acolo e o nebunie, nu e locul tău, e locul celor morți, și nici măcar al celor morți, ci al trupurilor lor. Faptul că acești demonizați locuiau în morminte, zice Sfântul Ioan Gură de Aur, era în primul rând ca să mintă mintea omului diavolul că sufletele, după ce ies, s-ar transforma în duhuri necurate și ar umbla pe pământ.

Ce minciună lucrează diavolul în lume, că sufletul după moarte nu și-ar găsi odihna pe aici, pe pământ, și ar umbla cu anii și ar tulbura pe oameni, cum și mulți dintre noi poate și cred asta, că cineva mort se face strigoii sau nu-știu-ce. Nu e adevărat! Zice Sfântul Ioan Gură de Aur că aceasta diavolul de mult timp se străduiește să o pună în mintea și în inima multora, să-i sperie, să-i înfricoșeze, să-i ducă spre farmece pentru a se proteja și spre tot felul de nebunii, nu spre Dumnezeu. Nu, ci cum a zis Dumnezeu e adevărat. Și cum a zis? A murit săracul și l-au dus în Rai. Și a murit bogatul și s-a coborât în iad. Nu zice: <Și a mai stat vreo trei zile bogatul, că n-avea sufletul lui odihnă. Și a mai stat vreun an pe acolo și nu știu ce a făcut. Sau doi ani, sau cinci ani... Și nu și-a găsit odihna și a umblat teleleu ca vârcolac...>

Asta e nebunie! Dumnezeu nu vorbește despre așa ceva, nu spune asemenea lucruri. Din vechime diavolul s-a străduit să facă orice ca să se creadă așa ceva, pentru că sunt foarte multe de spus cât este de afectată credința vie în adevărul lui Dumnezeu așa, în dragostea lui Dumnezeu, ideea noastră despre Împărăția lui Dumnezeu, despre lucrarea Lui, despre puterea Lui. Atunci ce ar fi? Ar fi o debandadă tot ce face Dumnezeu în cazul ăsta și noi am cădea cu totul din adevărata credință și învățătură creștină. Iar ei se străduiesc de mult timp să îi facă pe oameni să creadă că sufletele rămân pe aici sau se transformă sau se înrăiesc sau se fac duhuri necurate, dar de fapt sunt ei. Cei care vin la chemarea celor care cheamă duhurile morților sunt demonii! Ei știu viața celui mort pe de rost și sunt niște actori desăvârșiți, în sensul rău, vicleni, mincinoși, știu să mimeze orice.

Un alt motiv pentru care a îngăduit Dumnezeu ca diavolii să stea prin cimitire, prin morminte, este ca și cum ne-ar spune nouă peste veacuri că diavolul ne cheamă la cele moarte ale veacului acestuia, că diavolul și patimile și lucrarea

lui ne duc printre cei morți, care nu sunt niciodată vii, ne cheamă la cele care n-au viață și nici cale de ieșire spre viață. iar Dumnezeu ne cheamă la viața cea mare, la calea de ieșire. Sălășluirea lor în cele moarte asta preînchipuie, că diavolul ne cheamă la cele moarte.

De aceea este și glasul îngerului către femeile mironosițe: Ce căutați pe Cel viu între cei morți?, ca și cum le-ar certa: <Nu știți că El e viu? Că este Viața? Unde-L căutați între cei morți?>

Pe Dumnezeu să nu-L cauți între cei morți, între cele moarte ale veacului acestuia, în cele trecătoare, schimbătoare, zidite de om și de lucrarea lui pătimasă, în cele care vor trece. Auziți cum vor trece: Iar la sfârșit la trimite Dumnezeu pe îngerii Săi și va aduna toate felurile de păcătuire și pe cei care au urmat răutății și-i va arunca în focul cel veșnic. Auziți, toate aceste gânduri rele, tot ce a însemnat rău, și va dispărea, va fi ars, vor pieri. Acestea sunt moarte, trecătoare, nu au viață veșnică. Și tu te sălășluiești în ele? Tu acolo îți găsești odihna, în mormintele acestea care nu vor mai fi? În cele care au murit și nu vor mai învia niciodată? Faptul că ne sălășluim mintea în cele neputincioase ale veacului, nu în cele puternice ale lui Dumnezeu, ci în cele neputincioase, iar este un chip al diavolului, care lucrează în noi și de care noi ascultăm.

Și am putea să luăm încă multe alte cuvinte despre cum erau acești demonizați și ne-am putea da seama de lucrarea diavolului în noi și cum ne sălășluim în acest veac și cum facem. Dar mă întorc și zic că ceea ce ne îndeamnă Dumnezeu în această Evanghelie este ca, după ce ne izbăvește Dumnezeu, și nădăjduiesc ca toți cei ce suntem aici să putem fi izbăviți de Dumnezeu, și numai prin faptul că sunteți aici înseamnă că sunteți izbăviți într-o anumită măsură mare de Dumnezeu din ghearele și din puterea întunericii și măcar prin aceasta să vedem că este mare milostivirea lui Dumnezeu. Nu noi Îi facem cinste lui Dumnezeu că-i rostim numele, ci El ne facem mare cinste că ne îngăduie și ne și descoperă cine este Dumnezeu și ne și lasă să-I rostim numele cu buzele noastre păcătoase și aceasta este o mare milostivire a lui Dumnezeu.

A nu-I mai putea rosti numele, a nu-L mai cunoaște, este cel mai mare rău posibil, nu poate fi altul. Ce bucurie mai poate fi? Dacă nu L-ai cunoscut pe El, ce bucurie mai poți să ai decât cele puține și moarte ale veacului acestuia și după aceea să te sălășluiești în moarte? Dar după ce L-ai cunoscut și I-ai cunoscut numele, și să-I rostești numele și să-ți aduci aminte de El e, de fapt, o mare milostivire a lui Dumnezeu. De aici trebuie să înceapă omul să înțeleagă câtă milostivire a revărsat Dumnezeu peste el și după aceea să le vadă și pe celelalte, și pe cele trupești și pe cele sufletești și toate, toate și să nu rămână numai la atât, ci să meargă să spună și altora cât bine i-a făcut lui Dumnezeu.

În primul rând, prin felul de a fi: creștinul e un om bucuros, un om luminos, un om vesel, nu e un om trist.

Cel care vede cât bine a revărsat Dumnezeu peste el este ca acel monah care, după ce a păcătuit, a făcut greșeli mari, a stat închis un an de zile ca într-o carceră, închizându-se el cu voia sa, și muștrându-se în fața lui Dumnezeu pentru ce a făcut, ieșind de acolo neîncetat era vesel și zicea: M-a iertat Dumnezeu pe mine! Mă îngăduie Dumnezeu pe mine, m-a primit din nou Dumnezeu pe mine!

Nu găsea cuvinte să mulțumească lui Dumnezeu cât bine i-a făcut lui. Aceasta este starea la care ne cheamă Dumnezeu în primul rând, să ne aducem aminte cât bine ne-a făcut nouă Dumnezeu și să mărturisim prin lumina ochilor și a inimii noastre și prin faptul că primim toate de la Dumnezeu cu mulțumire, mai apoi și prin cuvinte, celor care vor să asculte.

Dumnezeu să ne ajute și să ne mântuiască.

Cea mai însemnată provocare a Evangheliei: Să am o relație personală, cotidiană, cu Hristos : “Mântuitorul nu vine să vorbească cu o masă de oameni, cu o turmă mare de oameni. Vrea să vorbească cu fiecare dintre noi, personal”. Cuvânt al Pr. Claudiu Melean la vindecarea demonizaților

Pr. Claudiu Melean – Cuvânt la Duminica vindecării celor doi demonizați (Cluj, 8 iul. 2012):

[Transcriere parțială]:

<http://www.cuvantul-ortodox.ro/relatia-personala-cu-iisus-hristos/>

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh! Amin.

Să-I mulțumim Bunului Dumnezeu și pentru ziua de astăzi, pentru Evanghelia această minunată ce ne-a pus-o înaintea. Să mulțumim pentru cuvintele binecuvântate pe care ni le-a pus pe inimă. Aș zice pentru provocările pe care astăzi ni le-a făcut, la cercetarea noastră lăuntrică, la a vedea lăuntru nostru, la a vedea cum ne-am întâlnit noi cu Hristos.

Aș vrea să vă spun câteva cuvinte pe care le scrie un mare teolog, Anthony M. Coniaris: “Credința este cu siguranță aceasta - certitudinea tainică că ceea a zis și a făcut Hristos mie mi-a zis, pentru mine a făcut. Că nici timpul și nici spațiul nu-l pot separa de mine, că nimic nu-l poate îndepărta de la mine, afară de credința mea puțină, de uitarea mea și de abaterile mele fără număr.”

El zice că oamenii Îl cunosc pe Dumnezeu în ziua de astăzi, așa cum îl cunosc pe președintele statului. Cred că există, au auzit despre el, dar dacă-I întrebi dacă au stat de vorbă cu el, o să-ți spună: <<Păi, cum, eu să stau de vorbă cu președintele statului?>>. Și mi s-a părut un foarte mare adevăr. Oamenii Îl închipuie pe Hristos [ca] Mântuitorul lumii; dar al tău este? Mântuitorul tuturor, dar ești și tu [printre ei]? Că Mântuitorul nu vine să vorbească cu o masă de oameni, cu o turmă mare de oameni. Vrea să vorbească cu fiecare dintre noi, personal.

Și ai văzut: toată venirea Domnului în lumea aceasta a fost lucrarea de mântuire pe care El a vrut s-o facă, întâlnindu-Se personal cu îndrăciții din Gherghesenii, cu Sfântul Petru, cu sfinții apostoli, cu Zaheu vameșul, cu Maria Magdalena și așa mai departe, cu toți pe care-i găsim în Evanghelie. Nu-i altceva, decât o întâlnire personală cu Hristos. S-a înălțat la ceruri și după aceea a început “să-Și dea întâlnire” personal cu toți oamenii.

Se întâlnește cu Saul, care devine Pavel. Și zice acest teolog: întrebați-l pe fiecare sfânt din biserica noastră când a început viața lor duhovnicească și toți vor spune așa: <<Când m-am întâlnit cu adevărat cu Hristos>>. De aceea cred că Evanghelia de azi trebuie să ne provoace pe fiecare dintre noi la a ne întreba: <<oare m-am întâlnit cu adevărat cu Hristos? Am stat de vorbă real cu Hristos?>> Sau am zis: <<Am rostit rugăciuni, am zis predici>>. Sunt unii oameni și unii teologi care vorbesc așa de mult despre El, că nu mai au vreme să se întâlnească cu El. Nu-i totuna să vorbești despre Dumnezeu cu a sta în prezența Lui. Întâlnirea aceasta e o taină - se petrece în inimă, înlăuntru. Poți să fii prezent la biserică, după regulă să se întâmple totul, dar înăuntru se poate să nu-L întâlnești pe Hristos. Întâlnirea asta depinde de voința ta, este o cântare înăuntru.

Hristos S-a dăruit celor din ținutul Gherghesenilor total, tuturor. Le-a întins mâna tuturor - de la îndrăcit, până la ceilalți. Îndrăcitul a zis: <<Doamne, eu vreau să fiu cu Tine, să rămân cu Tine>>. Și a zis: <<Tu vei rămâne cu Mine, fiind mărturie aici, celor din familia ta, în ținutul acesta. Tu rămâi cu Mine, chiar dacă nu te accept fizic să fii împreună cu Mine. Tu vei rămâne aici pentru că te-ai întâlnit în mod real cu Mine, M-ai cunoscut.>> “Aceasta este viața veșnică, să Te cunoască pe tine, singurul Dumnezeu adevărat”, zice Evanghelia.

<<Ceilalți și dacă ar veni toată ziua să fie cu Mine, nu M-au cunoscut cu adevărat>>.

Aceasta cred că-i provocarea Evangheliei de azi. Și mai zicea autorul acesta: mulți oameni trăiesc o religie legată de fusta mamei. Și se țin strâns de fusta mamei și zic: mama mea e o femeie foarte credincioasă, s-a întâlnit cu Hristos. Și trăiesc oamenii cu această impresie a întâlnirii cu Hristos a părinților, a bunicilor, a înaintașilor lor, care s-au întâlnit real cu Hristos și trăiesc viața cu Hristos. Și zic: extraordinar e omul acesta! E corect, e cinstit, e perfect! Și [ei] cred că se vor mântui dacă se vor ține strâns de acești oameni ai lui Dumnezeu, dar nu-i destul! Dacă tu personal nu te vei întâlni cu Hristos, nu vei avea viața cea veșnică!

[...]

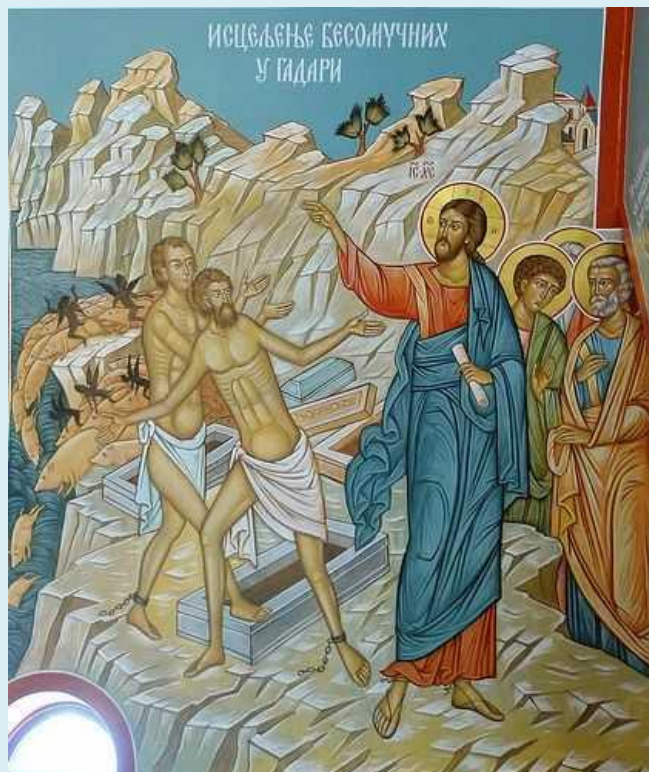
Și asta-i chemarea ce ne-o face Dumnezeu. Și asta trebuie să-i învățăm pe tinerii noștri, pe copiii noștri. Și-i învățăm mai ales prin viața noastră. Dacă Îl vor vedea în noi pe Hristos, dacă vor vedea trăirea împreună cu Hristos, vor reuși și ei să se întâlnească într-o zi. Să ne rugăm pentru asta. Să ne rugăm ca nu cumva să scape cineva care vine în locul acesta, vine într-o apropiere maximă, așa zice, de Hristos, prin ascultarea cuvântului Evangheliei, prin împărtășirea cu Trupul și cu Sângele Domnului.

Mi se pare așa de ciudat să vină Hristos în localitatea ta, ca în ținutul Gherghesenilor, să vină în biserica ta, să fie foarte aproape de tine și la sfârșitul lumii să zică: <<Uite acolo eram, dar tu nu ai vrut să te întâlnești cu Mine, pentru că erai închis în inima ta, ți-ai închis urechile, nu ți-ai pus dopuri în urechi, dar cu mintea ai fost în alte părți și-ai fost foarte aproape de Rai, dar n-ai intrat în el>>. Asta cred că-i cea mai mare tragedie, căci cei pe care nu i-a interesat de Dumnezeu vor zice: Doamne, eu n-am crezut niciodată în Tine!

Haideți să-L rugăm pe bunul Dumnezeu să ne rânduiască întâlnirea aceasta cu Hristos, știți în ce fel? Românii au tradus titlul, Taina Persoanei la cartea aceasta, dar titlul original suna altfel, un pic mai lung - Dezvoltarea unei relații personale zilnice cu Iisus. Nu-i suficient să te întâlnești o dată [pe principiul]: m-am întâlnit cu tine și dacă mai am nevoie de tine, te mai caut eu, Doamne. Dacă nu, stai acolo în Rai și nu-mi tulbura mie viața!

Nu, noi trebuie să dezvoltăm o relație zilnică cu Hristos, care e în interesul nostru, e mântuirea noastră în joc. Hristos zice: <<Eu sunt gata, vă aștept>>. Stă cu mâinile întinse. Vrei să trăiești zilnic cu mine, să trăiești viața pe care eu ți-am adus-o? Vino, caută-mă! Asta este taina mântuirii!”

Cum deschidem uşile sufletului pentru intrarea demonilor şi cum pentru primirea lui Dumnezeu? Păcatele şi vrăjitoriile aduc demonizarea şi bântuirea caselor de duhuri necurate. Fuga oamenilor de Dumnezeu, de sfinţenie, teama de schimbare: “Dar eu nu vreau să fiu ca sfinţii...”

Predici ale Părinţilor Ioanichie Bălan şi Nichifor Horia la vindecarea îndrăciţilor gadareni:

“Aşa cum şi noi, din păcate, mulţi ne mărturisim creştini, venim la biserică, dar minţim, nedreptăţim pe ceilalţi, dăm mită ca să avem nişte înlesniri şi ne pretăm la atâtea lucruri care ştim că sunt compromisuri faţă de ceea ce credem. Şi ajungem, dacă nu trăim potrivit cu ceea ce credem, să pervertim chiar ceea ce credem şi să gândim după cum trăim, să gândim <<şmechereşte>>... Felul omenesc de a-şi pune nădejdea şi siguranţa în mica lui afacere, în mica lui înţelepciune omenească de a-şi chivernisi cele nu doar de trăit decent, ci de prisosit, felul acesta era stingherit acum de prezenţa Mântuitorului, care vădea păcatul de dreptate/de vieţuire dreaptă, adevărul de minciună...”

Cuvânt al Părintelui Ioanichie Bălan la Duminica a 5-a după Rusalii (a vindecării îndrăciţilor din Gadara) - 1997: “Unde nu intră păcatul, nu intră nici diavolul”

Iubiți credincioși, în Evanghelia ni se spune cum Mântuitorul a scos demonii din doi oameni îndrăciți, fiind în Galileea Mântuitorul, unde este un lac destul de mare. Trecând cu corabia pe partea opusă, este o regiune care se cheamă Gadara sau Gherghesa, sunt niște localități mici, și după acele localități este pământul gherghesenilor sau al gadarenilor. Și, mergând Domnul în partea opusă, peste lac, peste Marea Galileei, iată îi ies înainte doi oameni îndrăciți. Și foarte important e ce vreau să vă spun. Nu grăiau ei, ci demonii prin gura lor, așa cum se întâmplă la persoanele pe care le vedeți astăzi care au duh necurat; nu vorbește omul, ci demonul care s-a încuibat în trupul lui. Nu în suflet, că demonul nu poate intra în sufletul omului, nici un demon, numai în trup pentru anumite păcate ale lui, ale părinților lui, ale bunicilor lui, până la al patrulea neam.

Și strigă diavolii din acei oameni: Ce ai cu noi, Iisuse, Fiul Dumnezeului Celui viu? Ai venit aici să ne chinuiești? Deci ce I-au zis demonii? Să nu îi chinuiească. De nimic nu se tem diavolii decât numai de chinurile cele veșnice. De aceea spun Sfinții Părinți că diavolii nu stau în iad, decât o mică parte; ei stau în văzduh. De aceea sunt atâtea crime, nenorociri, desfrânării, urgii, păcate, războaie - pentru că sunt atâtea miliarde, cine știe câți or fi, de diavoli între cer și pământ. Este plin văzduhul de duhuri necurate. Ei fug de iad, numai noi nu ne prea temem de iad. Și pe unii îi ațâță, pe împărați îi pornesc la războaie, pe cei care guvernează țări îi fac ateism, pe alții îi pun să chinuiească pământul, oamenii, fel de fel, așa cum citim în istorie.

Foarte bine ar fi, după Sfânta Evanghelia, să mai citiți istoria lumii și a neamului românesc, să vedeți câte necazuri au fost. În toate au fost implicați demonii, cei care nevăzuți stau în văzduh și așteaptă Judecata de Apoi și sufletele celor care mor nepregătiți ca să-i prindă și să-i tragă în adânc, acolo unde se vor chinui în veci diavolii. *Ăsta e scopul lor: stau în văzduh să vâneze sufletele oamenilor. **Toți Sfinții Părinți spun la fel: sufletul, când se înalță, are nevoie de multă rugăciune, pentru că nenumărate cete de demoni îi ies înainte, iar îngeri sunt doar îngerul său păzitor și alți câțiva, depinde de faptele lui.***

Și trecând pe acolo, deci, I-au zis: Ce ai cu noi, Fiul Dumnezeului Celui viu? Ai venit să ne chinuiești pe noi mai înainte de vreme? Foarte important ce au spus ei. Credeți că diavolii nu sunt teologi? Ne întrec pe noi, pe toți, că sunt îngeri. Ai venit să ne chinuiești pe noi înainte de vreme, adică înainte de sfârșitul lumii? Domnul n-a spus nimic. Tot ei au spus: Dacă vrei să ne scoți din acești oameni... - ei s-au gândit, pentru că ei foarte mult doresc să intre în oameni, dar nu intră fără îngăduința lui Dumnezeu. Să nu creadă cineva că dacă cineva e demonizat, Dumnezeu n-a știut. A îngăduit Dumnezeu pentru niște păcate din

familia aceea. Sau pentru cine știe ce vrăjitorii s-or fi făcut acolo. Și zic ei mai departe: Dacă vrei să ieșim, dă-ne voie să intrăm într-o turmă de porci.

Ni se spune că turma avea cam ca la două mii de porci, pășteau acolo. Și Domnul a zis atât, doar un singur cuvânt: Duceți-vă!

Ce învățăm de aici? Că nici demonul nu intră în om fără voia lui Dumnezeu, nici nu iese din om fără porunca lui Dumnezeu. Ați văzut ce au zis? Dă-ne voie să intrăm în porci. Dacă în porci cere diavolul voie să intre, apăi în om poate el intra fără voia lui Dumnezeu?

Sunt atâtea suflete mușcate de demon. Să ne întrebăm de ce. Numai pentru păcatele noastre. Și să ne silim să fim cât mai curați de păcate, mai cu seamă de cele de moarte, ca nu cumva demonul să găsească ușa inimii noastre deschisă, să ne găsească nepregătiți sau prin cârciumi sau în desfrânări sau în ce mai sunt acum, pe care le știți poate mai bine ca noi, pentru că atunci vor intra, când vor găsi ușile deschise.

Deci Hristos le spune: Duceți-vă în porci. Și au intrat în porci. Deci câți demoni erau în doi oameni, dacă au intrat în două mii de porci! Toți porcii, când au intrat în ei, s-au aruncat în mare, că acolo Marea Galileei este alături, ca de pe un mal înalt s-au aruncat și au murit. Credeți că au murit diavolii? Nu, că ei sunt îngeri. Au făcut pagubă, au făcut tulburare și s-au dus în alte părți, în locuri pustii și fără apă, spun Sfinții Părinți.

Și au auzit cei din sat, de departe, că s-au înecat porcii și că vine un oarecare Învățător, Iisus Hristos, cu niște ucenici, și că vor să vină la ei în sat. Și au ieșit înaintea Domnului și au făcut un păcat de moarte: Te rugăm, nu mai merge în cetatea noastră, întoarce-Te înapoi. Nu din răutate, ci din frică. <Dacă vine și la noi - ei erau păgâni - și o da de demoni și la noi o să ne trimită cu tot cu demoni în lacul acela, în mare!> Și s-a întors Domnul. Vedeți? Nu-ți face silă niciodată Hristos, nu intră în casă dacă nu-L chemi sau dacă ții "ușa" încuiată - în sensul sufletesc vorbesc, nu material - sau dacă ești nepregătit sau dacă din tinerețe nu te-ai mai spovedit sau dacă faci vrăji sau te duci la alții să-ți ghicească sau dacă stai la beții sau te uiți la filme de desfrânare cum sunt acum - și să vezi ce-o să fie de mâine încolo! - atunci să știi că demonul nu mai iese din casa ta. Intră și nu mai iese. Și Dumnezeu nu-l alungă, pentru că tu singur i-ai pregătit terenul și cuibarul lui.

Unde intră demonul? Acolo unde este beție, acolo unde este desfrâu, în casa în care se ucid copii mulți, în casa în care Se hulește Dumnezeu, în casa în care se fac toate fărădelegile și trăiesc oamenii în ceartă și în ură și în hoții. Acolo intră el. Nu intră în casa în care creștinul este smerit, unde mama se roagă, unde

bunica face mătăanii, unde copilașii fac închinăciuni și sărută sfintele icoane, unde toți sunt spovediți, unde se țin cele patru Sfinte Posturi, unde oamenii se roagă, mai ales din Sfânta Psaltire, care-i arde pe diavoli, niciodată nu intră diavolii acolo. Și de aici învățăm să ne ferim, să nu ne fie ușa și casa pustie, ca să intre diavolii și păcatul în ea. Că unde nu intră păcatul, nu intră nici diavolul. Iar în casa unde domină păcatul, adică desfrâul, beția, uciderea de copii - chiar dacă ai făcut-o când erai tânără, totul se plătește, totul se pune la cântar, o parte aici, în trup și cea mai mare parte dincolo, după ce pleci de aici. Totul se pune la cântar. Să nu credeți că vrem să vă speriem, dar vai de noi să nu vă spunem adevărul, că ne temem de Sfânta Cruce, să spunem minciuni în fața Sfântului Altar. Totul se va socoti.

Deci în casa unde este rânduială și se face spovedanie regulată și se face aghiasmă cât mai des, măcar de două ori pe an, unde nu se înjură, unde oamenii nu beau, totu-i cu măsură, unde se nasc copii, nu se avortează, nu se ucid, acolo este Dumnezeu. Acolo este Maica Domnului, acolo sunt sfinții, acolo domină Sfânta Cruce, acolo nu pot intra diavolii niciodată. Să nu credeți că în casele unde se roagă oamenii veți întâlni un caz din acela.

Iar acolo unde stăpânește desfrâul și filmele cele de desfrânare care acum ucid tineretul, în special, ca să nu zic că și bătrânii sunt afectați, în casele unde stăpânesc alcoolismul și înjurăturile și alergarea după averi și minciunile și procesele nu se mai termină cu vecina, cu mama, cu sora, cu fratele... Nu-i mai bine să ne împăcăm frate cu frate și vecin cu vecin, ca să trăim, decât să ne mâncăm și să murim în veci în iad, și el și tu?

Deci, alegeți, frați iubiți. Vom scăpa de demoni în măsura în care vom ține cele patru Sfinte Posturi, în măsura în care vom fi regulat spovediți, în măsura în care ne vom ține de Sfânta Cruce, vom citi regulat cât mai mult la Sfânta Psaltire, nu vom chema ajutorul demonilor, vom respinge pe vrăjitoare, care lucrează direct cu satana, și atunci Dumnezeu va fi El în casa noastră. iar demonul va fugi în locuri pustii și fără de apă [...]"

**Cuvinte ale Părintelui Nichifor Horia (Măn. Sfinții trei Ierarhi, Iași) la
Duminica a V-a după Rusalii (a vindecării demonizaților gadareni) 2013:
Alegerea rea a omului poate lucra mai departe în neamul său**

Transcriere parțială:

[...] Vedem că cel bolnav psihic, de multe ori, nu are putere să discearnă clar între bine și rău. De multe ori, el însuși alege cele ale răului și săvârșește lucruri înspăimântătoare. Dar, spre deosebire de acesta, cel îndrăcit... - și îndrăciți sunt și în zilele noastre și eu însumi am văzut, și poate și dintre dumneavoastră - vedem adeseori puteri înfricoșate, puteri care nu sunt ale omului, oameni prin gura cărora se aud sunete care nu sunt firești omului, de animale felurite, oameni care, apropiindu-se de cele sfinte, gem și se înfricoșează și se îndepărtează fugind sau lovind, oameni care, fiind chiar legați cu lanțurile, scap, au puteri neobișnuite. Iată, spre deosebire de cel fără discernământ, în acei oameni este o putere și o prezență nu doar înfricoșătoare, ci mai presus de om. Omul însuși care trăiește acestea este chinuit, pentru că nu mai are control asupra lui însuși, o altă prezență lucrează în el, dar, pe de altă parte, și cei din jur sunt înfricoșați.

Spre deosebire de timpurile în care Mântuitorul a făcut aceste minuni, noi înțelegem mult mai mult decât oamenii de atunci. Lepra, pentru noi, astăzi, nu mai este o boală înfricoșătoare. Înfricoșător este cancerul. Când auzim că cineva drag sau vreun vecin s-a îmbolnăvit de asemenea boală, de multe ori ceva în noi se întristează și compătimește cu acel om, cu atât mai mult dacă este din familia noastră.

Lepra, ciurma, tuberculoza, toate aceste boli infecțioase, până la descoperirea antibioticelor, au fost înspăimântătoare și parte din ele, precum ciurma și lepra, făceau într-adevăr ravagii între oameni și erau de spaimă tuturor celor care aveau asemenea bolnavi în mijlocul lor. Astăzi înțelegem mult mai multe și Dumnezeu a descoperit oamenilor această înțelepciune, să înțeleagă mult mai multe din aceasta. Dar, rămâne, totuși, neînțeles pentru noi, cei de astăzi, cum a putut fi vindecat în acel timp omul de lepră, cum a putut, într-adevăr, Mântuitorul să liniștească furtuna mării și multe alte minuni. Și mai de neînțeles rămâne această lucrare a duhurilor necurate în lume. Învârtoșați cum suntem aproape că nu mai credem lucrurile acestea. Omului modern i se par de râs, i se par isprăvi ale Evului Mediu, ale neștiinței, ale unei superstiții, neînțelegând că aceasta este o realitate asupra căreia nu are nici cel mai mic control și pe care nici măcar nu o înțelege minimal.

Iată dar că sunt puteri care stăpânesc pe om și aceste puteri nu spontan, nu întâmplător asupresc pe om și au putere asupra lui. Vedem că și în zilele noastre, dacă se întâmplă, bunăoară, ca cineva să facă vrăji, să aibă apropieri de cultul satanic sau lucruri mai mari decât acestea, acea casă devine ulterior casă bântuită, casă înfricoșătoare, în care cei care vin, nu știu de ce asemenea puteri, precum în cei îndrăciți, se manifestă în chip înspăimântător: mută lucrurile din casă, înfricoșează pe oameni. Pentru că diavolul înfricoșează într-adevăr și înspăimântă cu păruta lui putere. Spunem păruta lui putere, pentru că vedem că nici măcar asupra porcilor diavolul nu avea putere să intre fără ca Mântuitorul Însuși să îngăduiască aceasta.

Iată că Evanghelia de astăzi nu ne spune care fusese cauza îndrăcirii celor doi. Vedem că într-o asemenea casă bântuită de multe ori cauza este alegerea rea a omului. Sunt vrăjitoare care nu pot muri până nu dau mai departe cu legământ această putere drăcească și însăși moartea lor este înfricoșătoare și înspăimântătoare. Oameni care au locuit la sat sau în comune și au avut vrăjitoare în comună, au trăit ei înșiși asemenea lucruri care îi depășeau și au văzut moartea vrăjitoarelor sau a rudeniilor lor, înfricoșătoare. Puteri de neînțeles pentru ei. Dar acolo era o alegere a omului, numai că această alegere rea și greșită a omului lucrează ulterior în neamul lui și au de suferit nevinovați fii sau nepoți sau copii, care nici măcar nu știu de ce poartă aceste blesteme, aceste răutăți.

Așa cum spuneam, casa în care s-au făcut vrăji sau culturi satanice poartă această frică, această înfricoșare ulterior, peste timp, încât cei ce se mută acolo, oameni nevinovați, oameni care n-au fost părtași la asemenea alegeri, au de purtat această groază a puterii duhurilor celor necurate. [...]"

Fugă de prezența stingheritoare a lui Dumnezeu și paza minții prin rugăciunile scurte de toată ziua - 2010:

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Iubiți credincioși, în Evanghelia de astăzi s-a citit minunea tămăduirii de către Mântuitorul a doi îndrăciți din ținutul Gadarei. Părea că întâmplător trece pe acolo Domnul, dar cu bună știință se apropia de acel ținut, care era bântuit de o frică, în primul rând pentru locuitorii acelui ținut, pentru că în cimitirul acela doi îndrăciți înspăimântau pe cei ce treceau pe acolo, locuind în morminte, neavând o viață asemenea celorlalți oameni, ei înșiși fiind înfricoșați.

Nu întâmplător a trecut Domnul pe acolo, pentru că, precum spune Sfântul apostol Pavel, toată puterea diavolului a înăbușit-o și a oprit-o din viața omului. Și acum, în mod vădit arăta oamenilor și, prin minunile acestea, și nouă astăzi puterea deplină a acestor duhuri ale răutății pe care de multe ori noi nici măcar nu știm să le identificăm, nu știm să înțelegem lucrarea lor în lume sau chiar în sufletele noastre.

Domnul i-a tămăduit, vedem, pe toți îndrăciții pe care i-a întâlnit în cale și acolo unde ei nu se manifestau în mod vădit - de exemplu, în cazul femeii gârbove tămăduite în zi de sâmbătă, încât s-au scandalizat cei care au văzut aceasta, pentru că sâmbătă de obicei nu se lucra. Și Domnul îi ceartă, spunând: Fățarnicilor! Fiecare dintre voi nu dezleagă, oare, sâmbăta boul său, sau asinul de la iesle, și nu-l duce să-l adape? Dar aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana, iată de optsprezece ani, nu se cuvenea, oare, să fie dezlegată de legătura aceasta, în ziua sâmbetei? Boala ei nu avea, deci, o cauză organică, nu

era cauzată de bătrânețe sau de o artroză, ci era o lucrare a diavolului, care a avut putere asupra trupului ei.

Astăzi vedem că acești îndrăciți erau robiți de puterea diavolului nu doar în trupul lor, ci chiar și în sufletul lor, pentru că apare această dedublare și această frică pe care o are cel demonizat când vede că nu se mai poate manifesta, nu mai poate avea putere asupra trupului lui, asupra gândului lui, conform voinței sale. Pentru că diavolul este cel ce, de multe ori, vorbește prin om, cel ce îi dă puteri pe care el însuși nu le are, sfârâmând, precum spune Evanghelia de astăzi, lanțurile, sau sărind mult mai mult decât ar putea în chip firesc sau fel de fel de asemenea puteri.

Evanghelia de astăzi nu ne spune dacă cei doi îndrăciți sufereau pentru niște păcate, pentru niște vinovății ale lor, nici Domnul vedem că, odată ce-i vindecă, nu le spune nimic pe linia aceasta... Știm astăzi că, de cele mai multe ori, îndrăcirea apare, cel puțin la creștini, atunci când viețuirea sau nepăsarea față de minunea credinței, față de harul primit, atrage această pedeapsă. Dar sunt și cazuri, și au fost nu puține, când îndrăcirea a fost îngăduită de Dumnezeu pentru oameni puternici, pentru oameni care s-au sfințit prin lupta pe care au avut-o de purtat ei înșiși cu această putere demonică, nu ușoară, nu puțină. Pentru că diavolul a fost cel care a primit putere dumnezeiască, aceeași putere pe care în bine o avea, slujind lui Dumnezeu, vedem că acum o pune în slujba răului, a pizmei, a tuturor răutăților cu care robește și dezbină pe oameni, îi înverșunează.

Iată că de data această, îndrăciții, când s-a apropiat Hristos, vorbesc, însă nu ei, ci diavolul, prin gura lor: Ce ai cu noi, Iisuse, ai venit mai înainte de vreme ca să ne chinuiești?

Diavolul, care se bucura de dragostea și de cunoașterea lui Dumnezeu, și dragostea aceasta îi era mângâiere, precum sfinții se bucură și în întâlnirea cu Domnul au această dulceață, dulceață care biruiește orice poftă omenească, până la niște nevoi elementare de somn și de hrană, deci diavolul, care simțise această dulceață, din căderea mândriei ajunge că nu mai suportă apropierea de Dumnezeu, pentru că această apropiere îi amintește de pacea pe care a pierdut-o, de dulceața pe care a cunoscut-o și nu o mai are și de neputința lui de a reveni, prin smerenie, de acolo de unde a căzut prin mândrie.

Și, de aceea, fuga de Dumnezeu este cea pe care o manifestă de câte ori, într-un fel sau altul, Dumnezeu Se apropie acolo unde diavolul pare că are putere și fuga de Dumnezeu caută să o insufle și oamenilor, înstrăinându-i de Dumnezeu, făcându-i să nu înțeleagă lucrarea lui Dumnezeu în viața lor, purtarea de grijă a lui Dumnezeu și, mai ales, că sensul vieții lor este de a-L cunoaște pe Dumnezeu, de a înțelege că sfârșitul nu înseamnă trecerea în neființă - cum

greșit se scrie de multe ori prin ziare - ci înseamnă trecerea la Dumnezeu, răspunsul pe care omul îl are de dat la chemarea pe care i-a făcut-o Dumnezeu: ă moștenească Împărăția Cerurilor.

Această fugă a diavolului o vedem atunci când îndrăciți din zilele noastre, și nu puțini, vin în biserici sau în mănăstiri, căutând mângâiere sau dezlegare sau rudeniile lor îi aduc. Vedem cât de violent, cât de agresiv reacționează atunci când se ating de sfintele moaște sau când preotul cu Crucea sau cu Evanghelia se apropie de ei și țipă, de multe ori cu glas de fiară. Sau vestesc lucruri pe care nu au cum să le știe oamenii. Iată că și acum diavolii, prin gura celor doi nefericiți îndrăciți strigă către Mântuitorul și Îi spun Acestuia, știind că vor fi scoși din acei oameni: De vrei să ne scoți din aceștia, lasă-ne să intrăm în porci.

Și Mântuitorul i-a slobozit în turma de porci. De ce? Pe de o parte, ca să înțelegem că nici asupra porcilor diavolul nu are putere. Și omul care s-a legat de Dumnezeu, omul care s-a legat de Iisus, care păstrează harul Botezului și păzește poruncile Lui, este sub această putere dumnezeiască și diavolul nu poate lucra în inima lui și în sufletul lui, atât timp cât omul știe ce înseamnă să fie creștin, știe cine este Hristos și cum să-I slujească.

Iată că Dumnezeu îngăduie, pe de o parte, ca să înțelegem purtarea Lui de grijă, așa cum ne vestește, până și pentru o vrăbie, căci ne spune: “Nu se vând oare cinci vrăbii cu doi bani? Și nici una dintre ele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu. Ci și perii capului vostru, toți sunt numărați. Nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii”.

Așadar, Dumnezeu arată că diavolul nici asupra porcilor nu ar fi avut putere. Și a îngăduit, în același timp, aceasta, pentru că cei ce locuiau în Gadara, evrei, prin creșterea porcilor încălcau porunca Legii de a nu crește, mânca, oferi altora, nici măcar străinilor, aceste animale necurate în Lege; ei, totuși, făceau aceasta în pofida Legii, în chip comercial, așa cum și noi, din păcate, mulți ne mărturisim creștini, venim la biserică, dar mințim, nedreptățim pe ceilalți, dăm mită ca să avem niște înlesniri și ne pretăm la atâtea lucruri care știm că sunt compromisuri față de ceea ce credem. Și ajungem, dacă nu trăim potrivit cu ceea ce credem, să pervertim chiar ceea ce credem și să gândim după cum trăim, să gândim “șmecherește”, să gândim în spiritul acesta al afacerilor, precum vedem că gândeau locuitorii Gadarei, care n-au putut să înțeleagă puterea minunii ce se întâmplase atunci, la ei...

Iată că primind această îngăduință, diavolii au intrat în turma de porci și îndată turma de porci, în întregimea ei, s-a aruncat în mare, vădind răutatea diavolului până la capăt. Și cei doi îndrăciți, vindecați, cu mintea întreagă, înțelegând de ce

anume fuseseră sloboziți, ce putere străină fusese asupra lor, se pleacă la picioarele Mântuitorului.

Dar nu același lucru se întâmplă cu locuitorii cetății, care, aflând cele întâmplate, vine și Îl roagă să plece din ținutul lor, ceea ce Domnul a și făcut. De ce? Pentru că felul omenesc de a-și pune nădejdea și siguranța în mica lui afacere, în mica lui înțelepciune omenească de a-și chivernisi cele nu doar de trăit decent, ci de prisosit, felul acesta era stingherit acum de prezența Mântuitorului, care vădea păcatul de dreptate/de viețuire dreaptă, adevărul de minciună. Și s-au temut că prezența Mântuitorului ar putea și ar trebui să lucreze în ei această schimbare, schimbare care însemna însăși sfințenia vieții.

Și vedem și astăzi că, dacă spunem cuiva: <Îți închipui că Sfânta Paraschiva ar umbla cum umbli tu, cu buricul gol sau ar dansa în felul acesta sau ar fuma?>, omul se leapădă și spune: <dar ce, vrei să fii Sfânta Paraschiva? Eu nu vreau să fii Sfânta Paraschiva!> Și o întreb: <Dar ce, îți închipui că Sfânta Paraschiva a fost vreo nefericită sau că este vreo nefericită?>. Omul fuge de sfințenie și caută să fugă în felul acesta de Însuși Dumnezeu, neștiind că ceea ce vrea Dumnezeu să ofere este însăși fericirea Sa și pacea Sa și că în toate poftele și orgoliile acestei lumi sufletul se fărâmițează și se tulbură, neputând să afle nici pacea, nici fericirea pe care o caută. Dar, chiar și atunci când drept am înțeles lucrarea lui Dumnezeu în lume și știm ce căutăm pe pământ, chiar și atunci diavolul caută să tulbure inima omului și a celor ce vrem să împlinim cu dinadinsul în fiecare clipă, cuvântul Lui, și să făptuim cele după voia Lui.

Și de aceea, pentru că mintea noastră nu poate să stea fără lucrare și gândul îndeamnă mintea fie spre o grijă, fie spre o poftă, fie spre un lucru binecuvântat, dar poate nu la timpul potrivit, pentru aceasta a primit și am fost învățați să ne rugăm cu rugăciuni scurte, precum Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă! sau Doamne Iisuse Hristoase, curățește-mă! sau luminează-mi mintea!, rugăciuni scurte pe care, dacă le spunem neîncetat, nu doar când suntem în biserică, nu doar când ne facem pravila, dimineața și seara, rugăciuni scurte, care sunt ca o poartă asupra acestor gânduri și rugăciune, pe care, dacă o lucrează omul, poate identifica aceste gânduri viclene. Și poate să nu le mai lase, precum niște viruși, să intre în mintea noastră. Pentru că, odată intrate acolo, distrug și pervertesc gândurile și faptele noastre. Și de aceea de trebuință este să învățăm să ne lăsăm gândul a zburda și a-și imagina chiar cele pârute bune, ci să învățăm să ne silim a spune cât mai des această rugăciune scurtă în care chemăm pe Hristos în inima noastră. Nu precum gadarenii, care L-au izgonit din cetatea lor, ci chemându-L în sufletul nostru să lucreze, să ne slobozească de toată minciuna și de tot întunericul de care suntem cuprinși, de toată patima și neputința de a vedem limpede cum să lucrăm cuvântul Lui.

Să plecăm cu acest gând de a disciplina mintea, de a o face lucrătoare a acestei rugăciuni și a acestei sfinte chemări, pentru ca Domnul să lucreze în inima noastră ceea ce a lucrat în cetate, vindecare și tămăduire și izgonirea diavolului. Să izgonească Dumnezeu toată lucrarea diavolească, toată minciuna din inima și din mintea noastră, să ne curățească și să ne vădească deplin vindecați de pofta și de trufia acestei lumi, pentru ca bucurându-ne, vindecați fiind, să-L slăvim pe Dumnezeu, să-L mărturisim și celorlalți și să putem spune, precum psalmistul: Gustați și vedeți că bun este Domnul!

Iubirea și adevărul lui Dumnezeu să ne vindece, să ne călăuzească și să ne facă pe noi înșiși lucrători ai acestei vindecări și ai acestei iubiri în lume. Dumnezeu să ne ajute!

Demonizații dn Gadara. Predici despre nebunia drăcească a mândriei arogante și a răutății și depre refuzul prezenței lui Hristos în noi: “Cu cât este omul mai rău decât porcii!”

Predica întâi a Sfântului Iustin Popovici la Duminica a cincea după Cincizecime (1965) - Despre nebunie

De unde sunt oamenii nebuni in această lume, de unde vine nebunia in această lume? De la diavol.

Cine vindecă de această strașnică nebunie? Numai Domnul care a devenit om, Domnul Iisus Hristos. Iată Buna-Vestire de astăzi, iată Evanghelia de astăzi.

Ați auzit ce s-a petrecut in ținutul Gadarenilor atunci când Domnul a pus piciorul pe meleagurile lor. Doi demonizați, doi oameni in care intraseră diavoli, L-au întâlnit și au strigat: Ai venit aici mai inainte de vreme ca să ne chinuiești? (Matei 8, 28-29) și, mai departe, ați auzit cum Domnul a izgonit diavolii din acești oameni și cum ei și-au revenit din nebunia lor, din posedarea lor diavolească.

Ce este diavolul? Diavolul este demența desăvârșită, nebunia desăvârșită, căci diavolul este luptător impotriva lui Dumnezeu. Se scoală impotriva lui Dumnezeu, se luptă cu Dumnezeu - iată, acesta este diavolul.

Din Arhanghel devine diavol. Nu vreau Adevărul dumnezeiesc veșnic, vreau să fiu independent de Dumnezeu, independent de Adevărul Său, independent de Dreptatea Sa, independent de Legile Sale! Iată, diavolul nu este nimic altceva decât in intregime nelegiuire, in intregime independență de Dumnezeu, și

aceasta înseamnă independență de Dreptate, independență de Adevărul dumnezeiesc, independență de Veșnicie, de toate bunătățile dumnezeiești.

În diavol totul este contrar: ceea ce este cel mai de seamă în viață și în lume - și acesta este Dumnezeu ceea ce este cel mai important, el a proclamat ca cel mai puțin important. A proclamat Dreptatea dumnezeiască ca nedreptate și Adevărul dumnezeiesc că minciună; Bunătatea dumnezeiască a proclamat-o ca rău; a dat la o parte tot ceea ce este dumnezeiesc și prin aceasta a devenit diavol.

Vai, tot așa și noi, oamenii din această lume, mica făptură omenească, atunci când începem să respingem tot ceea ce este dumnezeiesc, ne umplem treptat de energii diavolești, treptat omul se transformă în demon.

Iată pilda din Sfânta Evanghelie de astăzi. Diavolul îi stăpânea în așa măsură pe cei doi oameni, încât ei nu erau în stare să gândească drept și firesc, normal, nici să simtă, nici să lucreze. Nimeni nu îndrăznea să treacă pe calea aceea (Matei 8, 28), unde erau ei. Au trăit în morminte, înfricoșători, cumpliți pentru toți care îi întâlneau, plini de energii demonice.

Frate, fiecare luptător împotriva lui Dumnezeu se află de fapt într-o călătorie către această, către demență, către nebunie. Astfel, diavolul s-a făcut din Arhanghel demon. Cum a devenit din cel dintâi înger al lui Dumnezeu, diavol? Cu mândria s-a înălțat cel dintâi Arhanghel al lui Dumnezeu, purtătorul de lumină, ca să-L poată substitui pe Dumnezeu, ca să ocupe locul lui Dumnezeu (Isaia 14, 12-15); și când aceste gânduri au împărășit întru el, au stăpânit ființa sa, el s-a prăvălit din înălțimile Cerești în adâncul iadului. Întru el totul s-a dat peste cap, totul și el a devenit duh întunecat al răului, duhul negru al morții, stăpânul iadului întunecat și groaznic. Dacă omul urmează aceeași cale, aceasta conduce la acea nebunie, la acea ieșire din minți.

Când în om, în sufletul său, dă buzna mândria, și când ea începe să se manifeste în forță, atunci se întâmplă ceva cumplit în sufletul omului mândru și arogant, atunci el se desparte de Dumnezeu, stă împotriva lui Dumnezeu și treptat înnebunește, treptat devine nebun. Se spune în Sfânta Evanghelie: Zicând că sunt înțelepți, s-au făcut nebuni (Romani 1, 22). Zicând că sunt înțelepți, au ajuns nebuni... Aceasta este important pentru toți oamenii, pentru fiecare dintre noi. Prin faptul că ai început să te socotești înțelept în această lume, să nu-L recunoști pe Dumnezeu, o, tu ești deja nebun. Privește la tine, privește la sufletul tău ce se întâmplă cu tine? Privește cum întunericul se strecoară întru tine, cum noaptea dă buzna întru tine. Și tu începi să trăiești o altă viață, nu vrei nimic dumnezeiesc, nu ai nevoie de Dumnezeu: „Pot și fără Dumnezeu, am minte, am inimă, nu am nevoie de Hristos!” Dar ce vei face, omule, atunci când diavolul va intra întru tine?

Dumnezeu a venit în această lume, Dumnezeu S-a făcut om pentru că diavolul era în lume și numai Dumnezeu este mai puternic decât el. Omul era rob diavolului. Atunci când Domnul Hristos a venit această lume vedem din Evanghelia de astăzi împotriva Sa s-au ridicat toți oamenii, s-au ridicat toți nebunii, s-au ridicat toți înfumurații, și împreună cu ei s-au ridicat și toți demonii. Ați auzit astăzi cum au strigat diavolii din cei doi oameni la Domnul Hristos: De ce ai venit ca să ne chinuiești? (Matei 8, 29) De ce ai venit aici, ce cauți pe pământ, ce cauți printre oameni? Noi suntem stăpânii lor. Dar, neputincioși înaintea Sa, tot ei Îl roagă pe Mântuitorul Hristos: Dacă ne scoți afară, trimite-ne "în turma de porci" (Matei 8, 31), trimite-ne în ei. Diavolilor, de unde atâta neputință în voi? Voi puteți face minuni. Nimeni nu îndrăznește să treacă pe acea cale unde se aflau ei. Iar voi îl rugați pe Iisus din Nazaret. Și Mântuitorul le-a zis: Duceți-vă. Iar ieșind, s-au dus în turma de porci. Și iată, toată turma s-a aruncat de pe țărm în mare și a pierit în apă. (Matei 8, 32)

Frații mei, cât de cumplită este osândirea [din] această întâmplare pentru noi, oamenii. Ceea ce s-a întâmplat cu porcii, aceasta este pentru noi mica înfricoșătoare judecată. Iată porcii nu au putut să suporte diavolii și răutatea lor și imediat s-au aruncat mare, în apă, s-au înecat, n-au putut să îndure diavolii în ei. Dar oamenii? Oamenii prin toate păcatele, prin toate patimile, de fapt îl cuprind pe diavol în ei și împrejurul lor. Cu cât este omul mai rău decât porcii! Insultă este pentru porc să-i spui că este om, dar nu este insultă pentru om să-i spui că este porc. Nu am inventat eu aceasta! Aceasta spune Evanghelia de astăzi! Porcii s-au arătat a fi mai presus decât oamenii, căci nu au putut să suporte diavolii în ei, iar oamenii ani și ani trăiesc în mâini diavolești, petrec în fălcile diavoiești și se consideră fericiți, consideră că acesta este raiul lor. Ce demență! Ce nebunie! Omul, omul este fără îndoială mult mai necurat decât orice porc.

Iată dovada. Cine a făcut să intre diavolul în această lume, cine a făcut să intre moartea în această lume? Omul! Omul, prin păcatele sale, căci intrând păcatul în această lume a făcut să intre moartea, a făcut să intre boala, a făcut să intre toată grozăvia și a făcut să intre diavolul în această lume. Oare nu este omul mai rău decât porcii? Nu numai decât porcii, decât toate făpturile care viețuiesc în această lume. Da, este îngrozitor să fii om fără Hristos, este îngrozitor să fii om în această lume fără Dumnezeu. Atunci omul devine de bunăvoie diavol. Există vreo nebunie mai mare decât aceasta?

Fiecare păcat, frații și surorile mele, este o mică nebunie, fiecare patimă este o mică nebunie. Privește-te pe tine la mânia. Ce este mânia? Când te mânii, aceasta este o mică nebunie. Privește-te cum arăți atunci. Și ce să spunem despre invidie? O, invidia este o astfel de nebunie a sufletului... Da, invidia îl

trădează și pe Hristos Dumnezeu, căci se spune în Evanghelia că evreii L-au predat la moarte pe Domnul Hristos din invidie (Matei 27, 18).

Zici: Evenimentul din Evanghelia care s-a citit astăzi, s-a petrecut cu două mii de ani în urmă. Aceasta s-a întâmplat atunci, ce legătură are cu noi? Socotești că nu are. Are. Iată că aceleași evenimente evanghelice se petrec și astăzi în Serbia. Pe pământul sârbesc astăzi se tămăduiesc demonizații, se tămăduiesc oamenii nebuni. Iată Sfânta Mănăstire Ostrog. Câți oameni se tămăduiesc și astăzi, așa cum Domnul i-a tămăduit pe cei din Evanghelia.

Este aceeași putere pe care Domnul a lăsat-o Bisericii Sale și aceeași putere iese din El și astăzi și-i tămăduiește pe oameni de orice nebunie. Sârbule, să nu uiți aceasta. Mergi la Sfântul Ostrog și privește cu ochii tăi ce se întâmplă acolo. Mergi la Sfântul Prohor Pčinski să vezi cum îi aduc pe nebunii demonizați și după o săptămână de zile pleacă sănătoși și teferi. Mergi la Sfântul Ioanichie, din Devici (Kosovo), și acolo vei vedea cum sunt aduși oameni demonizați, și ei, după o săptămână de zile, la moaștele Sfântului Ioanichie, sau pentru rugăciunile monahilor și preoților, se tămăduiesc.

Omule, ție, în fiecare zi și în fiecare noapte Domnul îți oferă Împărăția Cerurilor. Aceasta este patria ta veșnică. Ia aminte cum trăiești, ia aminte pentru ce trăiești pe pământ. Tu ești o ființă nemuritoare. Dumnezeu te-a creat pentru nemurire. Pentru aceasta a venit El în această lume, pentru aceasta a dăruit Evanghelia Sa, pentru aceasta a întemeiat Biserica Sa și ne-a dăruit în ea toate mijloacele de a ne izbăvi de orice păcat, de orice moarte, de orice diavol.

Da, El, Dumnezeu, a venit această lume ca noi să ne izbăvim de toate acestea, ca să ne dăruiască Viața veșnică. Lui, numai Lui, Singurului Adevăratului Dumnezeu în toate lumile, fie cinstea și slava și din partea noastră, a celor mici și neînsemnați de pe pământul sârbesc. Amin”.

(din: Cuviosul Iustin de Celie, Cuvinte despre veșnicie - predici alese, Editura Egumenița, 2013)

Predică la Putna în Duminica a V-a după Rusalii a Ps Marc Nemțeanul , 8 iulie 2012:

Prea cuvioase părinte stareț, prea cucernici părinți, dragi surori și frați în Hristos, în Evanghelia pe care am ascultat-o astăzi am trăit întâlnirea dintre Mântuitorul Hristos și apostolii Săi și cei doi demonizați din ținutul Gadarenilor. Ținutul Gadarenilor se află pe celălalt țărm al Țării Galileilor, pe partea

cealaltă a Capernaumului. Mântuitorul împreună cu apostolii Săi tocmai trecuseră lacul, liniștiseră furtuna, și ajung la țărm, în acest teritoriu care era păgân, și acolo îi întâlnesc pe cei doi demonizați. Am ascultat acest lucru în Evanghelia de la Sfântul apostol Matei.

Sfântul apostol Marcu ne dă mai multe detalii privitoare la unul dintre cei doi demonizați. Sfântul Marcu ne spune că unul dintre acești doi oameni care erau pradă demonilor se grăbește și cade la picioarele Domnului. Amândoi evangheliștii sunt de acord și ne spun că demonizații Îl recunosc pe Hristos și spun: Ce ai cu noi, Fiul lui Dumnezeu Cel din slăvi?

Iată ceva foarte tulburător. Diavolii sunt cei care recunosc divinitatea Mântuitorului. De ce este tulburător? Pentru că și noi spunem Cred întru Unul Dumnezeu Tatăl Atotputernic. Asta înseamnă că și demonii cred în Dumnezeu.

*O învățătură în acest sens ne dă **cuviosul Sofronie**, un ucenic al Sfântului Siluan Athonitul. El ne spune: A crede în Dumnezeu e un lucru, a-L cunoaște pe Dumnezeu e cu totul alt lucru.*

Bineînțeles, demonii cred în Dumnezeu, știu că este atotputernic, însă demonii nu-L cunosc pe Dumnezeu. Însă voia lui Dumnezeu și planul lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi este să-L cunoaștem. Și nu vorbim aici despre o cunoaștere rațională, intelectuală, sau o cunoaștere din afară. Suntem chemați să fim locașurile în care se sălășluiește Dumnezeu, suntem toți chemați să-L lăsăm pe Dumnezeu să lucreze în noi, și lucrul acesta este imposibil diavolului.

Dar această recunoaștere pe care diavolul o face lui Dumnezeu trebuie să ne pună pe gânduri. Și noi înșine spunem că Hristos este Fiul lui Dumnezeu Cel viu. Dar spunem noi lucrul ăsta din toată ființa, cu toată inima sau doar cu buzele? Suntem cu adevărat în stare să-L cunoaștem pe Dumnezeu? În stare suntem, dar chiar vrem lucrul ăsta?

A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă o cunoaștere intimă, lăuntrică. Știm că mulți părinți și multe mame întru Domnul au avut această experiență, L-au cunoscut pe Dumnezeu așa cum este El. Cunoașterea Lui nu este rezervată unei elite. Planul lui Dumnezeu, pronia lui Dumnezeu ne invită pe toți să-L cunoaștem. Diferența dintre cei care L-au cunoscut, cei care au văzut lumina necreată și noi este că cei care au văzut această Lumină și-au închinat toată viața lui Dumnezeu. Și că noi tot amânăm această întâlnire cu Dumnezeu pentru că este o întâlnire tulburătoare și ne este oarecum frică. Spunem: “Nu acum, nu acum... Mai târziu...” Această amânare continuă ne conduce spre moartea duhovnicească.

Prea puțin contează ce am făcut în trecut; astăzi, acum suntem chemați să-L cunoaștem pe Dumnezeu. Și pentru a putea să fim în stare să-L primim pe Dumnezeu, Biserica ne pune la dispoziție mai multe mijloace la care diavolii nu au acces, dar cărora nouă ne sunt dăruite.

Primul este pocăința. Pocăința înseamnă să considerăm că am pierdut prea mult timp până acum și că de acum vrem să-I dăm toată viața noastră lui Dumnezeu, așa cum spunem la Liturghie: Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Asta înseamnă că trebuie să aprindem cumva în noi această intimitate cu Dumnezeu, mai ales prin rugăciune. Noi nu suntem chemați să ne rugăm numai dimineața și seara. Sfântul apostol Pavel ne spune să ne rugăm neîncetat. Rugăciunea e un mod de viață! Toată viața noastră e o rugăciune! Toată viața noastră este o chemare către Dumnezeu. Să nu credem cumva, fiindcă ne-am rugat dimineața câteva minute și seara câteva minute, că I-am dat lui Dumnezeu cei I se cuvenea și gata. Încă o dată: toată viața noastră trebuie închinată lui Dumnezeu în rugăciune.

Ceea ce, la fel, este la îndemâna noastră, este citirea Sfintelor Scripturi în fiecare zi. Este cuvântul lui Dumnezeu, este Dumnezeu Însuși, Hristos, prezent în Scripturi. De aceea, în timpul Liturghiei ieșim cu Evanghelia într-un mod atât de evlavios, pentru că Evanghelia este prima icoană, în ea este prezent Hristos.

Întâlnirea cu Domnul Hristos în Scriptură trebuie să aibă loc în fiecare zi. Nu este o obligație, ci o necesitate; avem nevoie de acest lucru. Cu cât citim mai mult Scripturile, cu atât se deschide mai mult inima noastră. Evanghelia este un mijloc care ni s-a dat ca să-L cunoaștem pe Dumnezeu cât mai bine, cât mai intim. Poate ne simțim câteodată striviți de poruncile lui Hristos și ne gândim că asta e prea greu pentru noi. Și e adevărat, câteodată ne putem simți striviți pentru că în porunci este prezent Însuși Dumnezeu. Și sunt cu mult deasupra noastră. Dar, cum spunem în slujba tunderii în monahism, acest lucru este posibil cu ajutorul lui Dumnezeu. Ar trebui să ne întoarcem spre noi înșine, să vedem care este starea noastră duhovnicească, care sunt legăturile, lanțurile care ne țin prizonieri, așa cum îi țineau prizonieri demonii pe cei doi din ținutul Gadarenilor. Și trebuie ca dorința noastră de a ne elibera de aceste lanțuri să întâlnească voia lui Dumnezeu.

Alt exemplu pe care ni-l dau acești doi demonizați care au fost vindecați de către Dumnezeu este că, la cererea lui Dumnezeu, ei înșiși devin apostoli. Atunci când oamenii din ținutul Gadarenilor Îl roagă pe Hristos să plece pentru că îi înfricoșase, cei doi oameni care fuseseră vindecați voiau să-L urmeze pe

Hristos și să traverseze lacul, însă Hristos le-a spus: Rămâneți aici și dați mărturie de tot binele pe care vi l-a făcut Dumnezeu.

Și asta este ceea ce trebuie să facem fiecare dintre noi. Toți suntem apostoli, acolo unde suntem, și trebuie să dăm mărturie de lucrarea pe care Dumnezeu o împlinește cu fiecare dintre noi.

Sunt două atitudini pe care trebuie să le împlinim în același timp: pe de o parte, cunoașterea lui Dumnezeu, și pe cealaltă parte deschiderea, misiunea către lume. A fi propovăduitor fără să-L cunoaștem pe Dumnezeu ne face să spunem cuvinte goale, care n-au nici un rost. Iar a-L cunoaște pe Dumnezeu, dar a nu-L face cunoscut prin propovăduire celorlalți, fraților și surorilor noastre, e ca și cum am avea o comoară pe care o ținem ascunsă într-un cufăr. Ceea ce Hristos ne-a spus este: Ceea ce ați primit în dar, în dar să dați.

Fie ca Dumnezeu să ne ajute să facem acest pas către El, să-L cunoaștem cât mai profund. A Lui să fie slava, acum și în vecii vecilor. Amin”.

**Predica Părintelui Bogdan Racu (Iași) rostită la Mănăstirea Putna în
Duminica a V-a după Rusalii (17 iulie 2011) despre limitarea puterii celui
rău și lucrarea ispitelor:**

Să punem oprire lucrării răului în noi! Ispitele vin ca Dumnezeu să ne arate așa cum suntem, de fapt!

Cuvioși părinți și frați, iubiți frați și surori întru Domnul, în duminica a cincea după momentul în care am serbat întemeierea văzută a Bisericii creștine, adică în duminica a cincea după pogorârea Duhului Sfânt, după Rusalii, Biserica ne pune înaintea un cuvânt al lui Hristos care ne mărturisește despre modul în care Domnul, mergând împreună cu ucenicii în Gadara, a vindecat doi demonizați.

Fragmentul acesta din Evanghelie este în continuarea celui din Evanghelia duminicii trecute, El este istorisit, așadar, de Matei, în capitolul 8, începând cu versetul 28 și până la sfârșitul capitolului, la Marcu, și, cu o mică deosebire, la Luca. Deosebirea constă în aceea că ținutul Gadarenilor și cel al Gherghesenilor erau apropiate unul de altul, Evangheliștii Matei și Marcu vorbind despre minunea petrecută în Gadara, iar evanghelistul Luca despre vindecarea unui demonizat în ținutul Gherghesenilor. Însă, în esență, minunea aceasta este aceeași, chiar dacă se vorbește la Matei de doi demonizați, iar la Marcu și Luca de unul singur.

Hristos, mergând împreună cu ucenicii, ajunge într-un loc în care oamenii nu mai aveau curaj să mai treacă, căci acolo doi semeni de-ai lor, care-și pierduseră propria stăpânire de sine și erau stăpâniți de cei rău, înfricoșau pe toți ceilalți cu lucrurile grozave pe care le făceau. Și spune evanghelistul Marcu: au încercat cei din cetate să-i lege cu lanțuri, dar nici o legătură pusă asupra lor, omenească, nu putea să-i țină.

Și trecând, așadar, Mântuitorul în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat - deci au venit în întâmpinarea Lui - doi demonizați care ieșeau din morminte, foarte cumpliți, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea.

Deci cei doi demonizați, deși nu mai aveau stăpânire asupra trupului lor, asupra minții lor, asupra personalității lor, totuși Evanghelia ni-i prezintă ca mergând în întâmpinarea lui Hristos. Și nu doar din curiozitatea de a vedea un om pe cale, de vreme ce de atâta timp nu mai văzuseră un semen de-al lor care să treacă prin acea parte a cetății, ci iată au început să strige și să zică: Ce ai Tu cu noi, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești?

Deci nu doar că se apropie de Hristos, dar recunosc în El pe Fiul lui Dumnezeu. Nu atât cei doi demonizați, pentru că Evanghelia nu ne prezintă în această primă parte vreun cuvânt de-al lor, ci diavolii, cei mulți la număr, legiunea care pusese stăpânire pe aceste două ființe ale lui Dumnezeu. Diavolul I se adresează Stăpânului lumii acesteia, a celei nevăzute și a celei văzute, întrebându-L: De ce ai venit mai înainte de vreme ca să ne chinuiești?

Așadar, el știe că este o vreme în care i s-a dat puterea de a lucra în lumea aceasta. După cum și omul știe că este o vreme în care i s-a dat posibilitatea de a lucra în lumea aceasta. Și vremea aceasta se termină o dată cu viața fiecăruia dintre noi, iar pentru lume, o dată cu sfârșitul lumii și cu venirea Judecății. Și la această Judecată făcea trimitere duhul cel rău și spune că până atunci el sperase că va avea libertate în a pune stăpânire pe lumea cea văzută, pe creația lui Dumnezeu. Și Îl întreabă pe Hristos: De ce ai venit mai înainte de acea vreme ca să ne chinuiești?

La un moment dat, dacă ne aducem aminte din Evanghelie, vin slujitorii și întreabă pe stăpân: Ce să facem cu grâul în care neghina s-a înmulțit? Să mergem să plivim neghina? Și atunci li se spune: Nu, ci lăsați până la vremea secerișului.

Deci până la acea vreme voia să lucreze în cei doi și, prin ei, în semenii lor, duhul cel rău. Însă Hristos vine înainte de vreme pentru a pune limită lucrării răului în lume. Și, dacă vă aduceți aminte, și încercați să pătrundeți mai adânc, să pătrundem mai adânc, rugăciunile de dinaintea Sfintei Împărtășanii. Vom

vedea că este o rugăciune, a patra ca număr, rugăciune izvorâtă din trăirea unui sfânt al Bisericii, Sfântul Simeon Metafrastul, care arată că și pentru noi există aceeași posibilitate, și anume de a pune stavilă lucrării celui rău. Și spune: Mai înainte de a veni vremea și a fi înaintea Sfântului Tău Jertfelnic, Doamne, aduc înaintea Ta toate păcatele mele și Te rog să mă slobozești de toată lucrarea celui rău. Și rugăciunea aceasta, una din cele lungi de dinaintea Sfintei Împărtășanii, arată cum păcatul pune stăpânire asupra noastră și ne face să fim asemenea celor doi demonizați. Iar Hristos, care în Evanghelie ne arată acest lucru, vine și în viața noastră duhovnicească să arate că este o vreme în care înainte de vreme se pune oprire lucrării celui rău. Și recunosc, așadar, diavoli, cei care au fost creați de Dumnezeu, recunosc în Hristos pe Stăpânul lor, pe Fiul lui Dumnezeu.

Și spune în continuare Evanghelia, nelăsându-ne pe noi să înțelegem dacă Hristos le-a răspuns sau nu, că departe de ei era o turmă mare de porci păscând. Iar demonii Îl rugau, zicând: Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci. Și El le-a zis: Duceți-vă. Iar ei, ieșind, s-au dus în turma de porci. Și iată, toată turma s-a aruncat de pe țarm în mare și a pierit în apă.

Hristos nu stă, așadar, la discuție cu cel rău. Și cel rău știe lucrul acesta, pentru că el nu doar cunoștea Persoana lui Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu, ci cunoștea și lucrarea lui Hristos. El știa de ce a venit Hristos în acel loc, de ce Hristos S-a întâlnit cu doi oameni asupra cărora ei puseseră stăpânire. Pentru că Hristos Cel iubitor de oameni, Cel milostiv, venise ca să-i slobozească pe aceștia de tirania celui rău, sub care, de bună seamă, ei intraseră prin libertatea pe care ei o dăduseră celui rău să lucreze în viața lor.

Spun Sfinții Părinți și Părinții care au ostenit în pustie că diavolul nu face decât să ne dea nouă fire de ață sau de cânepă, din care noi, mai apoi, împletim funii prin care ne legăm pe noi înșine, prin modul că noi, luând ispita și lucrând-o în viața noastră, ajungem la patimă și ajungem să fim stăpâniți de cel rău. De aceea, știind că Hristos venise să elibereze pe om de sub tirania diavolului, aceștia Îl roagă pe Hristos să le dea voie să lucreze asupra naturii. Văzându-se îngrădit în lucrarea sa asupra omului, diavolul Îl roagă pe Dumnezeu să-l lase să lucreze asupra naturii înconjurătoare.

Și aici, din nou ni se arată în Evanghelie nu doar că Hristos îl eliberează pe om înainte de a sosi vremea judecății, ci limitează puterea celui rău, încât Sfântul Ioan Gură de Aur, cel care tâlcuiește acest text al Evangheliei de astăzi, dar care scrie sau care ține și mai multe cuvântări separate, publicate și astăzi în limba română, despre puterea mărginită a diavolului, arată că diavolul nu poate lucra nici măcar asupra porcilor dacă Hristos nu-i dă această îngăduință.

Și ne amintește Sfântul Ioan de un episod similar, în care, în Vechiul Testament, diavolul vine la Dumnezeu și Îl roagă să-l lase să lucreze asupra porcilor, asupra animalelor, asupra familiei dreptului Iov. Și Dumnezeu îi dă îngăduința, cu o singură limită: Dar de sufletul lui să nu te atingi!

Deci Evanghelia nu numai că ne arată că Hristos vine în întâmpinarea noastră, atunci când suntem stăpâniți de puterea celui rău, mai înainte de judecata noastră pentru faptele pe care le facem, ci ne arată că Hristos limitează în așa măsură puterea celui rău, încât nici măcar asupra naturii el nu-și poate exercita răutatea sa, dorința sa de a îndepărta creația de Creator.

Și spune mai apoi Evanghelia că păzitorii turmei de porci, cea care s-a aruncat în mare, au fugit și s-au dus în cetate și au spus toate cele întâmplate cu demonizații. Adică ei s-au dus și au spus că cei care îngroziseră atât de mult până atunci își recăpătaseră stăpânirea de sine, cei care erau stăpâniți de demoni, încât nici cu lanțuri nu puteau fi ținuți, erau acum într-un dialog, pe care nu-l putem vedea acum aici, erau într-un dialog cu Dumnezeu, cu Fiul lui Dumnezeu. Și ce reține omul din ceea ce i se istorisește? Sau ce rețin paznicii în momentul în care li se istorisește? Rețin doar paguba! Sau păruta pagubă pe care o au ei, în toată această întâmplare. Și anume că pagubă mare s-a făcut pentru cetate, pentru că turma de porci pe care o aveau s-a înecat în mare.

Și se întreabă Sfinții Părinți în momentul în care zăbovesc cu mintea și cu trăirea supra acestei Evanghelii: de ce a rânduit Dumnezeu acest lucru, ca porcii aceștia să se înece în mare? Și ne arată totodată cei care tâlcuiesc Evanghelia că cei care vin din cetate nu sunt revoltați împotriva Mântuitorului, care a lăsat ca diavoli să pătrundă în porci. De ce nu sunt revoltați? Pentru că ei știau că greșesc. Legea Vechiului Testament, legea lui Moise, nu le dădea voie nu numai să consume carne de porc, ci nici să comercializeze carne de porc.

Și ei, cunoscându-și greșeala, nu au putut să-i reproșeze lui Hristos, ca Cel care a venit să împlinească Legea și proorocii, nimic. Dar au făcut altceva: L-au rugat stăruitor să iasă din hotarele cetății lor. De ce? Pentru că, prin lucrarea lui Hristos asupra celor doi demonizați, s-a vădit faptul că ei, locuitorii cetății din Gadara, nu respectau legea Vechiului Testament. Și probabil că aceasta era doar una din multele abateri pe care o aveau ei de la legea lui Moise. Și au simțit ei că prezența lui Hristos e cea care face ca nici măcar un gând, d-apoi cuvânt sau faptă, să rămână nedescoperit de la fața lui Dumnezeu.

De aceea, de multe ori și noi, astăzi, preferăm să-L rugăm pe Hristos, preferăm să-i rugăm pe cei care lucrează în numele lui Hristos, să se îndepărteze de viața noastră, ca să nu ne vădească cu toate lipsurile cu toate scăderile noastre. Pentru că noi trăim într-o lume care pune accentul pe imaginea pe care o ai tu în fața

aproapelui tău, pe imaginea pe care o ai tu, poate, în fața ta, dar denaturată și altfel decât ceea ce ești tu atunci când te vezi pe tine însuși în fața lui Dumnezeu. De aceea spun Sfinții Părinți că ispitele pe care le îngăduie Dumnezeu asupra noastră nu vin ca să ne slăbească pe noi, ci vin ca să ne arate așa cum suntem. Noi ne rugăm deseori ca Dumnezeu să nu îngăduie ispitele în viața noastră, așa cum cei de acum Îl rugau pe Dumnezeu să nu îngăduie prezența Lui în cetatea lor.

Și spune Hristos, nu în fragmentul Evanghelie citite astăzi, ci la Marcu, că, după ce diavolul a tăcut, aceștia L-au rugat pe Hristos să se îndepărteze de ei, cum o făcuse diavolul la început, când a spus: Doamne, nu veni să ne chinui! Oamenii au preluat lucrarea celui rău. Și I-au spus: Doamne, depărtează-Te de cetatea noastră, nu ne chinui! Deja avem o pagubă însemnată, dar de care nu ne putem plânge, pentru că știm că noi am lucrat împotriva legii și s-a vădit nedreptatea noastră. Dar nu ne chinui pentru a vădi și mai multe nedreptăți care s-au sălășluit în sufletul nostru.

Și atunci vorbește cel care până atunci se aflase sub stăpânirea celui rău și se spune în Evanghelia după Marcu că Hristos, întrând în corabie, cel demonizat Îl ruga ca să-l ia cu El. Iisus însă nu l-a lăsat, ci i-a zis: Mergi în casa ta, la ai tăi, și spune-le câte ți-a făcut ție Domnul și cum te-a miluit. Deci Hristos îi spune acestuia: Du-te în casa ta. Nu-ți este ție de folos și nu este de folos celor din jurul tău să mergi cu Mine.

Pentru că în momentul în care vor stăruia asupra întâlnirii cu Hristos, chiar dacă acum au reacționat așa, în timp, văzându-te pe tine, auzind mărturia ta, își vor da seama cât este de bun și de frumos să locuiești în prezența lui Hristos, să trăiești în prezența lui Hristos, să ai toate gândurile tale în prezența lui Hristos.

Noi, pentru că nu vrem să avem toate gândurile în prezența lui Hristos, sau pe Hristos prezent în gândul nostru, pentru că nu vrem să avem cuvântul de binecuvântare al lui Hristos către cel de aproape al nostru, faptele bineplăcute lui Hristos, de multe ori procedăm ca cei din Evanghelia de astăzi.

De aceea Hristos nu vrea de la noi astăzi și nicicând ca noi să venim și să vizionăm cu ochii minții una din minunile pe care le-a făcut El, ci vrea ca noi să participăm la minunile pe care le face El, pentru că minunile acestea nu le face doar asupra celor de atunci, ci minunea pe care vrea Hristos s-o săvârșească astăzi este minunea lucrării Sale în sufletul nostru, pentru a ne dovedi nouă de câte ori și când am încălcat Legea lui Hristos și cum ne putem apropia de Hristos, și pentru a face din noi nu oameni care spun: Doamne, depărtează-Te de sufletul nostru, de cetatea noastră, de viața noastră, ci oameni care Îl cheamă pe Hristos prin rugăciune neîncetată în mănăstire sau în lume în viața lor, în

cuvântul lor, în gândul lor. De aceea Biserica ne pregătește în fiecare moment pentru a primi cuvântul Evangheliei, pentru a primi minunea lui Dumnezeu în viața noastră.

În cursul săptămânii trecute ați văzut că Biserica ne pregătește pentru Evanghelia aceasta. Și în Evangheliile care s-au citit în zilele de peste săptămână, la Liturghie, Hristos Domnul ne-a adus în față imaginea aceasta a modului în care diavolul vine să lucreze în viața noastră.

Și într-una din Evanghelii s-a istorisit cum, aflând sufletul măturat, curățat, diavolul venind să locuiască într-un loc în care îi era familiar să stea, într-un suflet în care îi era familiar să lucreze, văzând curățenie făcută, prin post, prin rugăciune, s-a dus și a adus alte șapte duhuri.

O altă Evangheliie ne spune că Mântuitorul Iisus Hristos, trimițând la misiune pe ucenicii Săi, și întâmpinându-i după ce aceștia au propovăduit în numele Său, temperează bucuria ucenicilor în lucrarea lor cu cel rău și le spune: Nu vă bucurați că duhurile se pleacă vouă! Sau Nu vă bucurați că ați curățit casa, ci bucurați-vă că numele voastre sunt înscrise în ceruri

Așadar, nu este o biruință a omului când și-a curățit casa sufletului său și când diavolul, cel care era obișnuit până atunci să lucreze în gândul său, să lucreze în fapta sa, vine și găsește situația altfel și se duce și aduce mai multe duhuri. Sensul este că diavolul nu trebuie să găsească casa curată, măturată, ci trebuie să-L găsească pe Hristos în casa curată și măturată! De aceea spune Hristos: nu vă bucurați de biruința voastră asupra duhului celui necurat, ci treceți de la starea aceasta acelor doi demonizați, care nu mai aveau nici puterea să vorbească ei, ci vorbea diavolul folosindu-se de graiul lor, la starea aceea pe care o prezintă Sfântul apostol Pavel când spune: Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Nu mă rog eu, ci Hristos se roagă în mine. Nu vorbesc eu, ci gândul cel adus la Hristos este cel pe care i-l prezint fratelui meu în cuvânt și în faptă. De aceea Evanghelia de astăzi vine să ne atenționeze pe noi că lupta noastră este aceea de a înscrie în ceruri numele noastre, de a-I pregăti în suflet casă lui Hristos, de a-I lăsa loc lui Hristos să lucreze în viața noastră și astfel să restrângem puterea celui rău în viața noastră.

Acum, acesta este mesajul. Însă, pentru ca să înțelegem acest mesaj, viața Bisericii ne arată că trebuie o frământare a sufletului nostru.

Părinții pustiei se luptau cu duhurile acestea rele. Și prin post, prin rugăciune, prin Crucea lui Hristos, și, mai ales, prin smerenie, biruiau orice ispită. Și vorbind ei cu diavolul, unuia din părinții pustiei Egiptului diavolul îi spune cum îl poate birui omul pe cel rău. Diavolul îi spune: De postit, postesc mai mult ca tine - nu mănânc niciodată. De cunoscut cuvântul lui Dumnezeu, îl știu mai bine

ca tine, pentru că atât în parte istorică a Evangheliei, eu am fost prezent în fiecare moment, de la începutul lumii și până astăzi, cât am auzit cuvântul din gura Sa. Și îngerii, asemeni mie, care vi l-au transmis vouă, mi l-au făcut cunoscut. Și eu, ca înger l-am cunoscut. Dar prin ce mă biruiți voi pe mine? - adică prin ce-l biruieste omul pe cel rău - Prin smerenia gândurilor și a faptelor omului.

Și Evanghelia de astăzi ne duce imediat cu gândul, când vorbim de smerenie, la ceea ce am încercat să punem în viața noastră săptămâna trecută. Și anume când sutașul, dintr-o smerenie, adică dintr-o cunoaștere a locului său, vine și spune: Doamne, Tu ești stăpân. Tu ești stăpânul meu. Și eu am experiența aceasta de a avea sub mine, sub stăpânirea mea, alți oameni. Și de aceea Tu numai cu cuvântul zi și se va face lucrarea Ta în viața mea, în viața slujitorului meu, în viața comunității din care sunt eu.

Și cu gândul acesta omul poate birui ispita de orice clipă. Un ucenic, odinioară, l-a întâmpinat pe părintele său duhovnicesc și l-a întrebat:

- Cum pot ca în viața mea să nu mai fie nici o ispită, în viața mea să fie liniște, în viața mea să fie tot timpul gândul cel bun?

Și atunci părintele, uitându-se la dânsul, îi zice:

- Du-te afară și oprește vântul!

Și el a rămas foarte surprins:

- Cum să opresc eu vântul? Nu pot.

- Atunci nu poți opri nici în viața duhovnicească momeala sau ispita celui rău. Dar poți s-o biruiesti!

Pentru că spun Sfinții Părinți și Sfântul Ioan Gură de Aur, cel de care am amintit, că diavolul nu poate forța voia noastră, ci el încearcă să pătrundă în viața noastră prin viclenie. De aceea, de multe ori când spunem Și ne izbăvește pe noi de cel rău, de cel care lucrează răutatea, mai spunem Și ne izbăvește de cel viclean, de cel care, prin vicleșug, încearcă să biruie voia noastră.

De aceea, iubiți frați și surori întru Domnul, să primim Evanghelia aceasta ca pe o lucrare a lui Dumnezeu în viața noastră. Să primim Evanghelia aceasta ca pe o încurajare în lupta noastră cu lucrarea celui rău. Și să conștientizăm prin Evanghelia aceasta că nimic nu poate birui voia cea liberă a omului. Prin voia sa omul se mântuiește, prin voia sa omul Îi spune lui Dumnezeu: Depărtează-Te de mine! Depărtează-Te de locul în care muncesc eu, de locul familiei mele, de locul în care viețuiesc eu în fiecare zi!

De aceea să-L rugăm pe Hristos să lucreze în viața noastră, să-L rugăm pe Hristos ca noi cât mai des să fim alături de El și să se vădească toate neputințele noastre. Nu pentru a ne face de rușine, ci pentru a ști unde avem de lucrat în viața fiecăruia dintre noi. Pentru că rușinea aceasta pe care o simțim bunăoară la spovedanie, este rușinea cea mântuitoare. Există și o altă rușine, pe care ne-o dă cel rău, pentru a nu mărturisi păcatele, însă aceea este rușinea care păgubește sufletul.

De aceea, să nu lăsăm mintea noastră să vorbească cu Dumnezeu în sensul de a căuta argumente pentru trăirea noastră păcătoasă. Ci să lăsăm mintea noastră să asculte de Dumnezeu. Să fie o convorbire în sensul de ascultare, aceea a fricii de Dumnezeu. Pentru că în momentul în care Dumnezeu a vorbit cu Petru, Petru I-a zis: Doamne, eu toată noaptea, împreună cu ceilalți apostoli cu care mă aflu, am căutat să pescuiesc. Și am încercat în stânga, în dreapta, pentru a prinde pește, și nici măcar unul nu am prins. Dar pentru că Tu zici să arunc mreaja în partea dreaptă a corabiei, după ce eu m-am ostenit o noapte întreagă fără rezultat, atunci pentru cuvântul Tău eu fac aceasta!

Atunci și noi, conștientizând că toate cele ce la oameni sunt cu neputință, la Dumnezeu sunt cu putință, să avem în rugăciunea noastră gândul acesta: “Doamne, Tu îmi ceri să-l iert pe fratele meu. Dar eu nu pot” sau „Doamne, Tu-mi ceri să fac ascultarea aceasta, dar eu nu pot. Dar pentru cuvântul Tău eu voi face lucrul acesta!”

De aceea, să-L rugăm pe Hristos să ne ajute să lucrăm în viața noastră mântuirea, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Sursa:

<http://www.cuvantul-ortodox.ro/predici-audio-putna-episcopul-marc-nemteanul-duminica-a-v-a-dupa-rusalii-vindecare-demonizati-gadara-predica-sfantul-iustin-popovici-nebunie-oameni-porci-demoni-pacate/>

Pr. Vasile Gordon - Predică la Duminica a V-a după Rusalii - Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei

Iubiți credincioși, câteva duminici la rând, începând cu a 4-a după Rusalii, sunt rânduite la Sfânta Liturghie, evangheliile în care ni se vorbește despre felurite vindecări săvârșite de Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Astfel, duminica trecută ați auzit despre minunea vindecării slugii sutașului, astăzi despre vindecarea a doi îndrăciți din ținutul gherghesenilor, duminica viitoare vom auzi despre vindecarea slăbănogului din Capernaum etc.

Aceste vindecări, ca toate celelalte descrise în Sfintele Evanghelii, o dată cu binefacerea de moment, au avut darul să prevestească, de fapt, marea minune a vindecării neamului omenesc din boala robirii păcatului și a morții, cu un cuvânt, mântuirea.

Iubiți credincioși, pentru astăzi ne propunem, cu ajutorul Domnului, să exprimăm câteva gânduri în legătură cu posibilitățile sfinte de vindecare, atât din punctul de vedere al trupului, cât și al sufletului.

Desigur, în mare credem că intuiți ce voim a vă reaminti: Sfânta Biserică ne oferă mari și multe daruri aducătoare de vindecări, sub ambele aspecte. Ne gândim în primul rând la Sfintele Taine, cu deosebire Spovedania, Împărtășania, Maslul, dar și la celelalte slujbe și rugăciuni, mai ales Sfânta Liturghie.

Voim, însă, pentru astăzi, să evidențiem un alt dar, păstrat și transmis tot de Sfânta Biserică: Sfânta Scriptură, îndeosebi cuvintele Mântuitorului cuprinse în Evanghelii.

Mai întâi facem precizarea că Biserica nu-și arogă misiunea vindecătoare, în exclusivitate. Tot din darul Domnului oamenii beneficiază de slujirea medicală a celor pregătiți, de serviciile spitalelor și ale farmaciilor etc.

De aceea, nu-i aprobăm pe acei creștini care spun: „Părinte, nu mă mai duc la nici un doctor! Toți sunt șarlatani și ineficienți. Toți se uită numai după bani. Eu mă țin numai de Domnul, de Biserică, de rugăciuni...”.

Această atitudine este nedreaptă, ca să nu spunem habotnică. Căci însăși Scriptura ne îndeamnă în această privință: „Cinstește pe doctor cu cinstea ce i se cuvine, că și pe el l-a făcut Domnul” (Sirah, 38, 1).

De asemenea, apelăm la farmacii, iar atunci când rețetele sunt prescrise corect, după ce mai înainte medicul specialist a pus diagnosticul real, totodată când medicamentele sunt luate în mod corespunzător, sunt șanse de ameliorare a bolilor și chiar de vindecare.

Tratamentul medical nu exclude, la rândul său, darurile Bisericii, revărsate prin lucrarea lui Dumnezeu. Căci mulți medici, cu pregătire autentică dar și cu credință în suflet, obișnuiesc să spună deseori: „Medicul tratează, Dumnezeu vindecă!”.

Iubiți credincioși, cum spuneam mai sus, astăzi dorim să evidențiem un dar al Bisericii, un medicament deosebit de prețios, prea puțin întrebuințat: Sfintele Evanghelii. Am ales acest subiect constatând că în ultima vreme s-au înmulțit publicațiile (cărți, reviste, broșuri) care propun fel de fel de „terapii” și care, departe de a ne vindeca, ne pot agrava suferințele, mai ales cele de ordin sufletec.

Este vorba atât de producțiile sectare, de toate nuanțele, cât și ale unor preinși vindecători care se declară creștini ortodocși, dar care, prin ideile pe care le profesează se situează, de fapt, în afara creștinismului: radiesteziși, bio-energeticieni etc.

Unii dintre ei vorbesc chiar de „sacro-terapii”, adică „sfinte-tratamente”, care nu numai că nu au nimic sfânt în ele, dar sunt încărcate cu fel de fel de lucrări diavolești. Trebuie să precizăm, însă, că întâlnim și cărți publicate de către unii slujitori ai bisericii, mai puțin avizați în domeniu și grăbiți în a da soluții, care, sub pretenția „sacro-terapiei” seamănă confuziei, folosind și un limbaj alambicat,

plin de prețiozități. Conținutul acestora nu-i altceva, însă, decât un amalgam de puerilități și dulcegării.

Chiar și cărțile unor filosofi creștini autentici sunt atinse de pericolul alunecării în ceață și aproximități, atunci când sunt despărțite de spiritul evanghelic. Spre exemplu, relativ recent a fost republicată o carte a lui Constantin Noica, intitulată „Șase maladii ale spiritului contemporan” (Humanitas, 1997), în care autorul descrie șase boli considerate mai grave în zilele noastre.

Trebuie să facem precizarea că filozoful Noica merită toată prețuirea noastră, a tuturor, pentru viața exemplară și pentru scrisul reprezentativ. Această carte, însă, dincolo de caracterul descriptiv (și acesta destul de criptic, bolile enumerate purtând nume cifrate: catholita, todetita, horetita, acatholia, atodedia, ahoretia) nu vine, practic, cu o soluție, așa cum era de așteptat. Mai mult, însăși descrierea este făcută într-un stil complicat, specific unei gândiri filosofice puțin accesibile.

Este adevărat că ea se adresează unei anume elite, care poate fi chiar entuziasmată, pe bună dreptate, pentru profunzimea cugetărilor. Dar îi lipsește acea simplitate caracteristică Sfintelor Evanghelii, despre care nu se poate spune că sunt lipsite de profunzime.

Salutăm, totuși, aluzia pe care credem că o face Noica spre cele sfinte, inclusiv deci spre Evanghelii, atunci când spune la un moment dat: „Îi rămâne omului să-și regăsească propria bogăție spirituală..., spre a recăpăta astfel, dincolo de spiritul exactității, câteva căi către adevăr, și spre a se regăsi cu adevărat ca om al spiritului, iar nu ca laborant al lui... (p. 153). „Propria bogăție spirituală”..., nu înseamnă altceva, pentru noi ortodocșii, decât tezaurul păstrat în Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție.

De aceea, deschizând Evangheliile, vom descoperi, în multe locuri, descrieri simple dar precise ale bolilor și ale cauzelor acestora, totodată soluții de vindecare ce nu dau niciodată greș. Astfel, vom observa că cele mai multe boli, dacă nu cumva toate, se găsesc în strânsă legătură cu păcatele. Iar acestea își au sursa, de cele mai multe ori, înăuntrul nostru.

Mântuitorul o spune limpede, cât se poate de simplu: „Căci din inimă ies: gânduri rele, ucideri, adultere, desfrânări, furtişaguri, mărturii mincinoase, hule... . Acestea sunt care spurcă pe om!” (Matei, 15, 19-20).

Iată un diagnostic precis, formulat în puține cuvinte, dar suficiente pentru orice nivel de înțelegere. Ei bine, o astfel de inimă este otrăvită, bolnavă, care va îmbolnăvi întreg trupul și sufletul aceluia om, dar și pe al celor din juru-i.

Sau alt exemplu: „Luminătorul trupului este ochiul. De va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat...” (Matei, 6, 22-23).

Mântuitorul nu se rezumă, însă, la nivelul descriptiv al bolii și al păcatelor. În Evanghelii întâlnim o sumedenie de „rețete” de vindecare. Iată una dintre ele: „Celui care cere de la tine, dă-i; și de la cel care voiește să se împrumute de la tine nu-ți întoarce fața ta... Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc. Ca să fiți fii ai Tatălui vostru Cel din ceruri...” (Matei 5, 42-45).

Reținem, cu deosebire, acest medicament: rugăciunea pentru cei ce ne prigonesc, pentru vrăjmașii noștri, adică. Se cunoaște că rugăciunea în sine, de orice fel, este aducătoare de mari și multe binefaceri. Dar este, totodată, o cale prețioasă de vindecare, pentru cel care o face și pentru cel pentru care se face.

Sfântul apostol Iacov notează în această privință: „Rugați-vă unul pentru altul, ca să vă vindecați, că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului” (5, 16). Cel angajat în rugăciune își creează, astfel, o stare duhovnicească benefică, plină de sfințenie, bunătate și pace.

Prin lucrarea harului această stare se transmite și celui pentru care se roagă. Iar culmea acestei lucrări este rugăciunea pentru vrăjmași, izvorâtă din iubirea pentru vrăjmași, recomandată de Mântuitorul Iisus Hristos.

Atunci când cineva se roagă sincer pentru cei ce-l vrăjmășesc, a reușit să scoată tot răul din propriu-i suflet, să alunge orice resentiment, să se manifeste ca un suflet lipsit de boală. Și dimpotrivă, când cineva nu-i în stare să facă acest lucru evanghelic, înseamnă că a rămas în continuare bolnav.

Așadar, rugăciunea pentru vrăjmași, această „terapie” duhovnicească întâlnită doar în Evanghelie, este unul dintre cele mai tari medicamente, pentru orice fel de boală.

Iubiți credincioși, îngăduiți, acum, să vă facem o confesiune personală. Suntem chemați deseori pe la casele creștinilor de vârstă înaintată pentru a-i spovedi și a-i împărtăși. Observăm cu aceste prilejuri că de cele mai multe ori noptiera sau masa sunt pline de medicamente, prin care, desigur, cei suferinzi își alină durerile, uneori greu de suportat.

Dar ne bucurăm când vedem alături și Sfânta Scriptură, o Carte de Rugăciuni, un Ceaslov etc. Mai ales Sfânta Scriptură, această farmacie duhovnicească atât de prețioasă!

Sau, altă confesiune. Stând de vorbă cu diverși oameni ne dăm seama din felul în care pun problemele, dacă sunt cititori și următori ai Evangheliei sau nu. Căci indiferent de probleme sau necazuri, cineva care iubește Evanghelia va avea un mod superior de a vedea lucrurile, de a-i trata pe oameni etc.

Chiar bolnav sau sărac material, omul cunoscător și trăitor al Evanghelei este fericit sufletește, incomparabil mai fericit decât cel sănătos și plin de avuții, dar ignorant al cărților sfinte.

Mare bucurie avem când întâlnim astfel de oameni! Și dimpotrivă. Când vorbim cu cineva și ne dăm seama că nu gândește sănătos, că nu trăiește creștinește, că este stăpânit de patimi, sau că este rob al deprimării, al fricii, al superstițiilor etc., de îndată ne determină să gândim că acel om nu a citit Evanghelia, sau a citit-o dar o ignoră.

De frumusețea și adâncimea învățăturilor ei s-au minunat și se minunează neamuri de pe întreg pământul.

Iată o mică ilustrare, în acest sens: Un preot misionar îi învăța pe indieni să scrie pe scrisori data anului 1867. De ce acest număr mare? îl întrebară pieile roșii. Fiindcă atâția ani au trecut de la nașterea lui Hristos îi lămurii preotul. Cum? strigară ei atunci, de atâta vreme există Evanghelia în lume și abia acum ați adus-o la noi?

Iubiți ascultători, noi avem dintru începuturi Evanghelia, din darul Domnului, ceea ce alte popoare, aparținând religiilor necreștine, nu au încă. Oricât am fi de săraci material, din punct de vedere spiritual suntem cei mai bogați oameni! Bogați în măsura în care, în deplina noastră libertate, vom lăsa a ne pătrunde în inimi cuvintele Domnului, minunatele Sale cuvinte, care hrănesc mai mult decât pâinea și potolesc setea mai mult cea mai curată apă.

Iar dacă pentru multe din bolile trupești medicamentele farmaceutice se dovedesc neputincioase, în plan sufletesc nu există boală pe care Evanghelia să n-o poată tămădui. Sunt necesari doi factori, însă: un „medic” iscusit, duhovnicul și un „pacient” ascultător, creștinul autentic. Amin.

Pr. conf. dr. Radu Petre Mureșan - Evanghelia de Duminică - „Cine nu adună cu Mine risipește...”

Duminica a 5-a după Rusalii (Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei) Matei 8, 28-34; 9, 1

Mântuitorul Iisus Hristos se află în Capernaum, unde vindecă pe sluga sutașului și pe soacra lui Petru. Și ne spune Sfântul apostol și evanghelist Matei că „făcându-se seară, au adus la El mulți demonizați și a scos duhurile cu cuvântul și pe toți cei bolnavi i-a vindecat. Ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin Isaia prorocul, care zice: «Acesta neputințele noastre a luat și bolile noastre le-a purtat»” (Matei 8, 16-17). După ce trece de cealaltă parte a mării, în ținutul Gadarenilor, „L-au întâmpinat doi demonizați, care ieșeau din morminte, foarte cumpliți, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea” (Matei 8, 28).

Atunci când Mântuitorul Iisus Hristos are în față o boală sau o suferință, inițiază un dialog cu bolnavul sau cu apropiații acestuia, provocând o mărturisire de credință. Am observat acest lucru în pericopa evanghelică a duminicii trecute, când din sufletul sutașului roman a țâșnit această minunată mărturisire: „Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea” (Matei 8, 8).

Dar acum vedem că oamenii care i-au cunoscut pe îndrăciți nu intervin pentru vindecarea lor, iar singura relație dintre aceste biete fapte și comunitatea în care trăiseră se bazează exclusiv pe frică. Practic, îndrăciții nu au pe nimeni care să creadă în însănătoșirea lor, iar comunitatea nu se interesează de situația lor, asimilându-i cu morții din morminte. Inițiativa tămăduirii vine din partea Domnului, căruia suferința oamenilor nu Îi este indiferentă, mai ales dacă

această suferință este dublată de singurătate, de amărăciunea de a fi părăsit de semenii.

Necredința în Dumnezeu ne plasează mai prejos de demon

Între duhurile rele și Mântuitorul Iisus Hristos se încheagă un dialog straniu: „Și iată, au început să strige și să zică: Ce ai Tu cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești?” (Matei 8, 29). Cu toate că sunt revoltați de venirea Lui „mai înainte de vreme” și se tem de El ca Judecător al lumii, la sfârșitul veacurilor, demonii dau dovadă de o acuratețe de invindiat la nivelul cunoașterii și Îl mărturisesc pe Domnul ca Fiul al lui Dumnezeu.

Și adaugă Sfântul evanghelist Matei că „demonii Îl rugau, zicând: Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci” (8, 31). Ce poate să însemne această bizară dorință formulată într-o manieră atât de politicoasă? Nimic altceva decât setea de trup a diavolilor. Ei sunt constrânși să plece din oamenii pe care-i chinuseră până atunci, dar nu pot rămâne fără trupuri, au nevoie de o realitate materială, concretă, pe care să o locuiască și să o stăpânească. De aici înțelegem cât de mare este miza trupului nostru în acest cosmos și cât de mare este miza lumii materiale în care trăim!

O minune care deranjează

În ciuda instinctului firesc de conservare, porcii în care au intrat duhurile s-au aruncat în mare. „Și iată toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să treacă din hotarele lor” (Matei 8, 34).

Să nu vrei ca Dumnezeu să intre în viața ta este o opțiune personală teribilă. Aici însă este vorba de opțiunea unei întregi comunități pentru care prezența Domnului este deranjantă, privită ca o imixtiune în modul de viață cotidian. Locuitorii orașului îi cer Domnului să plece din orașul lor, iar felul în care formulează politicoasa rugămintă, „L-au rugat să treacă din hotarele lor”, seamănă izbitor cu modul în care diavolii ceruseră să intre în turma de porci.

Deși Sfântul evanghelist Matei nu ne spune care este explicația acestui comportament, găsim o precizare la Sfântul evanghelist Luca: „Și L-a rugat pe El toată mulțimea din ținutul Gerghesenilor să plece de la ei, căci erau cuprinși de frică mare” (Luca 8, 37).

Frica, la care se alătură, fără îndoială, supărarea pentru paguba suferită prin înecarea porcilor și, nu în ultimul rând, o percepție negativă față de minunea vindecării devin pricină de alungare a Celui care a fost Binefăcătorul semenilor lor. Vedem acum, mai ales, în vreme de pandemie, cum frica de moarte scoate

din mulți oameni ceea ce este mai rău și îi determină să reacționeze visceral, să refuze binele și să se împotrivească la orice este pozitiv. Frica generalizată care este promovată manipulator de mass-media ne paralizează în activitățile firești ale existenței noastre și devine „pricină de alungare a lui Hristos din sufletul nostru” (Pr. Nicolae Steinhardt).

Îndrăcirile contemporane sunt mai fine decât cele prezentate în Evanghelie

În legătură cu vindecarea demonizaților din ținutul Gadarenilor sunt cel puțin trei teme care ar trebui să ne preocupe.

⇒ *În primul rând, această pericopă evanghelică se află într-o continuitate logică cu Evanghelia despre grijile lumești (Duminica a 3-a după Rusalii), unde Domnul ne cere: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate celelalte se vor adăuga vouă” (Matei 6, 33).*

Mântuitorul Iisus Hristos nu condamnă cele materiale, ci ne cheamă la o ierarhizare a valorilor în viața noastră: mai întâi cele duhovnicești, apoi cele materiale. Mai întâi vindecarea celor îndrăciți, apoi grija pentru turma de porci. Noi trăim într-o civilizație care exagerează, punând totul pe seama valorilor materiale, prin aceasta înțelegând tot ceea ce se referă la bani, putere sau plăcere. În această direcție în care se avansează cu o viteză uimitoare, omul se va împuțina și se va simplifica în așa măsură, încât va fi ușor de manipulat.

⇒ *A doua învățătură importantă se referă la fenomenul îndrăcirii. Ne-am obișnuit să asociem îndrăcirea cu manifestări înfricoșătoare, care sunt, de cele mai multe ori, și boli trupesti. Însă există forme de îndrăcire mai fine, aproape imperceptibile, care se manifestă atât la nivel comunitar (tirania puterii sau dictatura libertății-libertinajului), cât și personal (a trăi viața după bunul plac). În ambele cazuri, Mântuitorul Iisus Hristos este inco-mod și prezența Lui nu este dorită. Din punct de vedere spiritual, îndrăcirea este o deraiere în lucrarea sufletească a omului, care, dacă nu este sesizată și îndreptată, poate să pătrundă până la nivelul fizic.*

Oricând este posibilă îndrăcirea sufletului nostru, atunci când nu mai controlăm părți ale ființei noastre, când nu mai avem stăpânire asupra simțurilor, a gândurilor și a faptelor noastre. În orice dependență se ascunde de fapt o robie, o înlănțuire de puterea celui rău, după cum în orice apetență pentru publicitate, filme distructive sau jurnale cu știri negative, omul pierde suveranitatea asupra conținutului pe care îl acumulează prin simțuri și intră într-un fel de hipnoză în care preia fără să vrea tot felul de modele de comportament. De aceea, o mare problemă a vremurilor noastre este să păstrăm echilibrul între cele trupesti și

cele lăuntrice și să fim atenți la formele subtile de îndrăcire întâlnite în viața de toate zilele.

⇒ *A treia temă pe care trebuie să o apropiem de sufletul nostru se referă la faptul că Dumnezeu nu este constrângător în revelația Lui: „Iată eu stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20). Relația cu Mântuitorul Iisus Hristos este o relație care trebuie dorită așa cum au dorit-o locuitorii Samariei, care L-au primit pe Domnul cu mare bucurie: „Deci, după ce au venit la El, samarinenii Îl rugau să rămână la ei. Și a rămas acolo două zile” (Ioan, 4, 40). Gadarenii îi cer Domnului să plece și Domnul se su-pune voinței lor, arătând cât de mult respectă Dumnezeu alegerea omului.*

Nu există stagnare în viața duhovnicească

Pericopa evanghelică despre vindecarea îndrăciților din ținutul Gadarenilor ne vorbește despre posibilitatea căderii omului în stăpânirea celui rău, fie în mod vizibil, evident, așa cum se întâmplase cu îndrăciții, fie într-un mod mai subtil, așa cum era cazul celor din comunitate, care nu suportau nici întâlnirea, nici rămânerea lângă Domnul. În viața spirituală nu putem sta pe loc, astfel încât dacă nu urcăm, devenim vulnerabili și predispuși să cădem pe topoganul lăncezelii.

Și atunci, cum putem face ca ființa noastră să devină „orașul Lui”, locul în care Domnul să se simtă acasă și în care să se odihnească? Prin participarea la Sfânta Liturghie, lucrarea prin excelență de chemare și de întrupare a Domnului, astfel încât El să fie cu noi și să rămână cu noi în concretul lumii în care trăim. Doar prin Sfânta Liturghie putem înscrie în ființa noastră posibilitatea unei verticale urcătoare care să ne țină departe de prăpăstiile care sunt în sau lângă noi, doar prin Sfânta Liturghie reușim să nu fim gadareni sau ghergheseni care Îl poftim pe Domnul să plece din viața noastră, doar prin Sfânta Liturghie ne înnoim prin Duhul Sfânt.

Ips Timotei Prahoveanul - Cetatea neprimitoare și bunătatea Domnului

† Timotei Prahoveanul, episcop-vicar
al Arhiepiscopiei Bucureștilor
- 09 iul, 2020

Evangelia Duminicii a 5-a după Rusalii ne vorbește despre una dintre nenumăratele minuni pe care Fiul lui Dumnezeu, cel venit în lume din iubire față de omul căzut, le-a săvârșit în timpul activității Sale mântuitoare, multe neconsemnate (Ioan 21, 25).

Mântuitorul a spus: „Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer” (Luca 10, 18). Ajungând în asemenea stare, îngerii pierduți au căutat, și mai caută încă, și pe alții să-i piardă... Există o luptă permanentă între bine și rău, între lumină și întuneric, o luptă între cei care Îl caută pe Dumnezeu și alții care rămân sub influența lucrării celui rău, potrivnicul mântuirii noastre.

După ce a săvârșit multe minuni în Capernaum, Mântuitorul a trecut marea dincolo, în Ținutul Gherasa și Gadara, unde, pe lângă evrei, locuiau și mulți păgâni. Li se zicea gherghesenii și gadareni. Pe când se apropia de porțile cetății, a întâlnit doi demonizați. Comportamentul lor fioros aducea multă tulburare oamenilor din locul acela. Nu puteau fi controlați. Nu ascultau de nimeni. Nu dialogau. Nu purtau haine. Nu locuiau în case, ci prin morminte.

Văzându-L de departe pe Mântuitorul Hristos, I-au adresat cuvintele: „Ce ai Tu cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chiniești?” (Matei 8, 29) Observăm cu uimire că demonii cred, se cutremură și mărturisesc dumnezeirea Fiului lui Dumnezeu, spre deosebire de unii oameni,

de atunci sau de acum, care Îi tăgăduiesc existența și lucrarea. Demonii recunosc că va veni o vreme când ei, fiii întunericului, vor fi așezați în locul pregătit de Dumnezeu pentru neascultare și mândrie.

Nu prea departe de ținutul Gherasa și Gadara, Mântuitorul a vindecat un îndrăcit în sinagoga din Capernaum. În timp ce vorbea celor prezenți, cel îndrăcit a venit în mijlocul mulțimii și a strigat către Domnul: „Te știm cine ești: Sfântul lui Dumnezeu” (Luca 4, 34). Diavolul Îl cunoștea pe Fiul, Unul din Treime, fiind cândva față în față, împreună cu Tatăl și cu Duhul înainte de răzvrătirea îngerilor, în vremea când dănuia armonia dinaintea mândriei și căderii lui lucifer.

Demonii au recunoscut în Mântuitorul Iisus Hristos pe Fiul lui Dumnezeu și iată că I se închină, dincolo de ura lor! Totuși strigă cu glas tare, știind că va veni o zi când vor plăti pentru neascultarea și abaterea de la poruncile pe care trebuiau să le împlinească înaintea lui Dumnezeu.

Numele întâlnit în evanghelie este legiune. Nu doar un duh rău îl chinuia, ci vreo 6.000 de duhuri ale întunericului, dacă facem comparație cu Legiunea romană. Așadar, fiecare îndrăcit purta 6.000 de lanțuri. Înțelegem astfel puterea pe care o aveau, forțând lanțurile cu care erau legați și obezile. Suferința lor aducea multă durere altora.

Demonii L-au rugat să nu-i trimită în adânc, în locul chinuirii, unde nu ar mai avea posibilitatea să-i influențeze pe oameni, așa cum se obișnuiseră în Ținutul Gadarei. I-au cerut Mântuitorului îngăduința să intre într-o turmă cu vreo 2.000 de porci, care păștea în apropiere, și, îndată după ce li s-a permis, necuvântătoarele s-au aruncat de pe țărm în mare și s-au înecat în apă. Cei care păzeau porcii s-au dus în cetate, spunându-le oamenilor ce s-a întâmplat. Deși cunoșteau de multă vreme suferința celor doi demonizați, cei din cetate, în loc să se bucure de vindecarea lor, s-au întristat și L-au rugat pe Mântuitorul să plece de la ei.

Noi, oamenii, care Îi datorăm recunoștință și doxologie permanentă lui Dumnezeu, tăgăduim și adesea suntem indiferenți sau grăbiți, însă Dumnezeu face ca și îngerii căzuți să-L mărturisească, așa cum L-au mărturisit la Gadara.

Fericitul Ieronim, într-un comentariu, ne spune că, atunci când tăgăduim sau uităm să mărturisim marea Sa iubire față de noi, Dumnezeu găsește pe altcineva. În cazul acesta, aproape incredibil și neașteptat, tocmai demonii au mărturisit faptul că Mântuitorul Hristos, la sfârșitul veacurilor, îi va judeca și îi va trimite în întunericul cel mai dinafară, gătit diavolului și slujitorilor lui, după cum citim în Evanghelia după Sfântul Matei (capitolul al 25-lea).

De multe ori, suntem entuziasmați mai mult de lucruri materiale, disprețuind bucuria sau împlinirea celor de lângă noi, mai ales a bolnavilor, a unor demonizați, cum a fost cazul celor din neprimitoria cetate. În locul empatiei față de concitadinii pe care îi cunoșteau sau le erau rudenii, locuitorii din Gadara s-au întristat pentru paguba produsă prin moartea porcilor. Am putea pune întrebarea cum de evreii creșteau porci, știind că legea lui Moise interzicea creșterea lor și consumarea cărnii de porc, precum și comerțul, care aducea în acest fel câștig necinstit.

Un posibil răspuns este că oamenii, chiar și cei care s-au luptat mult cu ei înșiși, preferă adeseori lucrurile trecătoare în locul celor veșnice. Observăm atunci când avem un ideal, când încercăm să biruim întinericul din noi, că mai mult suntem preocupați de lucrurile efemere, asemenea locuitorilor din Gadara.

Sfântul Ioan Gură de Aur se întreba căroră ne asemănăm, celor din Gadara, care au cerut Mântuitorului să plece pentru că au pierdut câștigul bun, adică un profit sigur, sau celor vindecați de Mântuitorul, care au cerut să rămână lângă El.

Să ne aducem aminte că în alte locuri unde se aflau păgâni care nu aveau comuniune cu iudeii, cum ar fi Cetatea Sihar din Samaria, Mântuitorul a fost rugat să mai rămână la ei după dialogul purtat la istorica fântână a patriarhului Iacob.

Cei care au fost în pelerinaj în Țara Sfântă și pe malul Lacului Ghenizaret au văzut că în zona Gadarei, de unde Mântuitorul a fost alungat, sunt locuri pustii, peșteri și uitare, iar cetatea nu mai există. Unde Dumnezeu nu este invitat să rămână, totul se pustiește, iar amintirea locului și istoria oamenilor se pierd. Nu la fel se întâmplă acolo unde Dumnezeu este rugat să rămână, să binecuvânteze viața lor, cum L-au rugat stăruitor ucenicii călătorind către Emaus, atunci când Domnul s-a făcut că merge mai departe: „Rămâi cu noi, căci este spre seară și s-a plecat ziua” (Luca 24, 29).

Strigătul „Ce ai cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu?” (Luca 8, 28) este des auzit în lume, rostit de cei care nu vor să-L primească în viața lor sub diferite pretexte. Mântuitorul este rugat să rămână undeva, departe, pentru a nu crea disconfort. Când vom reuși să scăpăm de lanțurile păcatului care ne împresoară, după cum spun cuvintele Scripturii, vom fi cu adevărat liberi.

În lumea noastră se întâmplă multe rele și ne întrebăm până unde merg puterea și lucrarea diavolului? Părinții Bisericii ne învață că puterea lui este limitată, în comparație cu Dumnezeu, care este Atotputernic, iar Sfânta Scriptură ne amintește că diavolul are atâta putere cât îi dăm noi: „Stați împotriva diavolului și el va fugi de la voi” (Iacov 4, 7). Lupta împotriva diavolului este permanentă, până la ușa mormântului.

Cuvintele filocalice spun despre faptul că unul dintre sihaștrii din pustiul Egiptului, după o lungă și stăruitoare luptă împotriva întunericului, a ajuns să fie amăgit de diavol în ultima clipă a vieții, trimițându-i un car ademenitor, tras de cai cu aripi de foc, spunând că Dumnezeu i l-a trimis pentru a fi dus înaintea Lui.

Văzând cât de mult s-au ostenit părinții pustiei, diavolul încerca să-i amăgească cu slava deșartă, cu atât mai mult pe noi, care nu luptăm, neavând tăria de a-i sta împotriva.

Lupta împotriva diavolului este permanentă, iar armele sunt credința, nădejdea în Dumnezeu și rugăciunea rostită cu toată ființa noastră.

Oamenii sunt mari și puternici când se roagă, când stau în genunchi, întrucât legătura noastră cu Dumnezeu o împlinim prin rugăciune și smerenie. Lupta împotriva celui rău o putem duce prin ajutorul lui Dumnezeu, cu puterea sfintei și de viață făcătoarei Cruci, cu ajutorul smereniei și al altor virtuți creștine.

Prezența cuiva în biserică este primul semn că dorește o legătură puternică cu Dumnezeu, iar absența de la biserică și puțină rugăciune sunt pact cu diavolul, care întinde oriunde curse, având pentru fiecare un meșteșug aparte, chiar și pentru cei care urcă o treaptă, sau mai multe, pe scara care duce către desăvârșire.

În cele din urmă, după ce a săvârșit minunea, L-au rugat să plece. Nu putem afirma că L-au gonit, dar totuși, rugându-te cineva să pleci, este de fapt o alun-gare, o altfel de atitudine decât cea pe care o aștepti de la un om care îți este apropiat.

Altădată, după pescuirea minunată, apostolul Petru L-a rugat pe Domnul să plece de la el, dar acolo nu era respingere, ci umilință, pentru că bietul pescar din Betsaida înțelegea, cu părere de rău, că nu Îl merită pe Mântuitorul Hristos.

În ținutul Gadarei, însă, era părerea de rău pentru pierderea arginților, prețuind mai mult banii decât pe Domnul, iar cei 30 de arginți cu care a fost vândut mai târziu Mântuitorul Hristos era prețul unui sclav care se vindea altora. Atât valora Fiul lui Dumnezeu! Cât un sclav! El, care ne-a oferit bucuria răscumpărării.

Avem datoria să-L rugăm stăruitor pe Mântuitorul Hristos să rămână cu noi, să spunem și noi asemenea apostolilor Luca și Cleopa, călătorind împreună cu El spre Emaus: „Rămâi cu noi, schimbă viața noastră și adu bucurie în locul tăcerii și tăgăduirii noastre, adu mângâiere celor care suferă din pricina păcatelor lor sau ale părinților și bunicilor lor”. Rugăciunea către Mântuitorul Hristos va

aduce binecuvântarea și nădejdea că El rămâne cu noi până la sfârșitul veacurilor.

Ne rugăm ca lupta cu întunericul să fie călăuzită de Lumina lumii (Ioan 8, 12). Sfântul apostol Pavel ne spune: „Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în văzduh. Pentru aceea, luați toate armele lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotrivă în ziua cea rea, și, toate biruindu-le, să rămâneți în picioare” (Efeseni 6, 12-13).

Doar El are puterea de a ne protejui, cu harul Preasfântului Duh, care pe cele cu lipsă le împlinește...

**IPS Irineu Pop-Bistrițeanul - Predică la Duminica a V-a după Rusalii -
Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei**

Dreptmăritori creștini, în Sfânta Evanghelie de astăzi, citim despre cei doi demonizați din ținutul Gadarenilor, care, văzându-L pe Iisus apropiindu-Se de ei, au strigat: „Ce este nouă și Ție, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici înainte de vreme ca să ne chinuiești?” (Mt. 8, 29).

Prin această întrebare, ei arată că văd în Domnul un chinuitor. Cele două persoane aflate în prezența lui Hristos puteau profita de aceasta, ca să primească de la El pâinea și apa vieții, dar au ferecat ușile inimilor lor și nu I-au permis lui Iisus să intre. Au preferat să stea în închisoarea sufletelor lor cu demonii, refuzând să deschidă ușa Mântuitorului, care are putere asupra iadului și a morții.

Iubiți credincioși, a-I spune lui Hristos „Ce ai cu noi, Iisuse? Ai venit aici să ne chinuiești?” e tot una cu a-I zice: „Vezi-Ți de treburile Tale, Iisuse. Lasă-ne pe noi în pace. Întoarce-Te în Palestina. Urcă înapoi în Biblie. Întoarce-Te în Biserică. Du-Te oriunde, numai să nu ne deranjezi modul nostru de viață. Nu ai competența să ne judeci. N-am eu, oare, dreptul să-mi trăiesc viața mea? Ce ai cu mine, Iisuse din Nazaret?”

Acesta e strigătul omului învăluit de păcate și prins în vârtejul amețitor al pasiunilor înrobitoare. Hristos, care a venit pe pământ să caute și să mântuiască pe cel pierdut, să dea odihnă celor împovărați și pace celor tulburați, este un tulburător insistent care nu ne lasă să ne tihnească până ce nu Îl acceptăm pe El.

Poate ne întrebăm în ce fel ne tulbură Iisus spre a ne vindeca.

- ⇒ *În primul rând, ne tulbură prin ceea ce este, încât, privind la El, Modelul desăvârșirii absolute, vedem cât de josnică este condiția noastră păcătoasă față de culmea sfințeniei pentru care a fost zidit omul, acest „chip” al lui Dumnezeu.*
- ⇒ *În al doilea rând, ne tulbură prin aceea că, aflându-ne în prezența Sa, suntem conștienți că nu suntem ca El, dar, prin mila lui Dumnezeu, trebuie să fim și putem ajunge asemenea Lui.*
- ⇒ *Apoi, în al treilea rând, Iisus ne tulbură prin aceea că ne face să nu avem odihnă și pace câtă vreme în lume și în omenire este nedreptate, foame, ură și păcat, împotriva cărora trebuie să luptăm, ca să fie instaurat binele și frumosul în orânduirea noastră socială.*

Numai când suntem tulburați sau încercați de Bunul Dumnezeu, noi privim în sus și ne dăm seama că suntem în mâna Lui și că El singur ne poate ajuta și mângâia.

Există o istorioară despre un om care a fost înțemnițat într-un turn. El nădăjduia să atragă atenția trecătorilor. La început, a aruncat monede pe fereastră, dar fiecare trecător le-a adunat repede în buzunar și și-a continuat drumul grăbit, fără să privească în sus.

În sfârșit, prizonierul a aruncat o piatră, care a lovit puternic pe un om. Acesta a privit imediat în sus ca să vadă cine a aruncat piatra.

Când Bunul Dumnezeu ne inundă cu binecuvântările Sale cerești, noi rareori privim în sus să-I mulțumim, dar când piatra necazurilor cade peste noi, atunci trebuie să înțelegem că Dumnezeu ne încearcă pentru a ne trezi din somnul păcatului, ca să privim mereu în sus, conștienți că fără El nu putem face nimic (cf. In. 15, 5).

&&&

Mântuitorul nostru Iisus Hristos voiește și îngăduie uneori să se tulbure conștiința noastră, să nu fim satisfăcuți de noi înșine, să nu ne mulțumim cu ceea ce suntem și avem, fiindcă are pentru noi un mod de viață mai bun, vrea să urcăm pe înălțimi care ne oferă orizonturi tot mai largi, dorește să ne dea bunătați netrecătoare din vistieriile Sale cerești.

Pe Cruce, Iisus S-a oferit Tatălui pentru noi, pe Cruce a învins moartea și iadul. Iisus vrea să fie Pelerinul din noi, care ne conduce spre plinătatea lui Dumne-

zeu. Dacă ne unim cu El în dăruirea Sa, amărăciunea se transformă în bucurie și în noi se deschide izvorul vieții.

Crucea este unica poartă prin care putem să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu. Pentru fiecare cruce, Dumnezeu dă un dar foarte special, o putere de viață eternă, care e mai puternică decât moartea.

Fiecare cruce e o încercare și fără încercare nu putem crește. Toate crucile sunt, de fapt, daruri ale lui Dumnezeu pentru a crește. Nu singure, ci unite cu Crucea lui Iisus, crucile noastre se transformă într-un tezaur foarte prețios.

Fie că ne place sau nu, Hristos ne tulbură, precum sună un ceas deșteptător în cameră și ne trezește. Dar după ce, din iubire, ne trezește în multe feluri, Domnul nu ne silește să ne și ridicăm din patul plăcerilor pământești și al dorințelor păcătoase.

Putem să refuzăm a ne scula și a călca în voia poruncilor Sale. Așa au făcut locuitorii din ținutul Gadarenilor, care, simțindu-se deranjați în afacerile lor, temându-se că Iisus le-ar putea reduce câștigul, n-au suportat prezența lui Iisus în preajma lor și L-au rugat să plece.

Cu alte cuvinte, deși au fost treziți, au refuzat să se ridice, s-au culcat din nou în același așternut al nepăsării, al morții întru nesimțirea fărădelegilor.

Grija noastră trebuie să fie ca să nu procedăm ca acești săteni de lângă Marea Tiberiadei. Când Îi spunem lui Hristos să plece de la noi, înseamnă că prezența Lui radioasă ne deranjează, fiindcă iubim păcatul nostru, beția, desfrânarea, lenea, îmbuibarea, dușmănia, invidia, mândria.

Ne-am obișnuit cu astfel de patimi urâte, încât nu-L vrem pe Domnul în preajma noastră, ca nu cumva să ne facă să ne simțim vinovați.

Alții Îl alungă pe Domnul de la ei, fiind sperați în așa măsură că nu se mai simt vrednici de a fi mântuiți. Unii ca aceștia Îi spun: „A fost timp cândva în tinerețea mea. Dar acum e prea târziu. Pleacă și vestește Evanghelia la altcineva!”

Atras în cursa lui satana, omul însuși devine o făptură care fuge de Dumnezeu. Mai sunt și oameni care vor să creadă că nu există Dumnezeu, vor să stea departe de Biserică, încât Hristos să nu le tulbure viețile.

În afara Bisericii nu-i condamnă nimeni, nici nu le examinează viața, dar în Biserică își vor recunoaște păcatul, vor auzi de prețul sângelui divin vărsat pe

Cruce pentru iertarea noastră, vor realiza cât de imensă a fost căderea strămoșilor în Eden, cât de mari au fost fărâdelegile omenirii căzute.

Așa că este mai ușor să rămână afară de corabia Bisericii, este mai ușor să-L exileze pe Mântuitorul din existența lor.

În romanul scriitorului rus Dostoievski, Frații Karamazov, când Iisus vine într-un cadru modern, El tulbură valorile umane atât de mult, încât Marele Inchizitor Îi cere să plece! „De ce a venit să ne tulbure?”, întreabă el.

Hristos Domnul a tulburat oamenii atunci; El tulbură oamenii astăzi. Lumea nu s-a schimbat mult. Noi nu vrem să fim provocați, schimbați, înfrunțați, tulburați, deșteptați, răscumpărați sau transformați.

Mulți dintre noi vor merge alături de Mântuitorul până la un punct. Punctul este atins atunci când descoperim că există un preț - orice preț - pentru a-L urma pe El. Și atunci nu-L mai vrem în preajmă. Îi cerem să plece.

Dacă suntem oameni mândri, iubitori de sine și de desfătărilor cărnii, lacomi de avere și doritori să facem ceea ce ne place, atunci suntem stăpâniți de diavolul și vedem în Hristos un chinuitor care ne deranjează viețile, vedem un tulburător care ne stă în cale. Și atunci Îi cerem să ne lase în pace. Îi interzicem să intre în hotarele noastre, în casele și în inimile noastre. În omenirea de astăzi, se aude strigătul „Ce ai cu noi, Iisuse?”. Acesta este strigătul legiunilor iadului, prin gura tuturor celor care-L refuză pe Hristos și refuză mântuirea Sa.

Vindecă de demonizare, omul nu va mai striga așa, ci va dori din adâncul ființei sale să se apropie de Mântuitorul și să fie totdeauna cu El.

Iubiții mei, să ne fie limpede că Hristos ne va tulbura până la moarte, nu pentru a ne pedepsi, ci pentru a ne face conștienți de iubirea Lui iertătoare. Ne va tulbura prin încercări și dureri, pentru ca să ne ridicăm ochii spre cele cerești. Ne va tulbura prin semenii noștri aflați în necazuri și nevoi. Ne va tulbura din dragoste, ca un medic care tulbură rana prin curățire și coasere, ca să se poată vindeca.

El se manifestă ca Tulburător dumnezeiesc spre a putea fi, mai eficient, un Tămăduitor dumnezeiesc, Doctor al sufletelor și al trupurilor.

Creștinul trebuie să înțeleagă aceasta și într-o atitudine de ascultare față de Dumnezeu, să-I fie totdeauna recunoscător, precum îndeamnă Sfântul Antonie cel mare: „Omul cu adevărat rațional are o singură grijă: să asculte de Dumnezeu tuturor și să-I placă Lui; și numai la aceasta își deprinde sufletul său: cum

să placă lui Dumnezeu, mulțumindu-I pentru o așa mare purtare de grijă și pentru cârmuirea tuturor, orice soartă ar avea el în viață. Pentru că e nepotrivit să mulțumim doctorilor, care ne dau leacuri amare și neplăcute pentru sănătatea trupului, iar lui Dumnezeu să nu-I mulțumim pentru cele ce ni se par nouă grele și să nu cunoaștem că toate ni se întâmplă cum trebuie, spre folosul nostru și după purtarea Lui de grijă”.

Dacă atunci când suntem încercați Îi spunem lui Dumnezeu „Da”, vom avea experiența apostolului Pavel de pe drumul Damascului, care se trezește și din prigonitor, devine un apostol de excepție, unul dintre cei mai victorioși creștini care au trăit vreodată în lume.

Ceea ce a făcut pentru Sfântul Pavel, face și pentru noi, dacă alergăm în calea lui Hristos, care vine la noi. Răspunzând la apelul dragostei Sale, să ieșim din mormântul morții veșnice în care ne aflăm, și vom avea o viață nouă, viață din belșug.

Odată ce L- am întâlnit să nu-L mai lăsăm să plece din hotarul inimii noastre, ci să-I spunem precum apostolii la Emaus: „Doamne, rămâi cu noi” (Lc. 24, 29). Amin.

IPS Antonie Plămădeală - Vindecarea celor doi demonizați din Gadara – Până unde merge puterea diavolului ?

Asaltat de gloate la Capernaum (Matei 8, 5-18), ca să scape, Iisus a poruncit ucenicilor să se urce în corabie și să treacă de partea cealaltă a Mării Galileii. Ucenicii erau pescari de prin partea locului și vor fi avut corabia lor pescărească. Dar și așa, mulți din cei care-L ascultaseră, care fuseseră prezenți la vindecarea slujitorului sutașului, a soacrei lui Petru și a multor altor bolnavi, nu voiau să rămână de convoi, ci voiau să-L urmeze și în corabie. Un cărturar, deci un teolog cunoscut, nu un oarecine, i-a declarat de-a dreptul: "*Învățătorule, eu te voi urma oriunde vei merge*" (Matei 8, 19-22).

Cu acest prilej aflăm că la vremea aceea Mântuitorul nu mai avea un domiciliu stabil. Era predicator itinerant, căci i-a răspuns cu oarecare tristețe: "*Vulpile au vizuini și păsările cerului cuiburi, iar Fiul Omului n-are unde să-și plece capul*". Dar nu l-a refuzat. Îl va fi luat în corabie. Unul din ucenici, probabil nu din cei doisprezece, și-a cerul însă voie să meargă să-și îngroape tatăl, încă un prilej pentru Iisus de a rosti una din sentințele Sale celebre, chiar dacă nu îndeajuns de înțelese: "*Vino după Mine și lasă morții să-și îngroape morții lor*". Avea nevoie de martori pentru ceea ce urma să facă: potolirea furtunii din drumul spre țara Gherghesenilor sau Gadarenilor și vindecarea acolo a celor doi îndrăciți. *Marcu și Luca spun că era numai unul. Matei a văzut doi.* Vom urma de data aceasta textul după Matei.

Un lucru e foarte curios. Erau atât de mulți îndrăciți pe vremea aceea în Israel și umblau liberi sau, ca și leproșii, se aciuiau prin locuri izolate și prin morminte! Chiar înainte de a se urca în corabie, Evanghelistul Matei ne spune că Iisus, prin

alte vindecări ce făcuse în Capernaum, vindecase "*și o mulțime de îndrăciți*" (Matei 8, 16). Vor fi fost și în țara Gadarenilor doi!

În scurt, să ne aducem aminte că intenția celui rău e să ne facă întotdeauna să credem că ceea ce ne învață este bine.

El ne zice: Nu vezi că ai dreptate? Vine în numele dreptății.

Alteori ne spune:

Nu-i așa că cutare te-a jignit?

- Sigur, spui tu în conștiința ta.

- Nu e drept atunci să-l jignești și tu?

E drept, spui tu din nou, în conștiința ta.

-Atunci fă dreptate și jignește-l, te îndeamnă el.

Textul care ne relatează toate aceste evenimente e mai degrabă incomod pentru predicator. Am căutat, medităndu-l, să văd cum l-au tratat alți predicatori mai recent și, vă spun drept, nu l-am prea găsit tratat. Predicatorii se feresc de obicei să intre în detaliile întâmplării. Fac amintire de ea și pe urmă vorbesc despre speranță, alții despre mântuire, alții găsesc o temă pe care o leagă ușurel de tema centrală, și deviază cu bună știință de la tema propriu-zisă.

Cu toată dificultatea și cu toată incomoditatea unui asemenea text, și vă veți convinge de îndată că e așa, eu mi-am zis că, totuși, trebuie să vă spun ceva despre el, pentru că e foarte necesar să știm cum să ne clarificăm câteva lucruri în legătură cu cele petrecute.

Să ne amintim textul Evangheliei în întregime:

"Și trecând pe acolo, în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi demonizați, care ieșeau din mormânt, foarte cumpliți, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea. Și iată au început să strige și să zică: Ce este nouă și Ție, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești? Departe de ei era o turmă mare de porci, păscând. Iar demonii îl rugau zicând: Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci. Și le-a zis: Duceți-vă. Iar ei, ieșind, s-au dus în turma de porci. Și iată, toată turma s-a aruncat de pe țărm în mare și a pierit în apă. Iar păzitorii au fugit și, ducându-se în cetate, au spus cele întâmplate cu demonizații. Și iată toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să treacă din hotarele lor. Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa" (Matei 8, 28; 9, 1).

Așadar, pe malul celălalt, care nu mai era în Israel, L-au întâmpinat doi bărbați îndrăciți care trăiau prin morminte și care spăimântau pur și simplu populația. Vă întrebați: cum adică trăiau în morminte? *Trebuie să știți că mormintele pe vremea aceea, și acum în unele părți din Orient, nu erau și nu sunt săpate în*

adâncime, ci în dealuri sau în stânci, cum ai săpa o peșteră, așa încât se intra în ele așa cum ai intra într-o cameră, la nivelul pământului.

Aceasta este toată întâmplarea. Nu e vorba de o parabolă. E o minune. Spuneam că tema e incomodă pentru predicator. De re? Pentru că trebuie să vorbească despre diavol. Știți că în Vechiul Testament evreii nu pronunțau numele lui Dumnezeu, din respect și din teamă. Nu-i spuneau pe numele adevărat, Iahve, ci I-l schimbau, zicându-I Adonai sau în multe alte feluri, numai să nu I-l pronunțe pe cel adevărat.

Noi, creștinii, printr-o tradiție orală, prin obicei, ne ferim să pronunțăm numele diavolului. Îi schimbăm acestuia numele. Ni se pare că numai pronunțându-i numele îl invocăm, și e în stare ca numai auzindu-si-l pronunțat să ne facă rău, să se considere chemat!

Noi vom trece peste această tradiție care e foarte aproape de a deveni superstiție, deși nu e chiar o superstiție. Poporul îi zice: "Cel rău", "Ducă-se pe pustii", "încornoratul", "Întunecatul", și chiar Mântuitorul în rugăciunea "Tatăl nostru" i-a zis "Cel rău" sau "Cel viclean". Și Sfânta Scriptură îl numește "*stăpânitorul morții*" (Evrei 2. 14), "*potrivnicul*" (Matei 13, 19), "*dușmanul*" (Viatei 13, 19), "*mincinos și tatăl miciunii*" (Ioan 8, 44).

Întorcându-ne la minunea săvârșită cu îndrăciții, să ne punem mai înainte câteva întrebări.

Vorbind în termeni moderni, **care este diagnosticul pe care l-a pus Mântuitorul acestor doi bolnavi, dacă erau doi?** Căci în limbajul modern erau desigur doi bolnavi mintal. Le-a pus un diagnostic spiritual. A socotit că a intrat diavolul în ei. Poate că Evanghelistul Matei n-a fost de față la întâmplare și povestindu-i-sc vorbirea la plural a demonizatului, și-a imaginat că au fost doi. E o simplă ipoteză, dar e sprijinită și pe faptul că la Matei lipsește episodul cu "Legheonul". Tot timpul par a vorbi cei doi îndrăciți, de aceea pluralul. Și mai este ceva: La Marcu și Luca, demonizatul vorbește la început la singular: "Ce este între mine și Tine, Iisuse", și numai după ce demonii s-au identificat ca Legheon au început a vorbi la plural. Aceasta din urmă vorbire, auzind relatarea prescurtată, l-a putut induce în eroare pe Matei și a simplificat totul imaginând doi demonizați. În felul acesta, lipsindu-i episodul cu Legheonul, cu doi demonizați vorbirea la plural devenea plauzibilă. Altfel, numai dacă ar fi reținut și obiectul cu Legheonul, vorbirea la plural ar fi fost plauzibilă. Așadar, diagnosticul Mântuitorului a fost un diagnostic spiritual, nu unul medical. Nu i-a considerat nici epileptici, nici nebuni, alienați mintal, ci îndrăciți.

A doua întrebare care ni se impune cu privire la textul acesta, este următoarea: ***de ce a acceptat Mântuitorul cererea diavolilor ca să intre în porci și să-i arunce pe aceștia în mare?*** Unii dintre interpreți spun că Mântuitorul le-a acceptat cererea pentru că proprietarii țineau porcii numai pentru comerț, nu pentru nevoile lor. Nu poate fi așa. Comerțul, când e cinstit, e și el permis de Dumnezeu, fiind printre ocupațiile îngăduite și necesare. Mântuitorul le-a îngăduit cererea făcându-le o favoare în schimbul ieșirii din oameni, din alte rațiuni, și anume pentru ceea ce voia să învețe prin aceasta. El știa că vor veni cei din cetate. Știa că cei din cetate vor fi nemulțumiți. Și cei din cetate au venit.

Să ne punem acum în legătură cu aceasta și cea de-a treia întrebare: ***de ce au venit cei din cetate și L-au rugat să plece din hotarele lor?*** Înțelegem din textul Scripturii că L-au rugat frumos, n-au țipat la El. Nu l-au dat un ultimatum violent. L-au rugat frumos, pentru că deja se temeau de El. Văzuseră ce putere are și se temeau să nu facă și cu ei ceva. Dar dacă au văzut ce putere are, și dacă au văzut că era de la Dumnezeu, atunci de ce totuși L-au rugat să plece din hotarele lor?

Cred că, de fapt, aceasta este întrebarea cea mai importantă, pe care trebuie să ne-o punem. Una din ipoteze - căci ne aflăm pe terenul ipotezelor - ar fi și aceea că L-au rugat să plece din hotarele lor, pentru că nu puteau suporta nefirescul. Nu puteau suporta supranaturalul. Nu puteau suporta ceva care ieșea din obiceiurile, din viața lor de toate zilele. Dacă astfel de lucruri supranaturale s-ar fi petrecut cu ei în fiecare zi, aceasta le-ar fi dat toată existența peste cap. Ei nu știau să trăiască decât în limitele firescului cu care erau obișnuiți. De aceea L-au rugat să plece din hotarele lor. Îi incomoda. Cu unul ca El toate surprizele erau posibile. Acum își pierduseră doar porcii, dar cine știe ce li se mai putea întâmpla!

Oare noi ce-am fi făcut în locul lor? Cred că și noi am fi făcut tot așa. Și noi suntem obișnuiți să trăim în viața firească, așa cum este ea, viața noastră de toate zilele. Să ne imaginăm că ar trebui să trăim într-o atmosferă de supranatural în fiecare zi, cu niște evenimente ce ar fi permanent de dincolo de natură. De pildă, să ne imaginăm că permanent cineva, sau unul altuia, ne-am citi în suflet. Ar fi comod? Ar fi de suportat? Să ne imaginăm că ar fi cineva între noi care ar putea răsturna tot ce afirmăm noi, sau ce plănuim cu gânduri egoiste, sau care ne-ar spune pe față păcatele, sau care ar putea să ne pedepsească imediat pentru păcatele pe care le facem! Tot așa și ei: n-au putut suporta nefirescul.

Așa e lăsat de la Dumnezeu, ca noi să ne trăim viața cu voința noastră, să ne construim liberi destinul nostru. Suntem aici într-un proces în care dispuneam de voința liberă și de toate mijloacele ca să ne pregătim noi înșine

viitorul, și mântuirea, sub ochiul nevăzut al lui Dumnezeu, dar sub ochiul care nu intervine direct. Dacă ar interveni direct, așa cum a intervenit acolo, ne-ar deranja. E așa lăsat să fie de la Dumnezeu. Ne obținem mântuirea printr-un proces lent și firesc, acționând cu voința noastră, făcând virtutea, lăsându-ne prinși uneori de păcat, îndreptându-ne, dar într-un anumit firesc al lucrurilor. Așa ne mântuim. Nu suntem mântuiți obligatoriu, nici siliți, nici constrânși.

Mi-aș îngădui aici o mică digresiune. Unii dintre falșii profeți de azi atrag credincioși de-ai noștri, dându-le asigurarea: "Veniți la noi, că la noi sunteți mântuiți acum". Când îi întrebi: "De ce te-ai dus acolo?", așa răspund: - "Pentru că sunt mântuit". O mai mare înșelăciune decât aceasta nici că se poate. Pentru că nimeni nu e mântuit aici și acum, o dată pentru totdeauna. Asta ar însemna că unul ca acesta nu mai are nimic de făcut pentru mântuirea lui. Cel care îi dă această asigurare nu are de la nimeni un asemenea mandat, ci promite numai pentru a atrage adepți.

Se răstălmăcește jertfa izbăvitoare pentru toți, a lui Iisus Hristos, neținându-se seama de faptul că ea trebuie însușită de fiecare prin credință și fapte bune, pe tot parcursul vieții pământești.

Mântuirea se câștigă. Mântuirea se dobândește cu voință, cu fapte bune și cu ajutorul harului lui Dumnezeu, în Biserică, prin tainele Bisericii, nu în afara Bisericii. Sfântul Ciprian a spus o dată pentru totdeauna cuvântul care a rămas valabil de-a lungul istoriei: Extra Ecclesiam nulla salus. - În afară de Biserica nu este mântuire.

Că vom fi mântuiți, numai Dumnezeu ne-o va spune, atunci când vom da socoteală, atunci când ne vom întâlni cu El. Noi putem spune în virtutea darului care ni s-a dat ca episcopi și preoți, doar: "ești iertat", după spovedanie, dar nu și pentru păcatele viitoare, cum fac ispititorii moderni. Ei oferă o mântuire ușoară și așa îi înșală pe mulți cărora le convine o mântuire ușoară. Ei desființează de fapt păcatul, căci îl socotesc iertat chiar înainte de a fi săvârșit!

Dar să ne întoarcem la ceea ce ne-am propus de la început. Mulți creștini nu numai în vechime, dar și astăzi, își pun întrebarea: **Există diavol? Dacă există Dumnezeu, de ce există și diavol?** Acelora care își pun această întrebare, răspunsul le este absolut necesar.

Și Vechiul Testament, și Noul Testament, și Mântuitorul însuși, și toți Apostolii care au auzit învățătura Lui, atestă existența diavolului. Mântuitorul îl scotea din atâția îndrăciți. În Cartea Iov, însuși Dumnezeu se

angajează într-un adevărat dialog cu diavolul (Iov I, 6-12; 2, 1-7). **După cum afirmă teologia creștină, există o lume materială, dar există și o lume spirituală.**

În afară de îngerii buni, mai există unul cu ceata lui, care la început era și el înger luminat. Se numea chiar luceafăr. Era unul care strălucea, dar care a vrut să fie, cum ne spune Scriptura - "ca Dumnezeu" - a vrut să fie egal cu Dumnezeu, și atunci a căzut (Luca 10, 18). Acesta este cuvântul pe care îl întrebuințează Scriptura: a căzut din demnitatea de înger luminat. Și a rămas numele lui, Lucifer, ca nume peiorativ, de întuneric, nu de lumină. Lucifer înseamnă diavolesc, satanic. Toată lupta Bisericii, toată lupta creștinismului nu este altceva decât apărarea și eliberarea de acest rău, fiindcă el este izvorul răului, el este cel care face răul, și mai ales cel care îndeamnă la rău. **Dar are el cu adevărat vreo putere? Ce face, care este menirea lui?**

Diavolul este cel care împarte, Cel care dezbină, cel care pune lucrurile să se ciocnească între ele, cap în cap, cel care organizează împotrivirile, părțile una împotriva celeilalte. Acesta este rolul lui. Înger căzut, așa, că dintr-o răzbunare împotriva lui Dumnezeu, caută să-i facă pe toți să cadă! Mulți păcătoși se bucură când își asociază pe alții la păcatul lor. Parcă li-l justifică. Parcă li-l micșorează. Își aranjează o tovărășie în executarea pedepsei! *Toate cuvintele din limba noastră precum: ispită, păcat, rău, cădere, înșelăciune, toate sunt legate de existența diavolului. Iată de ce noi creștinii nici nu prea îndrăznim să-i pomenim numele cel adevărat.*

Are el o putere reală? Nu are putere reală. Și aici este de fapt taina pe care trebuie s-o știe toți creștinii. **Unii tind să creadă că are o putere egală cu a lui Dumnezeu, și că dispune de destinele noastre. Ei bine, nu este adevărat. El are numai atâta putere câtă îi dăm noi. Aceasta trebuie s-o știm toți. Dumnezeu îi îngăduie existența pentru a ne pune la încercare libertatea. Diavolul ne îndeamnă, dar nu ne poate obliga.** Nu are putere decât de a înșela, de a induce în eroare, de a-i păcăli pe cei slabi. El mai pare a avea putere împotriva noastră uneori, dar atunci înseamnă că Dumnezeu i-a dat slobozenie, că în cazul lui Iov. Dar el n-a putut face mai mult decât i-a fost îngăduit. Nici împotriva lui Iov n-a putut face nimic, atâta vreme cât Iov nu i-a acceptat propunerile. **Dar din aceea că Dumnezeu îi îngăduie existența, trebuie să înțelegem că el are un rost în economia mântuirii noastre. E un termen necesar în educația existenței noastre. Chiar dacă nu-i înțelegem în întregime rostul.**

- ✓ Poate că are rostul de a ne încerca credință.
- ✓ Poate că are rostul de a ne pune voința la încercare.

- ✓ *Poate că are rostul de a face din noi oameni responsabili, stăpâni pe voința noastră, pe puterea noastră.*

Nu suntem niște roboți, condiționați de un duh rău, tot așa cum nu suntem condiționați nici de duhurile bune, care ne îndeamnă la bine. **Suntem ființe vii, cu voință și cu simțire.** Dumnezeu a lăsat să existe acest control al voinței noastre, prin care ne verificăm, așa cum aurul se verifică prin diferiți acizi. Acizii sunt răi, dar ei verifică aurul. Acizii în ei înșiși nu au nici o valoare, dar de vrei să afli dacă un obiect e de aur adevărat, te duci la un atelier și rogi să ți-l controleze. Îl controlează cu niște acizi. Dacă aurul e curat, acizii nu-l ating; dacă nu e aur, acizii îl oxidează și se vede de îndată că nu e aur curat. Cam așa e și aici. Dacă sufletul e de aur curat, diavolul nu-l atinge. Repet: el are atâta putere, cât îi dăm noi.

Că trebuie să ne fie teamă de el, trebuie să ne fie teamă, ca să nu ne înșele, dar nu trebuie să ne fie teamă până la măsura în care să credem că el dispune de viața noastră.

Cum e diavolul? Învățătura creștină ne spune că e o ființă spirituală, deci nu e ființă corporală. Poate însă, așa cum îngerii pot apărea uneori în chip trupesc, să apară și el în chip trupesc.

Tradiția noastră creștină ne spune că dispune de multe posibilități de înșelare.

- ❖ *Cu cel deștept e deștept,*
- ❖ *cu cel prost e prost.*
- ❖ *Poate apărea sub chip frumos și fascinant, ne poate capta din literele unei cărți, scrise sub influența lui, dar îndeosebi, fiind ființă spirituală, lucrează împotriva noastră prin spirit. Adică șoptește spiritului nostru, șoptește gândului nostru, șoptește inimii noastre: ia-o pe aici, nu pe acolo. E un sfătuitoare care se îmbie singur și care ne asigură întotdeauna că ne vrea binele. Ne favorizează plăcerile, bucuriile, dar întotdeauna pe cele care nu se pot căpăta în chip firesc, deschis și cinstit.*

Are el într-adevăr atâta putere, încât să poată fi mai tare decât Dumnezeu, când ne ispitește cu sfatul lui? În nici un caz, nu. Acest lucru trebuie să fie clar pentru absolut toți creștinii. Diavolul nu este mai tare decât Dumnezeu. **E mai tare numai atunci când îl acceptăm noi, când îl ajutăm noi. Deși noi avem tendința inversă, de foarte multe ori, aceea de a da vina pe el! Vrând să ne disculpăm de greșelile noastre, spunem - și câți dintre noi n-o facem - "M-a ispitit diavolul", ca și cum el ar fi responsabilul universal.**

În legătură cu această circulă nu chiar o apoftegmă, nu chiar o zicală a Sf. Părinți, dar un fel de glumă monahală dacă vreți, care mi se pare foarte potrivită cu cele despre care vorbim.

Se știe că în postul mare, peste tot, dar mai ales în mănăstiri, nu se mănâncă nici carne, nici ouă, și nu e voie în anumite zile, în unele mănăstiri, să se facă mâncare gătită la foc. La o mănăstire însă, într-o chilie, starețul a descoperit pe un frate cocând un ou la lumânare. Găsindu-l, călugărul a zis cu smerenie și căință: "Iartă-mă, Părinte Stareț, diavolul m-a dus în păcat". Și atunci se spune că de după cuptor s-a auzit o voce: "Nu, nu, nu! Asta nici eu n-am știut-o! Am învățat-o acum de la fratele!"

Nu e cu dreptate, așadar, să dăm vina pe el întotdeauna! ***Dar cum lucrează el totuși?***

- Printre altele, ne prezintă răul sub chipul binelui.
- Dar chiar atunci când ne îndeamnă la bine, o face cu scop rău.
- Și mai e ceva. Un mare scriitor elvețian, Denis de Rougemont, spunea că cea mai mare viclenie a diavolului - să fim foarte atenți, pentru că mie mi se pare că e o definiție extraordinară - "Cea mai mare viclenie a diavolului e să ne facă să credem că nu există diavol". Și nu zic oare mulți adesea: *Vedeți-vă de treabă, nu există diavol!*" El îi îndeamnă la așa ceva.

Merge până la a se nega pe el însuși. Numai să câștige. ***Dar ce interes are el să se nege? Ce interes are el să ne facă să credem că nu există?*** Are mare interes. Dacă nu crezi că există diavol, e foarte ușor să crezi că nu există nici Dumnezeu. Și desigur diavolul știe ce a zis Dostoievski, marele scriitor rus din secolul al XIX-lea: *Dată nu există Dumnezeu, atunci totul e permis. Și dacă nu există diavol, tot așa, totul e permis! Și dacă totul e permis, înseamnă că putem face din alb negru, înseamnă că putem da răului nume de bine, înseamnă că nu mai există nici un criteriu moral și nici o responsabilitate. De aceea se neagă diavolul pe el însuși!*

Oricât nu ne-ar conveni existența diavolului, are și el un rost. El inspiră teamă de destinul nostru veșnic, ne ține în gardă. Aprobându-ne pornirile rele, aflăm că ceea ce aprobă el e ceea ce nu trebuie să facem. El se simte rău și descoperit când e cunoscut că există. Dacă nu e cunoscut și recunoscut, se simte bine. Atunci el e cel tare. E tare când e negat. Atunci atacă din umbră. Deci țineți minte: "Cea mai mare viclenie a diavolului e să ne facă să credem că nu există diavol".

O altă însușire și preocupare a lui este să se ocupe cu predilectie de cei cu o

viață spirituală înaintată. De aceea se spune că diavolul e mai periculos pentru credincioșii virtuoși, decât pentru cei păcătoși. Și dacă stăm și ne gândim bine, e chiar așa. Cel păcătos știe că e păcătos, și se va pocăi. Va face totul ca să scape de păcatele lui, pentru că le recunoaște. Dar cel care se pretinde virtuos, acela nu-și mai recunoaște păcatele. Pe acela diavolul pune mâna mai repede. *De aceea Sfinții Părinți vorbesc de o "cădere în sus" oricât de paradoxală ar fi expresia, sau de o "cădere de-a dreapta" sau de o "cădere prin sfințenie".* De ce? Fiindcă aceasta, virtutea, dacă nu e bine ținută în frâu, duce la mândrie. Omul cade din starea de smerenie. Și în clipa când a căzut din smerenie, e gata. A intrat în brațele celui rău!

Sunt din aceia care cred că dacă s-au abținut de la păcate o vreme, gata, au și devenit sfinți. Sunt din aceia care-și iau în serios unele visuri, unele vedenii, neștiind să deosebească duhurile, și neștiind că Lucifer se poate preface și în înger al luminii (Iisus Cor. 11, 14). Și cred că vedeniile și visurile lor sunt de la Dumnezeu și se pretind sfinți, pentru că le-a arătat Dumnezeu asemenea semne. *Or, Sfinții Părinți, experimentați în lupta duhovnicească, spun: refuză orice vedenie. Refuzaă orice vis care ți s-ar părea de la Dumnezeu. Nu se va supăra Dumnezeu că L-ai refuzat. Pentru că în felul acesta te aperi de "celălalt".*

Se cunoaște din istoria vieții duhovnicești că s-a arătat diavolul unui călugăr tânăr dar foarte îmbunătățit, povățuindu-l mereu la bine, până când acesta s-a încredințat că duhul care-i vorbește și care i se arată este un duh bun, trimis de Dumnezeu. După ce s-a încredințat de aceasta, duhul care acum se materializă, i-a șoptit într-o zi: Iată, tu ești drept și ești bun, iar duhovnicul tău te persecută, într-adevăr, duhovnicul îl pune la anumite probe spirituale ca pentru începători. Ceea ce s-a dovedit a fi fost tocmai ceea ce îi trebuia lui, pentru că începuse să cârtească. Duhul îi tot spunea: ești virtuos, ești sfânt. Duhovnicul greșește. Din ură și gelozie se poartă așa cu tine. Mergi la el și, dacă și de data aceasta te va ocări, să știi că e diavolul întrupat. Omoară-l! Și așa a făcut, nedându-și seama că ascultă tocmai de diavol.

Iată cum diavolul a obținut până la urmă ceea ce a dorit. Și-a condus planul cu răbdare și inteligență încât, prin cultivarea virtuții dar și prin creșterea mândriei, a înaltei păreri de sine, l-a dus pe monah la căderea cea din urmă. Rezultatul l-a interesat, și l-a obținut. De aceea Sfinții Părinți îndeamnă: "Refuză orice vedenie". Sau, când ai așa ceva, du-te și te mărturisește și sfătuiește-te cu un duhovnic bun, încercat. Căderea prin înalta părere de sine e una din ispitele și vicleniile diavolului.

Să ne observăm o clipă pe noi înșine, fără să mai luăm aminte în dreapta sau în stânga. Îndată ce începem să ne apărăm de păcate, să nu le mai facem, îndată ce suntem cât de cât mai activi în credința noastră, îndată ce ne facem

datoriile către aproapele, tot atunci începe, la etajul de sus, în mintea noastră, părerea de sine că am și ajuns drepti. În loc însă să rămânem smeriți și cu grijă sporită de a ne vedea de noi înșine, începem să ne comparăm. Zicem: Nu sunt ca celălalt! Începem să-i judecăm pe ceilalți, să fim aspri cu ei, să le dăm lecții, cu acum prefăcută smerenie. Aceasta nu înseamnă că nu trebuie să-i îndemnăm pe alții la bine, dar să n-o facem comparându-i cu noi și acordându-ne nouă un drept de judecată asupra lor. Când începem să ne comparăm, trebuie să știm că am început nu să urcăm, ci să cădem.

Păcatul mândriei e un păcat subtil, fiindcă atacă sufletul, conștiința. **Mândria - spune cineva - începe în momentul în care cineva își atribuie meritele pe care într-adevăr le are, în loc să le atribuie lui Dumnezeu, dătătorul tuturor darurilor.** Mândria e păcatul virtușilor, tot așa precum smerenia poate fi virtutea păcătoșilor. La rădăcina mândriei există întotdeauna o măreție reală. A face istoria orgoliului omenesc, s-ar reduce la a enumera diversele feluri în care omul a încercat să se așeze în locul lui Dumnezeu. Există orgolii personale, orgolii de grup, tot felul de orgolii. Există și un orgoliu al libertății absolute, menit să ne facă egali lui Dumnezeu. Kirilov din Posedații lui Dostoievski credea că singurul mijloc de a-și afirma libertatea absolută era să se sinucidă, ca să arate că poate s-o facă, deci că se poate ridica chiar împotriva vieții, deci că nu Dumnezeu era cel mai puternic! Numai că Kirilov uita că nu putea omorî sufletul! (vezi despre acestea Nolle peche d'orgueil, de Jacques Madaule, în L'homme et le peche, Paris, 1938).

Dar cum ne verificăm în asemenea situații în care, crezând că urcăm, de fapt cădem? Ne verificăm printr-un duhovnic bun. Lupta spirituală este de mare finețe. Există și o cădere prin smerenie. E greu s-o depistezi. Ea se întâmplă acelorora care sunt gata să se smerească din toate punctele de vedere, dar care încet, încet, încep să se laude cu smerenia. În clipa în care ai început să te lauzi cu smerenia, din clipa aceea ai încetat de a mai fi smerit.

Casian Romanul, sfântul nostru din Dobrogea, credea că singurul mijloc de a se verifica cel bănuît de asemenea gânduri, e să se sfătuiască degrab cu un duhovnic. Altul vede mai limpede în noi, decât noi înșine, în asemenea cazuri. **Dar urmând un sfat al lui Avva Moise, Sfântul Casian atrage atenția să-l alegi bine pe cel cu care te sfătuiești. "Să nu-ți destăinui gândurile oricui ți-ai ieși în cale, ci să te vestești bătrânilor duhovnicești, care au darul deosebirii și nu celor ce nu-s decât albiți de vreme" (Filoc, ed. rom. I, p. 138).** Deci nu oricărui cap alb! Ci unui cap duhovnicesc, bine experimentat în cele sufletești.

Diavolul lucrează cu viclenie și în chip nevăzut. Asupra minții, asupra inteligenței noastre. Fiindcă are cunoștințe. E un bun filosof. E bun logician. Se vrea și bun teolog, și astfel ajunge să-i învețe pe atâția să interpreteze sucit

Scriptura, și să-i rupă de la Biserica lui Hristos. Am arătat că uneori se arată și în chip văzut. Am citit undeva o istorioară care poate să fie adevărată. O istorioară cumplită:

Un adolescent mai ciudat și mai curios decât alții a auzit că cineva s-a spânzurat. Și ce și-a propus el, rămânând singur în casă? A legat o frânghie de geam, deci nu de ceva de sus, ci la nivelul capului lui, și-a pus-o de gât și a început să tragă, ca să vadă cum e când te spânzuri, urmând bineînțeles să meargă cu experiența până în momentul când ar fi socotit că devine periculoasă. A început să tragă încet, încet, apoi mai tare, apoi tot mai tare și la un moment dat, a început să țipe, înfricoșat de moarte.

Mama care era în bucătărie a intrat în camera lui și l-a văzut trăgând, trăgând cu disperare ca să-și sugrume gâtul prin strânsoarea funiei. A luat repede un cuțit, a tăiat legătura și eliberându-l l-a întrebat. Ce e cu tine? Ce faci? Ce s-a întâmplat?

El i-a povestit: din curiozitate am vrut să văd cum e când te spânzuri, cum a făcut cutare, dar n-am vrut să merg până la capăt. La un moment dat însă, a apărut în fața mea cineva cu o furcă de fier, pe care o îndrepta către mine în așa fel, încât să mă străpungă și eu eram nevoit să mă retrag din ce în ce mai mult ca să mă apăr, și am țipat pentru că am văzut că, pe măsură ce mă feream de furca lui, se strângea lațul în jurul gâtului și nu mai aveam nici o scăpare. Când ai intra tu, a dispărut.

Dar să revenim o clipă la ceea ce spuneam la început, anume că **cea mai mare viclenie a diavolului e să ne facă să credem că nu există diavol**. Bunii creștini nu se lasă înșelați de această viclenie.

Ei bine, în cazul acesta diavolul își schimbă tactica. Atunci îl învață pe creștinul respectiv că într-adevăr există. Dar îi strecoară o altă viclenie. Îi spune: eu sunt vinovat de toate. Eu îndemn la rău. Eu port toată răspunderea. Voi sunteți victime, nu sunteți vinovați. Așadar te disculpă. Zice mereu: Dă vina pe mine. Tu n-ai nici o vină!

Am mai vorbit despre aceasta, la început, când arătam că unii tind să arunce toată vina pe diavol. Ceea ce vreau să precizez acum, e că diavolul însuși te disculpă.

Disculpându-te, se inculpă el. O face însă din viclenie și înșelătorie, fiindcă știe că oricât s-ar inculpa pe el, n-are nici o importanță, dar disculpându-te pe tine, te lasă în păcat. Nu te mai pocăiești, căci zici: unde nu există libertate,

nu există responsabilitate! Dacă diavolul e vinovat, atunci eu nu mai sunt vinovat. El m-a silit. Eu n-am nici o răspundere!

Și la aceasta, așadar, se cere atenție, mai ales din partea celor care îl știu că există, dar îi exagerează puterea.

A crede că putem depista toate manevrele celui rău în câteva cuvinte, ar fi a ne înșela pe noi înșine. Toate cărțile de spiritualitate sunt cărți de demascare a metodelor lui. Sunt cunoscute, dar sunt multe. Nu trebuie însă să ne lăsăm doborâți de mulțimea lor și de neputința noastră. Pentru cei înțelepți sunt de ajuns câteva principii și criterii generale, printre care rugăciunea și sfătuirea cu duhovnicul rămân esențiale.

În afară de cele amintite mai înainte, *îmi aduc aminte că C.S. Lewis povestește că un diavol era foarte îngrijorat că un om pe care avea sarcina să-l pregătească pentru iad, începuse să meargă la biserică. Atunci diavolul i-a scris o scrisoare lui Satan, întrebându-l ce să facă. Acesta i-a răspuns să nu se neliniștească, dar să se țină mereu de omul lui. Chiar și în biserică.*

"Fă-l să ie preocupe de lucruri mărunte", l-a sfătuit Satan cel Mare. "Fă-l să gândească, de pildă, că paraclisierul e un ipocrit, că cutare are pantofii scâlțiați, că cutare doamnă e îmbrăcată excentric, că preotul n-are voce frumoasă, și așa mai departe. În felul acesta nu se va mai concentra în rugăciune". Iată-l, așadar, și în biserică, și cu ce nimicuri! Dar cu nimicuri care risipesc atenția credinciosului de la slujbă.

Iată, am analizat câteva din tacticile duhului celui rău. **Dar țineți minte: el nu poate împotriva noastră nimic, decât în măsura în care ne învoim cu propunerile lui. E mai mare Dumnezeu.**

Cum ne apărăm de el? Ne apărăm crezând în Dumnezeu, crezând în ajutorul lui Dumnezeu. Ne apărăm prin semnul crucii. De altfel și în viața noastră creștină și de toate zilele, ori de câte ori suntem confrunțați cu un rău, cu o nenorocire, ori de câte ori simțim că un duh rău vrea să ne ducă în ispită, facem semnul crucii și ne eliberăm. Toți am încercat acest lucru și îi știm darul și puterea.

De ce crucea? Pentru că pe cruce s-a jertfit Mântuitorul pentru noi, și a făcut din cruce mijlocul ispășirii noastre, și ajutorul nostru permanent, în toată viața noastră, prin Iisus Hristos.

Ori de câte ori, deci, vom fi în astfel de primejdii, asaltați de gânduri rele, să știm că un duh rău ne dă ocol. Și să știm că dacă facem apel la Crucea lui Hristos, la jertfa lui Hristos, vom fi eliberați.

Să zicem așadar, întotdeauna: *"Doamne, armă asupra diavolului crucea Ta o ai dat nouă, că se întunecă și se îngrozește, nesuferind a căuta spre puterea ei".*

Mitropolitul Antonie (Plămădeală) al Ardealului (1) - Predică la Duminica a V-a după Rusalii - Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei

Ținutul sau țara Gadarenilor, sau Gherghesenilor era dincolo de Marea Galileii. Iisus trecu marea împreună cu ucenicii și fusese o trecere cu peripeții. A fost nevoie de intervenția Lui ca să potolească o furtună care amenința să răstoarne corabia. N-au apucat să pună bine picioarele pe pământ, că iată ce s-a întâmplat: *„Și a venit de cealaltă parte a mării în ținutul Gadarenilor. Iar după ce a ieșit din corabie, L-a întâmpinat îndată, din morminte, un om cu duh necurat, care își avea locuința în morminte și nimeni nu putea să-l lege nici măcar cu lanțuri. Pentru că de multe ori fiind legat în obezi și în lanțuri, el rupea lanțurile și obezile, le sfărâma și nimeni nu putea să-l potolească; și neîncetat noaptea și ziua era prin morminte și prin munți, strigând și tăindu-se cu pietre. Iar văzându-l de departe pe Iisus, a alergat și s-a închinat Lui. Și strigând cu glas puternic a zis: Ce este între mine și Tine, Iisuse, Fiule al Iui Dumnezeu Celui Preaînalt? Te jur pe Dumnezeu să nu mă chiniești. Căci îi zicea: Ieși duh necurat din omul acesta. Și l-a întrebat: Care îți este numele? Și l-a răspuns: Legiune este numele meu, căci suntem mulți. Și îl rugau mult să nu-i trimită afară din acel ținut. Iar acolo, lângă munte, era o turmă mare de porci, care păștea. Și L-au rugat, zicând: Trimite-ne pe noi în porci, ca să intrăm în ei. Și El le-a dat voie. Atunci, ieșind, duhurile necurate au intrat în porci și turma s-a aruncat de pe țărnul înalt, în mare. Și erau ca la două mii și s-au înecat în mare. Iar cei care-i pășteau au fugit și au vestit în cetate și prin sate. Și au venit oamenii să vadă ce s-a întâmplat. Și s-au dus la Iisus și au văzut pe cel demonizat șezând jos, îmbrăcat și întreg la minte, el care avusese legiune de demoni și s-au înfricoșat. Iar cei ce au văzut le-au povestit cum a fost cu demonizatul și despre porci. Și ei au început să-L roage să se ducă din hotarele lor. Iar intrând El în corabie, cel ce fusese demonizat îl*

ruga ca să-l ia cu El. Iisus însă nu l-a lăsat, ci i-a zis: Mergi în casa ta, la ai tăi și spune-le câte ți-a făcut ție Domnul și cum te-a miluit. Iar el s-a dus și a început să vestească în Decapole câte i-a făcut Iisus lui; și toți se minunau” (Marcu 5, 1-20).

Am putea înțelege că acesta a fost singurul motiv pentru care Iisus a venit în țara Gadarenilor, căci, după spusa evangheliștilor, s-a întors de îndată în Capernaum (Matei 9, 1; Marcu 5, 21; Luca 8, 37).

Trei din cei patru evangheliști relatează întâmplarea. Noi vom urma mai ales textul lui Marcu, deoarece acesta s-a citit astăzi. Ne vom opri asupra câtorva amănunte care cer în chip deosebit o tâlcuire.

Vedem din text că, mai întâi, demonizatul văzându-L pe Iisus de departe, „a alergat și s-a închinat Lui”. Din cele ce urmează în desfășurarea întâmplării, această „închinare” pare fără sens, pentru că îndată după aceea „a strigat cu glas mare: Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt? Te jur pe Dumnezeu să nu mă chinuiești”.

Nu. Nu era chiar fără sens. Omul era, în înțelesul de azi și dintotdeauna, nebun. Locuia prin morminte și nu-și controla actele, așa încât de multe ori era legat de consăteni „cu obezi și cu lanțuri”.

Va trebui să le luăm pe rând pe toate.

Ce erau lanțurile știm. Erau ca și azi. Ce erau obezile, știm din istorie. Se practicau ca pedeapsă în vechime. Se legau picioarele între două lemne grele cu câte două semicercuri tăiate la mijloc, care prindeau între ele gleznele picioarelor, așa încât cel legat nu mai putea face nici o mișcare. Dacă stătea liniștit, legătura nu era dureroasă, dar nemișcarea era desigur resimțită totuși și fizic și moral. Dacă se mișca, devenea dureroasă pe loc.

Astfel de pedepse erau temporare și nu erau mijloace de executare a unei condamnări la moarte. Puteau fi premergătoare unei execuții, pentru ca cel condamnat să nu fugă. Iată, din Evanghelie aflăm că și nebunii erau imobilizați tot prin acest mijloc.

Acesta din Gadara era acum liber. Probabil fugise pentru că ni se spune că „rupea lanțurile și sfărâma obezile și nimeni nu putea să-l domolească”.

Să observăm mai întâi că evangheliștii îl cunoșteau sau, dacă nu, s-au informat după aceea asupra trecutului lui. Descriind ceea ce a urmat, au dorit să dea întâmplării o anumită consistență și așa au intrat în biografia „eroului”, atât cât

au crezut necesar. Arătarea stării lui era necesară, pentru a putea fi pusă în contrast cu vindecarea.

Dar să mai observăm că bolnavul nu era un nebun oarecare, suferind doar de o boală a minții. Avea o putere extraordinară. Inimaginabilă.

În mod normal nici lanțurile, nici obezile nu se pot rupe. E cu totul exclus. Puterea bolnavului se explica altfel. Nu le rupea el ci, fiind posedat, le rupea duhul rău din el. Deci nu era un nebun pur și simplu, cum s-ar putea crede. De altfel Iisus a știut de îndată că așa era. Când l-a văzut venind și închinându-I-se, L-a văzut pe cel ascuns în el care venea să-L înșele. O închinare și gata. Putea obține sfârșitul întâlnirii. O închinare falsă desigur. Dar și această închinare era un semn că „nebunia” omului nu era „nebunia” lui, a minții lui. Era prea cuminte, dacă omul era cu adevărat nebun!

S-a dovedit de îndată că așa fusese. Când Iisus, sesizând stratagema, i-a zis: „Ieși duh necurat din omul acesta” (versetul 8), de îndată l-a părăsit evlavia cu care se închinase! A țipat: „Ce ai cu mine...?” Acum în conversație cu Iisus a intrat în mod deschis duhul rău din omul din fața lui Iisus.

Vom rămâne o clipă asupra supărării duhului rău: „Ce ai cu mine?”. Duhului i se părea că are un domeniu al său în care nimeni nu se putea amesteca. Avea și el libertatea lui de acțiune, așa cum o avuseseră toți îngerii care, urmând pe Lucifer, căzuseră din starea de îngeri luminați. Rămăsese cu libertatea. Dar libertate avea și omul. Și demonul i-o anulasă. Îl poseda. Adică îl stăpânea, îi interzicea libertatea personală. Omul nu se putea manifesta pe el însuși. Demonul putea și acum își reclama drepturile în numele libertății. Dar Iisus n-a fost de acord cu el. „Avea cu el” (ce ai cu mine?), faptul că exercitându-și libertatea lui, demonul i-o anula pe a omului. Iisus se amesteca în libertatea demonului, pentru a restabili capacitatea omului posedat de a-și folosi propriile lui însușiri, propria sa libertate.

Evangelistul Matei și-a mai amintit însă un amănunt din convorbirea lui Iisus cu duhul cel rău. Acela, când L-a întrebat „ce are cu el”, a mai spus: „Ai venit aici înainte de vreme și ne muncești?” Ce înseamnă acest: „înainte de vreme”. Nu e întâmplător. Ne aflăm prin aceste trei cuvinte în plină doctrină teologică despre Judecata de Apoi. Atunci vor fi judecați, în final și demonii. De aceea protesta acesta: de ce făcea judecata „înainte de vreme”? El știa că judecata va veni, dar cerea să se respecte rânduiala! Așa sunt toți cei care fac neorânduiala altora. Pentru ei cer rânduială! E și aceasta ceva: recunosc ca principiu rânduiala. Sunt uituci numai când e vorba s-o aplice și ei altora. Dar de data aceasta protestul demonului nu era îndreptățit. Era un fals pretext. Iisus nu-l judeca acum definitiv pe demon. Poate și pentru a-l dezminți în această pretenție, îi va permite mai apoi să intre în porci.

Demonul era atât de pus pe ceartă, pentru a-și apăra felul său de a-și înțelege drepturile, încât merse până la a apela la principiul fundamental al libertății pe care Dumnezeu a dat-o tuturor creaturilor sale, spirituale și materiale, îngerilor și oamenilor. Aceasta înseamnă acel: „Te jur pe Dumnezeu să nu mă muncești”, adică să nu mă nedreptățești.

Apela la Dumnezeu deci. Parcă s-ar potrivi aceasta cu situații cunoscute și de noi. Câți nu vin cu Biblia în mână și cu Dumnezeu pe buze, să ne întoarcă de la credința cea dreaptă și să ne atragă spre secte. La aparență argumentele lor sunt duhovnicești, biblice, că doar apelează la texte din Scriptură și-și iau și ei martor pe Dumnezeu!

Iată însă o situație similară, pe care Iisus n-a luat-o în seamă, ci a condamnat-o. Diavolul lua numele Domnului în deșert, cum spune atât de bine Scriptura. Tot așa fac și cei care, cu Scriptura răstălmăcită și invocând numele lui Dumnezeu, vor să ne dezbine.

Pe drept cuvânt spuse sfântul Iacov că „și demonii cred și se cutremură” (Iacov.2, 19), dar e în zadar.

Ca să nu greșim, fiindcă Scriptura nu e o carte s-o tâlcuiască oricine, ci trebuie învățatură mare pentru aceasta, trebuie să urmărim interpretarea Bisericii, a Sfințelor Sinoade, a Sfinților Părinți, acea interpretare care are o vechime de două milenii și o experimentare tot atât de veche în viața Bisericii.

Scriptura e la libera citire a tuturor. Acest lucru e nu numai drept, ci și recomandat. Dar nu la libera interpretare a tuturor, ci, numai a Bisericii și a celor mandatați de ea. Ca lectură din care să învățăm să facem binele și să ne mântuim, e permisă tuturor. Ca și citire pentru a-i căuta alte înțelesuri decât cele stabilite după îndelungată cercetare de către Biserică, e o ispită periculoasă, așa cum se dovedește cu toți cei care merg pe această cale și s-au despărțit de Biserică în sute de secte, mergând după capul lor.

Textul și întâmplarea aceasta sunt însă mult mai bogate decât ni s-au părut la prima vedere. Ce mai observăm? Că duhul rău ascuns în omul din fața lui Iisus Îl cunoștea și Îl mărturisea pe Iisus. Îi zicea: „Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt”. Nici apostolii nu spuneau acest lucru decât din când în când, strânși de minunile care îi obligau la concluzia că Iisus nu e un simplu om ca toți ceilalți. Mai pe urmă uitau din nou și îl coborau la treapta de învățător, prooroc. Numai după înviere vor fi siguri și vor rămâne cu știința și credința definitivă în dumnezeirea Lui. Iată însă că demonul acesta L-a mărturisit dintr-o dată.

A fost deajuns ca demonul să fie lăsat în pace? Nu. Și tot demon a rămas. Nu s-a pocăit, ca să fie iertat. Așadar simpla recunoaștere a lui Iisus ca Dumnezeu, nu e suficientă pentru mântuire.

Încă o dată ne vom aduce aminte de cei care vin cu „Domnul Iisus” pe buze, ca să ne dezbine. Nu „Domnul Iisus” contează în fața lui Dumnezeu, ci dezbinarea, intenția lor de a rupe din trupul Bisericii pe unii pentru a-i face adepții lor. Iisus e doar pretextul. În spate e mândria. Și domnul mândriei nu e Iisus! Demonul din Gadara îl recunoștea, tot așa cum apelase și la Dumnezeu ca să-și apere libertatea de a face rău, dar aceasta nu i-a slujit la nimic.

Parcă îl auzim pe Iisus: „Nu tot cel ce-Mi zice Doamne, Doamne va intra în Împărăția lui Dumnezeu” (Matei 7, 21; Luca 6, 47). Numai cei care fac acest lucru, rămânând la vorbe, nu-L aud!

Când s-a văzut descoperit, demonul a intrat în conversație folosindu-și propria lui identitate. Iisus l-a întrebat: „Cum ți-e numele”?. Au și îngerii nume! Și cei buni și cei răi. Știm aceasta din mai multe împrejurări: Lucifer, Mihail, Gavriil și altele. Nu sunt existențe anonime, impersonale, iresponsabile.

Acesta din omul din Gadara avea însă un nume colectiv, pentru că erau mai mulți adunați, să pună umăr la umăr ca să-l țină pe bietul om sub posesiune. De aceea erau și atât de puternici! Vorbeau într-o voce. Au și răspuns într-o voce: „Legheon mi-e numele, pentru că suntem mai mulți”. Au recunoscut. Încurcând singularul cu pluralul n-au zis: Legheon ne e numele, ci mi-e numele. Erau organizați domniile lor! Și-au dat numele formației, cum erau în armata romană cohortele, legiunile etc.

Mai departe conversația devine tot mai interesantă, deși pentru noi va mai pune încă niște probleme. Demonii L-au rugat pe Iisus „să nu-i izgonească afară din țara aceea” (Marcu 5, 10), de data aceasta folosind pluralul. Vor fi avut și ei răspundere acolo și trebuiau să dea socoteală mai marelui lor. De izgonit din om, știau că vor fi izgoniți. Nu știau unde. Nu au atotștiința. Pe aceasta o are numai Dumnezeu. Nu au nici atotputere. Și pe aceasta o are tot numai Dumnezeu. Au văzut o turmă de porci pe alături și au cerut să li se îngăduie să intre în porci. Mai departe știm ce s-a întâmplat.

Dar noi trebuie să ne mai punem o întrebare: de ce le-a îngăduit Iisus să intre în turma de porci? A păgubit niște oameni. A pus în situație grea pe păzitorii porcilor. Și a aprobat înecarea bietelor animale!

Am putea bănui mai multe rațiuni pentru această permisiune. Iată una din ele: în Evaghelia după Luca se spune că demonii „au cerut să nu le poruncească să se

ducă în adânc” (Luca 8, 31). Vor fi cerut și asta. Un evanghelist și-a amintit una, altul alta. Nu e o contradicție. E o completare. „Adâncul” era marea Galileei, de alături, căci întâmplarea se petrecea pe malul mării. Și totuși, când le-a permis să intre în porci, s-au aruncat în adânc! Mintiseră. Nu degeaba diavolul e numit „tatăl minciunii”. Tocmai aceasta a vrut să arate Mântuitorul, permițându-le să intre în porci. Că sunt mincinoși.

Iată și altă explicație posibilă. Știind că de îndată ce vor fi scoși din om, prin gura căruia mai conversau încă, își vor căuta o altă victimă omenească, Iisus a fost de acord cu cererea lor. Și apoi, cei din Gadara (Gherghesa), vor fi avut ei de dat socoteală pentru ceva în legătură cu creșterea porcilor! Legea interzicea carnea de porc în vecini, la iudei. Poate că ei o comercializau acolo, împotriva Legii!

Că demonii caută să intre în alt om după ce au fost scoși din unul, vedem dintr-o întâmplare din vechime din viața nevoitorilor spre desăvârșire care, nu o dată, aveau de-a face cu ei.

Venise în pustia sketică, la Părinții cunoscuți ca făcători de minuni, un tânăr demonizat. Toți s-au dat deoparte, din smerenie, ca să nu arate ce puteri le-a dat Dumnezeu. Unul din ei, înduioșat de suferințele tânărului, a făcut semnul crucii peste el și poruncind diavolului să iasă a ieșit. Dar diavolul i-a zis: „Dacă m-ai scos din locuința mea, voi intra în tine”. „Vino”, i-a spus bătrânul. Și demonul a intrat în el și l-a chinat doisprezece ani. Bătrânul a îndurat cu tărie și s-a luptat cu el prin rugăciune neîntreruptă și post aspru. Biruit în cele din urmă de bătrân, diavolul l-a eliberat. „De ce pleci?”. L-a întrebat bătrânul. „Nimeni nu te alungă”. „Postul tău m-a distrus”, i-a răspuns cel rău și a dispărut.

&&&

Dar să ne întoarcem la Gadara. Din întâmplarea de mai sus va ști fiecare să aleagă ceea ce trebuie. Măcar o idee despre rostul postului în viața creștină, deși despre aceasta ar trebui să vorbim cândva mai mult.

Demonii din Gadara, știind că în cineva din cei din față nu puteau intra, dar gândindu-se să negocieze totuși o compensație, au cerut voie să intre în porci pentru a face rău oamenilor, măcar indirect, lovindu-i în bunurile lor. Și această explicație e posibilă. Iar Iisus i-a învoit pentru motivul arătat mai înainte. Dar și din alt motiv.

Pentru ca ucenicii și cei care mai erau acolo să se convingă că era vorba de demoni și că omul nu era pur și simplu un alienat mintal. Văzând ce au făcut

porcii, toți 2000, cum spune Marcu (5, 13), era convingător că era vorba de o demonizare, de o des demonizare a omului și de o îndemonizare a porcilor. Altfel n-avea cum să se explice aruncarea tuturor porcilor în adânc, așa din senin. Mai era și o probă că toți demonii au ieșit din om și că fuseseră cel puțin 2000, după numărul porcilor. Cărase mulți, bietul om!

Păzitorii porcilor n-au pățit nimic. Chemând la fața locului pe proprietari, văzând aceștia însănătoșit pe demonizat și înțelegând că fusese o minune, nu le-au mai cerut păzitorilor socoteală. În schimb, L-au rugat pe Iisus să plece din hotarele lor. Nu L-au molestă, pentru că se temeau de puterea Lui dar, cu grijă, I-au cerut să plece.

Intrând în porci, demonii au obținut o mică victorie asupra stăpânilor porcilor. Aceștia nu L-au acceptat pe Iisus. Poate că și aceasta au urmărit-o.

Așa interpretează, de pildă, Sfântul Ioan Gură de Aur. A fost Iisus înșelat? Tras pe sfoară, cum am zice noi? A fost întâmplarea de la Gadara un eșec sau o biruință? N-a fost un eșec. În locul Său a rămas să propovăduiască omul eliberat de demoni și desigur că și păzitorii turmei care au văzut totul. Că e așa, ne-o spune epilogul întâmplării, diferit de epilogul altor minuni săvârșite de Mântuitorul. De obicei le cerea celor vindecați să nu spună nimănui cele ce se făcuseră cu ei (Matei 9, 30). De data aceasta îi spune omului tocmai contrariul: *„Du-te la casa ta, la ai tăi și spune-le câte a făcut Domnul cu tine și cum te-a miluit” (Marcu 5, 19)*. A făcut omul așa? A făcut mai mult, cum era și de așteptat. Nu le-a spus numai la ai săi, ci „a început a propovădui în Decapole câte îi făcuse Iisus și toți se minunau” (5, 20). La început îi ceruse lui Iisus să intre în ceata ucenicilor săi și să-L urmeze. Iisus a socotit că era mai de folos propovăduitor acolo.

Vedeți cum se leagă lucrurile? Ceea ce crezuseră demonii că va fi o victorie a lor, că vor împiedica predica lui Iisus în regiune, rugat de proprietarii de porci să plece, s-a întors împotriva lor. Situația se va rezolva printr-un „propovăduitor” care își va povesti propria experiență cu Iisus și care era cunoscut de toată lumea. Era convingător.

Evangelistul Luca spunea că Gadarenii L-au rugat pe Iisus să plece pentru că „erau cuprinși de frică mare” (Luca 8, 37), iar unii cred că se temeau să nu intre și în ei demonii, sau să-i îndrepte Iisus spre ei.

Fiindcă nu L-au înțeles cum trebuia, Iisus a plecat. Oamenii în general și noi toți, oamenii din toate vremurile și-au pus întrebări în legătură cu Dumnezeu: Există Dumnezeu? Întrebarea aceasta și-o pun oamenii simpli, ca și oamenii

învățați. Toți și-o pun și toți trebuie să afle un răspuns pentru ca viața lor să capete un sens.

Dar nu despre aceasta vreau să mai adaug câteva cuvinte acum. Vreau să ne punem toți întrebarea cealaltă: Există diavol? Cine nu și-a pus-o măcar o dată? Unii și-o pun chiar cu oarecare nedumerire și revoltă. Dacă există Dumnezeu, de ce să existe și diavol? Existența lui Dumnezeu ne lămurește destinul nostru, ne lămurește destinul universului, dă un sens universal și vieții. Dar existența diavolului?

Trebuie să spunem că existența diavolului lămurește și ea, o altă problemă. Nu fără rost a lăsat Dumnezeu să existe și el. Lămurește problemă răului. Se pune și această întrebare: De unde vine răul? Cine este autorul răului? Cine îndeamnă permanent la rău? Ca să ajungem la răspunsul acestei întrebări, trebuie să ne întoarcem din nou la întâmplarea din Gadara. Mântuitorul însuși, ca Fiu al lui Dumnezeu, ca Dumnezeu, afirmă că există diavol. L-a scos din omul care era posedat.

Dar încă de la Facere știm că diavolul a fost acela care i-a înșelat pe primii oameni ca să nu asculte de Dumnezeu și să-I calce porunca. Și mai știm că înaintea lumii materiale, Dumnezeu a creat o lume spirituală. Există nouă cete îngerești... . Printre aceste cete era și alta care a căzut din pricina mândriei, în frunte cu lucifer. Această ceată de îngeri căzuți este ceea ce numim noi diavolii, duhurile cele rele, sau simplu: diavolul. Poporul nostru nici nu crede că merită să i se pronunțe numele.

Atestări biblice sunt categorice: duhurile rele există. Așa cum numele Domnului pronunțat în rugăciune face bine, tot așa numele diavolului, pronunțat, face rău. Căci auzindu-și numele, el se crede invocat.

De altfel, cei care aveți atracție către cărțile de spiritualitate, cei care citiți, de pildă, Patericul, Filocalia, Războiul nevăzut al lui Nicodim Aghioritul, vedeți acolo că toată lupta Părinților nevoitori întru ale desăvârșirii, este o luptă neîncetată cu duhurile cele rele.

Războiul nevăzut, ce este? Este tocmai acest război ce se dă cu duhurile rele, nevăzute. Și noi, în vorbirea noastră curentă, din observațiile noastre curente, zicem adesea: „Uită-te la cutare, parcă e un posedat!”. Și de multe ori e adevărat, chiar dacă noi o zicem așa, într-o doară. Diavolul e cel care încearcă să posede, să ia în stăpânire.

Dar mulți creștini își pun o întrebare grea pentru conștiința și credința lor. Dacă există Dumnezeu Cel Atotputernic, atunci ce putere are diavolul? Și cum de are

putere diavolul? Înseamnă că are o putere, egală cu a lui Dumnezeu? Religiile de dinaintea creștinismului au fost și ele frământate de asemenea întrebări grave. Au apelat pentru liniștire la principiul dualității. Credeau că există o putere bună și o putere rea. La persani era Ormuzd și Ahriman, unul zeu al binelui și altul zeu al răului. Și în antichitatea greacă și în antichitatea romană era la fel. Erau zei buni și erau zei răi. Unii care influențau în bine, alții care influențau în rău. Înseamnă că și cei vechi simțiseră existența unei forțe care îndeamnă spre rău. Și nici nu e de mirare, pentru că diavolul există de când a căzut, dinainte de Facerea lumii văzute, nu numai de când este creștinismul. Există și în lumea veche. Cei vechi simțindu-i existența, l-au personificat în zeii răi.

Așa cum spuneam, el e înger căzut. Nu are aceeași putere cu Dumnezeu. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l învățăm. Nu are putere asemenea lui Dumnezeu. El are doar puterea de a influența, acolo unde găsește teren, acolo unde voința noastră îl primește. El există potrivit unei iconomii a lui Dumnezeu, într-o taină pe care noi nu o pătrundem în întregime, dar ceea ce știm e că e o realitate care stă în fața libertății noastre, care dă sens și valoare libertății noastre. Are putere asupra noastră, numai dacă suntem de acord cu el. Prin el ne verificăm libertatea și responsabilitatea actelor noastre.

E greșit, așadar, să dăm întotdeauna vina pe diavol. Cum am făcut ceva, diavolul e de vină. Nu! Voința noastră e de vină, fiindcă ne-am lăsat influențați. În astfel de cazuri sărmanul diavol devine și el o victimă! Nu trebuie să devenim niște obsedați ai puterii diavolului. Diavolul nu poate nimic împotriva rugăciunii, împotriva pocăinței, împotriva semnului Sfintei Cruci. Vina cade întotdeauna asupra noastră, pentru că ne învoim. Învoiala - spun Sfinții Părinți - creează responsabilitatea noastră.

De la diavol vine, zic tot ei, numai momeala. El este ispititorul. El este înșelătorul. El lucrează din umbră. Părinții cei vechi aveau criterii de deosebire a duhurilor, criterii de discernământ. Le găsim bine explicate în cărțile lor și despre aceasta am mai stat de vorbă chiar aici, în această catedrală, cu alt prilej... .

Întotdeauna trebuie să sesizăm scopul care transpare din sfa-turile lui. El trebuie ghicit, căci nu se prezintă: „Eu sunt diavolul”! Eu te sfătuiesc. El spune că vine sau de la Dumnezeu, sau în numele adevărului și al dreptății. Că doar n-o să spună că vine în numele minciunii.

Știți cum e diavolul în această privință? E cam la fel cu cei care fac scrisori anonime, care n-au niciodată curajul să semneze. Căci ei știu că dacă ar semna, s-ar putea descoperi pe ei înșiși ca autori ai minciunilor pe care le spun. Fiindcă

dacă n-ar fi minciuni, ci ar fi lucruri adevărate, le-ar semna și i-ar da celui acuzat dreptul cinstit de a se apăra. Așa, cel acuzat în principiu, dar nu în fața acuzatorului iui. Acuzatorul nici nu așteaptă apărarea. El doar acuză din umbră. E mulțumit, eroul, că a acuzat! Că a înveninat sufletul cuiva! El se aseamănă celui descris de Sfântul Petru: „Potrivnicul vostru, diavolul, umblă mugind ca un leu, căutând pe cine să înghită” (I Petru, 5, 8). După ce a găsit ceva de înghițit, doarme liniștit o vreme! Așa face și diavolul. E un fel de anonim care vine în numele unei preținse dreptăți, în numele unui pretins adevăr, care te îndeamnă să faci ceva care sigur va avea urmări rele. El urmărește finalul și acesta trebuie să fie neapărat rău. De care să ne ferească Dumnezeu! Amin.

(predică rostită în catedrala din Sibiu, Duminică, 21 octombrie 1984)

Mitropolitul Antonie (Plămădeală) al Ardealului - Predică la Duminica a V-a după Rusalii - Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei (2)

După cum știm toți, lumea de astăzi e bântuită de probleme, e împărțită și nu mai conținut conflictelor și neînțelegerile, înmulțindu-se de la o zi la alta. Se fac eforturi mari pentru a se ajunge la unitatea lumii, la înțelegere, la pace. În aceeași direcție fac eforturi mari și Bisericele creștine, pentru că nici ele nu au rămas toate credincioase mandatului pe care l-au avut de la Mântuitorul Iisus Hristos și anume, acela de a fi una, de a fi toți o Biserică, o credință, un Botez, de a avea toți aceeași credință în Dumnezeu, de a fi toți frați între noi, de a lucra și a ne ruga împreună, de a căuta împreună fericirea pe pământ și mântuirea în cer.

După cum spune Sfântul Pavel în Epistolele sale, unii, din iubire de dispută și de slavă deșartă, din încredere prea mare în capacitatea lor de a tâlcui Scripturile, au rătăcit de la adevăr și așa, în decursul istoriei, Biserica cea una dintru început, întemeiată de Mântuitorul Hristos și propovăduită de apostoli, s-a împărțit în mai multe fracțiuni.

Primelor încercări de împărțire, Biserica le-a rezistat cu succes, în primul mileniu, organizând cele șapte sinoade ecumenice care au stabilit adevărurile de credință o dată pentru totdeauna. Totuși, după aceea, la începutul mileniului al doilea, de la Biserica cea una s-a rupt o bună parte și anume partea apuseană, alcătuind Biserica Romano-Catolică, cu centrul la Roma. Mai târziu, la începutul secolului al XVI-lea din Biserica Romano-Catolică s-a rupt altă fracțiune, ceea ce numim marile Biserici Protestante, în special cea Luterană, zisă și Evanghelică și cea Calvină, zisă și Reformată și apoi și altele care continuă fracționarea și sfâșierea trupului lui Hristos până în zilele noastre.

În același timp, însă, în veacul nostru, în acest veac în care diviziunile din lume își caută soluția de regrupare într-o unitate de gândire socială și politică, gândire care să fie în stare să desființeze barierele, discriminările, decalajele de tot felul care produc săraci și bogați, liberi și sclavi, spre a se ajunge la idealurile pe care le-a visat omenirea dintotdeauna, la libertate, egalitate și fraternitate, pentru oameni și popoare, în acest veac, Bisericele s-au gândit și ele să dea un bun exemplu, încercând să-și refacă și ele unitatea cea dintâi.

Așa se face că acum, mai mult decât altădată când direcția era spre împărțiri cât mai multe, spre alcătuiri de grupuri și dizidente tot mai numeroase, în veacul nostru a început o mișcare inversă, o mișcare de refacere a unității creștinilor de pretutindeni, din toată lumea. În acest scop s-a creat Consiliul Ecumenic sau Consiliul Mondial al Bisericilor, care adună astăzi peste 300 de Biserici creștine, visând și lucrând pentru refacerea unității celei dintâi. În același scop s-au inițiat convorbiri, dialoguri bilaterale și multilaterale, simpozioane, conferințe etc.

Noi, Biserica Ortodoxă Română, am început încă din 1935 un dialog cu Biserica Anglicană, încercând să netezim diferențele dintre noi. Dialogul mai continuă și azi. După al doilea război mondial, asemenea dialoguri au început cu Bisericele Vechi Catolice din Occident, Bisericele Ortodoxe Vechi Orientale și anume cu Biserica Coptă din Egipt, cu Biserica din Etiopia, cu Bisericele din Asia Mică și cu Biserica din India.

S-a inițiat în același timp dialogul cu Bisericele Protestante. Acum, mai în urmă, s-a început și dialogul dintre Ortodoxie și cea mai importantă dintre marile Biserici creștine, ruptă din trupul mare al Bisericii primului mileniu la anul 1054 și anume cu Biserica Romano-Catolică.

Un lucru este important și pozitiv; că hotărârea spre unitate e mai prezentă în lumea creștină de astăzi decât a fost oricând înainte când, precum spuneam, tendințele erau de împărțire. Și noi, ortodocșii români, trăim laolaltă cu celelalte culte creștine, experiența căutării și încercăm și pe plan local, să ajungem la unitate.

Ne bucurăm ori de câte ori găsim puncte de convergență cu ceilalți frați creștini, tot așa cum ne întristăm ori de câte ori anumite grupuri creștine, dintre cele mai mărunte, în loc să urmărească unitatea, urmăresc dimpotrivă, în continuare, dezmembrarea. Caută pe toate căile să-i atragă pe creștinii noștri ortodocși de la dreapta credință spre altfel de credințe, socotindu-se acești creștini rătăciți, acum după aproape două mii de ani, mai buni interpreți ai Sfintei Scripturi și ai învățăturii Mântuitorului, decât au fost Sfinții Părinți și decât a fost Biserica întreagă de-a lungul a două mii de ani, de la Hristos până azi!

În Epistola care s-a citit astăzi, Sfântul Pavel spune că există credincioși care „au râvnă către Dumnezeu, dar fără pricepere” (Romani 10, 2) și îi avertizează pe unii ca aceștia să-și canalizeze cu pricepere râvna lor către Dumnezeu pentru că, tot Sfântul Pavel spusese corintenilor, că nu se încununează cel ce aleargă la întâmplare (I Cor. 9, 26). A avea râvnă cu pricepere înseamnă a-ți ordona gândirea și credința după criterii sigure, a nu lăsa nimic pe seama întâmplării. Tot ce se face la întâmplare, duce la rezultate întâmplătoare.

Ce înseamnă a avea râvnă către Dumnezeu cu pricepere? Înseamnă, în primul rând, a urma rânduieile cele statornicite de Biserică dintru început și verificate de-a lungul a două mii de ani până astăzi, ca fiind rânduiele bune; înseamnă a urma ceea ce au crezut moșii și strămoșii noștri, credința în care au trăi și au murit ei, până în zilele noastre; înseamnă a urma acea tradiție care a dus la unitatea noastră de credință și la unitatea noastră ca neam, de-a lungul istoriei și care s-a verificat a fi credința cea dreaptă.

Noi, ortodocșii, am rămas dintru început până azi păstrătorii drepte credințe. Toți ceilalți, toate celelalte grupări care au apărut în istorie, de-a lungul secolelor, s-au rupt de la noi, s-au rupt de la dreapta credință, precum spunea Sfântul apostol Pavel, din dorința de dispute și de slavă deșartă și din încrederea prea mare în felul lor personal de a interpreta Sfânta Scriptură.

A avea râvnă către Dumnezeu, cu pricepere, înseamnă așadar a urma învățătura cea dreaptă, lăsată și transmisă prin Biserică de-a lungul veacurilor tuturor creștinilor.

Învățătura noastră, pe lângă faptul că ne-a fost descoperită de Mântuitorul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, răspunde și exigențelor gândirii corecte. Propovăduim o credință luminată, cu temeiuri puternice și sigure în descoperirea dumnezeiască. Știm că viața vine de la Dumnezeu.

În credința noastră Dumnezeu e autorul întregii creații și al ordinii din univers, care ne minunează permanent și ne încredințează de Atotputernicia Sa. Pământul și toate planetele stau suspendate în univers, călătoresc pe căi bine alese și cunoscute, ca pe niște șine invizibile care le feresc de ciocniri între ele. Anotimpurile se succed într-o ordine uimitoare. Soarele nu uită să răsară niciodată și astfel, zilele și nopțile alternează cu implacabilitate și după ele, tot ritmul nostru biologic, organizat într-o succesiune logică trece de la epuizare la recuperare, de la muncă la odihnă și astfel suntem capabili s-o luăm mereu de la început, reeditând minunea restaurării noastre în fiecare dimineață, așa cum se restaurează pădurile primăvara, după o iarnă de somn.

Nu poate exista ordine fără Cineva care s-o facă. Această convingere ne întărește credința în Dumnezeu... . Principiul e vechi de când lumea și nimeni n-a spus până acum că n-ar fi logic. Credința noastră este luminată. Ea se vrea și se ține între limitele gândirii sănătoase, aceea pe care ne-a predat-o Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție prin Biserică.

Un învățat francez din secolul al șaptesprezecelea, matematician și fizician, Blaise Pascal, spunea că logica cea mai simplă ne îndrumază spre credință, ca fiind mai folositoare pentru destinul nostru veșnic decât necredința. Pascal propunea un fel de pariu, spunând: „Eu mă simt mai sigur să pariez pe existența lui Dumnezeu, decât pe inexistența Lui și iată de ce: întâi, dacă nu există Dumnezeu și cred, nu mi se va întâmpla nimic. Mor și odată cu moartea, s-a sfârșit totul. Doi: dacă nu există Dumnezeu și nu cred, de asemenea nu mi se va întâmpla nimic. Odată cu moartea s-a sfârșit totul. Dar, trei: dacă există Dumnezeu și nu cred, atunci am pierdut totul. Și patru: dacă există Dumnezeu și cred, atunci am câștigat totul”.

Nu este deci mai logic să pariez pe existența lui Dumnezeu, decât pe inexistența Lui? Evident, nu pentru aceasta credem noi în Dumnezeu. Nu pe baza unui astfel de pariu ne-am făcut creștini. Dar fără îndoială și acest pariu își are forța lui.

Unii ar putea zice: aceasta este o credință interesată, nu una adevărată. O credință din frică, nu din liberă alegere. S-au și adus aceste obiecții pariului lui Pascal. Dar de ce să nu fim interesați? Și de ce să nu ne fie frică? „Frica de Dumnezeu este începutul înțelepciunii”, spune psalmistul (Ps. 110, 10).

Locurile în care Scriptura recomandă această frică sunt nenumărate. Dar să observăm: ea este doar începutul și al înțelepciunii și al cunoașterii (Proverbe 1, 7). Ea se transformă apoi în „duh de putere” sufletească (Iisus Tit 1, 7) și dragoste, „în care nu mai este frică, căci dragostea izgonește frica” (I Ioan 4, 1).

De aceea un sfânt nevoitor în cele duhovnicești a socotit că a ajuns la măsura cea adevărată, numai atunci când a putut spune „De acum nu mă mai tem de Dumnezeu, ci Îl iubesc”. Așa că oricât de utilitarist ar putea părea pariul lui Pascal, nu avem nici un temei ca să nu-l luăm în serios, de vreme ce l-a prins în logica lui chiar pe un Pascal!

Noi credem că Dumnezeu a sădit în inimile noastre credința. Credința vine de la Dumnezeu. Dar ea, precum spuneam, trebuie să fie luminată, trebuie să fie o „credință cu pricepere”. Credința noastră ortodoxă este o credință luminată. De ce? Pentru că ea ne ajută să ne înțelegem destinul pământesc, ne ajută să ne înțelegem și destinul nostru ceresc, nu ne oprește să trăim în societate, ba,

dimpotrivă, ne îndeamnă să ne integrăm în societate, în viața societății, împreună cu toți frații noștri, să contribuim împreună la o viață mai bună, la o viață mai fericită aici pe pământ, pentru ca să ne-o pregătim și pe cealaltă din ceruri.

Credința nu ne îndeamnă la izolarea de societate și de toți frații noștri, oameni de pretutindeni, ci, dimpotrivă, ne îndeamnă la muncă, ne îndeamnă să ne preocupăm de cele ale minții, de știință, de cultură și de civilizație, de artă, de tot ceea ce poate face bucuria și fericirea oamenilor, de tot ceea ce poate promova dezvoltarea spiritului omenesc, de tot ceea ce poate antrena mintea omenească spre creațiile cele mai înalte, impunând doar o singură restricție: tot ce creează să fie în folosul oamenilor și nu împotriva lor.

Și ce înseamnă oare a avea râvnă pentru Dumnezeu, dar cu nepricepere? Toate tendințele centrifuge, tendințele de rupere de la Biserica cea una sunt nepricepere, nepriceperea celor care nu mai înțeleg rostul Bisericii și au ajuns să o înlocuiască prin cel puțin o mie de altfel de Biserici, fiecare pretinzându-se unica adevărată. Nu mai înțeleg rostul preoției, cea întemeiată de Iisus Hristos prin apostoli și au ajuns să-l înlocuiască prin altfel de preoți, autoinvestiți, de cel puțin o mie de feluri, fiecare pretinzându-se a fi cel adevărat, în cel mai autentic spirit antibiblic, pentru că în Biblie se blamează toți cei care se vor ai lui Apollo, ai lui Chefa etc, adică ai altor învățători decât Hristos, rupându-se din unitatea Bisericii lui Hristos, cea una (v. I Cor. 3, 5-23).

Preoților investiți de Hristos și de apostoli li s-a dat puterea de a dezlega și a lega: „Tot ce veți lega și veți dezlega pe pământ va fi legat și dezlegat și în ceruri”. Numai lor și tot lor li s-a poruncit: „Mergând, propovăduiți, botezând pe toți în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh...”.

Toate acestea sunt Taine instituite de Mântuitorul Hristos. Cei care nu mai vor să le priceapă, cei care nu mai vor să creadă în ele, cei care cred că au descoperit ei o altă modalitate de înțelegere a Scripturii, acum, după două mii de ani, în ciuda faptului că de două mii de ani Biserica a crezut într-un anumit fel și ne-a transmis așa cum trebuie învățătura Mântuitorului Hristos, toți aceștia au râvnă către Dumnezeu, dar cu nepricepere și nu se vor bucura de primirea în curțile Domnului.

Ei pretind că au credință și poate au, dar au credință fără minte, fără rânduială, fără pricepere. De aceea lor li se aplică adesea cuvântul acela cu nume de ocară: obscurantism! Fiindcă mulți dintre ei învață că trebuie să ne retragem din lume, că „lumea” e numai păcat; că tot ce e „lumesc” e diavolesc, ca și cum ei n-ar fi în lume și ar putea trăi în afara ei. Unii ne îndeamnă să nu mai muncim, să nu luăm parte la nimic din ceea ce se întâmplă în lume, ca și cum nu am avea

familiei, ca și cum nu am trăi în niște condiții materiale date, în mijlocul cărora Dumnezeu ne-a dat poruncă să trăim.

Nu noi am creat lumea aceasta și nici diavolul, ca să fie rea. Dumnezeu a creat-o și ne-a așezat în ea, așa cum este ea, așa cum a creat-o El, și „a văzut că e bună”, cu rânduielele ei de tot felul (Geneză 1, 31). Dumnezeu a făcut ca să trăim în orașe, să trăim în sate, cu străzi, cu fabrici, cu brutării, cu uzine de fabricat lumină. Oare de ce unii ca aceștia care ne îndeamnă să nu ne implicăm în viața lumii, nu refuză nici pâinea coaptă de alții, nici lumina fabricată de alții, nici hainele fabricate de alții! Vor doar să ia, dar să nu dea nimic. E un fel de a justifica religioasă lenea și boala sufletului și a minții lor! Dumnezeu a creat lumea cu toate bunurile ei, ca să ne bucurăm de ele, să muncim, să le desăvârșim și să le înmulțim, să contribuim astfel la o viață comună cât mai fericită, cât mai completă, desăvârșită.

Dumnezeu ne-a dat toate aceste bunuri, ca și viața. De aceea trebuie să primim tot ceea ce ne-a dat Dumnezeu. Ni le-a dat ca să le desăvârșim și să ne desăvârșim: „Fiți desăvârșiți!” (Matei 5, 48). Talantul trebuie înmulțit (Matei 25, 24-30).

Cei care nu fac așa, aceștia sunt cei care au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere. Tot fără pricepere e și goana lor după pradă: să rupă din turma creștină cea adevărată cât mai mulți, să-i scoată din unitate. Să-i dezbine, în timp ce Biserica mari și-au dat seama de greșelile lor din trecut și caută acum unitatea, aceștia umblă mereu să împartă și să înmulțească „biserițele”, grupulețele lui cutare și ale lui cutare! Să nu fim dintre aceia.

Mai sunt și printre dreptii noștri credincioși unii care se lasă atrași spre unele obiceiuri marginale Bisericii. Ați auzit, desigur, că atunci când vă duceți la spovedanie preotul citește mai întâi o rugăciune și în rugăciunea aceea este și un text care cere iertare lui Dumnezeu pentru credincioșii care au fost la vrăjitoare sau la descântătoare ș.a.m.d.

În popor, care adesea face dovada unei înțelepciuni superioare, se zice despre unii ca aceștia că „lucrează cu necuratul”. Aceasta nu e credință în Dumnezeu, cu pricepere. Dimpotrivă, e fără pricepere.

Să ne rugăm lui Dumnezeu potrivit rânduielilor noastre tradiționale și Dumnezeu va asculta rugăciunile noastre, fără să fim nevoiți să ne ducem la astfel de intermediari care totdeauna sunt dubioși și care, cu adevărat, fac parte din categoria ce ține de obscurantism, adică de o credință întunecată, căci acesta e tâlcul cuvântului: credință neluminată, credință fără pricepere.

Să rămânem fideli Bisericii noastre ortodoxe, aceea care păstrează de milenii credința cea adevărată și care, aici pe pământul nostru românesc, a păstrat și unitatea neamului nostru românesc.

Căci toți cei care se rup de la credința noastră sfârșesc într-un fel sau altul prin a se rupe și de unitatea neamului românesc. S-au legat de stăpânii care nu s-au născut și n-au crescut în tradițiile noastre, care au alți strămoși decât ai noștri, s-au legat de alți conducători decât conducătorii noștri religioși, deși Sfântul apostol Pavel ne aduce aminte mereu în Epistola I către Corinteni: „Nu se poate pune altă temelie decât cea pusă și care este Hristos”.

Pe Imeneu și pe Alexandru, Sfântul apostol Pavel i-a dat satanei (I Tim. 1, 19-20). E o sentință foarte aspră: adică să fie despărțiți de Dumnezeu, despărțiți de viață veșnică, să meargă la iad!

Tot Sfântul Pavel, în Epistola către Tit, spune despre unii ca aceștia: „De omul eretic, după o sfătuire sau două, te ferește, știind că s-a răzvrătit unul ca acesta și păcătuiește, fiind singur de sine osândit” (Tit 3,10-11). Și mai înfricoșător încă este un alt cuvânt al Sfântului Pavel, în Epistola către Evrei: „E cumplit lucru să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu” (Evrei 10, 31). Cine vor fi aceștia care vor cădea astfel? Cei care propovăduiesc un Dumnezeu care nu este Dumnezeu cel adevărat, Tatăl nostru, cei care propovăduiesc un Dumnezeu după mintea lor, cei care îl falsifică pe Dumnezeu, ereticii, schismaticii, cei care învață „altmintrelea și nu urmează cuvintele cele sănătoase ale Domnului nostru Iisus Hristos și învățătura cea cuvioasă” (I Tim. 6, 3) a Bisericii.

Cine urmează Biserica, „stâlpul și temeliala adevărului”, acela are poate milostivirea lui Dumnezeu și de viață fericită aici și dincolo, pe care să ne-o dea Dumnezeu tuturor, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

(cuvânt rostit în catedrala din Sibiu, Duminică, 11 iulie 1983)

**PS Ignatie, episcop de Huși, despre prezența incomodă a lui Hristos și
tendința omului de a-și confecționa propriul “dumnezeu” convenabil**

În duminica a V-a după Rusalii, Preasfințitul Părinte Ignatie, episcopul Hușilor, a slujit, cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte mitropolit Iosif, în Parohia Ortodoxă Românească din Ledbury, Marea Britanie.

În omilia rostită cu acest prilej, Părintele episcop Ignatie a vorbit despre efectele asumării prezenței lui Hristos în viața noastră: „Suntem obișnuiți că acolo unde vine Hristos, El aduce liniște. Hristos, când se instalează în inima omului, prin prezența Sa devine în primă instanță, foarte incomod. Pentru că nu este simplu să-ți asumi o viață autentică în Hristos, să-L asumi radical, fără intermitențe, fără sincope, iar nu cum ne-ar conveni nouă.

Noi am cam vrea un Hristos care să corespundă frământărilor și căutărilor noastre lăuntrice. În imaginația noastră ne confecționăm un dumnezeu care nu are nimic de-a face cu Dumnezeu din Evanghelie, pe care l-au experimentat Părinții Bisericii.

Prin urmare, când vine Hristos în sufletul omului, nu aduce liniște, dacă ți-L asumi radical, pentru că sunt atâtea lucruri pe care trebuie să le faci, să le împlinești dacă ești ucenicul lui Hristos.

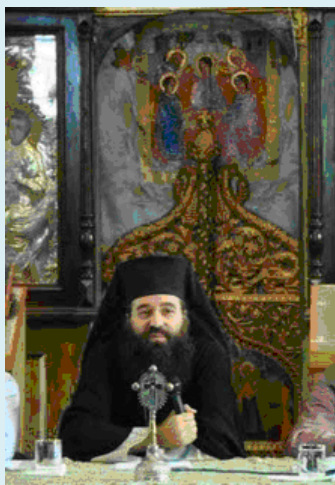
Locuitorii din ținutul Gadarenilor nu l-au primit pe Hristos, căci pentru ei era incomod. Nu puteau să și-L asume pe Hristos așa cum este El.

Noi nu spunem așa, dar o facem prin faptele noastre, prin faptul că Hristos nu este în centrul vieții noastre.

Când Îl asumăm pe Hristos, așa cum se cuvine, El devine incomod pentru noi, dar este o incomoditate pozitivă, frumoasă, duhovnicească, îți dă acel neastâmpăr că nu Îl iubești cum trebuie, că nu ai credința pe care trebuie să o ai și ești într-o stare de tensiune frumoasă ca să împlinești ceea ce El îți cere în Evanghelie.”

Misiune a Parohiei din Birmingham, pentru românii din Gloucester, Hereford și Ledbury, comunitatea din Ledbury are hramul „Sfântul Andrei Criteanul” și „Sfinții doctori fără de arginți Cosma și Damian din Roma”.

PS Sebastian, episcopul Slatinei și Romanaților - Vindecarea celor doi demonizați din Gadara sau despre Dumnezeu incomod și alungat

Fiecare dintre noi a avut, probabil, măcar un moment în care să se simtă stingherit de atotprezența lui Dumnezeu și stânjenit de chemarea Sa blândă și iubitoare. Poate că I-am răspuns ușor jenați și agasați, cu o politețe glacială, la fel ca locuitorii Gadarei, rugându-L să nu ne tulbure intimitatea și “rânduiala” vieții noastre. Anesteziindu-ne conștiința, pe Însuși Domnul, care a făcut cerurile și pământul - dar și inima noastră, mai cuprinzătoare decât toate - l-am rugat ca deocamdată să ne lase în “pace” și să se ducă “acasă” la El. Iată cum, prin dorința de a ne paște patimile, ne putem dovedi mai înlănțuiți decât demonizații ferecați în obezi și lanțuri de fier. Căci, până la urmă, singura robie din care nici Domnul nu ne poate izbăvi, este aceea în care ne complăcem. Să nu îndrăgim țara îndepărtată, în care ne aflăm înstrăinați ca paznici grijulii și, totodată, prizonieri ai porcilor noștri lăuntrici, ci să ne întoarcem cu pocăință către Tatăl, acceptând “incomoditatea” dragostei Sale smeritoare.

În continuare, vă propunem un cuvânt trezvitor al PS Sebastian, episcopul Slatinei și al Romanaților, la Duminica celor doi demonizați din ținutul Gadarei, care ne-a oferit și nouă, preț de câteva rânduri, prilejul de a medita asupra neputințelor noastre.

Dreptmăritori creștini, Evanghelia de astăzi relatează minunea vindecării a doi oameni posedați de duhuri necurate, sau îndrăciți, cum mai sunt numiți ei. Domnul vine în ținuturile Gherghesenilor și Gadarenilor - două localități vecine de altfel, de aceea textul paralel de la Sfântul Luca face pomenire de ținutul Gherghesenilor (Lc. 8, 26), în timp ce pericopa evanghelică de astăzi vorbește de Gadara - *și aici este întâmpinat de doi demonizați care locuiau în morminte și care îi îngrozeau adeseori pe localnici și pe toți cei ce treceau prin ținuturile acelea. De spaimă, locuitorii i-au legat de mai multe ori în lanțuri, dar cu*

putere diavolească aceștia au rupt de fiecare dată legăturile și nimeni nu-i putea stăpâni.

A venit Domnul și, văzându-L de departe, demonizații s-au apropiat de El, iar diavolii, prefăcându-se că îl roagă să nu-i pedepsească trimițându-i în adâncurile mării, I-au cerut ca, dacă tot îi va scoate, să-i lase să intre într-o turmă de porci care păștea în locul acela. Au ieșit diavolii, care erau foarte mulți, „legiuni”, și au intrat în turma de porci, iar turma s-a aruncat de pe țărm în mare. Păzitorii porcilor, îngroziți, au alergat în cetate să spună stăpânilor lor ce s-a întâmplat. Și au venit toți locuitorii cetății și, constatând paguba și văzând pe cei doi care fuseseră mai înainte îndrăciți șezând pașnici la picioarele lui Iisus, L-au rugat pe Acesta să plece din ținuturile lor.

Aceasta este Evanghelia de astăzi! ***O evanghelie care, la prima vedere ar putea părea un eșec pentru misiunea Domnului, pe Care ne-am obișnuit să-L vedem predicând pretutindeni, învățând mulțimile care în general îl ascultau, admirându-I învățătura și puterea nemaiîntâlnită.*** Iată însă că astăzi se întâmplă cu totul altceva!.. ***Iisus Hristos în loc să fie admirat și ovaționat pentru minunea săvârșită, este poftit „politicos” să plece din ținutul Gadara!***

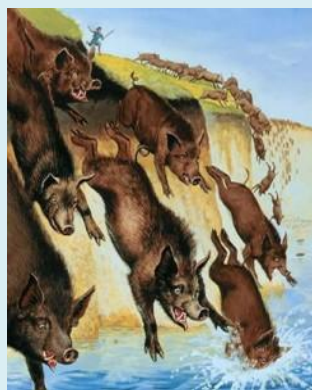
Ce anume s-a întâmplat, este lesne de înțeles: locuitorii Gadarei au prețuit mai mult paguba provocată de pierderea animalelor, decât minunea săvârșită de Hristos asupra celor doi demonizați. Orbiți de faptul că au rămas fără porci, nu au mai putut vedea puterea lui Dumnezeu prin care cei doi, „oameni” ca și ei, au fost vindecați. ***Acestora le-au fost scoase duhurile necurate și au ajuns din nou oameni, cărora Hristos le-a și cerut - și de aceea evanghelia de astăzi nu este deloc eșec, ci biruință - să spună ei ceea ce L-au împiedicat gadarenii pe El să spună, rămânând ei predicatori și propovăduitori în locul Lui.*** În acest fel, ***venirea Domnului aici nu a fost zadarnică și neroditoare, pentru că în locul Său au rămas să dea mărturie despre „cât bine a făcut acolo Dumnezeu” chiar cei ce mai înainte fuseseră demonizați.*** Și de fapt, chiar de ar fi tăcut, potrivit evanghelistului, ***„pietrele ar fi strigat”*** (Lc. 19, 40).

Ce învățăm din Evanghelia de astăzi, așadar? Pentru că nu trebuie să privim la aceasta ca la o întâmplare oarecare, potrivit căreia Hristos a venit, a scos diavolii din doi oameni îndrăciți, care diavoli au intrat apoi într-o turmă de porci ce s-a înecat în mare, iar locuitorii, răi de pagubă, L-au izgonit pe Hristos „acasă”!...

Ce învățăm, deci? Pentru că evanghelia de astăzi, departe de a deplânge paguba locuitorilor acelora care și-au pierdut porcii, dorește să ne împărtășească o învățătură extrem de folositoare. Și, iată care este aceasta! ***Uneori, s-ar putea să ni se pară și nouă, așa după cum li s-a părut și gadarenilor astăzi, că Domnul este „incomod” sau greu de suportat; că nu ne place sau că ne provoacă***

pagubă, după cum le-a provocat și gadarenilor... Noi să nu procedăm ca aceia, poftindu-L pe Hristos afară din viața noastră, pentru că nu ne convine învățătura Lui; pentru că nu ne place că ne pune la metanii, la post, la rugăciune, la milostenie și alte fapte nu tocmai lesne de îndeplinit, în loc să facem ceea ce ne stă nouă la îndemână...

Este adevărat, Hristos ne cere un anumit mod de viață: nu ne îngăduie să vorbim, să îndeplim, ba încă nici să gândim orice... El este, într-adevăr, „pretențios” și, pentru aceasta, ne poate părea uneori „incomod”. Este și motivul pentru care astăzi, duminică, ne aflăm la biserică la rugăciune așa de puțini credincioși, pentru că li se pare unora greu să vină aici, ori să se spovedească, să se împărtășească, să postească, să se roage, să renunțe la o parte din bunurile lor pentru a le dăruia săracilor, să facă milostenie și să se jertfească pentru aproapele...

Ați văzut gadarenii? Au regretat porcii mai ceva ca evreii în pustie cărnurile egiptenilor (Ieș. 16, 3) și n-au știut să se bucure de vindecarea celor doi îndrăciți care au devenit și ei astăzi din nou „oameni”. **De ce credeți că a ales Hristos porcii spre a fi „nemicii” în adâncurile mării? Pentru că sunt simbolul mizeriei și al mocirlei în care le și place acelor să petreacă.** Al păcatului, adică, al decăderii, al „nesimțirii”, ca să ne arate nouă unde duce păcatul și respingerea lui Dumnezeu, așa cum L-au respins gadarenii astăzi.

Noi, dragii mei, îl primim pe Hristos în inima noastră, sau îl respingem și îl poftim să șadă undeva, cât mai departe?... Mulți cred în El așa, teoretic... Că adică, Dumnezeu este undeva, nu știm unde... **Sunt oameni care cred că locul lui nu este în sufletul nostru** și nu îl interesează, spun ei, chiar fiecare lucrușor pe care îl săvârșim noi; nu ne monitorizează până și fiecare gând murdar care ne stăruie în minte ori în inimă... **Îl izolează undeva departe, pentru a nu Se „lega” prea în amănunt de viața lor.** Alții Îl tratează ca pe o „piesă de muzeu”, frumos expusă într-o vitrină, admirat din când în când, eventual cât mai rar... și atât!... Nu trebuie să fie așa! **Pe Hristos trebuie să-L poftim să intre, nu să iasă din viața noastră! Trebuie să-L chemăm să Se**

sălășluiască în noi, convinși de faptul că El oricum cunoaște fiecare cuvânt nepotrivit al nostru, fiecare gând murdar ce stăruie în mințile noastre și fiecare faptă reprobabilă pe care o săvârșim. De aceea S-a întrupat și a venit la noi, ca să locuiască în sufletele noastre și să rămână acolo, fiind prezent permanent, sălășluindu-se înăuntrul fiecăruia dintre noi și dorind să guverneze de acolo ființa noastră.

Să nu cădem, așadar, în păcatul în care au căzut gadarenii, acela de a-L socoti pe Hristos „nepotrivit” pentru noi, chiar dacă viața cu El presupune luptă, sudoare și osteneală.

E adevărat, *El nu ne rezervă tocmai „concedii”, vacanțe, distracții etc... El ne cheamă la biserică: să postim, să ne rugăm, să facem milostenie, să ne înfrânăm până și gândurile, nu doar faptele și cuvintele, ochii și urechile...* Așadar, viața în Hristos poate părea la un moment dat „corvoadă”, luptă, strădanie și efort și, de aceea s-ar putea să ni se pară uneori și incomodă.

Gadarenii au trăit-o astăzi pe pielea lor! S-au simțit păgubiți, așa după cum și astăzi mai privesc unii la Creștinism ca la o religie păguboasă, care nu cultivă atât bunăstarea și relaxarea, cât abstenența și lupta.

Propovăduiește renunțarea până și la unele lucruri ce par firești — și chiar sunt în anumite condiții și până la un punct — dar, oricum, ne cere să ne trăim viața în cumpătare și cu înțelepciune, iubind pe toți cei din jurul nostru, iubindu-ne și pe noi înșine, dar, mai presus de toate, iubind pe Dumnezeu ca pe nimeni altcineva: „nici pe mamă, nici pe tată, nici pe fiu sau pe fiică” (Mt. 10, 37).

Dragii mei, Evanghelia de astăzi ne arată că trebuie să-L primim pe Dumnezeu să stăpânească ființa noastră, chiar dacă acest lucru presupune luptă și efort duhovnicesc. Să-L acceptăm și să-L iubim, bine știind că celui ce iubește nimic nu i se pare greu. Numai așa „povara” Lui nu ne va mai părea grea.

Cine va ajunge să cunoască taina iubirii Sale și a aproapelui, nu numai că nu va mai putea trăi în veci fără El, dar îi va și părea „jugul Lui bun și povara Lui ușoară” (Mt. 11, 30). Altfel, cine va voi să-și cruce viața, adică să și-o menajeze și să nu I-o jertfească Lui, și-o va pierde (Mt. 10, 39).

Să ne rugăm, dar, Bunului Dumnezeu, să facă și din viața noastră o jertfă bineprimită Lui! Să-L „poftim”, nu să-L alungăm din sufletele noastre! Să-I acceptăm „jugul” și „povara” Sa, chiar dacă la început acestea pot părea grele și incomode, având convingerea că prin iubire față de Dânsul și slujire cu

devotament ne putem făuri fericirea și împărăția veșnică împreună cu El, Amin.

(din: † Sebastian, episcopul Slatinei și Romanaților, Predici la Duminicile de peste an, Slatina, 2011)

Preafericitul părinte patriarh Daniel - Predica la Duminică a V-a după Rusalii - (Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei) - Iubirea vindecătoare a Mântuitorului Hristos

Evangelhia Duminicii a V-a după Rusalii ne arată puterea vindecătoare a Domnului nostru Iisus Hristos și, în același timp, dorința Sa de a elibera pe oameni de puterea duhurilor rele.

Mântuitorul Iisus Hristos a fost întâmpinat în ținutul Gadarenilor de doi îndrăciți care erau foarte răi, furioși și periculoși. ***Aceștia locuiau în morminte, înțelegându-se astfel că oamenii demonizați se află într-o stare de moarte spirituală.*** Cei doi îndrăciți sau demonizați erau plini de răutate și urau pe ceilalți oameni, purtându-se foarte violent cu ei. De fapt, nu ei înșiși se purtau violent cu oamenii, ci duhurile rele care puseseră stăpânire pe ei. Evangelhia ne arată că duhurile rele care îi stăpâneau pe acești doi oameni se foloseau de vocea lor și ziceau Mântuitorului Iisus Hristos: ***'Ce ai cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești?'*** (Matei 8,29)

Prin aceasta vedem că demonii mărturisesc dumnezeirea Mântuitorului Iisus Hristos și, în același timp, se tem de puterea Lui dreaptă ca Judecător al lumii la sfârșitul veacurilor, când satana și toți slujitorii lui vor fi pedepsiți. De aceea, duhurile rele întrebau pe Iisus: ***'Ai venit aici mai înainte de vreme să ne chinuiești?'***, adică mai înainte de judecata de obște sau judecata universală a lumii.

Mântuitorul Iisus Hristos, venind în lume și scoțând demonii din oameni, pronunța deja un început de judecată înainte de timpul judecății finale a lumii. El începea astfel eliberarea lumii de stăpânirea diavolului, iar această lucrare a

Sa era socotită de demoni ca fiind o judecată înainte de vremea judecății de la sfârșitul lumii.

Iubirea milostivă a lui Hristos pentru oameni este chinuitoare pentru duhurile rele care urăsc pe oameni

Demonii care au pus stăpânire pe acești doi oameni cunoșteau mai mult decât oamenii obișnuiți ce se va întâmpla în Ziua Judecății cu cei care săvârșesc răul. Dar acum Mântuitorul Iisus Hristos îi judecă și îi chinuiește doar prin prezența Sa fizică alături de oamenii în care se aflau demonii, adică prin contrastul dintre iubirea Lui milostivă și răutatea lor violentă față de oameni.

Iubirea Lui milostivă și smerită îi chinuia pe acești demoni, care nu iubeau pe oameni, ci îi urau și căutau să-i împiedice să trăiască în armonie cu ceilalți oameni. Deși nu i-a certat și nu i-a pedepsit atunci pe demoni, Iisus îi chinuia totuși, adică le provoca suferință spirituală numai prin prezența sfințeniei Lui și a iubirii Lui milostive față de oamenii chinuiți de demoni.

În mod deosebit, Evanghelia ne arată că Domnul Iisus Hristos nu este indiferent față de suferința oamenilor, mai ales față de suferința oamenilor pe care nu-i mai ajută ceilalți oameni. *Nimeni dintre locuitorii ținutului Gadarei nu L-a rugat pe Iisus ca să-i vindece pe acești doi îndrăciți.* De ce? Pentru că populația cetății din care proveneau acești doi oameni chinuiți de demoni nu-i mai considera oameni, ci îi asimila cu demonii răufăcători. Din cauza duhurilor rele care se aflau în ei, acești oameni chinuiți deveniseră foarte furioși și violenți. *Dar tocmai spre acești doi oameni demonizați de care nimeni nu se mai îngrijea, ci toți se temeau, vine Mântuitorul Iisus Hristos ca să-i elibereze.* În mod intenționat El a trecut prin locul acela unde persoana umană era chinuită, înstrăinată și înrăită, scoasă din firescul ei. Vedem că demonii dezorientează, înstrăinează și dezumanizează pe oameni. ***Însă Mântuitorul Iisus Hristos vrea să elibereze pe oameni de răutate și violență, să-i facă pașnici, să-i transforme din răufăcători în binefăcători, ca să-și redobândească demnitatea lor de ființe create după chipul lui Dumnezeu Cel Bun și Milostiv.***

Sfânta Scriptură și Sfinții Părinți ai Bisericii numesc adesea pe demoni ucigași de oameni sau vrăjmași ai omului ori chinuitori de oameni. Hristos Domnul nu vorbește mult cu demonii, nu coboară la nivelul lor, nu le dă explicații, pentru că aceștia sunt vicleni. El nu le acordă multă atenție, pentru că aceștia sunt mândri. *El nu le explică lor lucrarea Lui, pentru că El săvârșește orice faptă sau minune din iubire sinceră și smerită față de oameni și pentru mântuirea lor.*

Iisus Hristos face din oameni înstrăinați oameni apropiați de semenii lor

Când vindecă pe cei doi demonizați, Mântuitorul Iisus Hristos ridică ceea ce este căzut în om și eliberează ceea ce este înrobît în acesta, adică vindecă facultățile sufletești ale omului creat după chipul Persoanelor divine. Cei posedăți de demoni sunt totuși oameni, dar nu mai sunt persoane umane libere, deoarece ei nu mai folosesc în mod liber, personal, propriile lor facultăți mintale și propriile lor simțiri sufletești, ci *altcineva se folosește de vocea lor, de gândirea lor și de mișcările trupului lor. Ei sunt înstrăinați de propria lor persoană.* Aceasta înseamnă că duhurile rele înstrăinează pe om de Dumnezeu, de ceilalți oameni și de el însuși.

Însă Mântuitorul Iisus Hristos, ca Doctor al sufletelor și al trupurilor, ridică, eliberează, vindecă și face din oameni înstrăinați oameni apropiați, le redă sănătatea și demnitatea, precum și bucuria de-a fi în comuniune cu El. În Evanghelia după Luca se arată că unul dintre acești demonizați, după ce a fost vindecat, s-a apropiat de Iisus și l-a cerut să-l ia cu Sine. Însă Mântuitorul i-a spus: *'Întoarce-te la casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu'* (Luca 8, 39). Ca semn de recunoștință pentru că a fost vindecat, acesta dorea să devină un ucenic și un misionar care să-l urmeze lui Iisus, să fie pretutindeni alături de Cel ce l-a vindecat, dar Iisus l-a sfătuit că e mai de folos ca el să fie un mărturisitor statornic în ținutul în care locuia, pentru ca lumea care-l cunoștea cât de rău era el înainte de vindecare să poată vedea cât de bun a devenit acum prin vindecarea dăruită lui de Dumnezeu.

Valoarea spirituală a omului între orice valoare comercială

Demonii, plini de răutate, văzând că Iisus vrea să elibereze pe oamenii chinuiți de ei și astfel ei nu mai pot să facă nici un rău acestora, au cerut lui Iisus să-i lase să intre într-o turmă de porci, adică să facă rău animalelor pe care le aveau în proprietate locuitorii din ținutul Gadarenilor, adică aproximativ două mii de porci (cf. Marcu 5, 11).

Iisus acceptă cererea lor și, îndată după ce au ieșit din oameni, demonii au intrat în porci, iar turma întreagă de porci s-a aruncat în mare și s-a înecat. Atunci, în mare grabă, cei care păzeau porcii au anunțat pe locuitorii cetății despre cele întâmplate, iar aceștia au venit și l-au cerut lui Iisus să plece din ținuturile lor, întrucât le-a făcut mare pagubă. Vedem, așadar, că oamenii din cetate erau mai preocupați de valoarea porcilor decât de vindecarea concetățenilor suferinzi. În loc să se bucure că doi oameni robiți de demoni au fost vindecați și, ca atare, să arate recunoștință față de Iisus, acești locuitori l-au cerut să plece de la ei. Paguba pricinuită prin înecarea porcilor li s-a părut mult mai mare decât binefacerea vindecării celor doi oameni demonizați, care fuseseră vreme îndelungată pentru ei o primejdie permanentă din cauza violenței lor.

De ce a permis Iisus ca demonii să intre în turma de porci? Mântuitorul Iisus Hristos a îngăduit ca demonii din oamenii posedăți să intre în turma de porci tocmai pentru a mustra, printr-o pagubă materială, pe locuitorii din ținutul Gadarenilor. ***Permițând demonilor să intre în turma de porci, Iisus i-a certat, de fapt, pe locuitorii acestui ținut pentru că ei, din lăcomie de bani, încălcau Legea lui Moise care nu le permitea să crească porci. Deci, ei creșteau porci nu pentru mâncare, aceștia fiind considerați animale necurate, ci pentru vânzare sau comerț; nu pentru a se hrăni, ci pentru a se îmbogăți.*** Dorința lor de câștig material necurat devenise mai puternică decât evlavia lor în împlinirea Legii. Dorința lor de câștig devenise un idol, din pricina duhului lăcomiei care-i stăpânea. Astfel, Iisus a vindecat pe cei doi oameni stăpâniți de duhurile rele violente și, în același timp, a mustrat, printr-o pagubă materială, pe locuitorii aceluia ținut prea lacomi de câștig material necurat, voind să-i vindece astfel și pe ei de un alt duh rău sau necurat, și anume duhul lăcomiei, care-i făcea insensibili la suferința altora. Adesea, pagubele materiale sunt îngăduite de Dumnezeu în viața oamenilor, întrucât ei s-au legat prea mult de lucrurile materiale, neglijând viața lor spirituală.

Demonii dezbină pe oameni, iar Dumnezeu îi adună

Din Evanghelia de azi vedem că ***Mântuitorul Hristos învață pe oameni nu doar prin ceea ce spune, ci și prin ceea ce face. În fiecare gest al Lui, în fiecare faptă a Lui există o mulțime de înțeleșuri duhovnicești, o mulțime de lumini spirituale pentru luminarea sufletului nostru.***

Evanghelia Duminicii a V-a după Rusalii este tulburătoare, pentru că ne arată atitudinea demonilor față de oameni și a oamenilor unii față de alții. Vedem că demonii care chinuiesc pe oameni îi folosesc pe aceștia ca să chinuiască și ei pe alți oameni, la rândul lor.

Însă Mântuitorul Iisus Hristos dorește vindecarea oamenilor, eliberarea lor și adunarea lor în comuniune de iubire cu Dumnezeu și întreolaltă.

Lucrarea Mântuitorului Iisus Hristos de eliberare a oamenilor de duhurile rele se continuă în Biserica Sa, în Trupul Său tainic, ca lucrare de vindecare a oamenilor, de eliberare a lor de păcate și de revenire a lor la iubirea față de Dumnezeu și de semenii. ***Rugăciunea zilnică a credinciosului și puterea semnului Sfintei Cruci pe care-l folosește des alungă puterea duhurilor rele.*** Sfânta Cruce are o putere mare în ea după cum spune Sfântul Apostol Pavel în prima sa epistolă către Corinteni (1 Cor. 1, 18): ***'Cuvântul Crucii pentru cei ce pier este nebunie, iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu'.*** Cu alte cuvinte, ***puterea Crucii este puterea iubirii smerite a lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Smerenia iubirii atotputernice a lui Hristos Cel***

răstignit și înviat îi înfricoșează pe demoni, deoarece ei nu au smerenie și nici iubire față de Dumnezeu. De fapt, din mândrie și neascultare de Dumnezeu au căzut unii îngeri și au devenit demoni sau duhuri rele.

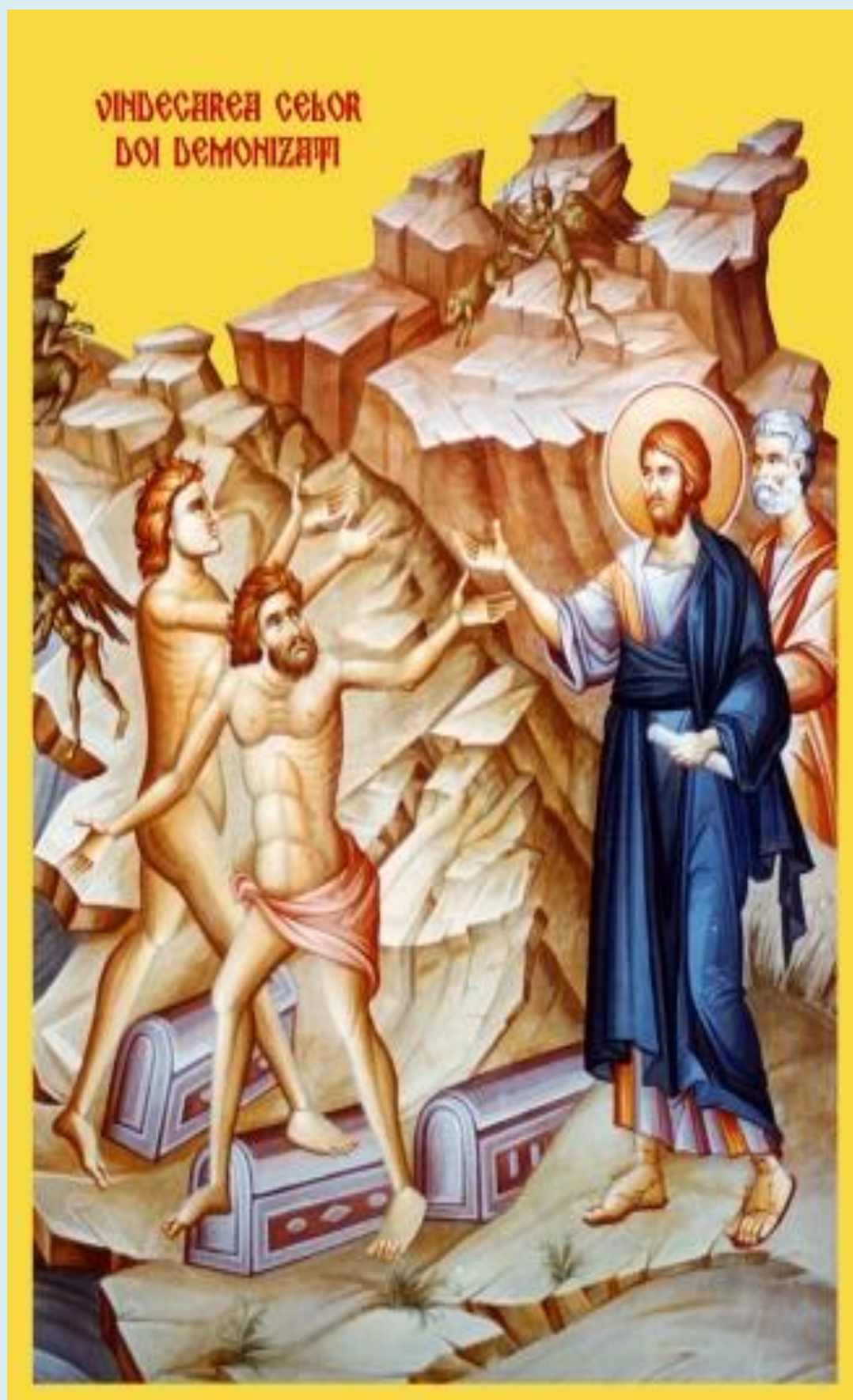
În acest sens, *lucrarea de vindecare a sufletului de păcate și patimi cuprinde în ea o luptă duhovnicească între Duhul lui Hristos primit de creștin la Botez și duhurile rele, care urăsc pe omul credincios. Din acest motiv, rugăciunile începătoare ale Bisericii Ortodoxe au în frunte rugăciunea Împărate Ceresc. Prin ea se cere ca Duhul Sfânt să locuiască în noi și să ne curățească de toată întinăciunea și să ne mântuiască, adică să ne unească prin har cu Dumnezeu.*

Primind lumina Evangheliei de astăzi, ne umplem de speranță, de încredere multă în ajutorul lui Dumnezeu, pentru că, dacă-L iubim pe Hristos, nu ne temem de demoni. În 'programul duhovnicesc' de la Botez preotul întreabă pe cel ce se botează: 'Te lepezi de satana?, și de toate lucrurile lui?, și de toți slujitorii lui?, și de toată slujirea lui?, și de toată trufia lui?' Răspunsul este: 'Mă lepăd de satana.' Apoi: 'Te unești cu Hristos? Și crezi Lui?', iar răspunsul este: 'Mă unesc cu Hristos. Și Cred Lui, ca unui Împărat și Dumnezeu.'

Dacă în timpul vieții noastre ne unim cât mai des cu Dumnezeu prin rugăciune, prin ascultarea Evangheliei, prin împlinirea poruncilor Lui și mai ales prin împărtășirea cu Sfintele Taine, atunci ne întărim mai mult spiritual și nu mai avem teamă de duhurile rele, tocmai pentru că ne unim cu Hristos, Mântuitorul nostru. Însă când ne îndepărtăm de Hristos, când rugăciunea slăbește, când credința se răcește, când dragostea noastră față de Dumnezeu și față de aproapele scade, atunci ne aflăm în primejdie. Eliberarea omului de duhurile rele se săvârșește prin credință puternică, rugăciune fierbinte și post aspru, ca pregătire pentru primirea Sfintei Taine a Maslului sau a Ungerii bolnavilor și pentru citirea de către preot a Molitfelor Sfântului Vasile cel Mare și ale Sfântului Ioan Gură de Aur, care sunt rugăciuni de alungare a duhurilor rele și necurate din oamenii chinuți de ele. Aceste rugăciuni trebuie însă citite nu oricând și oricum, ci după o pregătire duhovnicească deosebită, în stare de smerenie, pocăință și curăție duhovnicească dobândită prin Spovedanie.

Să ne rugăm lui Dumnezeu ca să ne dăruiască tuturor puterea de a birui ispitele care vin de la demoni, dar și puterea duhovnicească de a fi milostivi, de a ne ruga și pentru alții, îndeosebi pentru cei ce nu se mai pot ruga pentru ei înșiși, arătând astfel prezența iubirii și a lucrării Mântuitorului Iisus Hristos în viața noastră, spre slava Preasfintei Treimi și a noastră mântuire.
Amin.

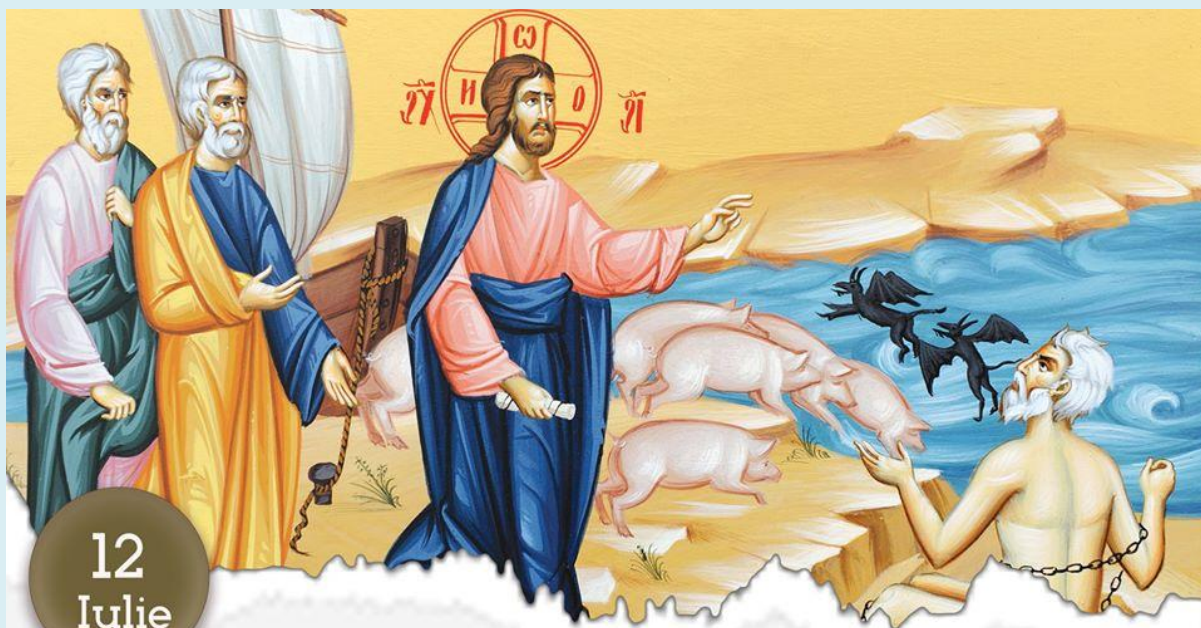
Icoane

ИСЦЕЛЕНИЕ БЕСОМУЧНИХ
У ГАДАРИ

12
Iulie

Smerenia iubirii atotputernice a lui Hristos
cel Răstignit și Înviat îi înfricoșează
pe demoni, deoarece ei nu au smerenie
și nici iubire față de Dumnezeu.

† PATRIARHUL DANIEL

 BASILICA.RO

GÂNDURI LA
EVANGHELIA DUMINICII

